AMANDA QUICK

Dorința

— Este foarte puţin probabil ca domnişoara de Desire să fie încă virgină, spuse Thurston de Landry. Dar, ţinând cont de circumstanţe, sunt sigur că vei reuşi să verifici acest aspect al problemei.

Gareth îşi privi impasibil tatăl. Reacţia lui la ştirea că viitoarea lui soţie îşi pierduse onoarea în braţele altui bărbat fusese aproape imperceptibilă, cu excepţia unei mici încordări a degetelor pe paharul cu vin.

Ca fiu bastard, ce fusese obligat să-şi facă loc în lume cu sabia, avea câţiva ani de experienţă care-l ajutau să-şi ascundă emoţiile. De fapt, devenise atât de priceput la asta încât majoritatea cunoscuţilor credeau că nu avea deloc sentimente.

— Spui că e moştenitoare? întrebă, străduindu-se să se concentreze pe cel mai important aspect al problemei. Are avere?

— Mda.

— În acest caz, e bună de soţie, răspunse Gareth disimulându-şi satisfacţia.

Tatăl lui avea dreptate. Atâta timp cât femeia nu purta în pântec bebeluşul altcuiva, Gareth era pregătit să treacă totuşi cu vederea chestiunea onoarei sau a lipsei acesteia dacă în schimb se alegea cu un domeniu.

Un domeniu al lui, unde să nu fie doar un fiu bastard a cărui prezenţă trebuia tolerată. Un loc unde să fie bine-venit şi dorit nu numai pentru că priceperea lui în a mânui cuvintele îl făcea util pe moment. Un loc unde să nu-i conteste nimeni dreptul de a sta în faţa şemineului.

Gareth avea treizeci şi unu de ani şi ştia că, probabil, nu avea să i se mai ivească niciodată o asemenea ocazie. Era un om care învăţase de mult că trebuia să profite de fiecare şansă pe care destinul i-o scotea în cale. Filosofia aceasta îi fusese de ajutor în trecut.

— Este singura moştenitoare a insulei Desire, spuse Thurston sorbind încet din frumoasa lui cupă din argint incrustată şi privind gânditor la foc. Tatăl ei, Sir Humphrey, avea vocaţie de explorator şi era preocupat de aplicarea noilor descoperiri la exploatarea pământurilor. Din păcate, se aude că a murit acum câteva luni, în timpul unei călătorii în Spania. Ucis de bandiţi.

— Şi nu există moştenitori de sex masculin?

— Nu. În urmă cu doi ani, unicul fiu al lui Humphrey, Edmund, şi-a rupt gâtul la un turnir. Clare, fiica, este singura rămasă. Domeniul îi revine ei.

— Şi ca suzeran al lui Sir Humphrey, tu deţii tutela asupra fetei lui. Ea se va căsători la comanda ta.

Gura lui Thurston se transformă într-un rictus.

— Asta rămâne de văzut, zise el.

Deloc în largul lui, Gareth observă că tatăl lui abia se abţinea să nu rânjească. Serios şi reţinut din fire, tânărul detesta umorul grosolan. Rareori răspundea chiar şi cu un amuzament moderat glumelor şi farselor care îi făceau pe alţii să râdă cu gura până la urechi. Înfăţişarea sa sobră îi completa foarte bine reputaţia de bărbat necruţător, care putea fi extrem de periculos dacă era provocat. Nu avea nimic împotriva zâmbetelor şi a râsului; pur şi simplu nu se simţea înclinat să se bucure de ele.

În acel moment aşteptă cu prudenţă să afle ce i se părea atât de amuzant lui Thurston într-o chestiune care ar fi trebuit să ţină strict de afaceri. Cercetă profilul simetric şi elegant al tatălui său în lumina flăcărilor din vatră.

Thurston avea cincizeci şi ceva de ani. Părul său des, negru, era presărat cu fire argintii, dar încă atrăgea privirile tuturor femeilor care se aflau în preajma sa. Gareth ştia că nu numai prezenţa lui în cercul restrâns de baroni preferaţi ai lui Henric al II-lea îl transformase într-un obiect de interes pentru sexul opus, ci o contribuţie importantă o avusese şi înfăţişarea lui extrem de agreabilă. Reputaţia lui de seducător, manifestată liber în tinereţe, atât înainte cât şi după căsătoria sa aranjată, fusese legendară. Mama lui Gareth, cea mai mică dintre fiicele unei familii nobile din sud, fusese una dintre multele lui cuceriri. Din câte ştia Gareth, el era singura progenitură adultă ilegitimă a tatălui său. Dacă mai fuseseră şi alţii de-a lungul anilor, niciunul nu supravieţuise copilăriei. Spre satisfacţia lui Thurston şi spre nemulţumirea prea puţin ascunsă a soţiei sale, el îşi făcuse datoria faţă de fiul său bastard. Îl recunoscuse pe Gareth încă de la început.

Gareth fusese crescut de mama lui până la opt ani. În acea perioadă, Thurston vizitase frecvent conacul liniştit unde locuiau cei doi, dar când băiatul împlinise vârsta la care fiii de nobili îşi începeau instrucţia pentru a deveni cavaleri, mama lui anunţase că intenţiona să se călugărească. Avusese loc o ceartă înverşunată. Gareth nu avea să uite niciodată furia tatălui său. Dar mama lui fusese atât de hotărâtă, încât într-un final câştigase, ba chiar se alesese cu o zestre consistentă, spre încântarea stareţei, care fusese mai mult decât fericită să o primească la mănăstire ca novice.

Thurston îl adusese pe fiul său bastard acasă, la castelul Beckworth, unde se îngrijise de educaţia sa cu aceeaşi atenţie şi sârguinţă pe care le arătase faţă de moştenitorul său, Simon, şi ceilalţi fii legitimi. Soţia lui Thurston, Lady Lorice, frumoasă, rece şi mândră, nu avusese încotro decât să tolereze situaţia. Cu toate acestea, nu se străduise prea mult pentru a-l face pe Gareth să se simtă bine-venit în gospodărie.

Profund conştient de statutul său şi ducând dorul atmosferei studioase şi contemplative din casa mamei sale, Gareth îşi vărsase toată energia în antrenamentele cu suliţa şi sabia. Exersase la nesfârşit, căutând o satisfacţie trecătoare în desăvârşirea propriilor aptitudini. Când nu-şi perfecţiona talentele de luptător, se refugia în solitudinea bibliotecii de la mănăstirea benedictină din vecinătate, unde citea tot ce îi dădea fratele Andrew, bibliotecarul. Până la şaptesprezece ani, Gareth dobândise o cultură remarcabilă. Studiase tratatele de matematică şi optică traduse din greacă şi arabă de Gerard din Cremona. Meditase la teoriile lui Aristotel asupra celor patru elemente: pământul, apa, aerul şi focul. Fusese fascinat de scrierile lui Platon despre astronomie, lumină şi materie.

Preocupările lui pentru subiectele academice nu se dovediseră niciodată de folos, dar talentele sale de cavaler şi de comandant îi dăduseră ocazia să-şi construiască o carieră. Mulţi seniori puternici, inclusiv tatăl său, aveau nevoie de un luptător care să combată hoţii şi cavalerii renegaţi ce reprezentau o ameninţare pentru moşiile şi conacele lor îndepărtate.

Vânarea nelegiuiţilor era o activitate bine plătită, la care Gareth se pricepea de minune, astfel că devenise un om bogat mulţumită priceperii sale în mânuirea sabiei, însă nu-şi putuse satisface dorinţa ce ardea mocnit în interiorul lui, aceea de a avea propriul domeniu. Numai suzeranul, tatăl lui, îl putea împroprietări cu o moşie.

În urmă cu patru zile, Thurston îl convocase la castelul Beckworth, iar în seara aceea aflase că cea mai mare dorinţă a sa era pe cale să se îndeplinească. Nu trebuia decât să accepte drept soţie o domnişoară cu o reputaţie pătată. Era un preţ mic pentru lucrul la care râvnea cel mai mult pe lume. Gareth era obişnuit să plătească pentru ceea ce dorea să obţină.

— Câţi ani are domnişoara de Desire? întrebă el.

— Stai să mă gândesc. Clare ar trebui să aibă douăzeci şi trei de ani acum, zise Thurston.

Gareth se încruntă.

— Şi e încă nemăritată?

— Am înţeles că nu-şi prea doreşte asta. Unele femei nu vor, să ştii. Mama ta, spre exemplu.

— Mă îndoiesc de faptul că mama a avut de ales după ce am fost conceput, zise Gareth pe un ton calculat neutru. Era un subiect vechi şi prea familiar. Ştia foarte bine cum să-şi ascundă amărăciunea. A fost norocoasă că a găsit o mănăstire care a primit-o, adăugă el.

— Aici greşeşti, replică Thurston rezemându-şi coatele de braţele sculptate ale fotoliului şi sprijinindu-şi bărbia pe degetele lungi. Cu zestrea pe care i-am acordat-o, poţi să fii sigur că mama ta a avut de unde să aleagă în privinţa mănăstirilor. Într-adevăr, cele mai importante lăcaşuri s-au bătut pentru ea, zâmbi el. Desigur, nu aveau idee că orice loc ar fi primit-o avea să ajungă foarte curând sub comanda ei.

Gareth ridică din umeri. Îşi vedea foarte rar mama, dar corespunda cu ea în mod regulat şi ştia că Thurston avea dreptate. Mama lui era o femeie

deşteaptă, formidabilă. Exact la fel de deşteaptă şi de formidabilă ca şi tatăl lui. Gândurile îi reveniră la chestiunea arzătoare.

— Domnişoara Clare este cumva urâtă?

— Din câte ştiu eu, nu. Nu am văzut-o de când era doar o copilă, dar din câte îmi amintesc, era bine făcută. Nu promitea că o să devină o mare frumuseţe, dar nu am observat în înfăţişarea ei ceva urât sau nepotrivit. Te preocupă mult felul în care arată? se interesă Thurston ridicând din sprânceană.

— Nu, răspunse Gareth cu ochii la foc. Mă preocupă numai pământurile ei.

— Şi eu am crezut la fel.

— Încercam doar să-mi dau seama de ce nu s-a măritat până acum.

Thurston dădu din mână a lehamite. Superba broderie în roşu şi auriu de pe mâneca tunicii străluci în lumina flăcărilor.

— Aşa cum am zis, unele femei nu au o dorinţă deosebită pentru măritiş, dintr-un motiv sau altul. Din câte am înţeles, domnişoara Clare se numără printre acestea. A consimţit la căsătorie acum numai pentru că ştie că n-are loc de întors.

— De dragul proprietăţilor sale?

— Da. Insula Desire este o pasăre grasă, îndeajuns de mare ca să fie jumulită. Are nevoie de protecţie. Se pare că a avut deja probleme cu vecinul său, Nicholas de Seabern, dar şi cu o bandă de tâlhari care îi atacă transporturile de bunuri spre Londra.

— Deci are nevoie de un soţ care să fie în stare să-i apere conacul, iar tu vrei o garanţie că Desire va continua să-ţi aducă profit.

— Da. Insula nu e mare. Pământurile ei produc o cantitate importantă de lână şi de grâne, însă nu asta este principala sursă de bunăstare acolo, spuse Thurston luând o punguţă brodată elegant de pe masa din apropiere. De aici provine cea mai mare parte a veniturilor de la Desire.

Aruncă punguţa spre Gareth, care o prinse cu uşurinţă. Mirosul de flori şi ierburi pluti afară din ea. O apropie de nas şi inhală aroma bogată, plină, izbitor de complexă. Era un iz îmbătător care stârni o poftă senzuală undeva înlăuntrul său. Mai mirosi o dată.

— Parfumuri?

— Da. Este o insulă a florilor şi a ierburilor aromatice. Iar produsele pe care le exportă sunt parfumuri şi alifii din cele mai diverse.

— Deci o să devin grădinar?

— Chiar că va fi o schimbare pentru Cerberul din Wyckmere, zâmbi Thurston.

— Aşa e. Ştiu prea puţine despre grădinărit, dar o să învăţ curând tot ce e necesar.

— Ai învăţat mereu repede, oricare a fost subiectul.

Gareth ignoră comentariul.

— Aşadar, domnişoara de Desire este dispusă să se mărite cu un bărbat care să-i protejeze vasta grădină de flori. Iar eu vreau ca pământul să fie al meu. Se pare că noi doi putem ajunge la o înţelegere corectă.

— Se poate.
— E vreo urmă de îndoială? se interesă tânărul.
Zâmbetul care dădea târcoale gurii lui Thurston se transformă într-un rânjet de scurtă durată.
— Mă tem că ai ceva concurenţă pe acest post.
— Despre cine e vorba?
— Nicholas de Seabern, vecinul lui Clare, şi totodată unul dintre vasalii mei. A pus ochii pe Desire de un timp. De fapt, el este motivul principal pentru care suspectez că domnişoara nu mai este virgină.
— A sedus-o?
— Potrivit surselor mele, Nicholas aproape a răpit-o luna trecută şi a ţinut-o ostatică la castelul Seabern vreme de patru zile.
— Şi apoi a încercat să-i smulgă prin forţă acceptarea măritişului?
— Da. Domnişoara însă a refuzat.
Gareth ridică o sprânceană. Nu era surprins de poveste. Răpirea moştenitoarelor nemăritate era un sport destul de des practicat. Dar era surprins să afle că tânăra nu se măritase imediat după incident. Puţine femei ar fi avut tăria de a refuza căsătoria după ce-şi pierdeau virginitatea şi reputaţia din cauza unui lord violator.
— O femeie neobişnuită.
— Da. Se pare că domnişoara Clare are anumite cerinţe cu privire la viitorul ei stăpân, zise Thurston cu un nou rânjet. De fapt, chiar mi-a trimis prescripţiile sale, cerându-mi să-i caut un bărbat care să respecte întocmai criteriile.
— La dracu'! Prescripţii? bombăni Gareth. Ce prostie mai e şi asta? Ştiam eu că e ceva ce nu mi-ai spus.
— A scris aceste specificaţii cu lux de amănunte. Uite, vezi şi singur.
Thurston luă de pe masă o foaie împăturită şi i-o înmână fiului său. Acesta privi sigiliul rupt şi văzu că avea forma unui trandafir.
Trecu repede peste salutări şi paragraful de deschidere al scrisorii caligrafiate. Încetini când ajunse la porţiunea ce detalia cerinţele domnişoarei cu privire la un soţ:
Am cedat rugăminţilor dumneavoastră şi am luat în calcul nevoile oamenilor mei, milord. Cu regret accept necesitatea unei căsătorii. Din această cauză m-am gândit la această chestiune cu foarte multă grijă. Desire este un loc izolat, după cum bine ştiţi.
Nu cunosc nici un posibil candidat în preajmă cu excepţia vecinului meu, Sir Nicholas, care este inacceptabil. De aceea vă rog respectuos să îmi trimiteţi o selecţie de cel puţin patru pretendenţi. Ca să vă ajut la sarcina selectării candidaţilor pentru acest post, am pregătit o listă a calităţilor pe care le caut. Domnia voastră, milord, sunteţi, evident, interesat de aceste pământuri. Am certitudinea că, la fel ca mine, doriţi ca acestea să fie în siguranţă. De aceea, din perspectiva dumneavoastră, viitorul lord de Desire trebuie să fie un cavaler care poate comanda o companie mică, dar eficientă, de luptători. Vă reamintesc faptul că trebuie să-şi aducă el însuşi trupele, din moment ce aici, pe insulă, nu există soldaţi. Pe lângă această cerinţă, cu care

neîndoielnic sunteţi de acord, mai am încă trei solicitări personale. Vreau să le specific în detaliu, astfel încât să le înţelegeţi cu uşurinţă. În primul rând, în ceea ce priveşte calităţile lui fizice, viitorul lord de Desire trebuie să fie un bărbat cu un fizic bine proporţionat. Am observat că bărbaţii masivi preferă să se bazeze pe forţa brută pentru a-şi atinge scopurile în loc de înţelepciune şi educaţie. Nu-mi pasă de bărbaţii care încearcă să-i domine pe ceilalţi prin puterea fizică.

De aceea, vă rog să ţineţi cont de acest aspect când faceţi alegerea. În al doilea rând, viitorul meu domn trebuie să aibă o fire veselă şi maniere agreabile. Sunt sigură că o să înţelegeţi când vă spun că nu doresc să fiu legată de un bărbat melancolic sau predispus la toane şi stări proaste. Vreau ca soţul meu să aibă simţul umorului, să fie un om care să se bucure de umilele noastre mijloace de distracţie de aici, de pe insulă.

În al treilea rând, este absolut esenţial ca soţul meu să fie un om învăţat, căruia să-i placă discuţiile intelectuale. Vreau să port cât mai multe conversaţii cu el, în special în lunile reci de iarnă când vom fi amândoi obligaţi să ne petrecem timpul în casă. Sper că cele trei cerinţe sunt datul de simple, iar prescripţiile mele sunt clare. Nu ar trebui să fie nici o problemă la selectarea mai multor candidaţi dintre cunoştinţele dumneavoastră. Vă rog să-i trimiteţi pe aceşti pretendenţi la mine oricând puteţi. O să iau o hotărâre cât mai repede şi o să v-o transmit.

Scrisă la Desire, pe şaptesprezece aprilie.

Gareth împături scrisoarea, conştient de amuzamentul enervant din ochii tatălui său.

— Mă întreb cum a reuşit să creeze aceste prescripţii pentru lordul şi soţul perfect.

Thurston chicoti.

— Cred că a preluat elementele de bază din vreo baladă romantică. Ştii genul. De obicei, este vorba despre un erou, în general tipul de cavaler care măcelăreşte vrăjitori malefici şi îi jură dragoste veşnică domniţei lui.

— O domnişoară care, de obicei, aparţine altui bărbat, mormăi Gareth. Suzeranului, de exemplu. Da, ştiu cântecele la care te referi. Nu-mi pasă de ele.

— Femeile le adoră.

Gareth ridică din umeri.

— Câţi candidaţi o să trimiţi, milord?

— Cred cu tărie că e bine să le faci pe plac femeilor până la un punct. O să-i permit domnişoarei Clare să aleagă dintre doi pretendenţi.

— Nu trei sau patru? se miră tânărul.

— Nu. Din experienţă ştiu că ai parte numai de belele atunci când îi oferi unei femei prea multe posibilităţi.

— Deci doi pretendenţi… Eu şi încă unul.

— Da.

— Şi împotriva cui o să concurez?

Thurston rânji.

— Împotriva lui Sir Nicholas de Seabern. O veste bună pentru tine, fiule. Cerinţele domnişoarei sunt foarte clare, nu-i aşa? Vrea un bărbat care are o statură medie, îi place să râdă şi ştie să citească.

Gareth îi restitui scrisoarea cu un zâmbet lipsit de veselie.

— Este norocoasă, nu-i aşa? Îndeplinesc una dintre cerinţe. Ştiu să citesc.

Capitolul 1

Clare se afla în grădina mănăstirii cu Margaret, maica superioară de la Sfânta Ermiona, când ajunse vorba la ea că primul pretendent sosise pe insulă.

— A venit o companie numeroasă, Lady Clare. Chiar în acest moment intră în sat, strigă William.

Tânăra se opri în mijlocul unei discuţii detaliate despre cea mai bună metodă de extragere a esenţei de trandafiri.

— Îmi cer scuze, maică superioară, îi spuse ea lui Margaret.

— Sigur. Margaret era o femeie voinică, de vârstă mijlocie. Boneta de călugăriţă care-i completa ţinuta benedictină îi scotea în evidenţă privirea atentă şi trăsăturile uşor rotunjite. Este un eveniment important, adăugă ea.

Clare se întoarse spre William, care aştepta lângă poarta grădinii fluturând vesel o traistă plină de coacăze roşii. Era un puştan rotofei, cu părul castaniu şi ochi căprui, a cărui fire împletea curiozitatea neostoită cu entuziasmul. El şi mama lui, Lady Joanna, veniseră pe insula Desire în urmă cu trei ani. Clare se ataşase de amândoi. Din moment ce familia i se micşorase treptat până nu mai rămăsese nimic din ea, lăsând-o singură pe lume, îşi petrecea foarte mult timp împreună cu ei.

— Cine a venit, William?

Clare se pregăti sufleteşte să afle răspunsul. Fiecare locuitor de pe Desire, cu excepţia ei, aştepta de săptămâni bune, cu mare nerăbdare, acea zi. Numai ea nu era dornică să-l cunoască pe noul senior al domeniului.

Cel puţin avea posibilitatea să aleagă, îşi reaminti. Era mult mai mult decât îşi permiteau femeile aflate în situaţia ei.

— Este primul dintre pretendenţii pe care aţi spus că-i va trimite lordul Thurston, zise William îndesându-şi în gură o mână de coacăze. Din cât se zice, e un cavaler straşnic, Lady Clare. Aduce cu el un alai mare de soldaţi. L-am auzit pe John fierarul spunând că ar fi nevoie de jumătate dintre bărcile din Seabern ca să-i transporte pe toţi, cu cai şi bagaje.

O senzaţie ciudată de agitaţie şi nesiguranţă o făcu pe Clare să-şi ţină răsuflarea. Îşi promisese că avea să fie calmă şi să trateze totul ca pe o afacere, dar apropierea momentului fatidic o emoţiona peste aşteptări.

— Un alai mare? întrebă ea ridicând din sprâncene.

— Da, răspunse William încântat. Razele soarelui sclipesc atât de tare în coifurile lor încât te dor ochii, adăugă el înghiţind încă doi pumni cu coacăze. Iar caii sunt imenşi. În special unul dintre ei, a zis John, un armăsar mare cu potcoave care cutremură pământul pe care calcă.

— Dar eu nu am cerut ditamai oastea, bombăni Clare. Desire nu are nevoie decât de o companie restrânsă care să ne protejeze transporturile. Ce

naiba o să fac eu cu un număr aşa de mare de soldaţi aici? Şi cu toţi caii lor. Bărbaţii şi caii mănâncă mult, să ştii.

— Nu te agita, Clare, zâmbi Margaret. Viziunea tânărului William despre un alai mare de soldaţi este probabil foarte diferită de a noastră. Ţine cont că singura trupă înarmată pe care a văzut-o în viaţa lui este cea a lui Sir Nicholas de la mica reşedinţă din Seabern.

— Sper că aveţi dreptate. Clare ridică flaconul cu pomadă care îi atârna de un lănţişor la cingătoare şi inhală aroma delicată a trandafirilor şi a ierburilor. Parfumul o linişti, ca întotdeauna. Oricum, ar fi o mare risipă dacă voi fi nevoită să hrănesc şi să adăpostesc atâţia bărbaţi şi cai, urmă ea. Pe urechea Sfintei Ermiona, nu-mi place deloc ideea de a întreţine atâţia oameni. Şi e abia primul dintre candidaţi.

— Calmează-te, Clare. Este posibil ca mulţimea care a debarcat în port să nu însoţească un singur pretendent. Cei trei sau patru pe care i-ai comandat e posibil să fi ajuns toţi în acelaşi timp. Asta ar explica de ce sunt atâţia bărbaţi şi cai.

Lui Clare îi plăcu această variantă.

— Da, asta trebuie să fie. Lăsă jos micuţul recipient pentru pomadă şi îl lăsă să atârne la loc între pliurile rochiei. Toţi pretendenţii mei au sosit laolaltă. Şi pentru că fiecare şi-a adus propriul anturaj, atunci se poate explica numărul mare de bărbaţi şi de cai.

— Da.

Pe Clare o lovi însă un alt gând, care-i îndepărtă rapid scurtul moment de uşurare.

— Sper că nu vor sta mult. Va costa o avere să-i hrănim pe toţi.

— Îţi poţi permite, Clare.

— Nu despre asta e vorba. Cel puţin, nu în totalitate.

Ochii lui Margaret licăriră.

— După ce vei alege, ceilalţi candidaţi, inclusiv soldaţii lor şi tot alaiul vor pleca.

— Pe degetul Sfintei Ermiona, atunci o să aleg repede, ca să nu risipim mai multă mâncare şi fân pe această adunătură decât este necesar.

— Un plan inteligent. Privind-o îndeaproape, stareţa se interesă: Eşti nerăbdătoare, copila mea?

— Nu, nu, sigur că nu, minţi Clare. Nu vreau decât să pun lucrurile la punct. Sunt multe de făcut. Nu-mi pot permite să irosesc mult timp în această chestiune a alegerii unui soţ. Sunt sigură că lordul Thurston mi-a trimis candidaţi care îndeplinesc toate cerinţele mele.

— Sunt sigură că aşa a făcut, murmură Margaret. Ai fost foarte clară în scrisoarea pe care i-ai trimis-o.

— Da.

Clare îşi petrecuse ore întregi la formularea criteriilor pentru noul stăpân al domeniului Desire. Acele ore urmaseră altora în care se gândise la numeroase motive pentru care nu avea nevoie de un soţ. În final, apelase la toate artificiile de retorică, logică şi dezbatere pe care le învăţase de la

Margaret, fiind pe deplin conştientă că nu se putea feri de inevitabil decât dacă îi furniza lordului Thurston o scuză genială ca să nu se mărite.

Îşi testase fiecare argument iscusit formulat mai întâi asupra Joannei şi apoi a lui Margaret. Solidare cu ea, ambele femei cântăriseră pretextele atent construite, una după alta, şi îi oferiseră critici şi sfaturi.

În lunile de după moartea tatălui ei, Clare dezvoltase ceea ce era sigură că reprezenta argumentul absolut, de necontestat şi perfect logic împotriva necesităţii unei căsătorii; se bazase în acest demers pe amplasarea strategică, practic inexpugnabilă, a insulei Desire. Dar atunci se întâmplase nenorocirea. Cel mai apropiat vecin al ei de pe ţărm, Sir Nicholas de Seabern, îi stricase planurile şi o răpise în timp ce se afla într-o vizită scurtă pe domeniul lui.

Furioasă pe Nicholas pentru că îi distrusese planurile demonstrându-i că era foarte vulnerabilă, Clare se hotărâse să îi facă viaţa un coşmar. Până la finele şederii sale forţate, Nicholas îi mărturisise că era bucuros că avea să n-o mai vadă niciodată. Dar era prea târziu. Pentru că se întâmplase în perioada în care se înmulţiseră şi jafurile asupra regiunii, răpirea fusese cireaşa de pe tort. Clare îşi dăduse seama atunci că nu era decât o chestiune de timp până când lordul Thurston avea să audă zvonurile. Avea să ajungă la concluzia că ea era incapabilă să protejeze Desire şi urma să acţioneze imediat, ocupându-se personal de problemă.

Oricât ar fi fost de furioasă şi de frustrată, Clare trebuia să recunoască faptul că nu-l putea condamna pe Thurston. Dacă s-ar fi aflat în poziţia lui şi ea ar fi procedat la fel. Partea din venit la care avea dreptul ca suzeran era prea consistentă ca s-o expună pericolelor.

Iar Clare nu putea să primejduiască vieţile bărbaţilor din sat, care însoţeau transporturile de parfum. Mai devreme sau mai târziu, hoţii aveau să omoare pe cineva în timpul atacurilor.

Adevărul era că nu exista altă variantă. Avea o datorie faţă de locuitorii insulei. Mama ei, care murise când Clare avea doisprezece ani, o învăţase încă din leagăn că dorinţele stăpânei erau pe locul doi, după nevoile oamenilor şi ale pământurilor de pe urma cărora îşi câştigau traiul.

Clare ştia prea bine că, deşi avea capacitatea de a obţine în continuare profituri de pe moşie, nu era o luptătoare antrenată. Nu avea în subordine cavaleri, nici măcar soldaţi de rând. Cei puţini care fuseseră odată se risipiseră de-a lungul anilor. Unii îl însoţiseră pe fratele ei, Edmund, la turniruri şi nu se mai întorseseră pe insulă după ce acesta fusese omorât.

În definitiv, Desire nu era un loc prea interesant. Nu-i atrăgea cu nimic pe cavalerii tineri şi pe aceia dornici de glorie şi de profituri, pe care le obţineau concurând de nenumărate ori în turniruri sau plecând în cruciade.

Ultimii doi bărbaţi care trăiseră în castelul Desire plecaseră în călătorie alături de tatăl lui Clare, Sir Humphrey. Îi trimiseseră apoi vorbă despre moartea tatălui ei şi nu se mai întorseseră. Odată ce lordul lor murise, fuseseră eliberaţi de sub jurământul de credinţă. Îşi găsiseră stăpâni noi în sud.

Clare nu avea nici cea mai mică idee despre cum să facă rost de o trupă de soldaţi de încredere şi nici nu îndrăznea să se gândească la antrenarea şi la controlarea lor.

Prima scrisoare de atenţionare de la Thurston sosise în urmă cu şase săptămâni. Redactată pe un ton politicos, exprima sincere condoleanţe pentru moartea lui Sir Humphrey, însă aluziile referitoare la apărarea insulei transpăreau clar.

În a doua scrisoare spunea fără ocolişuri: Clare trebuia să se mărite. Spre disperarea ei, şi ea ajunsese la aceeaşi concluzie. Ştiind că mariajul era inevitabil, procedase ca în toate cazurile când se punea problema îndatoririlor: se hotărâse să-şi îndeplinească responsabilităţile. Însă, în stilul ei caracteristic, preluase controlul asupra problemei. Le spusese Joannei şi lui Margaret că, dacă tot avea să-i fie pusă în cârcă povara unui soţ, intenţiona să aibă un cuvânt de spus în privinţa alesului.

— Se apropie, Lady Clare, ţipă William din dreptul porţii.

Clare îşi scutură pământul negru şi gras de pe mâini.

— Vă rog să mă scuzaţi, maică superioară. Trebuie să mă întorc la castel ca să mă schimb înainte de sosirea oaspeţilor mei. Aceşti cavaleri dichisiţi din sud se aşteaptă, fără îndoială, să fie întâmpinaţi cu mare pompă.

— Aşa şi trebuie, zise Margaret. Ştiu că nu eşti nerăbdătoare să te măriţi şi nu arăţi nici un entuziasm pentru asta, dar fii veselă, copila mea. Aminteşte-ţi că mai mult ca sigur vor fi trei, poate chiar patru candidaţi. O să ai de unde alege.

Clare îi aruncă bătrânei sale prietene şi profesoare o privire fugară. Îşi coborî vocea astfel încât nici William şi nici portăreasa din apropiere să n-o audă:

— Şi dacă nu-mi place de niciunul dintre cei trei pretendenţi pe care mi i-a trimis lordul Thurston?

— Atunci o să ne întrebăm dacă eşti greu de mulţumit, mai cu seamă când vine vorba despre alegerea viitorului senior al domeniului Desire, sau doar cauţi pretexte ca să nu mergi până la capăt.

Clare se strâmbă şi-i aruncă interlocutoarei sale o privire abătută.

— Sunteţi întotdeauna atât de practică şi de directă! Aveţi un mod unic de a pătrunde în miezul problemei.

— Ştiu, din experienţă, că o femeie care este practică şi sinceră faţă de sine însăşi are şanse mai mari de a-şi atinge ţelurile.

— Da, aşa m-aţi învăţat întotdeauna, doamnă, spuse Clare îndreptându-şi umerii. N-o să uit niciodată lecţiile dumneavoastră.

— Mama ta ar fi mândră de tine, copila mea.

Clare observă că Margaret nu-l menţionase pe tatăl ei. Nu era nevoie. Ştiau amândouă că Sir Humphrey nu fusese niciodată interesat de administrarea pământurilor sale, pe care o lăsase în seama soţiei sale şi, mai târziu, a fiicei, în timp ce el se ocupa cu studii erudite şi experimente.

La un moment dat, un strigăt puternic se auzi de pe stradă, din cealaltă parte a zidului mănăstirii. Miraţi şi bucuroşi, sătenii se adunaseră ca să-i vadă pe cavalerii nou-sosiţi. William îndesă pachetul de afine roşii în săculeţul care

îi atârna de curea şi se grăbi spre o bancă joasă rezemată de perete. Clare îşi dădu seama prea târziu ce avea de gând să facă.

— William, să nu îndrăzneşti să te caţări pe zid. Ştii ce ar spune mama ta!

— Nu vă faceţi probleme, n-o să cad. Vreau doar să-i văd pe cavaleri.

Băiatul se urcă pe băncuţă şi încercă să-şi salte trupul durduliu peste zidul de piatră în timp ce Clare ofta, schimbând priviri resemnate cu Margaret. Nu era nici o îndoială că mama mult prea protectoare a lui William ar fi făcut o criză dacă s-ar fi aflat acolo. Joanna era convinsă că fiul ei era delicat şi că nu trebuia să-şi asume vreun risc.

— Doamna Joanna nu-i aici, zise stareţa impasibilă, ca şi cum Clare s-ar fi exprimat cu voce tare. Aşa că îţi sugerez să ignori problema.

— Dacă William o să cadă, Joanna n-o să mă ierte niciodată.

— Într-o bună zi va trebui să înceteze să-l mai cocoloşească pe puşti, spuse Margaret ridicând din umeri cu o atitudine filosofică. Altfel o să devină un tânăr temător şi gras.

— Ştiu, dar Joanna nu poate fi învinovăţită în totalitate pentru că îl protejează, şopti Clare. A pierdut totul. Nu suportă gândul de a-şi pierde şi fiul.

— Îi văd! strigă William cu un picior pe zid. Au ajuns deja pe stradă, anunţă el ducându-şi mâna streaşină la ochi ca să se apere de razele primăvăratice. Bidiviul sur e în faţa celorlalţi. Jur, călăreţul e aproape la fel de mare ca armăsarul lui!

Clare se încruntă.

— Am cerut candidaţi de statură medie.

— Poartă un coif strălucitor şi o tunică din zale, exclamă William. Şi duce un scut argintat care străluceşte ca o oglindă mare în lumina soarelui.

— O oglindă mare?

Intrigată, Clare se grăbi pe cărarea din grădină ca să-i vadă chiar ea pe nou-veniţi.

— Este foarte ciudat, milady. Totul în ţinuta lui este argintiu sau gri – chiar şi îmbrăcămintea cavalerului şi harnaşamentul calului sunt gri. E ca şi cum el şi armăsarul au fost modelaţi numai din argint şi fum.

— Argint şi fum… repetă Clare. Imaginaţia ta a luat-o razna, odată cu minţile.

— E adevărat, jur!

Uimirea lui William părea absolut autentică, sporind curiozitatea tinerei femei.

— Şi cam cât de mare e acest cavaler din fum şi argint?

— Este foarte, foarte mare, raportă puştiul din postul său de observaţie. Iar cavalerul care vine în spatele lui este aproape la fel de mare.

— Nu e deloc un semn bun, comentă Clare. Se îndreptă spre poartă ca să privească spre stradă, însă priveliştea era blocată de mulţimea de săteni entuziasmaţi.

Zvonul se împrăştiase rapid, aşa că toată lumea sosise ca să asiste la marele spectacol oferit de alaiul de cavaleri. John fierarul, Robert dogarul,

Alice de la berărie şi trei fermieri musculoşi, toţi mai înalţi decât ea, o împiedicau să-i vadă pe nou-veniţi.

— Nu te alarma, spuse Margaret cu o licărire de amuzament în privire. Încă o dată, trebuie să fim indulgente cu experienţa de viaţă limitată a băiatului. Orice cavaler i s-ar părea imens. Armura şi toate celelalte accesorii creează această impresie.

— Da, ştiu. Totuşi, aş vrea foarte mult să-l văd cu ochii mei pe acest cavaler, zise Clare. Estimând rapid înălţimea de la bancă la marginea de sus a zidului, strigă: William, pregăteşte-te să-mi dai o mână de ajutor!

Puştiul îşi întoarse ochii de la scena din stradă şi se uită la ea.

— Doriţi să staţi aici pe zid lângă mine, Lady Clare?

— Da. Dacă rămân jos, o să fiu ultima persoană de pe insulă care o să vadă invazia.

Clare îşi ridică marginile tunicii lungi şi se urcă pe băncuţă. Margaret scoase un sunet de dezaprobare.

— Zău, Clare, este de-a dreptul necuviincios. Gândeşte-te cât de stânjenită o să te simţi dacă vreunul dintre pretendenţi o să te vadă comportându-te ca o ţărancă mânată de curiozitate. Ar putea să te recunoască mai târziu, la castel.

— N-o să mă observe nimeni aici. Din ce se aude, vizitatorii noştri sunt mult prea ocupaţi să se dea în spectacol în sat. Vreau să văd şi eu ce se întâmplă.

Clare apucă marginea zidului, găsi o crăpătură între pietre cu vârful pantofului moale şi se luptă să se ridice lângă William.

— Aveţi grijă, stăpână, zise băiatul, care se apleca să o prindă de mână.

— Nu-ţi face griji, spuse Clare gâfâind în timp ce îşi trecu un picior şi apoi şi pe celălalt peste zidul lat din piatră. Oi fi eu o fată bătrână de douăzeci şi trei de ani, dar încă mai pot să mă caţăr, zâmbi ea pe când îşi netezea rochia. Uite, am reuşit. Acum, ia să vedem, unde e cavalerul acesta din argint şi fum?

— Este în capătul străzii, îi arătă William spre port. Ascultaţi tunetul potcoavelor. E ca şi cum ar fi o furtună de pe apă.

— Cu siguranţă fac îndeajuns de mult zgomot ca să scoale morţii din morminte.

Tânăra femeie îşi împinse pe spate gluga mantiei şi se întoarse ca să se uite în lungul străzii înguste. Bubuitul potcoavelor se apropia. Sătenii tăcură. Atunci îl văzu Clare pe cavalerul îmbrăcat în argintiu şi gri. Ţinându-şi respiraţia, înţelese uimirea lui William. Omul şi calul, ca unul, păreau să fie compuşi din toate elementele unei furtuni magnifice: vânt, ploaie şi fulger. Nu era nevoie decât de o privire ca să-şi dea seama că acea furie mohorâtă, odată stârnită, era capabilă să distrugă tot ce-i stătea în cale.

Pentru o clipă, vederea cavalerului din argint şi fum o amuţi, la fel ca şi pe sătenii adunaţi în drum. O senzaţie disperată de scufundare puse stăpânire pe stomacul ei în timp ce-şi dădu seama că se uita, fără îndoială, la unul dintre pretendenţii ei. „Este prea mare, îşi spuse. Mult prea mare. Şi prea periculos. În mod cert, nepotrivit.”

Cavalerul cenuşiu călărea în fruntea unei trupe formate din şapte bărbaţi – cavaleri, oşteni şi unul sau doi servitori. Clare se uită curioasă la luptătorii care călăreau în spatele imensei maşinării de război. Deşi văzuse foarte puţini soldaţi la viaţa ei, nu putea să nu remarce că aveau ţinute asortate cu a conducătorului lor. Erau îmbrăcaţi în nuanţe sobre de gri, maro şi negru care îi făceau să pară cumva şi mai ameninţători.

Cortegiul se apropiase, ocupând toată strada îngustă. Steagurile fluturau în briza mării. Clare putea auzi scârţâitul şi alunecarea oţelului pe piele. Harnaşament şi armură se mişcau împreună în ritmuri bine rodate.

Caii cu potcoave imense înaintau ca nişte maşini de luptă imense, ceea ce şi erau. Se deplasau cu o lentoare care le sublinia puterea şi le îngăduia tuturor celor prezenţi să vadă bine spectacolul.

Clare se holba la ciudata privelişte cu aceeaşi doză de uimire ca toţi ceilalţi. Era vag conştientă de şoaptele care se propagau prin mulţime ca un val pornind de la chilia de piatră unde locuia pustnica satului.

Fascinată de scena care se derula în faţa ochilor ei, ignoră la început murmurele, dar, pe măsură ce creşteau în intensitate, îi atraseră într-un final atenţia.

— Ce spun, William?

— Nu ştiu. Ceva despre un cerber.

Clare se uită peste umăr înspre chilia construită în zidul mănăstirii. Pustnica Beatrice trăia acolo; alesese calea sihăstriei în urmă cu aproape zece ani şi de atunci nu ieşise niciodată afară. Ar fi trebuit să-şi dedice întreaga viaţă rugăciunii şi meditaţiei, dar adevărul era că se preocupa numai de colportarea bârfelor. Nu ducea niciodată lipsă de aşa ceva, pentru că în timpul zilei toată lumea trecea pe sub fereastra ei. Mulţi se opreau ca să stea de vorbă ori să-i ceară sfatul, iar Beatrice se purta cu ei aşa cum se poartă o lăptăreasă cu o vacă, storcându-le şi ultima picătură de informaţie.

Beatrice nu-şi ignora totuşi menirea, astfel că le oferea cu mult zel sfaturi tuturor celor care-i solicitau părerea. Nu de puţine ori se oferea să ajute chiar dacă nimeni nu-i cerea acest lucru. Avea o înclinaţie către prevestiri sumbre şi se grăbea să avertizeze cu privire la nenorocirea şi dezastrul ce urmau. Uneori avea dreptate.

— Ce spun? o strigă Margaret pe Clare.

— Încă nu sunt sigură, răspunse tânăra femeie, chinuindu-se să distingă şoaptele. William zice că e vorba despre un cerber. Cred că pustnica a început să vorbească.

— Atunci nu-s decât închipuiri, bombăni stareţa.

— Ascultaţi, le întrerupse William. Acum puteţi desluşi cuvintele.

Valul de şoapte se înălţă cu repeziciune din marea de săteni.

—... cerber.

— Spun că ar fi un cerber de pe undeva din sud. Nu am prins numele…

— Cerberul din Wyckmere?

— Da, aşa e, Wyckmere. Este cunoscut drept Cerberul din Wyckmere. Se spune că poartă o sabie mare, care se numeşte Fereastra Iadului.

— De ce i se spune aşa?

— Pentru că de multe ori e ultimul lucru pe care îl vede un om înainte să moară răpus de lama ei. Ochii lui William se măriră. Tremurând de emoţie, îşi duse mâna repede la punguţa de la brâu pentru o altă mână de fructe. Aţi auzit, Lady Clare? întrebă el cu gura plină de coacăze. Cerberul din Wyckmere.

— Da.

Clare observă că oamenii din mulţime se uitau unii la alţii când vestea ajunse la ei, dar licărirea de încântare nu le părăsi chipurile. Orice se întâmpla, îşi dădu ea seama cu stupoare, sătenii păreau mai fascinaţi ca oricând de sosirea cavalerilor. Se gândeau, fără îndoială, la prestigiul pe care avea să-l reverse asupra lor un senior cu o reputaţie de temut. „Reputaţia e bună, dar numai dacă nu eşti obligată să te măriţi cu ea”, îşi zise Clare.

— Cerberul din Wyckmere, şopti William cu o reverenţă care ar fi fost mai potrivită pentru o rugăciune. Cred că este, într-adevăr, un mare cavaler.

— Ceea ce aş vrea să ştiu e unde sunt ceilalţi.

— Care ceilalţi?

Clare se uită cu atenţie la călăreţii care se apropiau şi se încruntă.

— Trebuiau să fie cel puţin încă trei cavaleri din care să-mi aleg soţul. Aceşti bărbaţi par să se afle cu toţii sub un singur steag.

— Păi, acest Cerber din Wyckmere e aproape la fel de mare ca trei oameni puşi unul lângă altul, rosti William cu mare satisfacţie. Nu mai avem nevoie de alţii.

Clare se încruntă. „Cerberul nu e chiar aşa de mare, îşi zise, dar arată formidabil.” Nu avea deloc proporţiile medii pe care le ceruse. Cavalerul cenuşiu şi anturajul său se aflau aproape în faţa ei. Indiferent de situaţie, nou-veniţii le ofereau privitorilor o distracţie pe cinste. „E interesant de văzut dacă ceilalţi pretendenţi vor întrece această demonstraţie de oţel şi putere”, medită ea.

Era atât de prinsă de spectacolul neobişnuit, încât abia băgă de seamă o altă clipocire de şoapte care străbătu mulţimea. I se păru că îşi aude numele, dar nu dădu atenţie acestui lucru. Ca stăpână a domeniului, era obişnuită ca oamenii să vorbească despre ea. Era în firea lucrurilor.

— Clare, ar fi bine să te întorci imediat la castel, i se adresă Margaret. Dacă o să stai acolo sus pe zid n-o să poţi ajunge la timp ca să-l întâmpini aşa cum se cuvine pe marele cavaler.

— E prea târziu, doamnă, zise Clare ridicând vocea pentru a se face auzită peste vacarmul glasurilor şi bubuitul potcoavelor. Sunt prinsă aici până când se împrăştie mulţimea. Joanna şi servitorii se vor ocupa de primirea oaspeţilor noştri.

— Cum adică? o mustră Margaret. Joanna şi servitorii nu sunt potriviţi pentru a-l întâmpina aşa cum se cuvine pe viitorul senior al domeniului.

Clare îşi întoarse capul şi rânji.

— A, dar nu ştim dacă acest mare cavaler va deveni stăpânul insulei, nu-i aşa? De fapt, şansele lui sunt mici. Din câte văd, nu are deloc dimensiunile potrivite.

— Mărimea, copila mea, e prea puţin importantă, murmură Margaret.

Tunetul potcoavelor şi zornăitul harnaşamentelor se opriră brusc. Un icnet de uimire scos de William şi liniştea subită care se lăsase peste mulţime o făcură pe Clare să se întoarcă încet. Fu uimită să observe că armata de călăreţi, care îşi făcuse loc încet dar sigur în centrul satului, se oprise chiar în mijlocul străzii. Direct în faţa locului în care ea stătea cocoţată pe zid.

Înghiţi în sec atunci când îşi dădu seama că masivul cavaler cenuşiu o privea fix. Primul instinct fu să alunece înapoi peste marginea zidului şi, după o aterizare discretă, să se refugieze în grădină. Dar era prea târziu ca să-şi ia zborul. Trebuia să acţioneze vitejeşte.

Clare deveni dintr-odată conştientă de faptul că rochia i se murdărise de noroi, iar părul îi era ciufulit de vânt. Palmele i se umeziră în timp ce strânse marginea zidului încălzit de soare.

Sigur nu se uita la ea. Nu se putea uita la ea. Nu făcuse nimic ca să atragă atenţia cavalerului cenuşiu. Era doar o femeie care stătea pe zid şi urmărea spectacolul împreună cu restul sătenilor. Cu toate acestea, el o ţintuia cu privirea.

Momentul părea să nu se mai termine. Tinerei femei i se păru că până şi briza se oprise. Frunzele copacilor din grădina mănăstirii atârnau nemişcate. Nu se auzea nici un sunet, nici măcar fâşâitul unui stindard.

Se uită la ochii aflaţi în umbra vizierei de oţel şi se rugă fierbinte ca temutul Cerber din Wyckmere să o confunde cu o săteancă. La o comandă nevăzută, imensul armăsar rotat porni spre zidul mănăstirii. Cei care stăteau în drumul bestiei se topiră instantaneu în lături ca să creeze un culoar de trecere. Privirile tuturor erau îndreptate direct spre Clare.

— Vine încoace, stăpână, cârâi William. Poate că vă recunoaşte.

— Dar nu ne-am întâlnit niciodată, răspunse ea, strângând şi mai tare cu degetele marginea de piatră. Nu are de unde să ştie cine sunt.

William deschise gura ca să spună ceva, dar o închise brusc în momentul în care bidiviul masiv se opri chiar în faţa lui Clare. Privirea cavalerului o fixă.

Clare se uită adânc în ochii sumbri de culoarea cristalului fumuriu. Văzu inteligenţa rece, calculată care ardea în adâncuri şi ştiu în acel moment că nou-venitul o recunoscuse. Îşi ţinu respiraţia încercând frenetic să găsească o modalitate de a scăpa basma curată. Niciodată nu se mai confruntase cu o asemenea situaţie stânjenitoare.

— O caut pe stăpâna domeniului Desire, a spus cavalerul.

Un tremur curios o străbătu la auzul vocii lui. Nu-şi dădea seama de ce reacţionase atât de ciudat pentru că în mod cert vocea i se potrivea. Era joasă, ameninţătoare, emanând o forţă perfect stăpânită. Clare se agăţă de piatră pentru a-şi stăpâni degetele din tremurat, apoi ridică bărbia şi îşi îndreptă umerii. Ea era stăpâna acelei moşii şi intenţiona să se poarte într-o manieră adecvată acelui titlu, chiar dacă avea în faţă un bărbat cum nu mai întâlnise niciodată în viaţa ei.

— Eu sunt cea pe care o căutaţi. Cine sunteţi?

— Sunt Gareth de Wyckmere.

Clare îşi aminti şoaptele. Cerberul din Wyckmere.

— Am auzit despre dumneavoastră că sunteţi cunoscut sub alt nume.
— Sunt cunoscut sub multe nume, dar nu răspund la toate.
Era un avertisment clar în cuvintele lui. Clare îl percepu şi se hotărî să dea înapoi ascunzându-se în spatele bunelor maniere. Îşi înclină capul cu politeţe.
— Bine aţi venit pe insula Desire, Sir Gareth. Permiteţi-mi să vă mulţumesc în numele întregului sat pentru spectacolul oferit astăzi. Foarte rar avem ocazia de a ne delecta cu o asemenea privelişte grandioasă.
— Mă bucur că sunteţi satisfăcută de ceea ce aţi văzut până acum, milady. Sunt sigur că veţi fi la fel de mulţumită şi de restul reprezentaţiei, spuse Gareth, după care lăsă frâiele, îşi ridică mâinile îmbrăcate în armură şi îşi scoase coiful.
Clare observă că nu privi peste umăr şi nu făcu nici un semn, doar îşi ţinu coiful într-o parte. Un alt cavaler se apropie imediat, luă acoperământul de oţel din mâna lui Gareth şi se retrase în mijlocul celorlalţi războinici.
Clare îşi studie oaspetele cu o curiozitate pe care nu o putea masca nici măcar de dragul bunelor maniere. La urma urmelor, acesta era unul dintre bărbaţii care fuseseră trimişi să-i ceară mâna. Era surprinsă să descopere că în adâncul ei era încântată de ceea ce vedea. Era, cu siguranţă, prea mare, dar cumva acest neajuns nu mai părea atât de alarmant, aşa cum se gândise când elaborase criteriile pentru viitorul soţ. Motivul era evident. În ciuda staturii şi a puterii fizice, ceva îi spunea că nu avea în faţă un bărbat care se baza numai pe forţa brută ca să obţină ceea ce dorea. Gareth de Wyckmere era neîndoielnic un cavaler versat în arta sângeroasă a războiului, dar nu era bătut în cap. Clare putea vedea asta pe faţa lui.
Razele soarelui străluciră în părul lui negru, lung până la umeri. Ceva în trăsăturile lui feroce, parcă sculptate, îi aduseră aminte castelanei de stâncile care îi protejau insula mult iubită. În ciuda inteligenţei ce strălucea în ochii lui, simţi că avea o hotărâre de neclintit. Acesta era un bărbat care se luptase pentru tot ceea ce obţinuse în viaţă.
Examinarea nu părea să-l deranjeze. Pur şi simplu stătea calm şi răbdător, cu o atitudine sugerând că nu-l preocupa verdictul. Se vedea că avea ţelul lui, pe care intenţiona să-l atingă indiferent de decizia ei şi de concluzii. Acest lucru o îngrijoră pe Clare. Cerberul din Wyckmere nu era un individ pe care să-l poată refuza cu uşurinţă. „Dar, până la urmă, şi eu pot fi la fel de hotărâtă ca să-mi ating ţelul”, îşi reaminti ea. În definitiv, fusese nevoită să administreze insula încă de la vârsta de doisprezece ani.
— Ei, milady? întrebă Gareth. Sunteţi mulţumită de viitorul vostru senior?
Viitorul senior? Clare clipi uimită. Nu ştia dacă să râdă sau să se încrunte pentru această mostră de aroganţă care îi tăiase răsuflarea. Se hotărî să reacţioneze politicos, dar afişând un zâmbet rece:
— Nu pot spune. Nu i-am întâlnit pe ceilalţi candidaţi.
— Vă înşelaţi, doamnă. Sunt eu şi Sir Nicholas.
Gura lui Clare se deschise din cauza şocului.

— Dar nu e posibil! Am solicitat o selecţie de cel puţin trei sau patru cavaleri.

— Nu primim întotdeauna tot ce vrem de la viaţă, nu-i aşa?

— Dar nu îndepliniţi niciuna dintre cererile mele, răbufni ea. Nu vreau să vă jignesc, dar nu aveţi statura potrivită. Şi păreţi a fi un războinic, nu un om paşnic, urmă ea privindu-l încruntată. În plus, nu mi se pare că aveţi un temperament vesel.

— În legătură cu statura mea nu am ce face. Şi e adevărat că am fost foarte bine antrenat în arta războiului, dar vă jur că sunt în căutarea unei vieţi liniştite şi paşnice. Cât despre temperamentul meu, cine poate şti? Un om se poate schimba, nu?

— Nu sunt sigură, răspunse Clare îngrijorată.

— Ştiu să citesc.

— Păi, e ceva, cred. Totuşi…

— Milady, experienţa m-a învăţat că trebuie să ne mulţumim cu ceea ce ni se oferă.

— Nimeni nu ştie asta mai bine ca mine, replică ea pe un ton glacial. O să fiu directă. Aţi bătut o cale lungă şi ne-aţi oferit un spectacol de zile mari. Nu vreau să vă dezamăgesc, dar ţin să fiu corectă; mă tem că sunt puţine şanse să deveniţi seniorul acestor locuri. Poate că ar fi mai bine să vă luaţi oamenii şi să plecaţi cu aceleaşi bărci cu care aţi sosit.

— Nu, domnişoară. Am aşteptat prea mult şi am bătut un drum prea lung. Sunt aici să-mi revendic viitorul. Nu am nici o intenţie să plec.

— Dar trebuie să insist…

Se auzi un sunet încet, letal. Sabia lui Gareth apăru în mâna lui ca prin farmec. Mişcarea rapidă, înspăimântătoare stârni rumoare în mulţime. Clare se opri în mijlocul propoziţiei. Ochii ei se măriră.

Razele soarelui dansară şi licăriră pe lama de oţel în timp ce Gareth o ţinu ridicată. Totul şi toţi păreau să fi îngheţat. Tânărul William reuşi să rupă vraja.

— Nu aveţi voie s-o vătămaţi pe doamna mea! ţipă el la Gareth. N-o să vă las să-i faceţi vreun rău!

Mulţimea fu la fel de şocată de curajul băiatului cum fu şi de vederea sabiei scoase din teacă.

— Taci, William, şopti Clare.

Gareth îi aruncă puştiului o privire.

— Eşti foarte curajos, tinere. Majoritatea o iau la goană de frică atunci când văd Fereastra Iadului.

Se vedea clar că William era înspăimântat, dar avea o expresie de hotărâre încăpăţânată. Se uită la Gareth.

— Nu-i faceţi rău.

— N-o să-i fac rău, zise Gareth. Ca viitor lord îmi face plăcere să văd că a avut parte de un protector atât de curajos până la sosirea mea. Îţi sunt îndatorat, băiete.

Pe faţa lui William apăru o expresie ce oglindea nesiguranţa.

Gareth întoarse sabia cu o altă mişcare rapidă, ca un fulger. Întinse lama spre Clare cu mânerul înainte, într-un gest clar de omagiu şi respect. Aştepta, împreună cu toţi ceilalţi, ca ea să apuce arma.

Un murmur de uimire şi de aprobare trecu prin mulţime. Clare îl auzi. Percepu încântarea lui William, care se abţinea cu greu. Tensiunea din atmosferă era copleşitoare.

Să refuze sabia ar fi fost o decizie plină de riscuri. Nu se ştia cum avea să reacţioneze Gareth sau ce ar fi făcut războinicii lui călare pentru a se răzbuna. Puteau distruge întreg satul în doar câteva minute. S-o accepte, pe de altă parte, însemna să le ofere lui Gareth şi tuturor celorlalţi motiv să creadă că avea să accepte oferta.

Era o capcană. Una bine construită, trebui ea să recunoască, dar în mod clar o capcană. O cursă cu doar două ieşiri, amândouă periculoase. Dar ştiuse de la început că bărbatul acela îşi folosea înţelepciunea ca principală armă pentru a obţine ceea ce dorea.

Se uită în jos la mânerul sabiei lungi de oţel. Observă că la capăt avea incrustat un cristal cenuşiu imens care părea să fie umplut cu fumul de la nişte focuri nevăzute. Dintr-odată îşi dădu seama de unde provenea numele lamei. Nu era nevoie de prea multă fantezie ca să-ţi imaginezi cristalul din mâner ca pe o poartă către iad.

Când li se întâlniră privirile, Clare observă că acel cristal fumuriu se potrivea perfect cu ochii lui. Ştiind că nu era altă ieşire din capcană, alese una din cele două opţiuni disponibile şi, cu un gest lent, apucă mânerul sabiei. Arma era atât de grea, încât îşi folosi ambele mâini ca să o ţină.

Un strigăt puternic de bucurie se ridică din mulţime. William rânji. Uralele umplură atmosfera. Armurile răsunară când cavalerii şi soldaţii îşi etalară lăncile şi loviră cu ele scuturile.

Clare se uită la Gareth şi se simţi de parcă tocmai coborâse de pe cel mai înalt vârf al insulei. Cavalerul îşi întinse mâinile mari, acoperite cu zale, o apucă şi o trecu peste zid. Lumea începu să se învârtă în jurul ei. Era cât pe-aci să scape sabia grea.

O clipă mai târziu se trezi aşezată în siguranţă în şa, în faţa Cerberului. Se uită în sus şi văzu licărirea de satisfacţie din ochii lui Gareth, care o ţinea cu o mână împlătoşată de mărimea unui arbore. Clare se întrebă în sinea ei de ce se simţea totuşi de parcă s-ar fi aflat încă în cădere.

Gareth ridică o mână şi chemă un cavaler. Un luptător cu o expresie severă se apropie.

— Da, Sir Gareth?

— Ulrich, spuse acesta ridicând vocea pentru ca omul lui să îl poată auzi peste uralele mulţimii. Escortează-l pe nobilul protector al doamnei mele într-o manieră demnă de serviciile sale excelente.

— Am înţeles.

Ulrich îşi conduse calul mai aproape de zid şi îşi întinse mâinile ca să-l apuce pe William de talie, după care îl coborî şi-l puse în şa. Clare observă cât de fericit era băiatul să fie purtat prin mulţime pe bidiviul impunător şi îşi dădu seama cu tristeţe că Gareth tocmai dobândise un supus loial pe viaţă.

Ascultă strigătele exaltate ale oamenilor ei în timp ce Cerberul din Wyckmere îşi plimba armăsarul rotat ca la paradă. Se uită în spate peste umăr şi o zări pe Margaret, care stătea în poarta mănăstirii. Stareţa îi făcu veselă cu mâna.

Clare strânse mai bine Fereastra Iadului şi reflectă la capcana meşteşugită în care fusese prinsă.

Capitolul 2

— A fost drăguţ din partea ta să-i predai domnişoarei Fereastra Iadului, rânji Ulrich în timp ce-l privea pe Gareth care se săpunea în cadă. Destul de atipic pentru tine, dacă pot să spun aşa.

— Crezi că sunt incapabil de gesturi drăguţe? întrebă Gareth dându-şi părul ud din dreptul ochilor şi uitându-se la prietenul său de încredere.

Ulrich se întinse pe o băncuţă capitonată de lângă fereastră. Lumina soarelui se reflectă pe capul lui complet chel. Cavaler experimentat, cu şase ani mai în vârstă decât Gareth, era un bărbat musculos, cu o ţinută surprinzător de atrăgătoare.

Lordul Thurston îl angajase ca să fie mentorul lui Gareth când acesta împlinise şaisprezece ani. Bărbatul mai în vârstă era atât un tactician iscusit, cât şi un luptător îndemânatic. Fusese de faţă în ziua în care Gareth îşi câştigase pintenii şi rangul de cavaler. Evenimentul fusese urmarea unei întâlniri violente cu o bandă de cavaleri renegaţi care băgaseră spaima în săteni pe o moşie de-ale lui Thurston.

Ulrich şi Gareth fuseseră împreună din acea zi. Asocierea lor, bazată pe prietenie, era ancorată de încredere şi respect reciproc. Gareth învăţase multe de la Ulrich la început şi încă asculta sfaturile acestuia. Cu timpul însă, legătura lor se schimbase treptat din relaţia mentor-învăţăcel în cea dintre doi profesionişti pe picior de egalitate.

Mai nou, Gareth era cel care dădea comenzile. Adunase în jurul lui o ceată de bărbaţi bine uniţi şi disciplinaţi şi îi modelase într-o maşinărie formidabilă ale cărei servicii veneau cu un preţ pe măsură. Tot el alegea potenţialul angajator şi decidea cum şi unde să vândă serviciile oamenilor lui.

Îşi asumase rolul de conducător nu datorită legăturii lui cu Thurston de Landry, ci pur şi simplu pentru că părea un lucru firesc. Gareth avea spiritul de comandant în sânge şi îl exercita fără să stea pe gânduri, aşa cum respira.

Ulrich nu manifesta prea mult interes pentru postura de lider. Avea o fire independentă. Le jura credinţă celor pe care îi alegea, iar lordul căruia îi oferea loialitatea sa putea să fie sigur că primea cele mai bune servicii. Cu patru ani în urmă îi jurase credinţă Cerberului din Wyckmere.

Îl cunoştea pe Gareth mai bine ca oricine altcineva, inclusiv Thurston. Era foarte conştient că prietenul său nu mai oferise Fereastra Iadului nici unui bărbat şi nici unei femei, domn sau doamnă, stăpân sau stăpână.

— Te pricepi la gesturi măreţe şi impresionante, zise Ulrich în timp ce îşi mângâia bărbia gânditor. În cazul tău, astfel de manevre ascund capcane viclene, însă ăsta a fost un gest neobişnuit, chiar şi pentru tine.

— A fost o situaţie neobişnuită.

— Totuşi, a fost doar o altă capcană, nu-i aşa? Nu i-ai lăsat domnişoarei nici o altă posibilitate cu excepţia aceleia de a accepta Fereastra Iadului. Când Gareth ridică din umeri, continuă: Ar fi fost cu adevărat bizar dacă ar fi întors lama spre tine şi ar fi încercat să ţi-o îndese în stomac.

— Era puţin probabil să facă aşa ceva. Cel mai mare risc era să refuze să o accepte, zise Gareth în timp ce adulmeca nedumerit săpunul parfumat. Nu ţi se pare că totul aici, pe Desire, miroase a flori?

— Toată insula asta nenorocită miroase ca o grădină, îţi jur, chiar şi şanţul de scurgere al satului e parfumat.

— Se pare este legat de mare printr-un gen de canal, spuse Gareth. Resturile sunt, fără îndoială, luate de flux. Şi latrinele din castel se golesc printr-un sistem similar. Foarte interesant.

— Niciodată n-am înţeles curiozitatea ta în legătură cu maşinăriile inteligente, zise Ulrich. Trase adânc aer în piept, inhalând aerul de primăvară ce răzbătea prin fereastra deschisă din spatele lui, şi întrebă: Spune-mi, ce ai fi făcut dacă domnişoara refuza sabia?

— Nu mai contează, nu-i aşa? A acceptat-o.

— Şi şi-a pecetluit soarta, aşa crezi? Eu n-aş fi prea sigur. Am o presimţire că Lady de Desire este o femeie care promite multe. Din câte mi-ai spus, ea e cea care a menţinut toată această moşie profitabilă.

— Da. Mama ei a învăţat-o secretele fabricării parfumului. Se pare că fratele ei şi-a petrecut tot timpul călărind de la un turnir la altul până când, într-un final, şi-a pierdut viaţa. Tatăl ei a fost un om învăţat care nu manifesta nici un interes pentru administrarea pământurilor. A preferat să-şi petreacă timpul în Spania traducând tratate din arabă.

Ulrich zâmbi uşor.

— Ce păcat că nu l-ai întâlnit niciodată. Voi doi aţi fi avut multe de discutat.

— Da.

Gareth simţi o senzaţie bruscă de satisfacţie. După însurătoare, avea să se retragă din activitatea de urmărire a proscrişilor şi să se întoarcă la prima sa dragoste – depistarea comorilor îngropate în cărţi şi manuscrise de felul celor pe care le strânsese tatăl lui Clare.

Apa se scurse de pe trupul său masiv când se ridică şi se întinse spre o pânză uscată.

— Pe toţi dracii! Miros ca un trandafir înmugurit.

— Poate că aşa noua ta domniţă îţi va aprecia mirosul, rânji Ulrich. Spune-mi, cum ai ghicit că fetişcana de pe zidul mănăstirii era cu adevărat stăpâna domeniului?

Gareth făcu un gest de nepăsare cu o mână în timp ce îşi ştergea părul.

— Era evident că avea vârsta potrivită. Şi era mai bine îmbrăcată decât oricare dintre sătenii din jur.

— Am înţeles. Totuşi…

— Avea un aer de încredere în sine şi autoritate. Era fie o tânără de la mănăstire care nu a depus încă jurământul de novice, fie stăpâna moşiei. Am pariat pe a doua variantă.

Gareth îşi reaminti momentul în care o văzuse pentru prima oară pe Clare. De la înălţimea şeii o observase când se urcase pe zid. Fusese doar o siluetă sprintenă, graţioasă, îmbrăcată într-o rochie verde cu o pelerină de culoarea şofranului. Decolteul, tivul şi mânecile tunicii erau brodate cu galben şi portocaliu, la fel şi cingătoarea lată. Cea din urmă se odihnea foarte jos pe şolduri şi scotea în evidenţă talia îngustă şi aspectul feminin, lat, al coapselor.

Pentru Gareth, tânăra de pe zid fusese întruchiparea primăverii, la fel de proaspătă şi de plină de viaţă ca şi câmpurile de trandafiri şi levănţică ce acopereau insula ca nişte covoare. Părul ei lung, castaniu-închis, prins cu o diademă îngustă şi o bucăţică de pânză fină, lucea în razele soarelui, însă chipul ei fusese cel care îi atrăsese atenţia şi i-o menţinuse apoi trează. Trăsăturile ei atrăgătoare, foarte bine proporţionate, erau luminate de o curiozitate nestăpânită şi de o încântare pe măsura celei manifestate de flăcăul cocoţat lângă ea. Mândria care-i domina expresia feţei era aceea a unei femei obişnuite să dea ordine, însă ochii săi mari, verzi, ascundeau o îngrijorare adâncă. Privirea lui ascuţită, ca de uliu, antrenată în anii petrecuţi pe urmele nelegiuiţilor, obişnuită să nu-i scape nici un detaliu, surprinsese acea urmă de nelinişte. Fusese, de fapt, ultimul indiciu de care avea nevoie să fie sigur cu privire la identitatea ei. Femeia bine îmbrăcată de pe zid era direct interesată de cavalerii care îi invadau domeniul.

Gareth îşi asumase un risc bine calculat când se decisese să se apropie de ea. Se temuse puţin că avea să sară de pe zid în grădina mănăstirii, dar nu făcuse aşa ceva. După cum bănuise el, avea prea multă aroganţă feminină ca să se retragă. Îi observase noroiul de pe rochie pe când se îndrepta spre ea şi îşi spusese că era un semn bun. Lady de Desire nu se dădea înapoi de la a-şi murdări mâinile.

Cavalerul îşi alungă amintirile. Azvârli deoparte pânza cu miros de ierburi şi se întinse spre tunica gri, curată. În timp ce se îmbrăca se uită la una dintre tapiseriile ce decorau pereţii de piatră ai încăperii. Flori şi ierburi, sursa profiturilor moşiei, păreau să fie tema predominantă pe întreaga insulă, observă el. Chiar şi draperiile frumos ţesute conţineau motive horticole.

Era un tărâm al florilor parfumate şi al vegetaţiei. „Cine ar fi ghicit că Cerberul din Wyckmere avea să vină într-un loc atât de drăguţ şi frumos mirositor ca să se statornicească?” se întrebă el. Dar era satisfăcut de insula Desire. Părea să-i ofere întocmai ceea ce căuta.

Îşi legă centura lungă de piele în jurul şoldurilor şi apoi păşi desculţ până la una dintre ferestrele înguste săpate în zid. Briza caldă şi parfumată îi aminti de părul lui Clare. Mirosul de flori era pregnant, dar nu putea ascunde aroma dulce, îmbietoare, care era a ei şi numai a ei.

Asta îl captivase. Clare mirosea diferit de orice femeie pe care o cunoscuse. Parfumul subtil, îmbătător, combinat cu senzaţia şoldurilor ei rotunde care îi atingeau piciorul îl răvăşiseră. O poftă adâncă, nestăpânită, se trezise la viaţă.

Sprâncenele i se apropiară, iar maxilarul i se încordă când îşi aminti forţa crudă a acelei pofte. Trebuia să se asigure că aceasta rămânea la locul ei. Nu trecuse prin atâtea încercări ca să se lase în voia emoţiilor.

Ulrich se uită la el chiar în acel moment.

— Deci ai recunoscut-o pe Lady de Desire la prima vedere? întrebă el scuturându-şi capul golaş şi strălucitor cu o admiraţie ironică. Te felicit, Gareth. Ca de obicei, ai pus repede lucrurile cap la cap şi ai obţinut rezultatul corect

— Nu a fost foarte greu, mormăi celălalt pe când se aşeza pe un scaun ca să-şi tragă în picioare cizmele moi. Destul despre asta. Mă interesează ce ai aflat despre răpire.

— Nu sunt prea multe de zis. După cum ştii, aseară am ciocnit câteva halbe de bere cu localnicii la taverna din Seabern. Cea mai interesantă veste e că toate părţile implicate, inclusiv Sir Nicholas, oamenii lui şi însăşi domnişoara insistă că nu a fost vorba de o răpire.

Gareth ridică din umeri.

— E de aşteptat. La mijloc e reputaţia unei femei.

— Da. Chipurile, i-a făcut lui Sir Nicholas o vizită neaşteptată care a durat câteva zile.

— După care el i-a cerut mâna?

— Da. Domnişoara a refuzat, chicoti Ulrich. Trebuie să recunoşti că a dat dovadă de curaj, ţinând cont de circumstanţe.

— Aşa e. Majoritatea femeilor ar fi ales inevitabilul.

Gareth simţi o undă de satisfacţie. Viitoarea lui soţie nu se pleca în faţa situaţiilor intimidante. Îi plăcea acest gen de bravură. Până la un punct.

— Ca să se scuze, i-a spus că tutorele ei, Thurston de Landry, a fost de acord cu rugămintea ei de a-şi alege singură soţul.

— Probabil că atunci s-a hotărât să-i scrie tatălui meu şi să ceară o selecţie de candidaţi.

— Fără îndoială.

— Aşa se explică de ce tatăl meu m-a sfătuit să nu pierd vremea şi să o cer de nevastă, deduse Gareth rapid. Bănuieşte că Sir Nicholas va încerca din nouă să pună mâna pe insulă.

— O a doua răpire ar putea să nu mai fie la fel de uşor trecută cu vederea, comentă Ulrich. De curiozitate, ce intenţionezi să faci în privinţa lui Nicholas?

— Deocamdată nimic. Nu mă aştept că ea să-l acuze de răpire sau de viol, chiar dacă el nu reprezintă acum o ameninţare.

— Are o reputaţie de apărat. Ca şi tine, Gareth. Domnişoara nu o să-ţi mulţumească dacă-i terfeleşti onoarea prin noroi.

— Nu. Şi am alte preocupări pe moment O să mă ocup de Nicholas mai târziu.

Nicholas de Seabern avea să plătească pentru ce făcuse, dar într-un loc şi la un moment pe care le alegea Gareth. Uneori, Cerberul din Wyckmere nu se grăbea să se răzbune, însă mai devreme sau mai târziu asta se întâmpla negreşit. Avea o reputaţie de apărat.

Ulrich se duse la fereastră şi îşi puse mâinile pe margine, privind câmpurile de flori care se întindeau dincolo de palisada care înconjura castelul. Trase în piept aerul proaspăt şi aromat.

— Ţi-ai ales un fief neobişnuit, spuse el. Şi o domniţă neobişnuită. Ca să nu vorbesc de restul gospodăriei…

— Da. Ce legătură are băiatul cu Lady Clare?

— William? Un puşti tare isteţ, nu? I-ar prinde bine puţin exerciţiu, totuşi. Are o slăbiciune pentru prăjituri şi budinci.

— Într-adevăr.

— El şi mama lui, Lady Joanna, locuiesc aici, în castel. Lady Joanna este văduvă.

Gareth se uită la Ulrich.

— Băiatul este tot ce i-a rămas pe lume?

— Se pare că soţul ei şi-a vândut întreg avutul, inclusiv pământurile din nord, ca să facă rost de bani pentru aventura sa în Ţara Sfântă. A reuşit să fie omorât acolo. Joanna şi William au rămas faliţi.

— Deci Lady Joanna a venit pe insulă căutând un loc pentru ea şi pentru fiul ei şi s-au stabilit aici, la castel?

— Da. Expresia lui Ulrich deveni sceptică: Am impresia că domniţa ta este foarte sensibilă la astfel de lucruri.

— Da?

— Joanna şi fiul ei nu sunt singurii cărora le-a oferit un cămin. Bătrânul îngrijitor al castelului, care ar fi trebuit înlocuit cu mulţi ani în urmă după cum arată, şi doica ei încă locuiesc aici. Se pare că nu au unde să se ducă.

— Mai sunt şi alţi străini?

Ulrich se încruntă uşor.

— Din câte povesteşte William, acum câteva luni a apărut la poartă un tânăr menestrel. Clare i-a oferit găzduire, aşa că neîndoielnic o să ne cânte diseară. William mi-a spus că ei îi plac foarte mult cântecele de dragoste.

Gareth se gândi la criteriile elaborate de Clare pentru viitorul soţ.

— Mă temeam de asta.

— Pe menestrel îl cheamă Dalian. William m-a informat că trubadurul îi este foarte devotat stăpânei lui.

— Aşa fac toţi, bombăni Gareth. Sunt de-a dreptul dăunători cu aiurelile lor despre iubire şi cuceriri.

— Femeile adoră baladele.

— N-o să se audă nici un cântec de soiul ăsta aici, îl anunţă Gareth. Asigură-te că Dalian trubadurul primeşte instrucţiuni limpezi.

— Prea bine, milord.

Dinţii lui Ulrich sclipiră într-un rânjet înainte ca aceasta să se răsucească iarăşi cu faţa spre fereastră. Gareth ignoră ironia vădită a prietenului său. Ca de obicei, se făcu a nu pricepe motivul amuzamentului. Cel mai important lucru era certitudinea că ordinele aveau să-i fie duse la îndeplinire.

Satisfăcut că era din nou curat şi îmbrăcat în haine proaspete, se îndreptă spre uşa încăperii.

— Cred că e timpul să mă prezint viitoarei mele soţii. Avem multe de discutat.

— O s-o găseşti în grădină.

Gareth privi înapoi peste umăr.

— De unde ştii asta?

— Pentru că o văd de aici, zise Ulrich uitându-se în jos prin fereastra deschisă. Zâmbetul nu îi părăsise încă faţa. Vorbeşte cu oamenii ei loiali. Pun pariu că le dă instrucţiuni pentru apărarea castelului.

— Despre ce dracu' vorbeşti? Castelul nu e atacat.

— Asta, prietene, este doar o chestiune de percepţie. Mi se pare că domniţa ta se pregăteşte să reziste unui asediu.

— Din partea mea?

— Da.

Gareth ridică din umeri.

— Atunci îşi pierde vremea. Bătălia a fost purtată şi câştigată.

— Nu sunt prea sigur de asta, rânji Ulrich.

Rânjetul deveni un chicotit, iar chicotitul explodă în râs. Gareth nu încercă să înţeleagă ce i se părea aşa de distractiv. Îl aşteptau chestiuni mult mai importante.

— Toţi oamenii şi caii sunt bine cazaţi? întrebă Clare. Membrii aşa-zisei sale familii, compuse din oameni fără alt adăpost, stăteau pe banca de sub măr. William, pe a cărui faţă stăruia expresia de încântare după plimbarea pe un adevărat cal de luptă, era aşezat între mama lui, Joanna, şi Dalian, tânărul trubadur slab şi neliniştit. Eadgar, bătrânul îngrijitor al castelului, stătea la celălalt capăt al băncii cu o privire în care se citea o mare nesiguranţă. Avea motive întemeiate ca să fie alarmat. Principala lui atribuţie era să se ocupe de administrarea gospodăriei, aşa că în prezent trebuia să se asigure că bucătăriile erau aprovizionate cu enormele cantităţi de mâncare necesare pentru hrănirea oaspeţilor. De asemenea, sub supravegherea lui, servitorii trebuiau să se achite de sarcini precum pregătirea băilor, repararea hainelor şi curăţarea toaletelor.

„Ce pacoste”, îşi spuse Clare. O preocupa capacitatea lui Eadgar de a face faţă numărului mare de vizitatori. Deşi loial şi foarte harnic, avea aproape şaptezeci de ani, iar vârsta se făcea simţită mai ales în zona articulaţiilor şi a auzului.

Neprimind răspuns, oftă şi repetă mai tare:

— Am întrebat dacă toţi oamenii şi caii lor sunt bine cazaţi, Eadgar.

— O, da, milady. Sigur. Nu vă faceţi griji, zise bătrânul, care îşi îndreptă umerii încovoiaţi făcând un efort vizibil ca să pară că deţinea controlul asupra situaţiei.

— Sunt uimită că ai găsit loc pentru atâţia oameni. Sper că nu o să găsesc vreun tont dormind pe trepte sau în sera mea.

— Nu, milady, o asigură Eadgar pe un ton solemn. Erau destule camere pentru senior şi alţi câţiva la etajele de sus. Restul vor dormi pe aşternuturi de paie în clădirea principală sau în grajduri. Staţi liniştită, totul se va desfăşura aşa cum trebuie.

— Calmează-te, Clare, spuse Joanna ridicându-şi privirea de la lucrul manual şi zâmbind. Totul este sub control.

Joanna, cu cinci ani mai în vârstă decât Clare, era o femeie frumoasă cu părul auriu, ochi albaştri şi trăsături blânde. Se măritase la cincisprezece ani cu un bărbat de două ori mai în vârstă şi se trezise curând văduvă, falită şi cu un copil mic. Disperată, sosise la castelul lui Clare în urmă cu trei ani şi ceruse adăpost în virtutea faptului că mama ei şi cea a lui Clare fuseseră pe vremuri prietene apropiate. Clare îi primise pe Joanna şi pe William în gospodăria ei.

Joanna începuse imediat să contribuie la venitul moşiei prin deosebitul său talent la mânuirea acului. Clare văzuse imediat avantajele pe care le aducea îndemânarea prietenei sale. Profiturile din vânzarea florilor uscate şi a amestecurilor de ierburi crescuseră considerabil datorită faptului că multe dintre acestea erau vândute, mai nou, în săculeţe şi gentuţe frumos brodate cu modelele create de Joanna.

Cererea crescuse atât de mult, încât Joanna le învăţase pe mai multe femei din sat arta brodatului. Şi unele dintre măicuţele de la Sfânta Ermiona lucrau sub supravegherea ei ca să creeze punguţe elegante pentru amestecurile parfumate ale lui Clare.

— Eadgar, spune-i bucătăresei că în seara aceasta trebuie să reziste tentaţiei de a vopsi toată mâncarea în albastru, în roşu sau în galben, îi ceru Clare oprindu-se pe cărarea cu pietriş cu mâinile la spate. Ştii cât de mult îi place să coloreze felurile la ocaziile speciale.

— Da, milady. Zice că aşa impresionează oaspeţii.

— Nu văd chiar nici un motiv pentru care trebuie să-i impresionez pe Sir Gareth şi pe oamenii lui, mormăi Clare. Iar mie, personal, nu-mi place mâncarea albastră sau roşie.

— Însă galbenul e o culoare frumoasă, interveni amuzată Joanna. Când stareţa Helen ne-a vizitat toamna trecută, i-a plăcut foarte mult că întreg banchetul a fost în tonuri de galben.

— Una e să binedispui o stareţă şi altceva să fii deranjat de o adunătură de cavaleri laţi în umeri şi de soldaţii lor. Pe sandala sfântă a Ermionei, nu o să irosesc atâta şofran ca să vopsesc în galben tot ce va fi pe masa de seară. Şofranul e foarte scump.

— Îţi poţi permite, Clare, spuse încet Joanna.

— Nu contează.

Eadgar îşi drese vocea.

— O să discut cu bucătăreasa.

Clare îşi reluă mersul. Grădina împrejmuită îi oferea de obicei senzaţii plăcute şi linişte. Straturile de flori şi de ierburi fuseseră plantate cu atenţie pentru a crea o combinaţie ademenitoare de arome. În mod normal, plimbarea pe aleile pietruite o transpunea într-o lume invizibilă a parfumurilor fascinante. Simţul ei olfactiv, foarte dezvoltat, cunoştea o adevărată desfătare. În acel moment însă, nu se putea gândi la altceva decât la mirosul deloc floral, foarte masculin al lui Sir Gareth, Cerberul din Wyckmere. Dincolo de izurile de transpiraţie, piele, cal, lână, oţel şi de praf de pe drum care îl învăluiau, detectase un alt miros. Al lui. În timpul drumului călare din sat

până la castel, Clare stocase acel parfum şi ştia că nu avea să-l uite niciodată.

Mustăci la acest gând. În mod evident, nu era nimic rafinat în mirosul lui, dar reacţia ei îi aminti de sentimentul pe care îl avea când reuşea să realizeze combinaţia perfectă de ierburi, condimente şi flori pentru o nouă reţetă de parfum. Era o senzaţie de împlinire, de siguranţă. Când îşi dădu seama de acest lucru se simţi străbătută de un fior. Nici măcar Raymond de Coleville, bărbatul pe care îl iubise cândva, nu mirosise atât de frumos.

— Nu-i aşa că Fereastra Iadului e îngrozitor de grea? întrebă William nerăbdător. Am observat că Cerberul v-a lăsat să o duceţi tot drumul, de la poartă la castel. Sir Ulrich a zis că a fost un lucru uimitor.

— Da?

— Potrivit lui Sir Ulrich, Cerberul nu şi-a mai oferit sabia nimănui altcuiva, darămite unei domniţe care s-o poarte într-o procesiune în faţa întregului sat.

— Nu mi-a permis să o duc, mormăi Clare. Mai degrabă m-a forţat să fac asta. A refuzat să mi-o ia din mâini până când am ajuns la castel. Puteam să scap acea lamă preţioasă pe jos, în ţărână.

Joanna ridică o sprânceană, dar nu-şi luă ochii de la broderia la care muncea.

— De crezi că nu a luat-o înapoi?

— A zis că nu o putea băga înapoi în teacă în timp ce eu eram aşezată în faţa lui în şa. Şi a refuzat să mă lase jos, pretinzând că n-ar fi fost un gest cavaleresc. Ce înfumurare! Să vorbească despre bunele maniere când, de fapt, mă ţinea captivă!

Joanna îşi muşcă buza.

— Eu am avut impresia clară că lordului nu-i lipseşte deloc îndrăzneala.

— Sir Ulrich zice că este un mare cavaler care a prins foarte mulţi hoţi şi criminali în sud, povesti William. V-a făcut o mare onoare lăsându-vă să purtaţi Fereastra Iadului.

— A fost o onoare de care mă puteam lipsi, murmură încet Clare.

Ştia prea bine de ce Gareth refuzase politicos să-şi recupereze sabia până când ajungeau la treptele castelului. Voise să se asigure că toţi cei care priveau de pe margine, de la păstori până la spălătorese, asistau la spectacolul în care stăpâna domeniului purta Fereastra Iadului. „Nu, Cerberul nu mi-a oferit o mare onoare, îşi spuse ea. A fost un gest foarte calculat.”

— Dacă mă întrebaţi pe mine, eu nu cred că v-a arătat o mare onoare, milady, rosti Dalian cu pasiune. Dimpotrivă. V-a ironizat.

Clare se uită la noul ei menestrel. Era un tânăr slăbuţ, de aproape şaisprezece ani, care se speria uşor de sunetele neaşteptate sau de vocile ridicate. Dacă se întâmpla ceva brusc şi nu era atent, tresărea sau îngheţa ca un iepure cuprins de panică. Singurul moment în care părea să-şi găsească liniştea era când îşi cânta baladele. Trăsăturile lui osoase începură să prindă forme de când ajunsese pe insulă, însă Clare observa încă urmele spaimei pe care o zărise în privirea lui când apăruse la castel rugându-o să-l angajeze. Îl

acceptase imediat, dându-şi seama că orice s-ar fi aflat în trecutul tânărului nu era deloc plăcut.

Acum se încruntă gândindu-se intens la remarca lui vehementă.

— Nu cred că m-a ironizat.

— Ei bine, eu aşa cred, bombăni Dalian. Este un bărbat crud, un ucigaş. Nu degeaba i se spune Cerberul din Wyckmere.

Clare se răsuci spre el exasperată.

— Nu trebuie să folosim porecla asta prostească.

— Eu nu cred că e prostească, zise William în culmea încântării. Sir Ulrich a zis că a primit acest nume pentru că a omorât foarte mulţi răufăcători.

— Sunt sigură că faptele sale au fost cu mult exagerate, oftă castelana.

— Nu te îngrijora, Clare, interveni Joanna. Ştiu cât te macină perspectiva acestei căsătorii, dar sunt sigură că lordul Thurston nu ţi-ar fi trimis un candidat care nu îndeplineşte majoritatea cerinţelor.

— Încep să am unele îndoieli în privinţa asta, mărturisi Clare. Se opri brusc în momentul în care o umbră imensă acoperi aleea pietruită fix în faţa ei. Ca şi cum ar fi fost chemat de un vrăjitor, Gareth apăruse pe neaşteptate. Se apropiase fără nici un zgomot de după colţul gardului viu, fără a-şi face simţită prezenţa în vreun fel până când ajunsese lângă ea. Se încruntă la el. Nu i se părea firesc faptul că un asemenea bărbat masiv se putea strecura atât de uşor. Pe degetul mic al Sfintei Ermiona, domnule, m-aţi speriat! Puteaţi să spuneţi ceva înainte să apăreţi atât de brusc din spatele tufişurilor.

— Scuzele mele. Vă salut, milady, rosti Gareth calm. Mi s-a spus că vă găsesc aici, în grădină, urmă el aruncând o privire la micul grup ce era încă adunat sub măr. L-am cunoscut deja pe tânărul William. Sunteţi amabilă să mă prezentaţi doamnei de lângă el şi celorlalţi membri ai gospodăriei?

— Desigur, spuse Clare înţepată şi făcu repede prezentările.

Joanna îl studia pe cavaler cu o privire scrutătoare.

— Bine aţi venit pe insula Desire, milord.

— Vă mulţumesc, doamnă, răspunse el înclinându-şi capul. Mă bucur să aud că unii mă consideră bine-venit. Fiţi liniştită, mă voi strădui să îndeplinesc cât mai multe dintre cerinţele lui Lady Clare.

Tânăra roşi şi se îndreptă repede spre şovăielnicul Dalian.

— Bine aţi venit pe insula Desire, milord, mormăi acesta la rândul lui. Arăta furios, dar, cu înţelepciune, îşi păstrase limbajul civilizat.

Gareth ridică o sprânceană.

— Mulţumesc, maestre. Abia aştept să vă aud cântecele. Trebuie să vă spun că am anumite preferinţe când vine vorba de muzică.

— Da, milord? întrebă Dalian fără entuziasm.

— Da. Nu-mi plac melodiile despre domnişoare care sunt seduse de cavaleri ce nu le sunt soţi.

Menestrelul se zbârli.

— Lady Clare găseşte încântătoarele baladele care povestesc despre relaţii romantice între doamne şi cavalerii lor devotaţi, milord. Le consideră foarte incitante.

— Da? făcu Gareth ridicând iarăşi o sprânceană.

Clare simţi că i se făcea cald. Ştia că faţa ei căpătase nuanţe de roz.

— Mi s-a spus că astfel de balade sunt foarte populare la marile curţi de pe tot cuprinsul creştinătăţii.

— Personal, mi s-a părut rareori necesar ori potrivit să fii la modă. Aruncând o privire glacială, calculată, spre micuţa adunare, Gareth declară: Vă rog să ne scuzaţi pe Lady Clare şi pe mine. Vrem să discutăm în particular.

— Desigur, zise Joanna. Se ridică în picioare şi îi zâmbi oaspetelui: Ne vedem la cină. Hai, William.

Puştiul sări de pe bancă. Mai voia totuşi să afle încă un lucru:

— Fereastra Iadului este foarte grea, Sir Gareth?

— Da.

— Credeţi că aş putea să o ridic dacă aş încerca?

Joanna se încruntă la el.

— Nu, William. Nici măcar să nu te gândeşti la asta. Săbiile sunt foarte periculoase şi extrem de grele. Eşti prea delicat pentru o astfel de armă.

Băiatul arăta dezamăgit. Gareth se uită în jos spre el.

— Sunt sigur că poţi ridica o sabie, William. De ce nu-l rogi pe Sir Ulrich să ţi-o arate pe a lui? Este la fel de grea ca Fereastra Iadului.

— Da? întrebă William, părând intrigat de această informaţie. O să mă duc de îndată să-l rog.

Joanna păru oripilată.

— Nu cred că este o idee bună.

— Puteţi sta liniştită, Lady Joanna, spuse Gareth. Sir Ulrich are foarte multă experienţă în domeniu. Nu va permite să i se întâmple ceva rău.

— Sunteţi absolut sigur de asta?

— Da. Acum însă, dacă nu vă supăraţi, aş dori să discut cu Lady Clare.

Joanna ezită, evident răvăşită, însă bunele maniere câştigară în cele din urmă.

— Îmi cer scuze, domnule. Nu vreau să fiu nepoliticoasă, spuse ea, grăbindu-se să-şi ajungă din urmă fiul.

Clare îşi reţinu enervarea. Nu era cel mai bun moment ca să-i explice lui Gareth că, în opinia Joannei, entuziasmul lui William faţă de tot ce ţinea de viaţa cavalerească nu trebuia să fie încurajat. Bătu din picior nerăbdătoare în timp ce toţi ceilalţi plecau.

Dalian zăbovi un moment şi îi aruncă stăpânei sale o privire rapidă, plină de subînţeles. Părea speriat, dar hotărât. Clare se încruntă şi scutură din cap într-un gest scurt, negativ. Ultimul lucru pe care îl voia era ca Dalian să se proclame apărătorul ei în această situaţie ciudată. Tânărul trubadur nu avea nici o şansă în faţa Cerberului din Wyckmere.

Când rămaseră singuri în grădină, Clare se întoarse spre Gareth. Nu mai mirosea a transpiraţie şi oţel, dar săpunul de trandafiri pe care îl folosise recent nu reuşise să ascundă cealaltă esenţă, masculină, care i se păruse atât de atrăgătoare.

Nu se putea abţine să nu observe că, deşi îşi dăduse jos cămaşa din zale şi coiful, nu părea mai mic decât înainte. Trebuia să recunoască faptul că

nu o intimida masivitatea lui fizică. Era altceva, ceva ce trebuia să aibă de-a face cu aura de instruire şi înţelepciune care radiau dinspre el. „Acest bărbat poate fi un adversar foarte periculos, se gândi Clare. Sau un prieten foarte puternic şi foarte loial. Dar ce fel de iubit avea să fie un astfel de bărbat?" Întrebarea, ivită pe neaşteptate şi care nu îi dădea pace, avu un efect cutremurător asupra ei.

Ca să-şi mascheze ciudata reacţie, Clare se aşeză repede pe banca de piatră.

— Sper că servitorii mei v-au făcut să vă simţiţi confortabil, milord.

— Foarte confortabil, zise Gareth şi adulmecă de câteva ori ca şi cum ar fi verificat aerul. Se pare că acum miros a trandafiri, dar sper că parfumul o să treacă în curând.

Clare se stăpâni. Nu îşi dădea seama dacă el se plângea, glumea sau pur şi simplu făcuse doar o simplă remarcă legată de aromă.

— Săpunurile cu parfum de trandafiri sunt unele dintre cele mai profitabile mărfuri, domnule. Reţeta este o invenţie a mea. Vindem cantităţi mari comercianţilor londonezi care vin la târgul de primăvară din Seabern.

El înclină capul.

— Această informaţie va creşte aprecierea mea legată de baie.

— Fără îndoială, spuse ea încercând să se îmbărbăteze. Doreaţi să discutaţi ceva cu mine, domnule?

— Da. Despre căsătoria noastră.

Clare tresări, dar nu căzu de pe bancă. Ţinând cont de circumstanţe consideră acest lucru ca fiind o mare realizare.

— Sunteţi foarte direct în aceste chestiuni, domnule.

El păru uşor surprins.

— Nu văd de ce aş face altfel.

— Nici eu. Foarte bine, domnule, permiteţi-mi să fiu directă. În ciuda eforturilor dumneavoastră de a vă situa cât mai sus în ochii tuturor celorlalţi ca singur pretendent al meu, trebuie să vă spun din nou că aşteptările dumneavoastră nu sunt realiste.

— Nu, doamnă, zise Gareth foarte încet. Aşteptările dumneavoastră sunt nerealiste. Am citit scrisoarea pe care i-aţi trimis-o lordului Thurston. Este evident faptul că visaţi să vă măritaţi cu o fantomă, cu un bărbat care nu există. Mă tem că trebuie să vă mulţumiţi cu ceva mai puţin decât perfecţiunea.

Ea îşi ridică bărbia.

— Credeţi că nici un bărbat nu se poate încadra în cerinţele mele?

— Cred că suntem amândoi îndeajuns de în vârstă şi de înţelepţi ca să ştim că o căsătorie este o chestiune practică. Nu are nimic de-a face cu pasiunea despre care cântă trubadurii în baladele lor prosteşti.

Clare îşi strânse mâinile la piept.

— Vă rog, nu-mi ţineţi prelegeri pe subiectul căsătoriei, milord. Sunt perfect conştientă că în situaţia mea este o chestiune de datorie, nu de dorinţă. Dar, de fapt, când am compus prescripţiile pentru soţ, nu am crezut că ceream chiar atât de mult.

— Poate că o să descoperiţi destule lucruri bune la mine, doamnă.
Clare clipi.
— Chiar credeţi asta?
— Vă rog să examinaţi cu atenţie ceea ce am de oferit. Cred că îndeplinesc o parte destul de mare dintre cerinţe.
Ea îl măsură din cap până în picioare.
— Cu siguranţă nu o îndepliniţi pe cea legată de statură.
— Legat de statura mea, aşa cum am spus şi mai devreme, nu am ce face, dar vă asigur că nu mă bazez pe ea ca să-mi ating scopurile.
Clare pufni a neîncredere.
— E-adevărat. Prefer să-mi folosesc inteligenţa în locul muşchilor ori de câte ori este posibil.
— Milord, o să fiu sinceră. Vreau un bărbat paşnic pe această insulă. Desire nu a cunoscut niciodată violenţa. Intenţionez să păstrez lucrurile astfel. Nu vreau un soţ căruia să-i placă războiul.
— Nu îmi plac violenţa şi războiul, o informă el uşor surprins.
Clare ridică o sprânceană.
— Dumneavoastră, care aveţi o sabie cu un nume teribil? Dumneavoastră, care aveţi o reputaţie de ucigaş nemilos al criminalilor şi al hoţilor?
— Nu am zis că nu mă interesează astfel de lucruri. La urma urmei, m-am folosit de îndemânarea de luptător ca să-mi croiesc un drum în viaţă. Acelea sunt uneltele meseriei mele şi atâta tot.
— Un punct de vedere bun, milord.
— Totodată, unul adevărat. M-am săturat de violenţă, milady. Caut o viaţă liniştită şi paşnică.
Clare nu se obosi să-şi mascheze scepticismul.
— O declaraţie interesantă, ţinând cont de cariera pe care v-aţi ales-o.
— Nu prea am avut de ales în privinţa carierei, zise Gareth. Dumneavoastră?
— Nu, dar este…
— Haideţi să trecem la a doua cerinţă. Aţi scris că doriţi un bărbat cu o prezenţă veselă şi cu un temperament echilibrat.
Clare îl privi uimită.
— Vă consideraţi un bărbat cu o prezenţă veselă?
— Nu, mi s-a spus de prea multe ori că prezenţa mea nu este prea veselă. Dar sunt, în mod cert, un bărbat cu un temperament echilibrat.
— Nu cred asta nici o clipă, milord.
— Vă jur, este adevărul, şi îl ştiu toţi cunoscuţii mei. Întrebaţi-l pe Sir Ulrich, care este tovarăşul meu de mulţi ani. O să vă spună că sunt omul cu cel mai echilibrat temperament. Nu fac niciodată crize de nervi şi nu-mi pierd cumpătul.
„Şi nici nu râzi”, îşi zise Clare uitându-se la ochii lui cenuşii.
— Foarte bine, vă recunosc o anumită cumpănire, deşi nu am avut chiar asta în minte.

— Vedeţi? Facem progrese, spuse Gareth întinzându-se ca să apuce o rămurică din măr. Acum, să continuăm. Legat de ultima cerinţă, vă reamintesc faptul că ştiu să citesc.

Clare abordă disperată o nouă tactică.

— De ajuns, milord. Este adevărat, îndepliniţi o parte dintre cerinţele mele, dar cum rămâne cu pretenţiile dumneavoastră? Sigur sunt unele lucruri pe care le căutaţi la viitoarea soţie.

— Pretenţiile mele? întrebă Gareth, părând luat prin surprindere de întrebare. Pretenţiile mele cu privire la soţie sunt simple, doamnă. Sunt convins că dumneavoastră o să le îndepliniţi.

— Pentru că am pământuri şi deţin secretul unei afaceri profitabile cu parfumuri? Gândiţi-vă de două ori înainte să vă hotărâţi că aceste lucruri sunt suficiente ca să vă satisfacă, milord. Ducem o viaţă simplă aici, pe Desire. Destul de plictisitoare în multe privinţe. Domnia voastră sunteţi, fără îndoială, obişnuit cu petrecerile fastuoase de la curţile marilor seniori.

— Pot trăi fără astfel de petreceri, milady. Nu-mi plac.

— Aţi trăit o viaţă aventuroasă, captivantă, insistă Clare. O să vă simţiţi la fel de bine când vă veţi ocupa de afacerea cu parfumuri?

— Sigur, zise Gareth cu o mică doză de satisfacţie.

— Nu prea e o carieră potrivită pentru un cavaler cu reputaţia dumneavoastră, milord.

— Staţi liniştită. Pe Desire mă aştept să găsesc lucrurile care sunt cele mai importante pentru mine.

Clare îşi pierdu răbdarea cu felul lui rezonabil de a trata problema.

— Şi care ar fi aceste lucruri, milord?

— Pământuri, un castel al meu şi o femeie care să-mi poată oferi o familie. Gareth întinse mâinile şi o ridică în picioare fără nici un efort, de parcă ar fi fost doar un puf de mărăcine. Dumneavoastră îmi puteţi oferi toate acestea, milady. Sunt foarte valoroase pentru mine. Nu vă imaginaţi că n-o să vă protejez aşa cum se cuvine. Şi să nu credeţi că o să vă las să-mi scăpaţi.

— Dar…

Gareth îşi apropie gura de a ei reducând la tăcere protestul.

Capitolul 3

Gareth nu avusese nici o intenţie să o sărute. Era, fără îndoială, prea curând. Dar fusese atât de ispititoare, ascunsă în umbra unei ramuri, încât, pentru prima oară, nu se putuse gândi la posibilele consecinţe ale acţiunilor sale. Aşa că făcuse ceva ce-şi permitea foarte rar. Cedase impulsului de moment. Şi noii pofte care se trezise din adâncurile sale.

Clare avea să fie în curând soţia lui. Nevoia de a-i simţi gustul se dezvoltase în interiorul său încă din momentul în care o ridicase în braţe de pe zidul mănăstirii. Dorise dintr-odată cu disperare să ştie dacă avea vreo speranţă să găsească o doză de căldură în patul conjugal.

Se părea însă că pofta lui era nebunie curată. Căsătoria era o chestiune de datorie pentru Clare. Fără îndoială că tratase problema mariajului în aceeaşi manieră în care prepara parfumurile; crease o reţetă ideală şi apoi

încercase să găsească toate ingredientele necesare într-un singur bărbat. Era dezamăgită că amestecul alchimic eşuase şi totuşi avea suficient curaj ca să-şi mascheze dezamăgirea.

Logica îi spuse lui Gareth că în ciuda titlului ei incitant, nu se putea aştepta la prea multă pasiune din partea doamnei de Desire1. Pe de altă parte, tânjea să fie bine-venit pe acea insulă înflorită. Putea vedea anii de tihnă pe care i-ar fi trăit alături de Clare. Redutabilul cavaler spera totuşi să nu şi-i petreacă într-un pat rece.

Ea părea uimită de sărutul lui, nicidecum speriată. Gareth se simţi uşurat. Cel puţin, experienţa cu Nicholas de Seabern nu o făcuse să aibă o atitudine temătoare sau de repulsie faţă de bărbaţi. Poate că mai degrabă fusese sedusă decât violată de Nicholas. Ba chiar poate că nutrea un sentiment de afecţiune pentru vecinul ei. Era posibil ca ea să se fi simţit bine în cele patru zile alături de Nicholas, dar nu voia să se mărite cu el dintr-un alt motiv, ce nu avea nici o legătură cu pasiunea. Acest din urmă gând nu-i plăcea deloc lui Gareth.

La început, Clare stătu ţeapănă în braţele lui, cu spatele rigid şi cu gura strânsă. Îl cuprinse un sentiment ciudat de disperare. Se întrebă dacă aura primăvăratică, plină de promisiuni a tinerei femei nu fusese o minciună. Dacă avea gheaţă în vene însemna că era condamnat la un pat rece. Nu ar fi trebuit să conteze, dar conta. „La naiba, n-aş putea trece peste asta”, îşi spuse el.

În acel moment, Clare tremură uşor. Scoase un sunet firav, iar buzele ei, lipite de ale lui, se înmuiară. Gareth descoperi ceea ce simţurile lui suspectaseră de la început. A o săruta pe Clare era ca şi cum ar fi sărutat o floare. Gustul ei era proaspăt şi dulce, nectar ascuns adânc printre petale. Fericit, bău cu nesaţ. Când limbile li se atinseră, ea tresări, dar nu se retrase. În schimb, se apropie, aparent la fel de curioasă ca şi el să afle ce avea să le aducă viitorul.

Vârfurile degetelor ei se strecurară pe gâtul lui, mângâindu-i ceafa. Oftă încet în gura lui, tăindu-i respiraţia. Întregul corp al lui Gareth reacţionă ca şi cum ar fi înghiţit un elixir puternic. Îl străbătu o senzaţie crescândă de dorinţă. Mâinile lui tremurară puţin când o strânse mai tare la piept. Gura ei era moale, coaptă şi foarte tentantă.

Gareth îşi promise că va lua numai înghiţituri mici, dar poţiunea din mijlocul bobocului se dovedi ameţitoare. Pornirea de a se preda cu totul îi înecă simţurile şi ameninţă să-i distrugă stăpânirea de sine. Îi luă faţa în palme şi îşi trecu degetele mari de-a lungul liniei maxilarului mic dar ferm. Era bine croită, la fel ca tapiseriile care atârnau pe pereţii din castelul ei. Îşi lăsă mâinile să alunece de-a lungul curbelor ademenitoare. Acolo, în dulcile unduiri ale sânilor lui Clare şi în opulenţa şoldurilor ei, stătea ascunsă promisiunea unei vieţi vibrante. O nevoie dureroasă îi întoarse măruntaiele. Îşi strânse degetele în jurul taliei fine.

Mâinile lui Clare se aşezară precum doi fluturaşi pe umerii lui. Cu vârful limbii îi atinse buza de jos într-un mod foarte ispititor. Gareth îi simţea sânii apăsându-l pe piept, rotunzi şi plini ca un fruct de vară.

— O să-mi oferi nişte fii frumoşi şi puternici, rosti aproape de gura ei.
Clare se retrase şi se încruntă.
— Şi poate şi o fată sau două.
În cuvintele ei exista o notă ascuţită care îi dădu de înţeles că, într-un fel, reuşise să o supere.
— Da, răspunse el în timp ce îi mângâia spatele cu gestul liniştitor pe care-l folosea asupra bidiviilor cu temperament năvalnic. Mi-ar prinde bine câteva fete la fel de bine făcute şi de inteligente ca mama lor.
Ea îl privi cu ochi receptivi, curioşi, care şi cum încerca să-i pătrundă în adâncul sufletului.
— Nu vă pot garanta că o să aveţi copii cu mine, milord, ca să nu mai spun de faptul că aceştia ar fi băieţi. Nici o femeie nu poate face astfel de promisiuni.
— Singura garanţie de care am nevoie, şi în mod cert o să mi-o acordaţi, doamnă, este un jurământ că orice copii îmi veţi oferi vor fi sânge din sângele meu.
Ochii ei verzi ca nestematele se măriră, mai întâi de şoc şi apoi de supărare. Făcu rapid un pas în spate şi se smulse din îmbrăţişare.
— Cum îndrăzniţi să pretindeţi că v-aş putea înşela? ţipă ea furioasă.
Gareth o scrută atent, dar nu-i putu observa în ochi decât mânia arzătoare tipic feminină. Era dar că făcuse o gafă. Pe de altă parte, se gândi că venise timpul să vorbească fără ocolişuri.
— Cer un jurământ de loialitate de la oamenii care mă slujesc şi o să cer acelaşi lucru de la soţia mea. Am dorit să lămuresc această problemă.
— Eu nu sunt unul dintre oamenii dumneavoastră, milord. Consider că am fost grav insultată.
— Insultată? De ce, pentru că pretind loialitate de la soţia mea?
— Da. Nu aveţi nici un drept să-mi puneţi la îndoială onoarea. Vreau să vă cereţi scuze.
— Scuze? repetă Gareth privind-o gânditor. Vă rog să-mi spuneţi pe care dintre admiratorii dumneavoastră fideli îl desemnaţi să răzbune această insultă în cazul în care eu nu-mi cer scuze. Pe tânărul William? Pe noul dumneavoastră menestrel? Sau poate pe intendent, care arată ca şi cum ar avea dificultăţi să ridice până şi o halbă cu bere, darămite o sabie.
— Detest glumele proaste, milord.
— Eu nu fac niciodată astfel de glume.
— Vă rog să vă îndoiţi de asta. Cred că aveţi un umor foarte periculos. Nu-mi place deloc.
Jocul acela infantil îl plictisea pe cavaler. Spusese ce avea de spus. Clare fusese prevenită. Îşi făcuse obiceiul de a da un singur avertisment.
— Destul cu fleacurile astea. Avem alte lucruri de discutat.
— Aveţi dreptate, milord. Nu o să vă uit insulta, dar în mod cert avem alte lucruri de discutat, spuse Clare, iar în ochii ei apăru o licărire speculativă. Am chibzuit îndelung şi am ajuns la unele concluzii.
— Da?

— Da. Cred că Thurston de Landry e un senior bun şi plin de compasiune.

— De unde şi până unde?

Clare ignoră întreruperea.

— Nu pot să cred că a insistat să mă mărit cu un cavaler atât de mitocan încât să-mi pună la îndoială onoarea înainte de nuntă.

— Lady Clare…

— În mod cert, Lord Thurston nu vă cunoştea pe de-a-ntregul atunci când v-a inclus pe lista pretendenţilor mei. Va fi şocat, cu adevărat şocat, să afle că a făcut o greşeală gravă.

Gareth îşi dădu seama din expresia ochilor ei că se gândea serios la varianta de a renunţa la căsătorie. Domnişoara ar fi fost, cu siguranţă, un avocat excelent. Simţi o tensiune ciudată în jurul gurii. Un colţ al ei începu să se ridice în sus în ceea ce s-ar fi putut dovedi a fi un zâmbet. Şi-l reţinu cu un efort.

— Dacă aveţi de gând să amânaţi acest proiect scriindu-i lui Thurston ca să vă plângeţi de comportamentul meu, vă sfătuiesc să nu vă pierdeţi vremea. Sau pe cea a lui Thurston. Nu va fi mulţumit de acest lucru, spuse cavalerul, oprindu-se pentru a-şi cântări următoarele cuvinte. Nici eu.

— Aşa deci. Clare dădu din cap o dată, foarte scurt, ca şi cum o suspiciune lăuntrică tocmai fusese confirmată. Acum s-a ajuns la ameninţări. Afacerea asta devine din ce în ce mai sumbră cu fiecare moment, zise ea răsucindu-se şi pornind pe aleea din grădină. Cu cât ne cunoaştem mai mult, milord, cu atât mai mult îmi dau seama că nu sunteţi soţul potrivit.

— Cât de ciudat. Gareth îşi duse mâinile la spate şi porni pe urmele ei. Începea să se amuze. Eu am o părere contrară. Cu cât ne cunoaştem mai bine, cu atât mai sigur sunt că veţi fi soţia perfectă.

— Puţin probabil, milord, zise Clare muşcându-şi buzele cu un aer de regret. Puţin probabil. Oricum, trebuie să-i scriu lordului Thurston ca să clarific anumite aspecte ale situaţiei înainte de a merge mai departe.

— La care aspecte vă referiţi, milady?

— Pentru început, mă preocupă faptul că până acum sunteţi singurul pretendent care a sosit pe Desire.

— V-am spus, alegerea dumneavoastră e între Nicholas de Seabern şi mine. Nu există alţi pretendenţi.

Ea se încruntă.

— Trebuie să mai fie şi alţi candidaţi pentru acest post. Probabil că sunteţi primul care a ajuns pe insulă. Ceilalţi trebuie să se afle pe drum chiar acum, când vorbim.

— Poate că i-am ajuns din urmă şi i-am convins că n-au nici o şansă.

— Da, se încruntă ea. Există această posibilitate.

— Sau, pentru că nu am reuşit să-i conving să abandoneze călătoria, poate că pur şi simplu am scăpat de ei, sugeră Gareth.

— Nu e deloc amuzant, milord.

— S-a ajuns prea departe, decise cavalerul scoţând din tunică o foaie de pergament împăturită. Ar fi bine să citiţi această scrisoare de la Thurston de Landry înainte să vă duceţi planul mai departe, milady.

Clare se uită la scrisoare îngrijorată înainte să o ia din mâinile lui. Studie cu atenţie sigiliul şi apoi îl rupse încet. Gura ei se strânse în timp ce citea. Gareth contemplă straturile cu flori frumos delimitate şi marginile grădinii trasate cu grijă în timp ce aştepta ca ea să parcurgă misiva. Îi cunoştea foarte bine conţinutul, întrucât Thurston o dictase în prezenţa lui. Era curios să vadă reacţia tinerei femei. Nu avu mult de aşteptat: în mod cert, Clare era o cititoare experimentată. La fel ca el.

— Îmi vine greu să cred, bombăni ea când trecu repede peste primul paragraf. Lord Thurston spune că sunteţi cel mai bun candidat pe care l-a putut găsi. Zice că sunteţi singurul comparabil cu Lord Nicholas.

— V-am spus.

— Eu nu m-aş lăuda cu asta, dacă aş fi în locul dumneavoastră. Nicholas nu e un model de purtare cavalerească.

— Am auzit că este priceput la mânuirea sabiei şi că îi este loial lordului său suzeran, zise Gareth încet. Acestea sunt interesele primordiale ale lui Thurston.

— E uşor pentru Lord Thurston să se mulţumească doar cu aceste simple calităţi. Nu este obligat să se însoare cu viitorul senior de Desire.

— Sunt de acord cu asta.

Clare se încruntă când îşi îndreptă din nou atenţia asupra scrisorii.

— Sigur trebuie să mai fie şi alţii care… Pe cotul Sfintei Ermiona, milord, asta e imposibil! exclamă ea ridicând privirea uluită. Lord Thurston spune că sunteţi fiul lui cel mare!

— Da.

— Nu poate fi adevărat. Nu vă aşteptaţi să cred că Thurston de Landry îşi doreşte ca moştenitorul lui să se însoare cu una ca mine.

Gareth îi aruncă o privire preocupată.

— Dar ce e în neregulă cu dumneavoastră?

— Nimic, desigur. Dar e de aşteptat ca moştenitorul lui Thurston să facă o partidă bună cu o moştenitoare de vază, cu fiica unei familii care se bucură de simpatia Regelui Henric. O domnişoară cu influenţă a cărei zestre include o mare avere şi proprietăţi vaste. Eu nu am decât o moşie prăpădită, şi aceasta se află deja în stăpânirea lui Lord Thurston.

— Nu înţelegeţi.

— În mod clar nu înţeleg, zise Clare, iar în vocea ei se putea citi furia. Dumneavoastră, milord, încercaţi să mă trageţi pe sfoară.

Acuzaţia îl enervă.

— Nu, doamnă, nu încerc să vă păcălesc.

— Să nu credeţi că mă puteţi prosti aşa de uşor. Dacă eraţi cu adevărat moştenitorul seniorului, nu v-ar fi dat această mică moşie.

— Doamnă…

— Şi de ce aţi dori să trăiţi aici, în acest loc retras, când, ca fiu şi moştenitor al lui Thurston, aţi putea alege dintr-un număr mare de feude şi castele mari?

— E adevărat că sunt fiul cel mare al lui Thurston de Landry, spuse Gareth printre dinţi. Dar nu sunt moştenitorul său.

— Cum e posibil?

— Sunt fiul său natural, nu moştenitorul legitim. Gareth o scrută curios să vadă cum avea să reacţioneze la aflarea adevărului. Ca să fiu direct, milady, sunt bastardul lui Thurston.

Clare rămase câteva clipe fără cuvinte.

— O…

Observă că era surprinsă, dar nu îşi dădea seama dacă era şocată, mânioasă ori îngrozită să afle că în curând avea să se mărite cu un bastard.

— Acum poate că înţelegeţi.

— Da, milord, înţeleg. În aceste circumstanţe, Desire este, fără îndoială, tot ce vă puteţi aştepta să primiţi ca moştenire, nu-i aşa?

Nu-i plăcea unda de compasiune din vocea ei.

— Este suficient. Mai mult decât mă aşteptam.

Clare se încruntă la el şi apoi îşi plecă din nou capul asupra scrisorii.

— Chiar şi aşa, e greu de acceptat. Tatăl dumneavoastră spune că trebuie să mă mărit imediat şi că speră să vă aleg pe dumneavoastră. Dar, dacă nu, o să-l înscăuneze pe Nicholas de Seabern ca nou lord de Desire.

— V-am spus că Thurston este foarte nerăbdător ca această chestiune să se termine, rosti Gareth pe un ton neutru. L-a alarmat vestea că această moşie a rămas fără senior de ceva timp.

— Ah…

— Nu se ştie de ce, abia recent a aflat despre moartea tatălui dumneavoastră. Se pare că scrisoarea în care îl anunţaţi despre acest eveniment nefericit a întârziat câteva luni.

— Da, în această privinţă a existat o mică întârziere, spuse Clare dregându-şi glasul discret. Am fost amorţită de durere o vreme, desigur.

— Desigur.

— Pe urmă, când mi-am revenit în fire, mi-am dat seama că erau atât de multe lucruri care trebuiau puse la punct.

— Normal.

— Şi apoi, nici nu mi-am dat seama când a venit iarna, continuă Clare cu voioşie. M-am gândit să drumurile erau blocate de zăpadă şi de gheaţă, aşa că era mai bine să aştept până la începutul primăverii ca să-i trimit mesajul lui Thurston.

Gareth aproape zâmbi.

— Iar în timp ce aşteptaţi ca drumurile să se cureţe, v-aţi gândit la un mod în care să evitaţi căsătoria.

— Merita să încerc, murmură ea aruncându-i o privire nemulţumită.

El ridică din umeri.

— Dar nu aţi reuşit. Aşa că acum trebuie să mergem mai departe pe noul drum.

— Noi?
— Da. Acum nu mai este nici un motiv pentru ca nunta să nu aibă loc mâine-dimineaţă, nu-i aşa?
— Imposibil, zise Clare cu ochii cuprinşi de disperare. Absolut imposibil. Pur şi simplu nu se poate face.
— Ba în mod sigur se poate, şi o ştiţi prea bine. Nu trebuie decât să fie chemat un preot…
— Nu avem preot pe Desire, îl întrerupse tânăra femeie.
— Sunt sigur că se găseşte unul la Seabern. O să ne rostim jurămintele în faţa unor martori şi asta va fi tot.
— Dar lucrurile sunt mai complicate, protestă Clare. Trebuie dată o petrecere în toată puterea cuvântului. Intendentul meu este deja ocupat cu organizarea gospodăriei pentru a-i adăposti pe toţi oamenii dumneavoastră. Va avea nevoie de câteva săptămâni ca să pună la cale banchetul prilejuit de cununie şi ospăţul cuvenit pentru săteni.
— Sunt sigur că toate acestea pot fi aranjate foarte repede odată ce v-aţi hotărât. O zi sau două, cel mult, conchise Gareth.
— Vorbiţi ca unul care nu a organizat niciodată un asemenea eveniment, îi spuse ea cu dispreţ. Trebuie coapte mari cantităţi de pâine. Trebuie prins peşte. Puii, jumuliţi. Sosuri de preparat. Trebuie cumpărate butoaie cu vin şi cu bere. Va fi nevoie să trimitem pe cineva la Seabern că să aducă mărfurile necesare.
Gareth se opri şi se întoarse cu faţa spre ea.
— Milady, am organizat bătălii întregi într-un timp mult mai scurt. Dar sunt dispus să fiu răbdător.
— Cât de răbdător?
— Iar ne târguim? Încep să înţeleg faptul că mă voi căsători cu o femeie a cărei minte stă numai la afaceri. Foarte bine, condiţiile mele sunt simple. O să vă dau o zi ca să vă hotărâţi şi să vă pregătiţi.
— O zi?
— Da. O zi întreagă. Toată ziua de mâine, de fapt. Sunt indulgent.
— Asta numiţi indulgenţă?
— Da. O să ne căsătorim poimâine chiar dacă la banchet nu vom avea nimic altceva decât bere proastă şi pâine râncedă. Mă înţelegeţi?
— Milord, eu nu sunt unul dintre cavalerii dumneavoastră căruia să-i daţi ordine într-o manieră atât de autoritară.
— Iar eu nu sunt unul dintre servitorii din gospodăria dumneavoastră sau un menestrel tânăr şi linguşitor dornic să vă facă toate poftele, zise Gareth calm. Numai dacă nu cumva doriţi să vă măritaţi cu Nicholas de Seabern…
— Sigur că nu mă voi mărita cu tontul acela nesuferit!
— Atunci, în curând voi deveni seniorul dumneavoastră şi al acestei moşii. E bine să aveţi acest lucru în vedere atunci când doriţi să mă contraziceţi.
— Ceea ce am în vedere este că sunt stăpâna domeniului Desire şi că mă aştept să fiu tratată cu respectul cuvenit.

Gareth făcu un pas în faţă. Îl bucura s-o vadă fermă pe poziţie, dar avea grijă să nu-şi arate satisfacţia. Era, până la urmă, bine pregătit în arta confruntărilor. Ştia mai bine decât majoritatea că era extrem de periculos să arate vreo urmă de slăbiciune.

— Fiţi sigură că aveţi respectul meu, milady, însă nu puteţi evita deznodământul. Lord Thurston v-a ordonat să vă măritaţi cât de curând posibil.

Clare lovi scrisoarea lui Thurston de palmă şi îl fixă pe Gareth cu o privire încruntată.

— Sunteţi sigur că nu i-aţi depăşit pe ceilalţi pretendenţi ai mei pe drum sau că nu le-aţi făcut ceva îngrozitor şi apoi aţi scris chiar dumneavoastră această scrisoare?

— Este sigiliul lui Thurston de Landry. În mod cert îl recunoaşteţi.

— Sigiliile pot fi furate sau copiate şi folosite în scopuri frauduloase, zise Clare veselă. Da. Trebuia să mă fi gândit la asta mai devreme. Neîndoielnic, acest sigiliu este fals. Trebuie să-i scriu lordului Thurston ca să mă asigur că el a trimis cu adevărat această epistolă.

Gareth se uită la ea uimit. Cu siguranţă nu se dădea bătută prea uşor, nici măcar în faţa inevitabilului.

— Doamnă…

— Va dura câteva zile, poate chiar o săptămână, ca să primesc răspuns de la tatăl dumneavoastră. Nu este o situaţie fericită, desigur, dar trebuie să amânăm alegerea unui soţ până când voi primi de la el un mesaj care să confirme autenticitatea epistolei.

— La dracu'!

În ochii ei licărea o inocenţă plină de ironie care nu-i ascundea în întregime ascuţimea minţii.

— Gândiţi-vă la complicaţiile ce pot apărea dacă iau o decizie pripită.

Gareth îi prinse bărbia cu vârful degetelor, se apropie de ea şi îşi frecă buzele uşor de ale ei.

— Daţi-vă bătută, milady, murmură el. Scrisoarea este autentică. Seniorul dumneavoastră, tatăl meu, vrea să vă măritaţi cât mai curând posibil. Nu e nici o ieşire din această capcană. Mergeţi şi ocupaţi-vă de pregătirile pentru banchet, numai dacă nu cumva vreţi să vă măritaţi cu Nicholas de Seabern…

— În nici un caz nu vreau să mă mărit cu el!

— Atunci, începând de poimâine, o să fiţi soţia mea.

Clare îl contemplă încordată timp de câteva secunde. Un sunet îl făcu pe Gareth să se uite în jos. Observă că ea mototolise scrisoarea lui Thurston în podul palmei.

Fără să spună vreun cuvânt, tânăra femeie se întoarse şi se îndepărtă de el. Gareth o urmări plecând, apoi se întoarse încet ca să admire grădina îngrijită înainte să meargă să-l caute pe Ulrich.

Clare căută refugiu în biroul ei. Era un loc în care se simţea la fel de bine ca în grădină sau în camerele de lucru în care prepara parfumurile şi poţiunile. Pereţii încăperii însorite erau acoperiţi cu tapiserii frumos lucrate ce

prezentau scene din grădină. Aerul era înmiresmat datorită urnelor pline cu flori zdrobite, uscate şi apoi meticulos amestecate pentru a crea o combinaţie de arome. În vasele pentru jar din colţuri, care asigurau căldura în zilele friguroase, ardeau cărbuni parfumaţi care îi încântau nările sensibile.

În zilele de după moartea fratelui ei, Edmund, şi apoi, după ce primise vestea că tatăl ei pierise în Spania, Clare îşi găsise liniştea sufletească în acea încăpere. În urmă cu câteva luni, pe când căuta un mod prin care să uite de miliardele de necazuri, începuse să scrie o carte. Era hotărâtă să-şi consemneze reţetele complexe de parfumuri. Acea ocupaţie îi oferea numeroase satisfacţii.

În acea zi însă, nu era nici o scăpare de la problemele care o copleşeau. Se aşeză cu pana şi pergamentul în faţă şi încercă să se concentreze la cartea de reţete, dar nu avea nici un rost. După trei încercări eşuate, renunţă şi aruncă pana cât colo. Se uită pe fereastră cu gândul la senzaţia pe care i-o dăduse gura lui Gareth lipită de a ei.

Sărutul lui o mişcase mai mult decât voia să recunoască. Nu fusese deloc precum săruturile umede, respingătoare la care o supusese Nicholas atunci când o dusese la castelul Seabern. Nu-i plăcuse nimic la îmbrăţişarea lui Nicholas. Când o lipise de corpul lui greoi fusese dezgustată, nu numai de umflătura bărbăţiei, ci şi de mirosul lui. O parte a problemei, desigur, era faptul de necontestat că lui Nicholas nu prea îi plăcea să facă baie. Dar nu numai mirosul de transpiraţie şi mizerie îi creaseră repulsie; era şi izul personal, complet unic al bărbatului însuşi. Clare îşi dădu seama că nu avea să se deprindă niciodată să-l ignore măcar, dacă nu să-l accepte în patul ei.

Îşi atinse buzele cu vârful degetelor şi inhală adânc, sperând să regăsească o urmă a parfumului lui Gareth.

— Clare? zise Joanna din prag. Te simţi bine?

— Poftim? A, da, sunt bine, Joanna, zâmbi castelana într-un gest ce se voia a fi liniştitor. Chiar mă gândeam la ceva.

— Cumva la Sir Gareth?

— Păi cum altfel? Clare îi arătă Joannei un scaun de lângă fereastră. Ştiai că este fiul lordului Thurston?

— Tocmai am aflat, spuse Joanna cercetând-o cu o privire iscoditoare. Este bastardul lui Thurston, mai exact

— Dincolo de orice, e fiul lui, insistă Clare jucându-se cu pana. Unii ar spune că ar trebui să mă simt onorată.

— Unii ar spune că Lord Thurston pune mare preţ pe moşia sa, o corectă Joanna. În mod evident, doreşte să se poată bizui pe loialitatea noului său lord. Ce alt mod mai bun de a se asigura de acest lucru decât să te vadă măritată cu un bărbat de care îl uneşte o legătură de sânge?

— Adevărat, spuse Clare cu ochii la scrisoarea de pe birou. Pasămite nu a putut găsi nici un pretendent care să se apropie de cerinţele mele cu excepţia lui Sir Nicholas şi a lui Sir Gareth.

— Da?

— Încep să mă îndoiesc de faptul că s-a străduit să caute.

— Bărbaţii au tendinţa de a fi foarte practici când vine vorba de astfel de lucruri, bombăni Joanna. Cel puţin ţi-a oferit posibilitatea de a alege.

— Nu prea e o alegere, dacă vrei să ştii părerea mea.

— Este mai mult decât am avut eu, îi aminti prietena ei cu amărăciune.

Clare tresări. Ştia că la cincisprezece ani aceasta nu avusese nici un cuvânt de spus în alegerea soţului.

— Ai avut o căsnicie nefericită, Joanna?

— Lordul Thomas nu a fost nici mai bun, dar nici mai rău decât majoritatea bărbaţilor, zise Joanna pe un ton filosofic. Niciodată nu s-a purtat rău cu mine sau cu William, cel puţin nu în mod intenţionat.

— E ceva, cred.

— E mare lucru.

— Ai ajuns să-l iubeşti?

— Nu, mărturisi Joanna oftând. L-am respectat aşa cum o soţie trebuie să-şi respecte soţul, dar nu am putut să-l iubesc.

Clare bătu uşor cu pana în birou.

— Stareţa Helen afirmă în ultima ei scrisoare că un bărbat bun poate face în aşa fel încât soţia lui să ajungă să-l iubească după căsătorie.

— Nu vreau să critic pe nimeni, Clare, dar ce ştie stareţa Helen despre căsătorie?

— Da, ai dreptate.

Clare se uită la rafturile pe care se aflau cele mai preţioase cărţi şi tratate din colecţia ei. Două volume îi aparţinuseră mamei ei. Câteva le obţinuse în urma nesfârşitelor sale căutări de informaţii legate de fabricarea parfumurilor. Restul îi aparţinuseră tatălui ei. Se întorcea din fiecare călătorie cu altele noi, iar pe unele le donase bibliotecii mănăstirii din sat. Ultima, o carte pe care chiar el o scrisese şi care era aproape indescifrabilă, îi fusese trimisă lui Clare cu puţin timp înainte de moartea lui.

Unul dintre volumele mari şi grele, o lucrare dedicată reţetelor populare cu ierburi, o avea ca autoare pe stareţa Helen de Ainsley. Clare cumpărase un exemplar de la o mănăstire din sud. Studiase fiecare cuvânt din tratatul stareţei şi fusese atât de impresionată, încât îşi luase inima-n dinţi şi îi trimisese o scrisoare. Spre uimirea ei, stareţa îi răspunsese. Corespondenţa dintre cele două femei, izvorâtă din pasiunea comună pentru flori şi ierburi, se dezvoltase de-a lungul ultimului an. În toamna anterioară, Clare fusese încântată şi profund onorată când stareţa Helen venise pe insulă într-o scurtă vizită.

Călugăriţa preferase să locuiască la castel în locul mănăstirii Sfânta Ermiona şi stătuse până târziu la taclale cu gazda sa. Vorbiseră ore în şir despre orice subiect posibil. Dar Joanna avea dreptate. Oricât de inteligentă şi învăţată ar fi fost, stareţa Helen nu fusese niciodată soţie. Nu avea de unde să ştie prea multe despre latura intimă a căsniciei.

Clare privi vârful penei în timp ce căuta cele mai potrivite cuvinte pentru întrebarea următoare.

— Ai avut sentimente de… ăăă… căldură faţă de Sir Thomas, Joanna?

Prietena ei pufni.

— Puţine femei au parte de pasiune în patul conjugal, Clare. Nici nu ar trebui să se aştepte la aşa ceva. Pasiunea e un lucru frivol. O femeie se mărită din alte motive, mult mai importante.

— Da, ştiu prea bine acest lucru.

Totuşi, spera să aibă parte măcar de puţină pasiune. Şi, cum sărutul lui Gareth încă îi ardea buzele, Clare simţi că ar fi putut dezvolta astfel de sentimente pentru el. „Cum e posibil aşa ceva?” se întrebă. În afară de ştiinţa de carte, cavalerul acela nu părea să respecte niciunul dintre criteriile enumerate de ea. Nu putea înţelege de ce răspunsese atât de entuziast la îmbrăţişarea lui.

— O să fiu sinceră cu tine, spuse Joanna. Thomas era cu treizeci de ani mai mare decât mine şi avea prea puţină răbdare cu o nouă soţie. Noaptea nunţii noastre a fost neplăcută, dar suportabilă, aşa cum este pentru majoritatea femeilor. Am trecut peste. După aceea m-am obişnuit cu treaba asta, şi aşa o să faci şi tu.

— Ştiu că încerci să mă încurajezi, dar nu reuşeşti, oftă Clare.

— Nu-ţi stă în fire să te plângi de responsabilităţi.

— Nu mă plâng fără motiv. Sir Gareth aproape că a ordonat ca nunta să aibă loc poimâine. Scrisoarea lui Thurston îi conferă dreptul de a insista.

— La ce te aşteptai? suspină Joanna. Cred că nu-i nici o surpriză.

— Nu. Clare se ridică în picioare şi se duse la fereastră. Mi-aş dori să am mai mult timp. Este singurul lucru la care tânjesc acum. Aş da oricât pentru asta.

— Crezi că timpul va rezolva ceva? Sir Nicholas devine din ce în ce mai nerăbdător. Ai pierdut două transporturi de parfum din cauza hoţilor. Ai spus chiar tu că insula Desire are nevoie de un lord care să o protejeze.

— Da. Însă am nevoie de un soţ pe care să-l pot tolera în patul meu şi la masă pentru tot restul vieţii mele.

Dintr-odată o cuprinse o senzaţie de panică. „Pentru tot restul vieţii.”

— Ce te face să crezi că ar fi imposibil să-l tolerezi pe Sir Gareth?

— Asta e problema, şopti Clare. Pur şi simplu nu-mi pot da seama dacă noi doi putem să ne înţelegem. Abia l-am cunoscut. Tot ce ştiu despre el până acum este că îndeplineşte numai una dintre cerinţele mele. Aparent, ştie să citească.

— E ceva.

— Am nevoie de timp, Joanna.

— Ce va aduce timpul? Ai ştiut de la început că nu vei avea parte de o căsătorie bazată pe dragoste. Puţine femei în poziţia ta se bucură de această şansă.

— Da, dar am sperat la o relaţie întemeiată pe prietenie şi pe plăcerile intereselor comune. Poate că am vrut prea multe. Oricum, dacă aş mai avea puţin timp, cred că aş putea să…

— Ce ai putea? o întrerupse Joanna fixând-o cu o privire neliniştită. Nu-mi place expresia de pe faţa ta, Clare. Iar pui ceva la cale, nu-i aşa? Elaborezi planuri aşa cum prepari parfumuri noi. Nu te mai obosi. În această privinţă mă tem că nu e timp pentru şmecherii alchimice.

— Probabil, dar mi-am dat seama că aş putea întârzia evenimentele dacă l-aş convinge pe Sir Gareth că trebuie să mai îngăduie puţin timp.

Joanna păru uimită.

— Timp pentru ce?

— Timp pentru a descoperi dacă va fi sau nu fericit aici, ca senior de Desire. Clare îşi aminti de atitudinea neutră şi precaută a lui Gareth faţă de săpunul cu miros de trandafiri pe care îl folosise la baie. Nu cred că s-a gândit prea mult la ce va însemna cu adevărat să devină lordul unei insule cu flori, murmură ea.

— Speri ca un bărbat care şi-a câştigat existenţa luptându-se cu criminali şi cu răufăcători să ajungă la concluzia că perspectiva de a deveni grădinar este plictisitoare?

— E o posibilitate.

— Mă îndoiesc de asta. Deocamdată, cred că singurul lucru la care se gândeşte Sir Gareth este faptul că va deveni lord şi că va avea pământurile lui pline cu bogăţii.

— Dar dacă l-aş putea convinge că el însuşi are nevoie de timp pentru a chibzui în linişte? Clare făcu o piruetă, entuziasmată de noua ei idee. Este un om inteligent, genul care se gândeşte pe îndelete înainte de a acţiona.

— Eşti sigură de asta?

— O, da, absolut. Tânăra femeie îşi urmă neabătut raţionamentul: Dacă îl pot lămuri că ar trebui să se gândească mai mult şi mai bine la chestiunea căsătoriei, o să capăt răgazul de care am nevoie.

— Cum o să foloseşti acest timp?

— În primul rând, vreau să-l cunosc mai bine, lucru folositor în cazul în care nunta va avea totuşi loc. Măcar aş şti mai multe despre soţul meu înainte de a fi obligată să împart dormitorul cu el. În al doilea rând, dacă descopăr că pur şi simplu nu pot să mă leg pe viaţă de Sir Gareth, planul meu îmi va furniza o cale de a ieşi din această dilemă.

— N-o să meargă, draga mea. Din câte am auzit, Cerberul e foarte dornic să se însoare. Îşi va revendica numaidecât pământurile şi soţia.

— Dar eu o să-l conving să mai stea puţin.

— Cum o să faci asta?

— Promiţându-i că nu o să mai caut alt candidat pentru căsătorie atâta timp cât el îşi menţine propunerea de a-mi deveni soţ.

— Nu ştii prea multe despre bărbaţi, Clare. Crede-mă, planul tău nu are nici o şansă de reuşită.

— De unde şi până unde? Entuziasmul lui pentru acest joc se bazează pe convingerea că sunt nemulţumită de variantele nefericite ce mi-au fost prezentate. Dar dacă poate fi lămurit că eu nu o să-i caut un înlocuitor până când va reflecta în profunzime la toate detaliile, ar putea să accepte să amâne nunta.

— Puţin probabil.

— De ce trebuie să fii atât de pesimistă, Joanna?

Clare se întrerupse la auzul unui zgomot de potcoave răsunând din depărtare şi privi pe fereastră.

— Ce e? se interesă Joanna.

— Un grup mic de oameni se apropie din sat. Clare se chinui să distingă ceva în norul de praf din zare. Observând o flamură galbenă bine cunoscută, exclamă: O, nu!

— Poftim?

— Pe tivul veşmântului Sfintei Ermiona, nu am cunoscut un om care să pice mai prost. Cât de idiot poate fi!

— Cine?

— Sir Nicholas.

— O, nu, nu se poate! Joanna se ridică de pe scaun şi se grăbi spre fereastră. Îşi ţuguie buzele la vederea călăreţilor. Îţi jur, o să fie tare ciudat, murmură ea.

— O descriere blândă.

— Crezi că Sir Gareth ştie ceva despre răpire?

— De unde ar putea şti? se încruntă Clare. Am ascuns chestiunea cât de bine am putut. Am făcut în aşa fel încât toată lumea să creadă că am fost de bunăvoie la castelul Seabern. Şi nu am spus nimic despre incident în scrisoarea către lordul Thurston. Sir Gareth nu are de unde să fi aflat.

— Sper că ai dreptate, rosti Joanna pe un ton sumbru. Pentru că dacă Cerberul din Wyckmere ar avea vreun indiciu că viitoarea lui soţie a fost hărţuită de un alt bărbat, mă tem că o să facă pe dracu-n patru ca să se răzbune.

O idee îi răsări în minte lui Clare.

— Crez că şi-ar retrage cererea dacă ar afla că am fost răpită?

Joanna păru alarmată.

— Ei, Clare…

— Poate că o mireasă care a fost în mâinile altui bărbat nu ar fi pe gustul lui Sir Gareth. Pentru un bastard este un om foarte mândru, observă castelana. Sau poate tocmai de-aia e aşa.

— Nici să nu te gândeşti la aşa ceva, o preveni Joanna. Nu se ştie ce se poate întâmpla dacă Sir Gareth intră la bănuieli; eu, spre exemplu, nu vreau să aflu.

— Hmm, făcu prietena ei întorcându-se spre uşă.

— Ce-o să faci? strigă Joanna după ea.

— Mă duc să-mi întâmpin vizitatorii, desigur. Ce altceva pot face?

— Clare, te implor, promite-mi că nu o să faci nici o imprudenţă.

— Toate avertismentele şi profeţiile astea sumbre te fac să semeni cu pustnica Beatrice, zău! Clare îi oferi un zâmbet liniştitor. Nu-ţi face griji. O să mă gândesc bine înainte să mut următoarea piesă de pe tabla de şah.

Ieşi pe uşă şi se îndepărtă pe coridor către scara din turn, pe care coborî până în sala mare, unde păreau să domnească panica şi confuzia. Eadgar veni la ea, cu faţa brăzdată de cute de nelinişte.

— Sunt Sir Nicholas şi câţiva dintre cavalerii lui, milady. Au intrat deja în curte. Ce să fac cu ei?

— Mai întâi să aflăm de ce au venit de la Seabern fără să anunţe. Apoi o să-i invităm să ia cina cu noi şi să rămână peste noapte.

— Peste noapte? Lui Eadgar îi veni să leşine. Dar avem o casă plină cu oaspeţi. Nu mai avem unde să-i găzduim.

— Sunt sigură că o să găsim loc pentru încă nişte saltele de paie aici, în sală.

Clare traversă încăperea şi ieşi afară pe trepte. Curtea era ticsită de oameni. Rândaşii alergau de la grajduri ca să ia caii pe măsură ce nou-veniţii descălecau. Apărură şi câţiva dintre oştenii lui Gareth. Erau cu ochii în patru şi îşi ţineau palmele încleştate pe mânerele săbiilor.

O siluetă mare, familiară, îi înmână coiful scutierului său şi se dădu jos de pe cal.

— Ziua bună, milady.

Vocea lui Nicholas bubui în întreaga curte. Clare oftă.

Cu părul de culoarea nisipului şi cu ochii albaştri, Nicholas de Seabern nu era un bărbat urât. Clare considera că trăsăturile lui erau mai degrabă din topor, dar ştia că unor femei li se păreau atrăgătoare gâtul gros, pieptul bombat şi coapsele robuste. Auzise odată o servitoare ce i se confesa chicotind unei prietene că bărbăţia lui Nicholas era la fel de mare ca şi restul corpului său. Clare nu avusese nici o dorinţă de a descoperi dacă această afirmaţie era sau nu adevărată.

— Bine aţi venit, Sir Nicholas, rosti ea cu răceală. Nu vă aşteptam.

— Am auzit că a început concursul, zise Nicholas şi îşi lovi palmele una de alta cu mare satisfacţie. Întotdeauna mi-a plăcut vânătoarea.

— Ce vânătoare? îl întrebă Clare încruntată. Despre ce vorbiţi, milord?

— Am auzit că ai fost în sfârşit încolţită să-ţi alegi un soţ. Vremea-ţi trecuse cam de multişor, dacă mă întrebi pe mine.

— Nu v-a întrebat nimeni.

— Ba mai mult, am auzit dintr-o sursă de încredere că un pretendent a şi venit pe insulă, hohoti Nicholas. Nu pot lăsa un străin să ia aceste pământuri.

— Nu e o vânătoare, domnule, iar eu nu sunt un iepure neajutorat ca să fiu fugărită şi capturată. Am un cuvânt de spus în această chestiune.

— Şi v-aţi hotărât, doamnă? râse nou-venitul.

— Nu, încă nu.

— Excelent. Atunci nu este prea târziu. O să mă alătur vânătorii.

— Mă tem că domnişoara glumeşte. Gareth apăru în spatele lui Clare. Stătea destins şi arogant pe treaptă, strângând mânerul Ferestrei Iadului. Vânătoarea s-a terminat

— Cine sunteţi? întrebă Nicholas.

— Gareth din Wyckmere.

— Cel numit Cerberul, rânji Nicholas. Am auzit de dumneavoastră.

— Da?

— Da, aveţi o reputaţie care i-ar putea fi acordată diavolului însuşi. Deci îi faceţi curte domnişoarei, ei?

— I se pare amuzant să pretindă că încă nu şi-a ales soţul. Cine o poate învinovăţi pentru că prelungeşte jocul prenupţial? De fapt, chestiunea a fost stabilită. Sunt singurul pretendent care îndeplineşte cerinţele domniei sale.

— Nu neapărat, bombăni Clare.

Era enervată de modul în care cei doi bărbaţi discutau pe seama ei. Reuşiseră să blocheze soarele primăvăratic, iar ea se trezi că stătea în umbră. Nicholas se încruntă în timp ce îl măsura din ochi pe Gareth.

— Ştiu foarte bine că domnişoara Clare are anumite cerinţe specifice pe care le caută la un soţ. Nu vreau să o văd că se mulţumeşte cu mai puţin decât merită.

— Nu trebuie să vă faceţi probleme în această privinţă, îl asigură Gareth.

— Dar trebuie. Nicholas îşi mută privirea înapoi la Clare. Suntem prieteni şi vecini de mulţi ani, nu-i aşa, milady?

— Cu siguranţă suntem vecini de mulţi ani, zise Clare.

— Da, şi datorită acestei relaţii apropiate simt că este datoria mea să mă încredinţez că alesul domniei voastre ştie exact ce primeşte la schimb, rânji Nicholas. Nu ar trebui să fie surprins în noaptea nunţii.

Un sentiment de pericol răsări în sufletul castelanei, care adulmecă tensiunea ce plutea în aer între Gareth şi Nicholas. Până atunci frumoasa ei insulă fusese ferită de gesturi violente şi nu avea să permită comiterea vreunei agresiuni în acel moment, astfel că trebuia să-şi abandoneze planul iniţial ca să întoarcă situaţia de partea ei. Dintr-odată se confrunta cu o problemă mai presantă: trebuia să găsească o cale de a-i ţine pe Gareth şi pe Nicholas departe unul de altul.

Capitolul 4

Cina se dovedi un eveniment riscant, aşa cum se temuse Clare. Aşezată în capul mesei, între Gareth şi Nicholas, se simţea ca acrobatul pe care îl văzuse la sărbătoarea recoltei din anul precedent. În mod cert efortul de a-şi ţine echilibrul pe o frânghie tensionată prinsă între doi stâlpi nu era un lucru mai greu decât încercarea de a menţine pacea într-o încăpere plină de cavaleri certăreţi.

Nu că ar fi apărut vreun conflict, însă tânăra femeie simţea tensiunea crescând în sală. Era o reflectare directă a ostilităţii care emana dinspre cei doi bărbaţi aşezaţi în capul mesei.

Într-un efort de a reduce la minimum ocaziile în care Gareth şi Nicholas se puteau înţepa unul pe celălalt, Clare avusese grijă ca cei doi să stea în părţi opuse ale meselor lungi. Spera ca distanţa care îi separa pe cei doi războinici să se dovedească o barieră folositoare în cazul unui conflict deschis. „Violenţa, în cazul în care se manifestă, va porni din capul mesei, îşi spusese. Cât timp îi pot controla pe Gareth şi pe Nicholas voi ţine în frâu întreaga sală.” Era o sarcină complicată.

— Doar nu ne mai daţi alte legume! Nicholas se uită întrebător spre platourile care fuseseră aşezate pe masă printre petalele de trandafiri. Jur, mâncaţi mai multe legume aici, pe Desire, decât iepurii şi căprioarele din pădurea mea.

— Ne plac foarte mult legumele proaspete, milord, îl informă Clare cu un zâmbet vesel. Poate preferaţi scoicile? Bucătăreasa le prepară cu alune şi ghimbir. Sunt sigură că vă vor plăcea.

Nicholas îşi miji ochii şi îi aruncă o privire lascivă. Expresia era, fără îndoială, menită să-i stârnească focul în vintre, dar, în realitate, bărbatul lăsa impresia că mai avea puţin până să adoarmă.

— O să-mi placă şi mai mult dacă o să mi le oferiţi cu degetele dumneavoastră, milady.

Castelana îşi încleştă dinţii într-un zâmbet rece. Era o practică destul de comună să-i oferi unui oaspete de seamă o bucăţică dintr-un fel de mâncare special, dar n-avea nici o intenţie să-l onoreze pe Nicholas cu un astfel de gest. În primul rând nu-l considera un oaspete de seamă. Era mai degrabă o pacoste. În al doilea rând, Clare nu ştia cum avea să reacţioneze Gareth dacă-i dădea de înţeles că îl prefera pe seniorul moşiei vecine.

„Asta-mi trebuie dacă am încercat să-mi aleg un soţ. Viaţa a fost atât de paşnică şi de lipsită de complicaţii aici, pe Desire”, se gândi ea.

— Nu cred că am chef de scoici, domnule, zise într-un sfârşit. Dar vă rog, luaţi cât de multe poftiţi. Şi nu uitaţi de tocăniţă. Bucătăreasa a asezonat-o cu fenicul şi coriandru. Este delicioasă.

— Aşa-i, mormăi Nicholas luând o mână cu scoici pe care le îndesă în gură. Întotdeauna serviţi o masă excelentă, milady, bolborosi el cu gura plină. Iar prezenţa dumneavoastră este cel mai gustos fel dintre toate.

— Vă mulţumesc.

Clare îi aruncă o privire prin care încerca să-i comunice în tăcere să se poarte cuviincios, însă el nu dădu nici un semn că i-ar fi observat rugămintea din ochi. „Nicholas nu mai observă multe lucruri după câteva halbe de bere”, se gândi ea.

— Dar oricât de frumoasă sunteţi în această seară, aici în castelul dumneavoastră, continuă oaspetele pe un ton provocator, prefer să-mi amintesc de clipele când stăteaţi lângă mine în castelul Seabern în urmă cu mai puţin de-o lună. După ce dădu pe gât nişte scoici dintr-o singură înghiţitură, Nicholas urmă: M-am gândit atunci că arătaţi ca şi cum aţi aparţine acelui loc.

Clare îl simţi pe Gareth care se foia în tăcere în scaunul din stânga ei. Se panică pentru o secundă. Lingura ei zăngăni tare de marginea farfuriei.

— A fost o vizită plăcută, milord, iar dumneavoastră aţi fost o gazdă amabilă. Însă casa mea este aici.

— Şi aici o să şi rămâneţi, spuse Gareth foarte încet.

Clare se uită nesigură spre el cu coada ochiului. Nu-i plăcea moliciunea letală din tonul lui. I se părea că pe măsură pe Nicholas tachina şi provoca, răspunsul lui Gareth devenea din ce în ce mai sobru şi mai tăios, de o politeţe rece alarmantă. Tânăra femeie se întrebă dacă mai era şi altcineva conştient de periculozitatea situaţiei. În ochii ei, ameninţarea era evidentă.

Nicholas, cap-sec aşa cum era, nu părea să-şi dea seama. „De fapt, îşi spuse Clare, tonul moale al lui Gareth pare să-l îmboldească.” În acea clipă îi trecu prin minte posibilitatea ca Gareth să-l atragă în cursă pe rivalul său. Gareth se uită la ea în timp ce tăia o felie din plăcinta cu carne tocată. Nu zâmbi – părea să nu zâmbească niciodată – dar expresia lui sugera faptul că

se amuza pe cinste. Cerberul din Wyckmere se distra copios. Lui Clare îi venea să-i verse pe cap farfuria cu tocană.

— Poate că ne-ar prinde bine puţină muzică, sugeră ea uitându-se spre trubadur, care stătea îmbufnat la capătul uneia dintre mesele lungi. Vrei să ne cânţi o melodie veselă, Dalian?

Acesta sări în picioare şi făcu o plecăciune adâncă.

— Cum porunceşte doamna mea.

Luă harpa şi începu să-i ciupească blând corzile. Clare se relaxă când recunoscu unul dintre cântecele sale preferate, pe care Dalian îl compusese pentru ea după ce sosise pe insulă. Se numea Cheia.

Zâmbetul domniţei mele străluce,

Ca luna şi stelele într-o noapte dulce.

Ochii-i sunt verzi ca două smaralde, Faţa limpede ca un izvor de munte.

O cheie voi lua pe-nserat, Cheia ce dânsa mi-a dat…

— Da, cheia, îngăimă Nicholas trântind halba pe masă. Ia cheia, spuse el, după care emise un râgâit sonor.

Clare se cutremură.

— Da, cheia, întări unul dintre oamenii robuşti ai lui Nicholas lovind cu cuţitul în halbă. Şi ce-o să faci cu cheia, flăcău?

Mai multe halbe fură ciocnite în timp ce restul bărbaţilor din Seabern strigau încurajări spre Dalian. Clare observă că Nicholas rânjea. Mai dădu o halbă pe gât şi apoi se întinse spre paharul cu vin.

. E cheia de la camera ei preţioasă,

Unde ea m-aşteaptă graţioasă…

— Graţioasă, graţioasă, cântă unul dintre bărbaţi şi izbucni în râs.

. E nedrept că lordul ei ascunde-aşa comoară.

Pe fereastra ei o să-mi risc viaţa diseară,

O să-nlătur perdelele şi-o să văd pe divan…

Nicholas dădu cu pumnul în masă, iar paharele şi farfuriile zăngăniră.

— Aşa, flăcău, în patul ei! Merită riscul! exclamă el holbându-se cu jind la Clare.

Aceasta se uită neputincioasă la Joanna, care în schimb îi aruncă o privire jenată lui Ulrich. Cavalerul se uită impasibil la Gareth, ca şi cum ar fi aşteptat un semn.

. Coapsele-i ca două coloane de porţelan.

Când m-aşez între ele o să mi se ivească,

Poarta de aur ce-aşteaptă cheia s-o primească.

— Da, da, cheia! răcni Nicholas.

Cu colţul ochiului, Clare îl văzu pe Gareth luând una dintre florile delicate de ciuboţica-cucului ce decorau masa. Floarea părea extrem de mică şi de fragilă în mâna lui mare. Încet, se apucă să mângâie petalele.

Castelana îşi ţinu respiraţia. Un alt strigăt se auzi dinspre bărbaţii de la masa principală. Îşi mută privirea fascinată de la imaginea florii ocrotite din mâna lui Gareth. Îi făcu semn lui Dalian să se oprească din cântat, dar el se prefăcu a nu observa încercarea ei de a-i atrage atenţia şi zdrăngăni în continuare la harpă cu o determinare provocatoare.

Nicholas se tolăni în scaun.
— Pari cam plictisit, Cerberule. Ce s-a întâmplat? Nu-ţi place cântecul menestrelului?
— Nu, răspunse Gareth continuând să mângâie petalele florii, aparent fascinat de delicateţea acesteia.
Clare se ridică în picioare. Se uită la Dalian cu o privire fixă.
— Maestre menestrel, aş prefera un alt cântec, dacă nu te superi. Poate acela frumos despre florile primăvăratice.
— Dar Cheia este unul dintre favoritele dumneavoastră, milady, protestă junele.
Pentru o clipă crezu că Dalian avea s-o refuze, dar într-un final el aprobă din cap şi începu un alt cântec, unul despre flori.
Clare răsuflă uşurată, se aşeză şi îi făcu un semn scurt lui Eadgar ca să trimită după mai multă mâncare şi bere. Intendentul se deplasă cu o viteză uluitoare pentru un artritic. Era clar că şi el simţise pericolul din aer şi era dornic să contribuie la evitarea unei scene violente.
Joanna se relaxă vizibil. Clare o văzu zâmbind uşor către Ulrich, care îi oferi galant o bucăţică din farfuria lui. Spre uimirea ei, Joanna acceptă îmbujorată.
Nicholas se bosumflă luând atitudinea morocănoasă a unui băieţel pus pe şotii care-şi vede planurile compromise înainte să le pună în aplicare.
Gareth dădu deoparte floarea de ciuboţica-cucului şi ridică foarte calm paharul cu vin, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic ieşit din comun.
— Sunt foarte încântat de noul cântec al menestrelului dumneavoastră, milady.
— Mă bucur să aud aşa ceva, domnule. Clare se uită la el iritată. Abia reuşea să-şi păstreze manierele. Era foarte supărată pe Gareth, aşa cum era şi pe Nicholas, şi nu-i păsa prea tare dacă se observa acest lucru. În nici un caz nu-mi doresc ca vreunul dintre invitaţii mei să aibă motive de a se simţi deranjat de spectacol, continuă ea.
Nicholas trânti cu putere paharul pe masă.
— Ei bine, mie nu prea-mi place noul cântec. Toate prostiile astea despre florile de primăvară sunt neinteresante şi plictisitoare.
— Aşa crezi? îl întrebă Gareth privindu-l relaxat. Poate îţi lipseşte înţelepciunea pentru a te bucura de nuanţele rafinate ale versurilor.
Nicholas se încruntă la el.
— Ai spus că-mi lipseşte înţelepciunea?
— Da. Acesta este, fără îndoială, motivul pentru care domnişoara Clare a căutat un alt pretendent. A spus foarte clar că-şi doreşte un soţ deopotrivă deştept şi bine educat.
Nicholas se înroşi de mânie. O licărire de nervozitate îi aprinse ochii.
— Pun pariu că Lady Clare preferă celălalt cântec. Nu-i aşa, doamnă?
Castelana încercă să caute o scuză ca să pună capăt serii şi să-i trimită pe toţi la culcare. Îşi dorea ca cineva să-i ghicească gândurile şi să dea alarma de incendiu sau de asediu.

— Mie îmi plac mai multe genuri de muzică, zise ea. Căutând cu disperare un mod de a distrage atenţia, ceru: Sir Nicholas, vă rog să-mi daţi bolul cu smochine.

— Desigur, spuse Nicholas cu un zâmbet uşor. Permiteţi-mi să aleg una pentru dumneavoastră.

În loc să-i dea bolul, îşi vârî în el degetele scurte şi groase şi luă o smochină. Trecu fructul uscat printr-o farfurie cu scorţişoară şi miere şi o îndreptă apoi spre buzele lui Clare. Ea se uită la mizeria de sub unghiile lui Nicholas, căutând febril o soluţie. Era conştientă de privirea lui Gareth, care urmărea scena cu o expresie înşelătoare, neutră. „Toată situaţia asta devine ridicolă”, îşi spuse ea furioasă. „Este castelul meu şi eu comand aici.” Nu voia să-l cedeze nici unuia din cei doi bărbaţi autoritari.

Zâmbi rece înspre Nicholas, luă smochina din mâna lui şi o aşeză pe farfurie fără să guste din ea.

— M-am răzgândit. Cred că am mâncat îndeajuns astă-seară, spuse ea.

— Mă dezamăgiţi, milady. Când aţi stat cu mine la Seabern luna trecută apetitul dumneavoastră era mult mai mare, spuse Nicholas privind-o cu jind. Şi nu numai pentru smochine.

Pe Clare o trecu un fior.

— Nu-mi amintesc.

— A, dar eu îmi amintesc. Cum aş putea uita acele mese ispititoare pe care le-am luat împreună? Ţin minte cât de încântată eraţi când v-am satisfăcut cele mai rafinate pofte. Sper că nu aţi uitat acea dulce mulţumire.

— Mă tachinaţi, Sir Nicholas, îl mustră Clare. Un sentiment de rău augur, întunecat şi neliniştitor, puse stăpânire pe ea. Pierdea rapid orice speranţă de a salva situaţia din faţa dezastrului iminent. Vreau să încetaţi imediat. Nu mi se pare deloc amuzant.

— Nu? Nicholas se uita spre ea dar era evident că întreaga lui atenţie era concentrată asupra lui Gareth. Îşi cântărea fiecare cuvânt, în perspectiva momentului în care avea să izbucnească vărsarea de sânge. Sunt devastat să aud asta, doamnă, adăugă el. Mi-aţi oferit nişte clipe memorabile, şi aştept cu nerăbdare întoarcerea dumneavoastră la Seabern astfel încât să ne putem satisface din nou apetitul împreună.

Subînţelesul cuvintelor lui era clar pentru toată lumea din sală. Joanna se juca nervoasă cu lingura. Ulrich îl privea pe Gareth într-o tăcere mormântală. Gareth luă o smochină. Nu spuse nimic.

— Aş vrea să discutăm despre altceva, zise Clare. Îşi dădu seama că începea să ridice tonul.

— Dar eu prefer să-mi amintesc de mesele pe care le-am luat împreună, stărui Nicholas. Luă smochina pe care Clare o pusese în farfurie, o supse şi apoi plescăi. Au fost atât de plăcute, declară el.

Gareth se tolăni în scaun.

— Lady Clare doreşte să se discute despre altceva. Nu i se pare amuzant. Şi nici mie nu mi se pare.

Nicholas chicoti.

— Crezi că-mi pasă dacă ţie ţi se pare sau nu amuzant?

— Pe mine mă preocupă dorinţa ei. Asta ar trebui să te preocupe şi pe tine.

Inima lui Clare o luă la goană. Situaţia se înrăutăţea rapid. Poate dacă reuşea să-i îmbete aveau să se liniştească.

— Mai vrea cineva vin?

Nicholas o ignoră. Îşi ţinea privirea încruntată asupra lui Gareth.

— Chiar crezi că o poţi satisface mai bine decât mine, Cerberule?

— Da.

— E puţin probabil, dacă mă întrebi pe mine. De ce i-ar da cheia de la camera ei unui bastard după ce a cunoscut atingerea unui cavaler înnăscut?

În sală se lăsă o tăcere şocată precum plumbul topit. Clare văzu ochii Joannei mărindu-se de groază la auzul acelei insulte. Ulrich stătea lângă ea cu faţa întunecată. Dalian se încurcă în corzile harpei. Până la urmă, încetă să mai cânte şi sări în picioare. Se uită disperat în sală ca şi cum ar fi căutat un loc în care să se ascundă. Eadgar se opri în prag ţinând în mână o sticlă cu vin şi se uită neajutorat la Clare.

Stăpâna castelului îşi regăsi glasul.

— E de-ajuns, Sir Nicholas. Cred că v-aţi îmbătat.

— Nu este atât de beat încât să nu ştie ce face, murmură Gareth.

— De acord, spuse Nicholas cu o licărire răutăcioasă în ochi. Dar tu, Cerberule? Sper că încă mai ai asupra ta înţelepciunea.

— Da. O am mereu la mine. Ar fi bine să ţii minte asta.

— Se pare că lui Lady Clare îi este greu să aleagă între noi doi, rosti Nicholas cu voce tunătoare. Propun să rezolvăm această chestiune în locul dânsei. Aici şi acum.

— Cum? întrebă Gareth încet. Să jucăm o partidă de şah pentru mâna lui Lady de Desire? Foarte bine, cred că e o soluţie rezonabilă.

Clare fu atât de indignată, încât uită pe moment de pericolul ce plutea în aer.

— O partidă de şah? Pentru mâna mea? Cum îndrăzniţi, domnule?

Nicholas zâmbi cu răutate.

— Chiar aşa, cum îndrăzneşti, Cerberule? Foarte necavaleresc din partea ta.

— Presupun că nu poate fi vorba despre un joc corect, admise Gareth. Şahul necesită înţelepciune şi iscusinţă din partea ambilor jucători. Sir Nicholas s-ar afla într-un dezavantaj clar.

— La dracu', aici nu e vorba de înţelepciune! se răsti Nicholas. Ai insultat-o pe Lady Clare sugerând să jucăm o partidă de şah pentru mâna ei.

Tânăra femeie închise ochii un moment şi se rugă la Sfânta Ermiona.

— Atunci cum sugerezi să procedăm? întrebă Gareth.

— Să ne măsurăm puterile în luptă. Aici şi acum.

— Foarte bine. Gareth reacţionă la această propunere cu aceeaşi lipsă de îngrijorare ca la prima. Alege armele.

Clare sări din nou în picioare.

— M-am săturat de idioţenia asta! Toată lumea se holbă la ea. Îşi sprijinise mâinile pe masă ca să le oprească din tremurat şi mătura sala cu o

privire furioasă. Ascultaţi-mă, toţi cei care aţi mâncat şi aţi băut la masa mea în această seară. Nu mai vreau să aud de prostia asta cu alegerea unui soţ. Thurston de Landry mi-a promis că pot să decid singură. O să fac asta acum şi o să pun capăt certurilor. Un murmur cuprinse întreaga sală. Bărbaţii vorbeau în şoaptă cu vecinii lor, dornici să pună repede pariuri cu privire la deznodământul noii situaţii create. Pretendenţii mei curajoşi şi nobili au chef de jocuri, declară Clare cu emfază. Foarte bine, un joc va fi. Dar eu o să aleg sportul şi eu voi fi singura jucătoare.

Ochii cenuşii ai lui Gareth nu se mutară nici o clipă de la faţa ei. Nicholas rânjea. Castelana urmă:

— Se pare că trebuie să aleg dintre Sir Gareth de Wyckmere şi Sir Nicholas de Seabern. Oare a fost vreodată o femeie atât de norocoasă încât să aibă astfel de pretendenţi?

Un vuiet de aprobare se ridică din mulţimea adunată în sală. Nimeni nu păru să-i observe sarcasmul din voce. Clare luă una dintre florile de ciuboţica-cucului şi o ţinu în faţa ei astfel încât toată lumea să o vadă.

— O să rup câte o petală din această floare. În timp ce fac asta o să rostesc, alternativ, numele acestor cavaleri deosebiţi care doresc să fie lorzi de Desire. Jur că o să mă mărit cu bărbatul al cărui nume îl voi pronunţa ultimul.

Zâmbetul lui Nicholas dispăru.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Clare, doar nu vrei cu adevărat să laşi o asemenea decizie în seama hazardului!

— Nu este un hazard mai mare decât lupta sângeroasă pe care aţi propus-o dumneavoastră, Sir Nicholas.

— La dracu'! bombăni Gareth. Ştiţi ce faceţi, milady?

— Da. Clare nu mai oferi nimănui timp să intervină şi rupse prima petală: Sir Gareth.

Un val de entuziasm se răspândi în mulţimea care începu să facă pariuri. Privirea lui Gareth se mută spre floare. O studie cu atenţie câteva secunde şi apoi se lăsă pe spate în scaun cu o expresie de satisfacţie tăcută.

— Sir Nicholas, zise Clare rupând o nouă petală pe care o lăsă să fluture pe masă.

— Ce mod idiot de a alege un soţ! mârâi respectivul încruntat.

— Când cineva trebuie să aleagă dintre doi idioţi, e firesc să utilizeze o metodă idioată, îl informă Clare, care zâmbi dulce şi apoi mai smulse o petală. Sir Gareth.

Mai rămăseseră numai două petale. Castelana smulse una.

— Sir Nicholas.

Şuierături de consternare se amestecară cu strigătele de triumf în timp ce spectatorii îşi dădeau seama cine era câştigătorul. Clare ridică floarea ca să arate singura petală rămasă. O rupse fără milă.

— Sir Gareth de Wyckmere.

Un tunet se ridică din sală în timp ce mesenii loviră cu halbele de mese. Faţa lui Nicholas se schimonosi de supărare.

— La naiba, femeie, ce crezi că faci?

— Aleg noul stăpân al acestei moşii, zise Clare, care se răsuci şi îi înmână lui Gareth floarea dezgolită. Bine aţi venit, milord. Sper că veţi fi mulţumit cu ceea ce aţi câştigat.

Cavalerul luă firul golaş şi făcu o plecăciune.

— Da, domniţa mea, spuse el cu ochii licărind. Sunt foarte mulţumit.

— Dumnezeule! exclamă Nicholas. Eu nu sunt mulţumit. Nu poţi alege un soţ într-o asemenea manieră!

— S-a înfăptuit. Mi-am făcut alegerea, aşa cum mi-a ordonat Thurston de Landry, replică tânăra femeie. Iar acum vă rog să mă scuzaţi, urmă ea. Mă duc la mine în cameră. Sunt foarte epuizată din cauza celor întâmplate.

— Dumnezeule! strigă Nicholas. Nu vreau să accept aşa ceva!

— Dumneavoastră, milord, nu mai aveţi ce face, spuse Clare înălţându-şi bărbia. Din moment ce este prea târziu ca să vă întoarceţi acum la Seabern, sunteţi bine-venit să rămâneţi peste noapte. Vor fi făcute toate pregătirile necesare.

Îşi prinse graţios poalele rochiei şi păşi în jurul mesei. Joanna se ridică repede ca să o urmeze. Clare era conştientă că toată lumea o studia în timp ce traversa încăperea. Se opri pe prima treaptă a scării şi se uită înapoi, înspre masa principală unde stăteau Nicholas şi Gareth.

— Înainte de a pleca, domnilor, mai am ceva de spus, anunţă ea fixându-l pe Gareth cu privirea. Să ştiţi, viitorul meu senior, că această insulă nu a cunoscut niciodată violenţa. Nu o tolerez nici în această seară. Aţi înţeles?

— Da, milady, murmură acesta.

— Dacă se varsă sânge aici până dimineaţă, continuă Clare printre dinţii încleştaţi, jur că mai degrabă o să mă duc la mănăstire decât să mă mărit cu dumneavoastră sau cu oricare alt bărbat.

Alte şoapte de mirare şi scepticism trecură prin mulţime. Pe faţa lui Nicholas apăru o umbră de şiretenie. Clare se uită cu dispreţ la el şi apoi îşi îndreptă din nou atenţia asupra lui Gareth.

— Şi, în cazul în care credeţi că vă va fi mai bine fără mine, ţineţi minte că dacă mă duc la mănăstire nu o voi face cu mâinile goale. O să iau cu mine toate secretele reţetelor de parfumuri. Vor fi zestrea mea la intrarea în rândul călugăriţelor.

Un alt moment de tăcere se lăsă în sală în urma impactului vorbelor ei. Nu era nici un suflet de pe acea insulă care să nu ştie că veniturile domeniului se bazau pe reţetele de parfumuri ale lui Clare. Fără ele, câmpurile de flori şi ierburi erau nefolositoare.

Mulţumită că spusese ce avusese de spus, Clare se uită la Gareth cu un surâs trist.

— Prima dumneavoastră sarcină, sir Gareth, este să menţineţi pacea în această sală. Dacă doriţi să vă bucuraţi de viitoarele profituri obţinute din parfumurile mele, trebuie să evitaţi cu orice preţ vărsarea de sânge. Vă doresc noapte bună.

Ridică o lampă cu ulei care ardea pe o masă din apropiere şi porni grăbită pe treptele înguste, dispuse în spirală. Joanna o urmă.

— O, Doamne, cum ai putut să faci alegerea într-o manieră atât de ciudată? o întrebă aceasta gâfâind în timp ce urca pe scară. Dacă ar fi câştigat Sir Nicholas? Îl urăşti după tot ce s-a întâmplat luna trecută. Chiar tu ai spus că în locul lui ai prefera să te măriţi cu aproape oricare alt bărbat.

— Nu era nici o şansă ca Sir Nicholas să fie câştigătorul. Am ştiut cine avea să fie noul lord de Desire înainte să fi smuls prima petală din floare, îi dezvălui Clare. Ajunsă la etaj, păşi pe coridor către camera ei. Până la urmă, ciuboţica-cucului nu are decât cinci petale.

— Dar cum ai ştiut ce nume va fi ultimul? întrebă Joanna; în acel moment, fruntea i se descreţi. O, înţeleg. Ai numărat petalele şi ţi-ai dat seama cu ce să începi.

— Da. Clare împinse uşa grea, de lemn, a dormitorului. Intră, puse lampa pe o masă şi se duse la fereastră. Trase adânc o gură de aer din întunericul parfumat ca să se calmeze. Ştiam răspunsul. L-am ştiut din urmă cu câteva ore.

Prietena ei o scrută cu atenţie.

— Atunci de ce ai înscenat tot spectacolul?

Clare bătu cu degetul în pervaz.

— Am fost furioasă pe ambii bărbaţi, dar în special pe Sir Gareth. Nicholas este, ca să fiu directă, pur şi simplu Nicholas. Nu-l duce capul să fie altfel decât nesuferit.

— Şi Sir Gareth?

— În mod cert, Sir Gareth are un înalt grad de inteligenţă şi bun-simţ. M-a enervat că era dispus să recurgă a violenţă şi să-şi câştige astfel drepturile.

— Crezi că asta avea de gând să facă? se încruntă Joanna.

— Da. Nu ai observat felul în care se juca cu floarea în timp ce Dalian cânta Cheia?

— Era doar o floare. Ce te-a făcut să crezi că gestul era intimidant?

— Nu pot explica. M-a alarmat ceva din felul în care mângâia petalele, şopti Clare uitându-se la marea în care se oglindeau razele lunii. Îmi spunea clar că putea fi deopotrivă blând şi periculos. Voia ca eu să ştiu că alegerea îmi aparţinea.

— Chiar crezi că asta voia?

— Cred că şi-a creat o reputaţie de temut şi că nu se dă în lături să se folosească de ea în diverse ocazii. Este un om practic atunci când i se oferă prilejul. Dacă va fi seniorul acestei moşii, trebuie să înveţe să procedeze altfel. Nu tolerez violenţa.

— Este un bărbat pentru care violenţa este un lucru foarte familiar, Clare. Este firesc pentru el să recurgă la metode violente ori de câte ori crede că e necesar.

— Da, o s-o folosească dacă va fi nevoie. Nu cred însă că violenţa îi face plăcere. Asta îl poate salva. Dacă trecem de această noapte fără ca jos să se işte un scandal, sper că voi avea motive să cred că am făcut alegerea corectă.

Două ore mai târziu, Ulrich respiră uşurat şi rânji spre Gareth.

— Felicitările mele pentru îndeplinirea primei sarcini ca stăpân al acestei moşii.

— Mulţumesc.

— Nu eram sigur că o să trecem cu bine peste seara trecută. Dar, ca întotdeauna, ai dovedit că-ţi foloseşti isteţimea cu tot atâta pricepere ca Fereastra Iadului.

— Nu a fost greu să-i conving pe Nicholas şi pe oamenii lui să-şi bea minţile. Erau deja la jumătatea drumului când domniţa mea a ieşit din sală. Gareth se plimba prin încăpere neliniştit, ceea ce era un lucru neobişnuit pentru el. Ai dat ordine gărzilor? se interesă el.

— Da. Dacă vreunul dintre oamenii lui Nicholas se trezeşte înainte de ivirea zorilor, o să i se dea încă un pahar cu vin.

— Şi Nicholas?

— A adormit rapid, ca un bebeluş, mulţumită eforturilor pe care le-a depus pentru a te învinge la concursul de băut, chicoti Ulrich. Apropo de acel turnir paşnic în care ţi-ai răpus rivalul, am o întrebare.

— Da?

— Ce-ai făcut cu tot vinul pe care se presupune că trebuia să-l dai pe gât?

— L-am turnat sub masă pe furiş ori de câte ori Nicholas întorcea capul.

— Am bănuit eu. N-o să fie o privelişte prea plăcută mâine-dimineaţă când oaspeţii lui Lady Clare se vor trezi cu dureri de cap şi greaţă, dar cel puţin s-a evitat vărsarea de sânge.

— Şi acesta e cel mai important lucru, comentă Gareth. Simţi din nou acea senzaţie în colţurile gurii. Aproape zâmbi. Până la nuntă, toate dorinţele domniţei mele vor fi îndeplinite, în măsura în care acest lucru va fi posibil. Nu vreau să creadă că a făcut o alegere greşită.

— Eşti surprinzător de mândru pentru un bărbat al cărui destin a fost hotărât recent de petalele fragile ale unei flori şi de toana unei femei.

— Nu e prima oară când viitorul meu a fost decis de noroc. Şi probabil nici ultima.

— Am crezut că o să fii la fel de furios ca Nicholas văzând metoda ticluită de Lady Clare pentru a-şi face alegerea.

Gareth se opri în faţa ferestrei. Îşi puse o mână pe pervaz.

— Am ştiut că o să câştig întrecerea în clipa în care a smuls prima petală şi a rostit numele meu. Mai mult, la fel a ştiut şi ea. Ţinând seama de cunoştinţele ei în domeniul botanicii, e sigur că prevăzuse deznodământul.

— De unde ştii asta? se încruntă Ulrich.

Gareth îşi aminti de floarea pe care o admirase în timp ce Dalian îşi interpreta balada obscenă.

— Ciuboţica-cucului galbenă nu are decât cinci petale. Sau, cel puţin, aşa aveau florile care au fost împrăştiate pe masă astă-seară.

— Aha, zâmbi prietenul său. Acum înţeleg. Ţinând cont de numărul impar de petale, era inevitabil ca numele strigat primul, oricare ar fi fost acesta, să fie şi ultimul.

— Da.

— De ce crezi că s-a obosit să pună în scenă această mică reprezentaţie? De ce nu a anunţat pur şi simplu că tu erai alegerea ei şi astfel să termine mai repede cu tot?

Gareth cedă în faţa zâmbetului care îl ameninţa din colţurile gurii.

— Crede că sunt arogant. Probabil că a încercat să-mi dea o lecţie.

— O lecţie?

— A vrut să-mi dea de înţeles că nu vedea o diferenţă prea mare între mine şi Sir Nicholas. A fost modul ei de a mă înştiinţa că trebuie să-mi dovedesc meritele.

Ulrich observă felul în care gura lui Gareth se curba încet.

— Te distrează toate astea?

— Cred că da, spuse cavalerul după un moment de reflecţie.

— Pot să număr pe degetele de la o mână ocaziile când te-am văzut amuzându-te.

— Exagerezi.

— Nu. N-am cum să mă înşel, pentru că de fiecare dată când ai făcut acest lucru ai fost la un pas de a ne omorî pe amândoi.

Capitolul 5

În dimineaţa următoare, Clare ridică micuţul recipient pentru pomadă şi îl duse la nas în timp ce păşea cu băgare de seamă prin dezastrul din sala principală.

Nici măcar ierburile aromatice care fuseseră împrăştiate peste stratul de paie de pe jos nu reuşeau să ascundă mirosul de oale de noapte pline, vin vărsat şi corpuri nespălate.

Curăţarea încăperii avea să ia ore întregi. În primul rând trebuiau schimbate paiele de pe podea. Clare strâmbă din nas îngrozită. Servitorii nici măcar nu se puteau apuca să măture înainte ca oamenii care dormeau pe jos, împrăştiaţi peste tot, să-şi revină în simţiri.

Îşi croi drum printre trupurile cufundate în somn, ignoră sforăiturile oaspeţilor şi reuşi să ajungă pe treptele din faţă fără să i se facă rău. Paznicul tânăr care stătea acolo o salută din cap respectuos.

— Bună dimineaţa, milady.

— Bună dimineaţa, răspunse Clare lăsând jos sticluţa cu pomadă ce era legată la brâu. Sunteţi unul dintre oamenii lui Sir Gareth, nu-i aşa?

— Da, domniţă. Numele meu este Ranulf.

— Cum se face că eşti treaz în dimineaţa asta, Ranulf? Ceilalţi dorm de parcă n-au de gând să se scoale nici în Ziua Judecăţii de Apoi.

Ranulf zâmbi.

— Cei care dorm încă în sală sunt toţi oamenii lui Nicholas. Puteţi fi sigură că noi, cei aflaţi sub comanda lui Sir Gareth, suntem cu toţii treji şi avem fiecare câte o sarcină de îndeplinit. Majoritatea sunt la grajduri în acest moment.

— Ce îi face pe oamenii lui Sir Gareth să fie imuni la efectele vinului şi berii?

— Cerberul interzice ca orice bărbat din suita lui să bea peste măsură, astfel încât să nu se poată trezi dimineaţa ca să-şi facă datoria.

Clare era de acord cu această regulă, dar vorbele lui Ranulf îi stârniră o nouă grijă.

— Sir Gareth este un stăpân dur?

Tânărul se uită la ea uimit.

— Nu, milady. Este cel mai corect şi mai onorabil cavaler. Am vrut să spun doar că nu tolerează nesupunerea sau lenea din partea celor care îl servesc. Zice că astfel de lucruri pot duce la moarte de om.

Clare se relaxă uşor. Paznicul părea sincer.

— Eu n-aş putea tolera un stăpân dur în acest cămin, indiferent cât de inteligent este, murmură ea pentru sine. Mai bine un prost ca Nicholas decât un bărbat deştept, dar rău.

— Aţi spus ceva, milady?

— Nimic, răspunse ea zâmbind. Să înţeleg că n-au fost probleme aseară?

Ranulf clipi. Un moment păru hipnotizat de surâsul castelanei. Ea roşi nervoasă.

— Nu, milady.

— Nimeni n-a fost rănit?

— Cred că Sir Ulrich şi-a folosit halba o dată sau de două ori ca să pocnească nişte capete seci când vinul nu-şi făcea efectul, dar nimeni nu a fost serios rănit. Sir Gareth ne-a dat instrucţiuni clare că nu trebuia să se lase cu vărsare de sânge. Aşa s-a şi întâmplat.

Constată mulţumită că Garetn îi respectase ordinele. Era de bun augur pentru viitor.

— Am dreptate dacă trag concluzia că Sir Gareth i-a îmbătat intenţionat pe Nicholas şi pe oamenii lui?

— Da, milaay. A zis că era calea cea mai uşoară de a rezolva problema.

— Foarte isteţ, zâmbi Clare. Peste o clipă, zâmbetul ei se lărgi. Apoi se transformă într-un chicotit în timp ce-şi aminti că folosise aceeaşi tactică pentru a se eschiva în nopţile periculoase pe care le petrecuse la Seabern.

— Se pare că Sir Gareth este pe atât de perspicace pe cât l-am crezut.

Ranulf rânji mândru.

— Nu a fost decât o adunătură de cheflii, doamnă. Un fleac pentru Cerberul din Wyckmere. Ar fi trebuit să-l vedeţi când a avut de-a face cu o adunătură de criminali care-şi făceau mendrele la Galtonsea toamna trecută. Aia da, privelişte! Sir Gareth ne-a pus să întindem o capcană şi când asasinii au căzut în ea, am…

— Sunt sigură că a fost interesant, îl întrerupse Clare.

Ultimul lucru pe care dorea să-l audă erau cuvinte de laudă la adresa priceperii lui Gareth în privinţa mânuirii armelor. Voia să uite că urma să se mărite cu un bărbat care, până de curând, făcuse apel la violenţă pentru a-şi câştiga traiul.

Dalian apăru din bucătărie de cealaltă parte a grădinii. Mesteca un codru mare de pâine proaspăt coaptă.

— Milady, strigă el când o văzu pe Clare. Îndesă ultima bucată de pâine în gură şi se grăbi spre ea. Vă urez o zi bună.

— O zi bună şi ţie, Dalian. Sper să nu te îneci cu micul dejun.

— Nu, doamnă, zise Dalian, care înghiţi repede şi îşi şterse gura cu mâneca tunicii. Sper că aţi dormit bine azi-noapte.

— Da, mulţumesc.

— E o minune, spuse tânărul. Le mulţumesc sfinţilor că nu aţi stat trează din cauza evenimentelor teribile care s-au petrecut în sală după ce aţi plecat.

Clare ridică o sprânceană.

— Nu cred că s-a întâmplat nimic teribil. Sala este într-o stare deplorabilă în dimineaţa asta, dar nu e de mirare, dat fiind numărul mare de oaspeţi împrăştiaţi peste tot.

Pe faţa îngustă a lui Dalian apăru o expresie serioasă.

— A fost o scenă care ar fi şocat o doamnă atât de rafinată şi de graţioasă ca dumneavoastră. Da, a fost ceva care parcă a venit din adâncurile iadului.

— Ei, hai, nu putea să fi fost chiar aşa de rău.

— Dumneavoastră n-aţi fost acolo, milady, sfinţii fie lăudaţi, spuse Dalian îndreptându-şi umerii fragili, în privire i se putea citi indignarea. Trebuie să vă reamintesc faptul că oribilele evenimente de noaptea trecută au fost puse la cale de Cerber?

— Ce s-a întâmplat, menestrelule? întrebă Gareth relaxat în timp ce cobora treptele. Spui poveşti atât de dimineaţă? Ai putea găsi lucruri mai folositoare pentru a-ţi ocupa timpul.

Dalian tresări şi făcu un pas în spate, agitat. Cu un aer posomorât, i se adresă castelanei: Vă rog să mă scuzaţi, doamnă.

— Da, desigur, murmură aceasta.

Îl privi pe trubadurul care se îndepărta grăbit şi se pregăti mental pentru a da ochii cu bărbatul care avea să-i fie în curând soţ.

Soţul ei. Gândul îi dădea ameţeli.

— Bună ziua, milady, zise Gareth.

— Bună ziua, domnule.

Clare afişă un zâmbet politicos şi se întoarse să-l salute. Deşi crezuse că se pregătise suficient, îşi dădu seama că rămăsese brusc fără aer. După conversaţia cu Ranulf, nu era surprinsă să observe că ochii lui Gareth nu trădau nici o urmă după o seară de dezmăţ. De fapt, bănuia că vinul Cerberului fusese turnat sub masă, la un loc cu oamenii lui Nicholas.

Aşa se întâmplase şi cu vinul ei în prima seară în care se trezise prizonieră la castelul Seabern. Scăpase de Nicholas în acea noapte după ce îl încurajase să-şi bea minţile. Apoi se dusese repede în dormitorul din turn şi se încuiase înăuntru. Îşi petrecuse următoarele trei zile acolo, ignorând furia lui Nicholas, ameninţările şi bătăile în uşă. Reuşise să se elibereze într-o după-amiază, când, supărat că n-o putuse convinge să se mărite cu el, Nicholas plecase la vânătoare. Îşi dădu seama că dacă răpitorul ei ar fi fost Cerberul, cu siguranţă nu ar fi scăpat.

Gareth părea şi mai mare în acea dimineaţă faţă de cum şi-l amintea. Senzaţia de putere pe care o emana era la fel de pregnantă ca şi cea de

inteligenţă şi de hotărâre. Clare îşi dori ca tatăl şi fratele ei să fi apucat să-l cunoască. Pe de altă parte, dacă ei ar mai fi trăit, nu ar mai fi fost nevoită să se mărite cu formidabilul cavaler. Nu l-ar fi luat niciodată în considerare pentru rolul de soţ, iar Gareth nu ar fi fost interesat de ea pentru că nu ar fi fost o moştenitoare. „Viaţa joacă feste ciudate unei femei”, îşi spuse.

Gareth purta o tunică gri peste hainele negre. Deşi nu avea armura pe el în acea dimineaţă, Fereastra Iadului era în teaca laterală, cu piedica pusă la mâner. Cristalul de la capătul acestuia oglindea ochii stăpânului său. Clare avu impresia că sabia făcea parte din ţinuta zilnică a lui Gareth, la fel ca cizmele sau tunica. El privea gânditor la Dalian, care se îndepărta precipitat.

— O să am o discuţie lungă cu menestrelul dumneavoastră.

— Dalian nu are intenţii rele, milord. Este preocupat de soarta mea şi atât. Sper că nu vă veţi face o obişnuinţă din a-i speria pe membrii gospodăriei mele.

— Poate n-ar strica dacă poetul dumneavoastră ar învăţa câteva reguli de bună purtare. Nu e numai protector cu dumneavoastră, doamnă. Cred că este şi gelos.

— Gelos… Gura lui Clare reflectă scepticismul.

— Da. Şi nu e de mirare.

— Vă mulţumesc, milord, zise Clare roşind, dar adevărul e că nu am experienţă cu bărbaţii geloşi.

— Nu e un lucru neobişnuit, doamnă. Mulţi bărbaţi cad victime acestei febre la vârsta lui Dalian.

— Febră?

— Da, boala dragostei. Simptomele sunt uşor de recunoscut. Când boala loveşte, tinerii devin extraordinar de pasionali, dispuşi să se închine chiar şi la tivul rochiei celei pe care o iubesc.

— Înţeleg.

— Evident, Dalian vi s-a devotat cu întreaga lui inimă pură şi tânără şi nu doreşte să împartă cu altcineva atenţia pe care i-o acordaţi.

— Sunteţi sigur? Nu mi-am dat seama că sentimentele lui sunt atât de intense.

Gareth ridică din umeri.

— Cum am spus, e o problemă obişnuită la băieţii de vârsta lui. Nu e ceva peste care să nu poată trece.

Clare îşi încrucişă braţele sub sâni.

— Spuneţi-mi, milord, aţi fost şi dumneavoastră cuprins de febra pe care o descrieţi?

— A fost o perioadă scurtă în viaţa mea când am căzut pradă pasiunii neîmpărtăşite. Dar s-a întâmplat cu mult timp în urmă, spuse Gareth cu o licărire aparte în ochi. Mi-am dat seama că nu mă alegeam cu nimic şi în scurtă vreme m-am săturat de chinuri. Nu mă pricep să cuceresc o femeie.

— Păcat.

Clare nu voia s-o recunoască, dar uşurinţa cu care Gareth ignora dragostea curtenitoare şi pasiunea pură era dezamăgitoare. Căsătoria lor era pentru amândoi o chestiune de afaceri, trebuia să nu uite asta.

— Sper că nu vă aşteptaţi ca la vârsta mea să mă mai îmbolnăvesc de dragoste, murmură cavalerul.

Tânăra femeie se uită în ochii lui precum cristalul şi îşi dădu seama, cu o senzaţie ciudată de uimire, că el se amuza din nou. Constatarea îi îmbunătăţi starea de spirit. Gareth era un bărbat care îşi ascundea foarte bine emoţiile, dar cel puţin avea aşa ceva. Cu o zi în urmă nu fusese foarte sigură de acest lucru. Îşi reaminti că nu se aşteptase niciodată să aibă parte de un iubit pasional. Tot ce putea spera era un soţ care să fie un bun tovarăş şi un prieten inteligent.

Avea nevoie de timp. Îşi drese glasul şi se hotărî să profite de ocazie.

— Deşi vorbiţi în glumă, Sir Gareth, eu aş…

— Niciodată, doamnă.

Ea clipi confuză.

— Poftim?

— Voiam să spun că eu niciodată nu vorbesc în glumă.

— Ei, sigur că o faceţi. Oricum, ultimul comentariu ridică o problemă delicată, una despre care ţin să vă vorbesc înainte de căsătoria noastră.

— Mai târziu, dacă nu vă supăraţi. Sunt câteva lucruri de care trebuie să mă ocup înainte ca oamenii lui Nicholas să se trezească.

Gareth se uită prin curte şi ridică o mână ca să atragă atenţia lui Ulrich.

— Dar, Sir Gareth, chestiunea despre care vreau să discutăm este extrem de importantă.

— La fel este şi îndepărtarea gunoiului din sala dumneavoastră.

Clare fu distrasă de această remarcă.

— Da, e adevărat. Intenţionaţi să vă apucaţi de asta?

— Cum aş putea face altceva? Doar eu sunt cel care a făcut toată mizeria.

Ea îşi înghiţi un zâmbet.

— Da, aşa e. Dar, ţinând cont de circumstanţe, sunt dispusă să trec cu vederea.

— Sunteţi o domnişoară foarte generoasă.

— Sunt foarte încântată că spuneţi asta. Cred că discuţia noastră poate să aştepte. Poate că veţi fi liber după-amiază.

— Sunt mereu disponibil pentru dumneavoastră, milady.

— Cu excepţia momentelor în care sunteţi pe cale să faceţi curăţenie?

— Da.

În acel moment îşi făcu apariţia un rândaş care trăgea de dârlogi un bidiviu imens. Potcoavele de oţel răsunară pe pietre. Calul şi îngrijitorul erau urmaţi de un car plin cu fân.

Un icnet de durere se auzi din sală.

— În numele diavolului şi al slugilor lui, ce este acel zgomot blestemat? întrebă Nicholas iţindu-se din umbra uşii, în spatele lui Gareth. Îşi scărpină absent barba în timp ce se holba cu ochii înceţoşaţi în curte. O, tu eşti, Clare.

Castelana încercă cu disperare să ignore duhoarea pe care o emana.

— Bună ziua, domnule.

— E bună? N-am observat.

— Păreţi bolnav, remarcă ea.
— Sunt, gemu Nicholas strâmbându-se. Îmi simt capul de parcă un nebun l-a folosit pe post de ţintă la exerciţiile cu lancea.
— Să nu vă aşteptaţi la compasiune din partea mea. După comportamentul dumneavoastră extrem de enervant de seara trecută nu meritaţi milă.
Nicholas se uită rugător la Gareth.
— Ai câştigat mâna domniţei. Este numai a ta acum şi ai binecuvântarea mea. Poţi măcar să mă protejezi de ascuţimea limbii ei.
— Lady Clare tocmai se ducea la o scurtă plimbare pe faleză, zise Gareth.
— Da? întrebă Clare privindu-l uimită.
— Cred că ar fi cel mai bine. Până când vă veţi întoarce, sala va fi dereticată.
— Puţină mişcare nu este o idee aşa rea, spuse tânăra femeie după o scurtă ezitare. Deseori mă plimb dimineaţa. Întâmplător, am de făcut un comision în sat, îşi aminti ea înveselită. Mă duc repede sus să iau ceva ce am promis să-i duc pustnicei Beatrice. Vă rog să mă scuzaţi, domnilor.
— Da, bombăni Nicholas. Sunteţi scuzată. Drum bun.
Clare se încruntă când trecu pe lângă el.
— Zău aşa, Sir Nicholas, ar trebui să vă fie ruşine pentru halul în care v-aţi purtat seara trecută.
— Vă rog să nu-mi ţineţi predici. Durerea înfiorătoare de cap care mă chinuie e o pedeapsă suficientă pentru orice ofensă v-aş fi adus aseară. Vă felicit pentru Cerber dacă este, cu adevărat alegerea dumneavoastră.
— Nu mai este Cerberul din Wyckmere, rosti Clare cu fermitate. Începând de mâine va fi Gareth, lord de Desire, şi o să vă rog să-i arătaţi respect.
Gareth ridică o sprânceană şi se uită curios spre ea ca şi cum ar fi fost o fiinţă, ciudată, necunoscută. Nicholas îşi luă capul în palme.
— O să-i spun pe ce nume doriţi, dacă o să încetaţi cu cicăleala, milady.
— Nu vă cicălesc, zise Clare ocolindu-l şi îndreptându-se spre trepte.
— E o chestiune de opinie.
Castelana îl ignoră. Dar la jumătatea drumului pe scara în spirală îşi dădu seama că uitase să întrebe dacă Nicholas intenţiona să rămână la nuntă. Dacă el şi oamenii lui urmau să-şi petreacă încă o noapte sub acoperişul ei trebuia să-l avertizeze pe sărmanul Eadgar.
Îşi ridică poalele rochiei şi se grăbi înapoi pe treptele din piatră. Evită un bărbat care sforăia şi care alunecase de pe rogojina pe care dormea, zăcând pe paiele urât mirositoare. Traversă sala întunecată spre intrarea principală.
Gareth şi Nicholas încă stăteau în dreptul uşii. Niciunul din ei nu o observă apropiindu-se.
— Nu, pe toţi sfinţii, n-am nici un chef să rămân încă o zi ca să văd nunta lui Lady Clare, zise Nicholas. E a ta şi vreau să te bucuri de ea.
— E generos din partea ta ţinând cont de împrejurări, observă Gareth.

— Este adevărat că are o moşie grasă ca zestre. Am încercat să pun mâna pe ea, dar, ca să fiu sincer, nu-mi pare rău că am pierdut în favoarea ta. Bărbatul care se însoară cu Clare va plăti un preţ enorm. O să descoperi asta destul de curând.

— Asta nu e treaba ta.

— Într-adevăr, şi mă simt etern recunoscător pentru asta, spuse Nicholas masându-şi tâmplele. Să mă ferească Dumnezeu de femei deştepte!

— Stai liniştit, de asta ai scăpat.

— Problema e că ea conduce această moşie de când era o copilă, se plânse Nicholas. S-a obişnuit prea mult să se afle la comandă. Te avertizez, Cerberule, n-o să tolereze ca o mână de bărbat să ţină frâiele.

— Poate că depinde de bărbatul care pune mâna pe acele frâie.

— Nu, habar n-ai în ce te bagi, zise Nicholas oftând prelung. Am pus la cale un plan subtil ca să o stăpânesc, să ştii.

— Da?

— Da, şi pentru că sunt un om foarte generos, o să-ţi dau sfatul pe care voiam să-l urmez chiar eu.

— Care e acela?

— Odată ce v-aţi căsătorit, culcă-te cu ea zi şi noapte până când ai însămânţat-o. Când eşti sigur că poartă un copil, poţi pleca de pe insulă.

— Să plec? Gareth părea curios.

— De ce nu? Las-o să stea aici şi să conducă domeniul. La asta e bună. Tu îţi poţi petrece cea mai mare parte din an undeva departe de limba ei ascuţită.

Urmă o pauză scurtă.

— Asta era planul tău genial ca să o stăpâneşti pe Lady Clare? întrebă Gareth într-un final. Să o laşi grea şi să pleci de pe insulă?

— Da, şi să ştii că ar fi mers. Dacă eşti măcar pe jumătate atât de înţelept pe cât se spune, Cerberule, o să-mi urmezi sfatul.

Cuvintele lui Nicholas o răniseră. Clare încercă să-şi ignore durerea şi jena, dar îi era imposibil. Mai făcu un pas spre intrare.

— Eşti şi mai prost decât am crezut, Nicholas, spuse Gareth încet.

Tânăra femeie îşi reveni puţin. Era frumos că viitorul ei soţ îi lua apărarea.

— Ha! O să vedem cât de prost sunt după ce o să ai ocazia s-o cunoşti mai bine pe Clare, bombăni Nicholas. Nu te aştepta de la mine să-ţi ofer adăpost la Seabern ori de câte ori o să te saturi de limba ei veninoasă.

— Castelul Seabern ar fi ultimul loc în care aş căuta refugiu din calea soţiei mele.

— Faci cum vrei, zise Nicholas luând-o înapoi spre sală. Dacă nu te superi, o să-mi adun oamenii şi o să plecăm. Ce n-aş da să fiu scutit de umilinţa acestei călătorii de întoarcere!

— Înainte să pleci, ar mai fi ceva.

— Da? Ce anume?

— Are legătură cu vizita pe care Clare a făcut-o la castelul Seabern în urmă cu aproape o lună.

— Ce e cu ea?
— Ştiu foarte bine adevăratele împrejurări în care a ajuns acolo. Ştiu că ai ţinut-o acolo împotriva voinţei ei.
— N-a fost decât o vizită prietenească. Întreab-o pe ea.
— Din punctul meu de vedere a fost răpire. Şi să fii sigur, Nicholas, vei plăti pentru ce ai făcut.
Clare îngheţă.
— Pentru numele Dumnezeu! exclamă Nicholas, părând luat prin surprindere. Doar nu ai de gând să mă provoci la duel din cauza acelei vizite?
— Nu astăzi. Clare nu doreşte violenţă pe Desire şi vreau să respect promisiunea pe care i-am făcut-o. Va veni însă un moment în care noi doi o să punem la punct această chestiune.
— Dar nu s-a întâmplat nimic! izbucni Nicholas. Nici n-am atins-o!
— Aseară mi-ai lăsat o altă impresie.
— Ţi-am lăsat o altă impresie pentru că am sperat să renunţi. Ştiam că era singura mea şansă. Eram beat atunci, dacă-ţi aminteşti. A vorbit vinul din mine.
— Sper că nu te aştepţi ca eu să cred că ai răpit-o pe Clare, ai ţinut-o patru zile la Seabern şi nu te-ai atins de ea.
— Nu ştii multe despre Clare, replică Nicholas. La dracu'! De ce stau aici ca să mă cert cu tine? O să afli mâine-noapte adevărul, când o să o ai.
— Da, zise Gareth. O să aflu.
Tonul vocii lui spunea clar că nu se aştepta ca mireasa lui să fie virgină. Clare rămase fără cuvinte. Vorbele lui Nicholas de mai devreme o duruseră, dar presupunerea lui Gareth că fusese dezonorată o înfurie. Nici măcar nu se obosise să o întrebe care era adevărul. Pur şi simplu luase bârfele de bune şi dăduse verdictul.
Îmbujorată la culme, simţi un gol în stomac. Nu se aşteptase la prea multe din partea lui Nicholas, dar începuse să creadă că Gareth era un bărbat înţelegător şi respectuos. În mod evident se înşelase.
Ieşi din sala întunecată şi păşi pe treptele luminate de soare.
— Credeam că v-aţi dus să vă luaţi ceva din dormitor, se miră Gareth.
— Am auzit fiecare cuvânt. Clare îl ignoră cu totul pe Nicholas şi se uită la viitorul ei soţ cu o privire rece. Sir Nicholas spune adevărul când spune că nu m-a dezonorat cât timp am fost la Seabern.
— Da?
— Da, rosti ea răsunător.
Nicholas tresări.
— Vă rog, milady, aveţi puţină milă de capul meu.
Clare se întoarse cu faţa la el.
— Pe degetul mic al Sfintei Ermiona, vreţi să încetaţi să vă mai plângeţi de durerea de cap, domnule? Nici dacă v-ar cădea capul de pe umeri şi s-ar rostogoli pe drum nu mi-ar păsa.
Nicholas făcu o plecăciune şi se îndreptă spre uşă.
— Eu o să plec şi vă las să continuaţi această conversaţie încântătoare fără mine. Mă duc acasă, la Seabern. Când o să ajung acolo, o să mă duc

direct la capelă şi o să le mulţumesc sfinţilor pentru că m-au scutit de această dispută.

— Da, aşa să faceţi, Sir Nicholas. Laşitatea lui o înfuria mai mult ca oricând. Şi eu aş vrea să fiu scutită, continuă ea. Ştiu foarte bine că numai pământurile şi parfumurile mele au atras atenţia unor asemenea cavaleri nobili şi curtenitori precum dumneavoastră şi Sir Gareth.

Nicholas gemu şi îşi duse mâinile la urechi.

— Lady Clare, interveni Gareth, poate că ar fi mai bine dacă am purta această discuţie într-un loc mai intim.

— Nu-mi pasă cine aude. Toată lumea de pe insulă ştie că am stat patru zile la Castelul Seabern. Nu e un secret.

Privirea lui Gareth era contemplativă.

— Am înţeles, milady.

— Nu mă aştept la pasiune şi devotament din partea domniei voastre, dar mă aştept să mă credeţi atunci când jur. Şi vă jur acum că Sir Nicholas nu s-a atins de mine cât timp am stat la Seabern.

— Neprihănirea dumneavoastră sau absenţa ei nu au nici o importanţă pentru căsătoria noastră, zise Gareth pe un ton împăciuitor. Am ştiut despre şederea dumneavoastră la castelul Seabern înainte de a veni aici.

— Şi aţi bănuit ce era mai rău, nu-i aşa?

— Era logic să presupun că Nicholas v-a dus acolo pentru a vă forţa să vă măritaţi cu el.

— De ce? Pentru că dumneavoastră aţi fi procedat astfel dacă aţi fi fost în locul lui?

— Vă rog să vă calmaţi, începeţi să deveniţi agitată.

— Da? Mare chestie! Clare mai avea puţin şi ţipa de frustrare. Vă dau cuvântul meu că nu m-am culcat cu Nicholas de Seabern.

— Nu e nevoie să vă strigaţi castitatea în gura mare, şopti Gareth aruncând o privire plină de înţeles prin curtea aglomerată. O să vă verific spusele mâine-noapte, nu-i aşa?

— Nu, nu e aşa, se răsti Clare printre dinţi.

În preajmă se lăsă o tăcere stânjenitoare. Rândaşul care conducea bidiviul prin curte smuci frâiele, iar armăsarul se cabră. Gareth se uită la Clare cu o privire impenetrabilă.

— Ce înseamnă asta, doamnă?

— Înseamnă că nu am nici o intenţie să vă dovedesc nimic, cu atât mai mult castitatea mea, spuse Clare punându-şi mâinile în şolduri. Iar asta, milord, îmi aminteşte de subiectul pe care voiam să-l discutăm după-amiază. Putem foarte bine să vorbim chiar aici şi acum.

— Nu, doamnă, nu o să vorbim aici şi acum, replică el sfidător. Numai dacă nu cumva doriţi să vă daţi în spectacol de faţă cu toată lumea.

— De ce nu? E drept, iniţial nu am vrut să discut despre asta în faţa întregii gospodării, spuse ea zâmbindu-i cu răceală. M-am gândit să acord puţin respect mândriei dumneavoastră, înţelegeţi?

— Mândriei mele?

— Întocmai. Dar din moment ce nu păreţi să aveţi scrupule când îmi comentaţi castitatea cu un alt bărbat chiar aici, în faţa castelului meu, de ce ar trebui să-mi fac eu probleme în legătură cu onoarea dumneavoastră?

— Doamnă, cred că s-a mers prea departe.

— Dar nici măcar n-am început. Ascultaţi-mă bine, Sir Gareth. Ascultaţi-mă şi să ţineţi cont că vorbesc serios cu fiecare cuvânt pe care-l spun. O să ne căsătorim mâine la cererea dumneavoastră şi la insistenţele tutorelui meu.

— Da, milady, aşa o să facem.

— Dar nu o să consumăm această căsătorie până ce nu sunt convinsă că sunteţi un soţ potrivit, termină Clare triumfătoare. Dumneavoastră, milord, trebuie să dovediţi că meritaţi consideraţia mea şi respectul meu, ca soţie, înainte să împărţim patul.

Curioşii care se adunaseră ca să se bucure de ceartă se holbau la ei cu gurile căscate. Ulrich se strâmbă şi clătină din cap. Cu coada ochiului, Clare observă că expresia bosumflată şi plină de resentimente a lui Dalian se transformase în ceva ce părea a fi o satisfacţie ameninţătoare. Un murmur de înflăcărare se stârni printre oamenii lui Gareth. Tânăra femeie ştia că făceau pariuri. Nicholas începu să râdă.

— Pe toţi dracii, spectacolul ăsta merită orice, chiar şi durerea mea de cap. Cred că până la urmă o să rămân la nuntă.

— Nu cred, zise Gareth. Adună-ţi oamenii şi pregăteşte-te de plecare. Ai stârnit destule necazuri. Mai dă-mi o dimineaţă îngrozitoare ca asta şi o să-ţi fac cunoştinţă îndeaproape cu Fereastra Iadului.

Nicholas îşi ridică mâinile cu palmele în exterior, într-un gest de apărare.

— Nu te teme, Cerberule. Eu şi oamenii mei plecăm înapoi spre Seabern. Nu mă simt în stare să mă lupt cu tine astăzi. Poate cu altă ocazie, zise el rânjind cu şiretenie. Cred că ai o altă bătălie de dus mai întâi, o, mare lord de Desire.

— Pleacă înainte să mă răzgândesc şi să mă răzbun chiar astăzi.

— Încă ceva înainte să plec. Dacă vrei să ştii cât de grea va fi lupta pe care o vei duce, întreab-o pe domnişoară de unde a luat reţeta pentru soţ.

— Te-am prevenit, Nicholas, se răsti Gareth ducându-şi mâna la mânerul sabiei. Nu dau decât un avertisment.

— Întreab-o despre Raymond de Coleville. Este cavalerul curajos care i-a oferit inspiraţia pentru reţetă. Niciunul dintre noi, muritorii, nu putem spera să ne punem cu el, nici măcar tu, Cerberule. Individul nu numai că ştie să citească, ci scrie şi poezii. Bărbatul râdea aşa de tare, încât abia putea respira. Câţiva dintre oamenii lui se ridicară în picioare cu rânjete pe chipuri. Dacă descoperi că domniţa ta nu e fecioară, reuşi Nicholas să îngaime, nu căuta o explicaţie la mine. Caută-l pe Raymond de Coleville.

Un fior sinistru o străbătu pe Clare. Întâlnind privirea lui Gareth, se întrebă, tardiv, dacă n-ar fi fost mai bine să-şi ţină gura până şi-ar fi recăpătat stăpânirea de sine. Dar era prea târziu să-şi retragă declamaţia dură. Şi nici nu-i stătea în fire să dea înapoi.

— Se pare că bătălia pe care am s-o port va fi şi mai aprigă decât mi-am imaginat, spuse Gareth.

Nu vorbele sale calme o îngrijorară pe Clare. Ci zâmbetul lui.

Capitolul 6

— Sir Ulrich zice că Sir Gareth este cel mai periculos atunci când zâmbeşte. Briza tăioasă de dimineaţă ce venea dinspre mare umfla pelerina Joannei. Femeia îşi puse gluga peste părul frumos împletit şi se uită la Clare cu o privire îngrijorată. După el, Cerberul se amuză foarte rar, iar în acele ocazii, când pare că găseşte ceva de râs, nimeni altcineva nu înţelege gluma, adăugă ea.

— Nu neg faptul că Sir Gareth are o concepţie foarte stranie despre umor, bombăni Clare.

Îşi coborî gluga mantiei portocalii şi îşi lăsă părul să joace în bătaia vântului rece.

— Sir Ulrich spune că de obicei, după ce Cerberul zâmbeşte, se întâmplă ceva groaznic.

— Ei, asta e o prostie. Sir Ulrich seamănă puţin cu Beatrice, mereu prezice lucruri sinistre şi deprimante, replică stăpâna castelului scotocind prin punguţa agăţată de centura ei cu dungi portocalii şi galbene. Înăuntru avea un mic recipient cu o cremă specială, din ierburi aromatice.

— Sir Ulrich este cel mai apropiat prieten al lui Sir Gareth. E în serviciul lui de mulţi ani, dar spune că până şi el este precaut ori de câte ori Cerberul dă vreun semn că s-ar amuza.

Clare se uită nerăbdătoare la Joanna. Prietena ei părea copleşită şi foarte nesigură, în contrast cu veselia sa obişnuită. Era tulburător, iar în acel moment al vieţii ei Clare nu voia să devină şi mai tulburată decât era deja. Trebuia să-şi menţină mintea limpede şi să trateze problemele logic. Şi să nu uite de atribuţiile şi de responsabilităţile pe care le avea faţă de moşie.

Plimbarea pe faleză, pe drumul spre sat, ar fi trebuit să fie un mod splendid de a-şi linişti gândurile învolburate. Deşi fusese sugestia lui Gareth, de fapt Clare obişnuia să se plimbe în fiecare dimineaţă.

„Nu-mi pasă cine mi-a ordonat să mă plimb”, îşi spuse ea iritată de amintirea felului în care Gareth aproape că îi comandase să iasă din propriul castel. În mod evident, cavalerul era deprins să poruncească. Şi ea era la fel. Aceasta putea fi o problemă.

— Mi se pare mie, sau tu şi Sir Ulrich aţi avut nişte conversaţii intime despre Gareth?

Faţa Joannei căpătă o uimitoare nuanţă de roz.

— Sir Ulrich este cel mai curtenitor cavaler. William este foarte ataşat de el.

— Am observat.

— În dimineaţa asta, William a continuat să vorbească despre călătoria de ieri, pe calul de război al lui Sir Ulrich. Sper ca fiul meu să nu devină prea interesat de bidivii, de armuri şi altele asemenea.

Clare se uită spre marea în care se oglindeau razele de soare. Fascinaţia crescândă a lui William pentru lumea cavalerilor era un subiect care o înfricoşa pe prietena ei.

— Îţi înţeleg teama. Dar e dificil să ţii un băiat cu firea lui William departe de soldaţii lui Gareth.

— Ar fi o idee să-şi petreacă mai mult studiind.

— Da. Poate.

În sinea ei, Clare se îndoia că vreo metodă de distragere a atenţiei, cel puţin una educaţională, ar fi putut abate interesul băiatului de la lumea agitată a soldaţilor. Înţelegea îngrijorările Joannei mai bine decât majoritatea, deoarece îşi pierduse singurul frate din cauza atracţiei turnirurilor. Dar ştia de asemenea că atitudinea mult prea protectoare a Joannei nu era probabil cea mai potrivită.

Luă o gură de aer şi se desfătă, ca de obicei, cu parfumul proaspăt. Adora levănţica-de-mare, în nuanţe mov-rozalii, care acoperea vârfurile stâncilor. Privi peste canalul îngust care separa insula de continent. Turnul întunecat al castelului Seabern se ridica din spatele sătucului de pe mal. Vederea lui îi provocă o senzaţie de silă.

— Mărturisesc faptul că am serioase îndoieli cu privire la alegerea lui Sir Gareth ca soţ, spuse ea. Dar cred că lucrurile ar fi putut sta mai rău. Aş fi putut fi forţată să mă mărit cu Sir Nicholas.

Joanna îi aruncă o privire ciudată.

— Cel puţin ştim că pe el l-ai fi putut struni.

— Sir Gareth o să se dovedească uşor de strunit, zise Clare cu optimism.

— Nu fi sigură de asta. Chiar ai de gând să-l ţii la distanţă de patul tău până când se dovedeşte demn de soţ?

— Ţi-am spus, am nevoie de timp ca să-l cunosc. Vreau să existe o relaţie de înţelegere reciprocă între mine şi soţul meu înainte să mă alătur lui în patul nupţial. Nu cer prea mult.

— Sir Ulrich zice că n-o să meargă. Spune că nu ar fi trebuit niciodată să-l provoci pe Cerber în felul în care ai făcut-o. Sunt înclinată să fiu de acord cu el.

— Sir Gareth n-ar fi trebuit să-mi pună la îndoială onoarea, rosti Clare cu buzele strânse.

— Ei, hai, era logic din partea lui să presupună că nu mai eşti fecioară. E evident că Thurston de Landry i-a vorbit despre zvonurile legate de răpire şi despre faptul că ai stat patru zile la Seabern.

— Nu-mi pasă de bârfele pe care i le-a comunicat Thurston lui Gareth. Cerberul ar fi trebuit să mă întrebe pe mine care e adevărul. Nu ar fi trebuit să facă presupuneri. Şi nu are de ce să-i jure răzbunare sărmanului Nicholas.

Zâmbetul Joannei deveni ironic.

— Deci acum e sărmanul Nicholas, ei? Nu aşa i-ai spus luna trecută, după ce ai scăpat din castelul Seabern.

— Este o pacoste, şi sunt recunoscătoare pentru că nu va trebui să mă mărit cu el. Pe de altă parte, nu-ţi ascund că mi-a părut puţin rău de el de dimineaţă.

— Nu mi-aş irosi compasiunea pentru Nicholas, dacă aş fi în locul tău. Păstrează astfel de sentimente pentru tine. Tu eşti cea care l-a provocat pe Cerber.

— Chiar crezi că am făcut o greşeală când i-am spus lui Gareth că nu are ce căuta în patul meu?

— Mda. O mare greşeală. Una pentru care mă rog să nu fii nevoită să plăteşti scump.

Clare întoarse problema pe toate părţile în timp ce se îndreptau spre sat. Strada îngustă era deja aglomerată cu activităţile matinale obişnuite.

Nimeni nu căuta sfaturi de la pustnică în clipa în care Clare şi Joanna ajunseră la chilia ei. Castelana bătu în zidul celulei cu două ferestre.

— Bună dimineaţa, Beatrice, strigă ea. Te deranjăm din rugăciuni?

— Da, dar nu contează. V-am aşteptat, milady.

Se auzi zgomot dinăuntru. Mai târziu, Beatrice, cu o bonetă imaculată, de călugăriţă, şi cu veşminte negre apăru la fereastră. Era o femeie masivă, de cincizeci de ani, care avea mereu o expresie întunecată, rău prevestitoare. Alesese calea sihăstriei în urmă cu zece ani, după ce devenise văduvă, şi părea destul de mulţumită cu situaţia ei.

A doua fereastră a chiliei dădea spre biserică. Era proiectată astfel încât Beatrice să poată urmări slujbele şi să aibă o privelişte plină de inspiraţie în momentele în care se ruga. Dar toată lumea din sat ştia că îşi petrecea mai tot timpul la cealaltă fereastră, cea la care stăteau Clare şi Joanna. Era fereastra unde bârfele curgeau precum apa de râu.

— Bună ziua, Beatrice, zise Joanna.

— Nu, o corectă călugăriţa cu o voce sumbră, nu-i o zi bună. Iar ziua de mâine va fi şi mai rea. Ascultaţi la mine, Clare de Desire, nunta vă va fi pecetluită cu fum cenuşiu şi îngheţat din adâncurile iadului.

— Mă îndoiesc de asta, Beatrice, zise Clare uitându-se la cerul pe care nu se vedea nici un nor. Vremea a fost destul de frumoasă şi caldă în ultima vreme. N-am auzit pe nimeni spunând că se apropie o furtună. Haide, o să mă mărit! Ai putea măcar să-mi urezi noroc.

— Ar fi o pierdere de vreme, mormăi Beatrice. Ascultaţi la mine, moartea cumplită se va pogorî asupra frumoasei insule după ce Cerberul vă va avea drept soţie.

Joanna chicoti dezaprobator.

— Beatrice, nu ai de unde să ştii asta.

— A, dar ştiu. Am văzut semnul.

— Ce semn? întrebă Clare neîncrezătoare.

Pustnica se lăsă mai aproape de ele şi îşi coborî vocea.

— Stafia Fratelui Bartolomeu păşeşte din nou pe aici.

— Beatrice, este ridicol, pufni Joanna.

— Da, aprobă Clare tăios. Sper că nu crezi în stafii, Beatrice.

— Cred în ceea ce ştiu, insistă femeia. Şi am văzut strigoiul.

— Imposibil!
— Nu aveţi decât să vă îndoiţi, milady. Se ştie din vechime că ori de câte ori Fratele Bartolomeu apare între zidurile acestei mănăstiri, cineva suferă o moarte cumplită.
— Beatrice, legenda Fratelui Bartolomeu şi a Surorii Maud nu e nimic altceva decât o poveste, oftă Clare. Era folosită pentru a-i speria noaptea pe copii, nimic mai mult.
— Dar am văzut chiar eu stafia, vă spun!
— Când a fost asta?
— Azi-noapte, puţin după miezul nopţii, zise Beatrice făcându-şi cruce. Lumina lunii era destul de puternică şi am observat că el purta o glugă neagră, trasă pe cap ca să-i ascundă ţeasta descărnată. A stat în faţa porţii şi, pentru că Sora Maud nu a venit la el, a intrat ca s-o caute.
— Poarta e închisă noaptea, spuse Clare răbdătoare, iar Sora Maud e moartă de mai bine de cincizeci de ani, Dumnezeu s-o odihnească-n pace.
— Poarta s-a deschis pentru stafie, insistă Beatrice. Fără îndoială că a făcut nişte farmece diavoleşti ca s-o deschidă. Am văzut strigoiul când a păşit înăuntru şi s-a dus în grădină. Apoi a dispărut.
— Probabil că dormeai, iar acesta a fost un vis, Beatrice, conchise Clare. Nu-ţi mai face probleme. Fratele Bartolomeu nu ar îndrăzni să calce pe teritoriul mănăstirii. Ştie foarte bine că dacă ar face asta ar trebui s-o înfrunte pe maica superioară Margaret. Ea nu ar tolera pe aici prezenţa unei fantome.
— Glumiţi, milady, dar o să aflaţi adevărul cât de curând. Căsătoria domniei voastre cu Cerberul din Wyckmere a trezit stafia Fratelui Bartolomeu, vă spun. Moartea va veni curând pe urmele lui, aşa cum se întâmplă mereu.
— Poate că ar trebui să mă întorc aici la noapte şi să am o discuţie cu Fratele Bartolomeu, zise Clare.
— La fel ca cea pe care ai avut-o cu Sir Gareth de dimineaţă? întrebă Joanna. O să pui fantoma aia la punct aşa cum ai făcut şi cu viitorul tău soţ?
Clare făcu o grimasă.
— Îţi jur, ne-am descurcat foarte bine aici atâţia ani fără să fim obligaţi să suportăm toţi acei oşteni care tropăie pe moşie. Acum se pare că avem de-a face numai cu bărbaţi enervanţi, unul după altul.
Beatrice dădu din cap abătută.
— Vai de capul nostru, milady. Cerberul a abătut asupra noastră demonii iadului. Fratele Bartolomeu nu este decât primul dintre ei.
— Sunt sigură că Sir Gareth nu va abate asupra noastră nici un demon pe care nu-l poate controla, rosti Clare ducându-şi mâna la săculeţul atârnat de brâu. Să nu uit, iată crema ta, Beatrice.
— Şşş, mai încet, milady.
Beatrice îşi scoase capul pe fereastră, se uită neliniştită de-a lungul străzii ca să se asigure că nu era nimeni în preajmă, apoi luă recipientul cu cremă parfumată din mâna lui Clare şi îl ascunse repede.
— N-o să te acuze nimeni că nu rezişti la ispitele lumeşti pentru că te ungi cu o cremă preparată de mine, o linişti Clare. Jumătate dintre femeile din sat le folosesc.

— Ei, oamenii vor spune orice şi vor gândi şi mai rău.

Beatrice ascunse recipientul într-un dulap şi se întoarse la fereastră.

— O, uite-o pe Sora Anne, zise Joanna ridicând o mână ca să atragă atenţia unei călugăriţe care tocmai ieşea pe poartă. Scuză-mă, Clare. Vreau să discut cu ea despre un nou model de broderie.

— Desigur.

Clare se uită după prietena ei, care se grăbea să discute cu Sora Anne. Beatrice aşteptă până când Joanna se îndepărtă.

— Pssst, Lady Clare!

— Da? răspunse aceasta şi se întoarse zâmbind spre ea.

— Înainte de osânda de mâine, vreau să vă ofer un mic dar şi un sfat.

— Mâine mă mărit, nu mă duc la eşafod, Beatrice.

— Pentru o femeie rareori există o deosebire între cele două. Dar n-aveţi încotro. Destinul v-a fost scris în clipa în care a murit tatăl dumneavoastră. Nu se mai poate face nimic în privinţa asta. Beatrice scoase un obiect mic pe fereastră. Uitaţi, luaţi această fiolă cu sânge de pui.

— Sânge de pui? întrebă Clare uimită. Ce-ar trebui să fac cu el?

— Ţineţi-l ascuns lângă pat în noaptea nunţii, şopti Beatrice. După ce Cerberul va adormi desfaceţi fiola şi turnaţi sângele de pui pe cearşaf.

— Dar, în numele Sfintei Ermiona, de ce aş vrea… O… Clare roşi. E clar că viitorul meu soţ nu e singurul care se teme că n-aş mai fi fecioară, adăugă ea.

— Prea puţin contează, în ceea ce mă priveşte. Dar bărbaţii sunt de altă părere, zise Beatrice privind-o fix. De ce să riscaţi? Astfel vă veţi salva onoarea, iar Cerberul va fi mulţumit

— Dar eu…

Clare se întrerupse când auzi zgomot de potcoave în spatele ei. Se întoarse şi îl văzu pe Gareth apropiindu-se de ele. Călărea o iapă robustă, nu bidiviul împlătoşat. De aceasta era legat calul mai mic al lui Clare.

— Sfânta Ermiona să ne apere, şopti Beatrice. Este chiar Cerberul. Repede, ascundeţi fiola!

Pustnica se întinse prin fereastra deschisă şi dădu drumul micului recipient cu sânge de pui în săculeţul care atârna de cingătoarea lui Clare.

— Beatrice…

— Ascultaţi-mi cuvintele, milady, dacă vreţi să supravieţuiţi nopţii nunţii.

— Să supravieţuiesc nopţii nunţii, repetă Clare, care se întoarse şocată cu faţa spre pustnică. Pe nasul Sfintei Ermiona, nu pot tolera aşa ceva, nici măcar din partea ta.

— Mă tem pentru viaţa dumneavoastră. Din câte am auzit, aţi jurat că nu-i veţi îngădui soţului să împartă patul cu dumneavoastră.

— Bârfele circulă repede. Am spus asta acum mai puţin de o oră. Dai de înţeles că Sir Gareth ar putea să mă omoare dacă refuz să mă culc cu el?

— Este Cerberul din Wyckmere, şopti Beatrice prinzând-o de încheietura mâinii pentru a-i atrage atenţia. Este periculos, Lady Clare. Nu

trebuie să vă atrageţi mânia lui interzicându-i drepturile de soţ. Nu-l sfidaţi în noaptea nunţii.

— Dar…

Clare văzu cu coada ochiului că Gareth se oprise şi descăleca.

— Dacă îl sfidaţi va scoate sabia din teacă, zise Beatrice cu privirea întunecată. Am avut o viziune. Va curge sânge în alcov. Mă tem că va fi sângele dumneavoastră, milady. Sfatul meu este să vă faceţi datoria ca soţie şi apoi să folosiţi sângele de pui.

Gareth se apropie de fereastra la care stătea Clare.

— Pot să mă alătur conversaţiei?

— Nu va fi prea interesantă pentru dumneavoastră, milord, zise Clare cu un zâmbet ferm. Beatrice îmi dădea un sfat despre căsătorie.

— Dacă aş fi în locul dumneavoastră, nu aş urma un sfat matrimonial care vine de pe buzele unei pustnice. Are o experienţă limitată în această privinţă.

— Beatrice încerca să fie de ajutor.

— Măcar de-ar merita, murmură călugăriţa. În ziua de azi n-are rost să le mai dai sfaturi mireselor. Niciodată nu ascultă.

— Cu atât mai bine în acest caz, spuse Gareth fără a-şi lua ochii de la Clare. Prefer ca eu să fiu cel care-i dă sfaturi miresei mele.

Expresia de pe faţa lui Beatrice deveni alarmată.

— Vă rog, fiţi milos cu domniţa dumneavoastră în noaptea nunţii. Nu a avut o mamă care să-i ofere sfaturi, iar tatăl ei, Dumnezeu să-i odihnească sufletul, nu a protejat-o aşa cum ar fi trebuit. Orice i s-ar fi întâmplat, ţineţi cont că nu a fost vina ei.

— Beatrice, te rog, şuieră Clare exasperată. Sunt destule sfaturi pentru o zi.

— Sânge şi moarte, şopti pustnica în timp ce se retrăgea în umbra chiliei. Sângele va curge şi va urma moartea cumplită. Am văzut strigoiul.

Gareth se uită curios la Clare.

— Devine din ce în ce mai interesant. Noul meu rival este o fantomă?

— Nu fiţi ridicol. Beatrice are o imaginaţie bogată. Şi, în definitiv, ce faceţi aici, milord? Am crezut că supravegheaţi plecarea lui Nicholas şi a oamenilor săi.

— Sir Ulrich se va ocupa de asta. Am venit ca să vă caut.

— De ce?

— Vreau să vă rog să-mi oferiţi un tur al moşiei.

— O! Lui Clare nu-i veni în minte nici un pretext ca să refuze. Era o cerere venită pe neaşteptate. Dar ar trebui să mă întorc la castel cât de curând, îngăimă ea. Sunt atâtea de făcut până mâine…

— Sir Ulrich şi intendentul se ocupă de toate, iar prietena dumneavoastră observ că este ocupată, zise Gareth. Haideţi. Îi luă mâna şi o conduse spre calul alb. Sunt nerăbdător să cunosc ţinutul Desire, adăugă el.

Parcurseră în tăcere drumul de un sfert de oră până în vârful dealului de pe care se vedea întreg satul. Clare se uită de câteva ori pe furiş la expresia de nepătruns a lui Gareth, încercând să-şi dea seama în ce toane se

afla. Într-un final, ajunse la concluzia că nu era supărat. Nu ştia dacă ar fi trebuit să fie impresionată, întrucât nu mai întâlnise un om cu o asemenea stăpânire de sine.

— Spuneţi-mi cum preparaţi parfumurile şi poţiunile, o rugă el oprindu-se cu ochii la câmpurile pline de flori de primăvară.

— Sunteţi sigur că doriţi să auziţi toate amănuntele? Poate că o să vi se pară plictisitoare.

Gareth admiră covoarele de flori şi ierburi aşternute de-a lungul văilor şi dealurilor domoale de pe insulă. În privirea lui se puteau citi o posesivitate rece şi un interes acut.

— Cum ar putea să mă plictisească până şi cel mai mic detaliu? Sunt răspunzător de siguranţa acestei insule. Trebuie să învăţ tot ce se poate despre ea.

— Foarte bine, zise Clare mângâindu-şi căluţul pe grumaz. Dar vă rog să-mi spuneţi dacă nu mai suportaţi. Ştiu că uneori mă las în voia entuziasmului când abordez acest subiect.

Începu să vorbească, mai întâi mai rar, nesigură de cât de multe voia el să ştie. Până în acel moment, singurul bărbat care fusese interesat de munca ei fusese Raymond de Coleville. În curând îşi dădu seama că Gareth nu era deloc plictisit. Întrebările lui inteligente o făcură să uite complet de prostiile pe care i le spusese Beatrice, despre strigoi şi săbii trase din teacă.

— Culegem florile şi ierburile şi fie le punem la uscat, fie le lăsăm să infuzeze în ulei, conform reţetei, îşi termină ea explicaţiile. E nevoie de mari cantităţi de petale pentru a crea esenţele parfumate.

— Uleiurile sunt baza parfumurilor şi a săpunurilor pe care le creaţi?

Clare aprobă din cap.

— Le amestecăm cu diverse ingrediente cum ar fi ceară de albine şi miere pentru a obţine diverse poţiuni şi creme. Dar folosim florile uscate şi ierburile şi pentru alte preparate.

— O îndeletnicire fascinantă.

— Scriu o carte cu reţete care va include instrucţiuni pentru fabricarea celor mai profitabile parfumuri, mărturisi ea.

— Sunteţi o femeie foarte talentată, iar eu sunt foarte norocos, rosti cavalerul cu seriozitate.

O parte din entuziasmul lui Clare se stinse, fiind înlocuit de precauţie.

— Sunt încântată că spuneţi asta.

— Spune-mi, Clare, tu faci totul după o reţetă?

Tânăra femeie bătu darabana cu degetele pe marginea şeii.

— Vă referiţi la remarca idioată a lui Sir Nicholas în legătură cu reţeta mea pentru soţ, nu-i aşa?

— Ştiam prea bine că ai creat o reţetă pentru viitorul tău soţ. Nu avusesem însă habar că ţi-ai bazat lista de ingrediente pe un bărbat în carne şi oase. Din câte spunea Nicholas, numele lui era Raymond de Coleville.

— Îl cunoaşteţi, milord? se interesă ea după o clipă de ezitare.

— Nu. Dar, normal, sunt interesat să aflu mai multe despre acest model perfect de cavalerism.

— Nu este chiar perfect.
— Ce neajuns are?
— E însurat.
Gareth rămase tăcut un moment.
— Când l-ai văzut ultima dată?
— A trecut aproape un an, începu Clare privind peste întinderea de apă spre continent. A venit să mă vadă pentru ultima oară ca să-mi spună că tatăl lui i-a aranjat o căsătorie.
— Înţeleg.
— Urma să se însoare cu o fată bogată care îi aducea ca zestre multe moşii şi terenuri în Normandia. Eu nu puteam oferi nimic unui soţ în afara unei insule retrase, pline de flori.
— Şi acest lucru nu era suficient pentru Raymond de Coleville?
Clare se uită uimită la Gareth.
— Cum s-ar fi putut compara cu averea unei moştenitoare de vază? Nici dumneavoastră nu v-aţi afla aici dacă aţi fi putut pune mâna pe o partidă mai bună.
— Iar tu nu ai fi pus mâna pe nici o partidă dacă ai fi avut de ales. Corect?
— Da.
— Numai dacă te-ai fi putut mărita cu Raymond de Coleville.
Lui Clare nu-i plăcu tonul lui. Hotărî că venise momentul să schimbe subiectul.
— Mai e puţin până la târgul de primăvară de la Seabern. Acolo ne vindem majoritatea poţiunilor şi a parfumurilor. Sunt negustori bogaţi care vin de la Londra şi York pentru ele. Vreţi să aflaţi mai multe şi despre acest aspect al afacerii?
— Mai târziu. Deocamdată aş vrea să aflu cum l-ai întâlnit pe Coleville.
— Era prieten cu tatăl meu, un savant, la fel ca el. S-au cunoscut acum doi ani, când tatăl meu a fost într-o călătorie la Paris ca să asiste la nişte conferinţe pe tema operei învăţaţilor arabi.
— Raymond de Coleville studia la Paris?
— Da. Deşi a primit instrucţie de cavaler, Raymond este, de fapt, un mare cărturar.
— Uimitor.
— Este mult mai interesat de cărţi şi tratate decât de turniruri şi războaie.
— Da?
— La fel ca şi dumneavoastră, a fost drăguţ să arate o mare curiozitate faţă de poţiunile şi parfumurile mele. Obişnuiam să discutăm cu orele despre asta.
— Da? întrebă Gareth încet.
— Desigur, interesul lui avea temeiuri pur intelectuale, în schimb al dumneavoastră se bazează mai mult pe raţiuni practice.
— Crezi că motivele mele sunt legate numai de comerţ?

— N-am vrut să vă insult, milord, spuse Clare roşind. E normal să presupun însă că vă gândiţi la venitul pe care vi-l vor asigura parfumurile mele.

— Nu am venit la tine ca un sărac. Fără moşie, da. Dar nu sunt sărac. Vânătoarea de răufăcători în slujba seniorilor bogaţi e o muncă bine plătită.

Lucrurile deveneau din ce în ce mai neplăcute. Clare căuta o modalitate de a ieşi din încurcătură.

— Dacă v-am ofensat, îmi cer scuze.

Expresia lui Gareth deveni gânditoare.

— O fantomă, un lord din vecinătate, un tânăr trubadur insuportabil şi acum un individ din trecutul tău care reprezintă modelul după care judeci bărbaţii. Se va sfârşi vreodată lista aceasta de rivali pe care trebuie să-i înfrâng, doamnă?

Clare avea impresia că Gareth se amuza din nou pe seama ei.

— Nu ştiu ce vreţi să spuneţi, milord. Este evident că nu mai trebuie să înfrângeţi vreun bărbat pentru mâna mea. Chestiunea căsătoriei noastre este stabilită, nu-i aşa?

— Nu, nu în întregime. Mai e ceva ce trebuie discutat.

— Ce anume?

— Noaptea nunţii noastre.

— O, aceea, zise Clare îndreptându-se în şa. Da, acum că aţi adus vorba, poate că ar trebui să clarificăm toate detaliile.

— Poate.

— Regret că au luat o întorsătură atât de ciudată în dimineaţa aceasta, spuse ea după ce-şi umplu plămânii cu aer.

— Ciudată? Mai mult decât ciudată.

— Foarte bine, stânjenitoare, admise Clare încruntată. Vă asigur că am vrut să tratez problema într-un cadru mai intim.

— Aţi iniţiat o provocare în această dimineaţă, doamnă. Şi aţi făcut asta de faţă cu toţi membrii gospodăriei dumneavoastră şi cu lordul moşiei vecine. Toată lumea de pe insulă ştie deja că aveţi de gând să mă privaţi de drepturile conjugale.

Clare îşi drese glasul şi se pregăti să se apere.

— După cum am spus, nu am vrut ca acest lucru să se transforme într-un spectacol. A fost vina dumneavoastră, milord.

— Vina mea?

— Da. Ameninţările pe care i le-aţi adus lui Nicholas mi-au insultat onoarea.

— Aşa că v-aţi pierdut cumpătul şi aţi rostit în faţa lumii întregi nişte lucruri pe care iniţial doreaţi să mi le transmiteţi între patru ochi.

Clare răsuflă uşurată.

— Regret să spun că eu nu-mi stăpânesc firea la fel de bine cum păreţi să o faceţi dumneavoastră, Sir Gareth.

— Poate că vă lipseşte practica.

— Cum se face că aţi învăţat să vă ţineţi în frâu emoţiile atât de bine? se interesă ea privindu-l în ochi.

— Sunt un bastard, aţi uitat?

— Nu înţeleg. Ce-are a face asta cu stăpânirea de sine?

— Un fiu ilegitim învaţă de timpuriu că i se vor oferi numai resturile. Şi descoperă curând că trebuie să se lupte pentru a obţine ceea ce-şi doreşte. Emoţiile puternice sunt periculoase pentru bastarzi.

— Dar de ce? Sunt sigură că percepeţi emoţiile mai acut decât majoritatea, întrucât sunteţi obligat să vă luptaţi mai mult pentru a căpăta ceea ce vă doriţi.

— Sunteţi o femeie receptivă, observă el scrutând-o mirat. Dar, întâmplător, raţiunea, logica şi hotărârea sunt armele care mi-au servit cel mai bine, milady, nu pasiunile sălbatice şi incontrolabile.

Clare se uită cu atenţie la faţa lui şi văzu că vorbea serios.

— Înţeleg. Firea dumneavoastră nu e treaba mea, milord. Totuşi, sper că veţi înţelege că firea mea este întru câtva diferită.

— Da, spuse Gareth afişând unul dintre zâmbetele sale extrem de rare. Fără îndoială, firea dumneavoastră vă face mult mai multe probleme decât îmi cauzează mie a mea.

Clare renunţă la acea temă, deoarece avea una mult mai importantă.

— Milord, o să fiu directă. Nu despre ofensa pe care aţi adus-o de dimineaţă onoarei mele vreau să discut acum.

— Eu eram pregătit să vă apăr onoarea, nu să v-o insult.

— Ei bine, a fost insultată, replică ea. Dar, lăsând asta la o parte, trebuie să vă spun că vreau să vă cunosc mai bine înainte de a ne petrece noaptea împreună.

— Ne cunoaştem la fel de bine ca oricare alt cuplu înainte de căsătorie.

— Aşa o fi, dar nu e de ajuns. Vreau să aflăm mai multe unul despre altul. Am nevoie de timp ca să devenim prieteni, milord.

— Cred că aţi fost prietenă cu Raymond de Coleville, nu-i aşa?

— Da, dar n-are a face, răspunse Clare iritată. Omul din faţa ei era la fel de alunecos ca un păstrăv. Haideţi să ne întoarcem la miezul problemei, adăugă ea. Îmi pare rău că v-am pus într-o situaţie jenantă, dar am vorbit serios de dimineaţă. Vreau să aştept înainte de a ne petrece noaptea împreună. Mă înţelegeţi?

Gareth o contemplă în tăcere câteva minute, apoi îşi întoarse uşor capul şi se uită la câmpurile cu flori de primăvară.

— Vă înţeleg dorinţele, milady. Şi le respect.

— Excelent. Clare simţi o senzaţie de uşurare acumulându-se în interiorul ei. Îi zâmbi plină de căldură: Atunci nu mai are rost să continuă această discuţie.

— Dar mă întreb dacă aţi luat în considerare problemele pe care le-aţi creat în această dimineaţă pentru că nu aţi reuşit să vă ţineţi firea şi gura.

Uşurarea ei dispăru pe dată.

— Ce fel de probleme?

— Oamenii nu mă vor accepta în postura de senior până când nu o veţi face dumneavoastră. Mănuşa pe care mi-aţi aruncat-o o să-mi îngreuneze sarcina de a-mi îndeplini atribuţiile ca lord de Desire.

— Nu-i deloc adevărat!
— Pot să-mi impun autoritatea prin metodele obişnuite, opină Gareth. Până la urmă, oamenii pe care i-am adus cu mine îmi sunt loiali numai mie şi sunt foarte bine pregătiţi. Mai mult, sunt singurii înarmaţi de pe insulă. Nu ar trebui să le fie greu să se asigure că ordinele mele sunt îndeplinite. Dar nu v-ar plăcea mijloacele prin care vor face acest lucru.
Pentru o clipă, Clare fu atât de şocată de ameninţarea subtilă, încât nu putu rosti nici un cuvânt. Apoi o cuprinse furia.
— Domnule, vă asigur că nu e nevoie să faceţi apel la oameni înarmaţi ca să vă impuneţi autoritatea aici, pe Desire. În plus, eu nu o să vă permit aşa ceva. Este un ţinut paşnic şi îmi doresc să rămână astfel.
Ochii lui Gareth aveau culoarea argintului amestecat cu fum.
— Logica şi raţiunea spun că pacea de pe o moşie începe în căminul lordului şi al domniţei lui. Nu sunteţi de acord?
— Ba da, dar…
— Dacă doriţi ca oamenii să aibă încredere în mine şi să mă considere seniorul lor, trebuie mai întâi să observe că mă bucur de respectul cuvenit din partea dumneavoastră.
Clare văzu capcana care se căsca în faţa ei. Nu voia să recunoască, dar Gareth avea dreptate. Pacea şi mulţumirea supuşilor erau cea mai importantă preocupare a ei. Încă o dată, Lady de Desire nu avea încotro decât să-şi facă datoria.
— M-aţi prins din nou într-una dintre cursele dumneavoastră bine ticluite, nu-i aşa, milord?
— Nu, zise Gareth cu blândeţe. Nu am făcut altceva decât să vă ofer un argument raţional pentru a vă explica punctul meu de vedere. Ştiu că dumneavoastră, o femeie foarte inteligentă, veţi vedea concluzia inevitabilă.
Clare pufni dezgustată.
— Şi când mă gândesc la aspiraţia mea de a-mi găsi un soţ care să se bazeze pe isteţime şi nu pe muşchi… Ceva îmi spune că Sir Nicholas ar fi fost mai uşor de strunit.
Gareth se uită la ea întrebător.
— V-aţi dorit un bărbat care poate fi uşor de strunit? Această cerinţă nu cred era menţionată, după câte îmi amintesc.
— Nu glumiţi cu mine, vă rog, milord, bombăni ea încruntată.
— V-am spus, eu nu glumesc niciodată.
— Ba o faceţi, şi în cel mai enervant mod cu putinţă. Oricum, nu e momentul. Înţeleg că aţi câştigat, spuse ea rezervându-şi o pauză de gândire. Cred că ar fi bine să lăsăm impresia că împărţim acelaşi pat.
Fu rândul lui Gareth să se îngrijoreze.
— Impresia?
— Da. Tânăra femeie începu să zâmbească, foarte mulţumită de logica ei. Nu văd nici un motiv pentru care să nu putem împărţi dormitorul, adăugă ea.
— Mă bucur că aţi ajuns la concluzia mea.

— Dar, termină Clare triumfătoare, nu văd absolut nici un rost în a împărţi şi patul.

— La dracu', doamnă, gândiţi ca un om al legii.

Clare se uită la el cu cel mai luminos, dulce şi inocent surâs.

— În ceea ce-i priveşte pe ceilalţi, noi doi ne vom retrage în aceeaşi cameră în fiecare noapte, aşa cum ar face orice lord însurat cu domniţa lui. Dar ce se întâmplă în acel dormitor nu mai e problema nimănui decât a noastră.

— În legătură cu asta, începu Gareth pe un ton ce nu prevestea nimic bun, nu cred că…

— Nimeni nu trebuie să ştie că vrem să ne cunoaştem mai bine înainte de a dormi împreună, îl întrerupse Clare. Va fi o chestiune intimă.

— Da?

— Da. Astfel, o să ne atingem amândoi scopurile. În ochii oamenilor mei vă veţi bucura de tot respectul meu ca soţie. Eu, în schimb, o să am timpul necesar ca să vă cunosc mai bine.

Gareth o privi cu o expresie de admiraţie reticentă.

— Am senzaţia că Nicholas de Seabern nu-şi dă seama ce norocos este că a scăpat de căsătoria cu dumneavoastră. Aţi fi făcut din el plăcintă cu carne tocată, milady.

Capitolul 7

Ceaţa argintie care învăluia insula în dimineaţa nunţii era văzută ca un semn rău de toţi locuitorii. Dinspre micul grup de slujnice care o ajutau pe Clare să se îmbăieze şi să se îmbrace răzbăteau şoapte pline de îngrijorare:

— Pustnica spune că ziua asta va fi întunecată din cauza fumului rece de la flăcările iadului, şopti una dintre femei. A avut dreptate.

— Nu e decât puţină ceaţă, râse Clare. O să dispară la jumătatea dimineţii.

Aştepta răbdătoare în timp ce rochia ei cea mai bună, într-o nuanţă vibrantă de verde-albăstrui, îi era trasă pe cap. Mânecile lungi, cu răscroială adâncă, erau întoarse pentru a scoate în evidenţă cusătura aurie elaborată. Gulerul şi tivul erau brodate cu fir de mătase galben şi alb.

— Cred că doamna are dreptate, spuse Eunice.

Eunice muncea la castel încă din vremea copilăriei lui Clare şi nu ezita niciodată să dea glas propriilor păreri. Aşeză o coroniţă argintie în părul stăpânei şi îi puse colierul auriu.

— Totul va fi bine, Eunice.

— Nu fiţi prea sigură, milady. Toată lumea ştie că l-aţi ameninţat pe Cerber că îi refuzaţi drepturile în dormitor. N-o să înghită o asemenea sfidare, pun rămăşag. Mă tem chiar pentru viaţa domniei voastre.

— Dacă te referi la mica noastră ceartă de ieri-dimineaţă, stai liniştită, spuse Clare voioasă. Ameninţarea mea a fost rostită la nervi. Intenţionez să-l accept pe Sir Gareth ca soţ aşa cum l-am acceptat ca senior al acestei moşii. Deja l-am înştiinţat.

— Sfinţii fie lăudaţi! respiră uşurată Eunice. Toată lumea de pe insulă va fi încântată să afle vestea, milady. E cel mai bine, să ştiţi.

— Asta a spus şi Sir Gareth, admise Clare.

— Ei, acum… Eunice îşi drese glasul. Se uită repede în dreapta şi-n stânga ca să se asigure că celelalte servitoare erau ocupate căutând prin cufărul sculptat din partea opusă a încăperii, se aplecă la urechea miresei şi îşi coborî vocea. În cazul în care aveţi vreo problemă la noapte, vreau să luaţi asta, adăugă ea.

Clare se uită la micuţul obiect învelit într-o cârpă pe care slujnica i-l strecurase cu grijă în palmă.

— Ce-i asta?

— Şşş, nu aşa tare! Este o fiolă cu sânge de pui.

— O, nu, nu şi tu, Eunice.

— Haideţi, gata, nu mai spuneţi nimic, doamnă. Iar în ceea ce mă priveşte, nu este treaba mea. Ce-a fost a fost, şi n-a fost vina dumneavoastră dacă bărbatul a fost Sir Nicholas sau acel cavaler de care v-aţi îndrăgostit anul trecut.

— Dar…

— Chestia e că nobilii mândri precum Cerberul tind să exagereze cu astfel de lucruri. Un bărbat ca el va vrea să fie sigur că onoarea domniţei sale este nepătată.

— Interesant, rânji Clare. Poate că ar trebui să ţin un discurs la banchet ca să asigur pe toată lumea că o să mă urc în patul nupţial cel puţin la fel de neprihănită ca soţul meu.

— Nu este vremea de glume, mormăi Eunice. Doar vă rog să-mi promiteţi că la noapte o să ţineţi sângele de pui la îndemână. Turnaţi puţin pe cearşaf înainte de ivirea zorilor şi totul va fi bine.

— Trebuie să nu uit să-l întreb pe Sir Gareth dacă intenţionează să-mi dovedească fecioria lui.

Din nefericire, ceaţa nu se risipi până la ora ceremoniei. Clare simţea răcoarea prin mantia ei de lână în timp ce îşi conducea agale calul pe strada plină de oameni. Era conştientă de şoaptele din jurul ei şi ştia că previziunile sumbre ale lui Beatrice se răspândiseră peste tot. Fiecare sătean, fiecare fermier, fiecare maică de la mănăstire le auzise.

— Fum de la focurile iadului…

— Se spune că ceaţa este de culoarea cristalului din mânerul Ferestrei Iadului.

— Culoarea ochilor Cerberului. Este un semn de rău augur.

— Stăpâna noastră nu ar fi trebuit să-l provoace, spuse Alice de la berărie, care îşi făcu semnul crucii când Clare trecu prin dreptul ei. Mă rog să n-o omoare în pat la noapte.

Castelana ignoră comentariile, fixând cu privirea uşa bisericii, în faţa căreia o aştepta Gareth. Ajunsese la biserică înaintea ei, însoţit de toţi oamenii lui într-o mare procesiune care îi impresionase pe săteni. „E priceput a astfel de lucruri”, se gândi ea. Ştia cum să-şi facă simţită prezenţa. Gareth putea să sperie, să intimideze ori să uimească la comandă. Era adeptul gesturilor extravagante, foarte calculate, care i se potriveau foarte bine.

În ciuda răcorii din aer, palmele lui Clare se umeziseră pe frâie. Întâlni privirea solemnă şi vigilentă a lui Gareth şi se rugă să fi făcut ceea ce trebuia când îl alesese pe el ca lord de Desire. Era în joc viitorul ei şi al oamenilor de pe insulă.

Gareth nu-şi luă nici o clipă ochii de la ea. Când îşi opri calul, el descălecă şi se îndreptă spre ea. Mâinile lui mari, puternice şi sigure, o prinseră de talie, o ridicară şi o coborâră din şa. Fără să spună vreun cuvânt o conduse spre uşa bisericii, acolo unde îi aştepta preotul.

Clare trase adânc aer în piept şi se pregăti să rostească jurămintele care aveau să lege pentru totdeauna soarta ei şi a insulei de cea a Cerberului.

O oră mai târziu, în faţa mulţimii adunate în sala mare, Ulrich deschise un cufăr masiv şi îi scoase conţinutul cu un aer ceremonios. Un curcubeu fremătător de mătăsuri se scurse din mâinile lui. Mulţimea şuşoti apreciativ.

— Darurile stăpânului meu pentru preţuita sa mireasă, anunţă cavalerul.

Ridică pe rând ţesăturile lungi şi lucioase din Orient. Suluri de mătase stacojie, brodată cu aur şi argint, erau despachetate şi arătate pe îndelete. Metri întregi de mătase verde-smarald, galbenă sau portocalie în nuanţa apusului îşi făcură apariţia din cufăr. Varietatea cromatică a materialelor deosebite părea să nu se sfârşească.

Sătenii îşi exprimau prin urale aprecierea în timp ce se uitau la darurile scumpe pe care le făcuse Cerberul soţiei sale. Toată lumea era foarte impresionată. Sala răsuna de exclamaţii apreciative. Le era clar tuturor că stăpâna lor îşi alesese un soţ bogat. Şi, aparent, generos.

Mătăsurile fură urmate de butoaie cu mirodenii scumpe. Fură etalate, pe rând, şofran, cuişoare, nucşoară, scorţişoară, ghimbir, chimen şi piper. Din nou, mulţimea comentă cu entuziasm respectul pe care noul lord îl arăta domniţei sale.

Clare le asculta remarcile. Cu toţii erau foarte încântaţi. Sătenii ştiau că averea stăpânului avea să se reflecte asupra întregii insule Desire. Locuitorii ei aveau să se scalde în strălucire, prestigiu şi putere. Pe de altă parte, averea personală a lui Gareth constituia o garanţie în plus că oamenii urmau să prospere sub cârmuirea lui.

— Deşi este copil din flori, şi-a câştigat multe bogăţii cu mâna lui, îi zise John fierarul unui ţăran. Este un semn bun.

— Da, aprobă celălalt. O să aibă grijă de pământurile astea. Lady Clare a ales bine.

— Nu e clar cine a făcut alegerea, chicoti John. Dacă mă întrebi pe mine, lordul Gareth a contribuit mult la luarea deciziei.

Clare mustăci, dar nu lăsă să se vadă că auzise comentariul. Nu era în întregime sigură că-l putea dezminţi.

După ce darurile lui Gareth pentru mireasa lui fură arătate şi admirate aşa cum se cuvenea, mai fu adus încă un cufăr. Noi şoapte de încântare se auziră din mulţime. Când acesta fu deschis, se ivi o grămadă mare de

monede. Uimirea se transformă în bucurie când sătenii se lămuriră că banii le erau destinaţi.

— Se pare că soţul tău nu e deloc un mire sărac, observă încet Margaret.

Stătea lângă Clare şi se uita la oamenii lui Gareth, care le ofereau câte un ban tuturor celor prezenţi.

— Da, a venit cu averea pe care a câştigat-o în calitate de Cerber, spuse Clare. Şi nu se jenează să o afişeze, nu-i aşa?

— Un mare senior trebuie să îşi afişeze bogăţia şi puterea. Cum altfel le-ar putea cunoaşte lumea?

— A avut destui bani înainte să se însoare cu mine, dar nu a avut pământuri.

— Acum le are şi pe alea, zise Margaret privind-o atent. Eşti mulţumită de această căsătorie, copila mea?

— S-a înfăptuit, murmură Clare. Nu are sens să mai discutăm despre asta.

— Nu e chiar înfăptuită. Urmează noaptea de după.

— În legătură cu asta, vă asigur că am totul sub control.

Margaret îşi drese glasul.

— Umblă vorba că ţi-ai ieşit din fire în faţa lui şi l-ai ameninţat în faţa tuturor că o să-i refuzi drepturile de soţ la noapte.

— A fost o provocare prostească, răspunse Clare distantă. M-a enervat foarte tare şi am făcut anumite declaraţii pe care apoi le-am retras.

— Mă bucur să aud asta. Eşti o femeie pasională. Nu întotdeauna ştii să-ţi controlezi emoţiile la fel de bine cum faci cu pământurile. Acum că te-ai măritat, trebuie să înveţi să te stăpâneşti mai bine.

— Aşa voi face.

Clare se gândi că în ziua aceea se putea lipsi de o predică. Avea şi aşa destule pe cap.

— Trebuie să-ţi ţii emoţiile în frâu ori de câte ori te afli în prezenţa soţului tău, continuă Margaret. Este limpede că Sir Gareth nu este un bărbat dornic să tolereze sfidarea din partea soţiei sale.

— Am avut deja parte de o astfel de prelegere. De ce toată lumea pare să ştie mai multe decât mine când vine vorba despre cum trebuie să mă port cu Lord Gareth?

— Poate pentru că noi, restul, suntem mai în vârstă şi mai înţelepţi. Ascultă la mine, copilă. Dacă vrei să-ţi struneşti lordul, trebuie să o faci cu vorbe mieroase şi cu înţelepciunea de care e capabilă o femeie.

— Foarte bine, doamnă. O să vă urmez sfatul. Nu vă faceţi griji în legătură cu siguranţa mea la noapte. Când va veni timpul, o să-l primesc pe lord în dormitor.

Margaret zâmbi mulţumită.

— Căsătoria este şi aşa un lucru dificil, aşa că nu trebuie să pui paie pe foc şi să îţi superi seniorul în noaptea nunţii. Şi pentru că tot vorbim despre un început bun, aş vrea să-ţi dau asta înainte să uit.

Stareţa scoase o legătură mică, atent împachetată, dintr-un săculeţ care îi atârna de cingătoare.

— Un dar, doamnă? Ce frumos din partea dumneavoastră. Ce este?

— O fiolă cu sânge de pui.

Clare îşi înecă râsul.

— Jur că o să mă scald în chestia aia.

— Cum adică?

— Nu sunteţi prima care îmi oferă cu mărinimie un astfel de dar, spuse Clare îndesând pachetul în punguţa de lână de la brâu. Vă mulţumesc, doamnă. O s-o adaug la colecţia mea.

— Ţine una dintre fiole lângă tine la noapte. Toarnă puţin pe cearşaf înainte ca lordul să se trezească şi totul va fi bine.

— Ce-aţi zice, doamnă, dacă v-aş spune că astfel de precauţii nu sunt necesare?

— Despre asta nu comentez, zise Margaret răspicat. Eşti o femeie, nu o fată. Ţi-ai îndeplinit responsabilităţile de femeie aici, pe moşie, încă de când aveai doisprezece ani. Ştiu care au fost sentimentele tale pentru Raymond de Coleville şi, în ceea ce mă priveşte, orice s-ar fi întâmplat între voi doi e treaba voastră.

— Vă mulţumesc, dar adevărul este că Raymond a fost un cavaler foarte respectuos. Noi doi…

Margaret ridică o mână şi o întrerupse.

— După cum am zis, chestiunea virginităţii tale e treaba ta şi numai a ta. Dar soţii, în special cavalerii mândri cum este Sir Gareth, rareori privesc astfel lucrurile.

— Vă contrazic. Cred că sunt foarte capabili să treacă cu vederea astfel de mici detalii când zestrea unei femei este suficient de mare.

— Ascultă-mi sfatul, draga mea. Bărbaţii, chiar şi cei mai inteligenţi dintre ei, aşa cum cred că este Lord Gareth, sunt, de fapt, fiinţe simple.

— Şi?

— Şi atâta timp cât cred că onoarea este intactă se poartă cu respect şi mărinimie. Îţi propun să-i oferi soţului tău darul care îl va mulţumi cel mai mult în noaptea nunţii astfel încât tu, în schimb, să fii mâine încântată de căsnicie.

Clare bătu uşor cu mâna pe noua fiolă cu sânge pe care o depozitase în siguranţă în punguţa de la brâu.

— Trebuie să-mi amintesc să spun o rugăciune pentru toţi puii nobili care au murit astăzi pentru a-mi salva onoarea.

— O să mănânci din câţiva la banchet.

Ospăţul începu imediat după prânz şi continuă fără pauză toată după-amiaza, prelungindu-se mult spre miezul nopţii. Toată lumea de pe insulă era invitată, de la cel mai sărac lucrător cu ziua până la cel mai bogat fermier. Chiar şi călugăriţele de la Sfânta Ermiona profitară de varietatea extravagantă de mâncare şi bere, alături de toţi ceilalţi.

Deşi dăduse ordine să nu se facă risipă, Clare era impresionată de ceea ce Eadgar şi servitorii din gospodărie reuşiseră să facă într-un timp atât de

scurt. Pe mese fuseseră aduse conserve minuţios preparate din napi şi morcovi, aromate cu seminţe de muştar. Raţe împănate, tocăniţe frumos mirositoare, peşte fript, pui îndulcit cu miere şi plăcinte cu carne de porc îşi făceau apariţia în sala mare într-un şuvoi constant din bucătărie.

Sunetele ambiante aminteau de un bâlci. Copiii se jucau în curte. Bărbaţii îşi spuneau bancuri obscene. Dalian îi distra pe toţi cu toba, flautul şi harpa. William lua câte o înghiţitură de pe fiecare platou pe care îl vedea.

Ceaţa ameninţătoare care cuprinsese insula fusese dată uitării când râul de bere şi de vin îşi făcu efectul. Sala era ticsită de oameni care rosteau toasturi unul după altul pentru mireasa şi mirele aşezaţi la masa principală. Afară, în curte, fuseseră puse mese pentru a-i hrăni pe cei care nu se putuseră strecura înăuntru. Vasele cu jar alungau răcoarea din aer.

Cu cât noaptea se adâncea, cu atât focul din sală arunca asupra mulţimii gălăgioase din sală o lumină mai caldă. Deşi stătea alături de el, zgomotul şi veselia o împiedicau pe Clare să poarte o conversaţie cu noul ei soţ. Era însă foarte conştientă de privirea lui, care o măsura din când în când provocator.

Ceasul cu apă de la capătul sălii tocmai bătuse o oră înainte de miezul nopţii când Joanna surprinse privirea prietenei sale. Era timpul să meargă sus, în dormitor. Din senin, degetele lui Clare începură să tremure pe pocal. Îl lăsă jos şi se uită discret spre Gareth. El se aplecă spre ea astfel încât să-l poată auzi.

— Să înţeleg că a sosit momentul ca mireasa mea să se retragă?

— Da, aşa se pare.

Lui Clare nu-i păsa de senzaţia inexplicabilă de nesiguranţă care o luase cu asalt. Îşi reaminti în sinea ei că nu avea nici un motiv să tremure de nerăbdare sau de teamă. Nu avea să se întâmple nimic. Îi spusese lui Gareth care era poziţia ei cu o zi în urmă. El nu obiectase în nici un fel. Aveau o înţelegere. Aveau să devină mai întâi prieteni şi apoi iubiţi. „Iubiţi”. Cuvântul juca în mintea tinerei femei. Îşi aminti de sărutul lui Gareth şi se încălzi dintr-odată.

Mirele se ridică, iar râsetele şi discuţiile zgomotoase încetară brusc. Un sâsâit se auzi dinspre mulţime în timp ce toţi ochii se întoarseră spre masa principală. Clare ştiu că toată lumea aştepta roasă de curiozitate. Era momentul ca ea să-şi ducă la îndeplinire înţelegerea pe care o făcuse cu Gareth. Trebuia să meargă în dormitorul nupţial cu aerul unei mirese dornice şi primitoare.

Gareth ridică pocalul de argint şi se uită spre tânăra lui soţie cu o privire strălucitoare şi hotărâtă. Clare înghiţi în sec. Zâmbetul îi tremură pe buze. „Mai întâi prieteni. Apoi iubiţi”, îşi spuse ea. Putea avea încredere în Cerber. Avea să respecte înţelegerea.

— Vreau să ţin un toast pentru draga şi frumoasa mea domniţă, rosti cavalerul în liniştea deplină. Sorbi adânc din cupă.

Se auziră clinchete de pahare în sală. Mulţimea gălăgioasă lovi halbele de mese. Gareth lăsă pocalul jos şi scoase din teacă Fereastra Iadului. Oţelul

scăpără în lumina focului când ţinu lama în sus, aşa cum făcuse în ziua în care sosise pe insulă. Un murmur de încântare străbătu încăperea.

— Sunt un bărbat norocos pentru că m-am însurat cu o femeie frumoasă. Cuvintele lui ajunseră până în cel mai îndepărtat colţ al sălii, suscitând un strigăt de aprobare din partea asistenţei. Clare zâmbi cu ironie. Cerberul se pricepea să facă gesturi impresionante. Ascultaţi-mă, oameni de pe Desire, urmă el. Ascultaţi bine pentru că vreau ca toţi cei prezenţi aici în această seară să vadă că încredinţez această sabie, care niciodată nu a fost pătată de vreun gest neonorabil, domniţei mele. Fac asta ca un simbol al respectului pe care i-l port. Este acum soţia mea. În mâna ei se va afla nu numai sabia, ci şi onoarea mea.

— Da, da!

Un alt val de strigăte entuziaste răsunară în încăpere, între pereţii de piatră, iar petrecăreţii loviră mesele cu halbele şi cu mânerele cuţitelor.

Gareth întoarse lama şi îi oferi sabia lui Clare cu mânerul înainte, declarând:

— Sunt foarte încântat de soţia mea.

Strigătele asurzitoare de aprobare o împiedicară pe Clare să spună vreun cuvânt. Nici nu ştia dacă ar fi fost capabilă, chiar dacă sala ar fi fost goală. Dintr-un motiv inexplicabil, gestul cavaleresc, extravagant, al lui Gareth o făcu să lăcrimeze, deşi ştia că era unul atent calculat pentru a cuceri publicul.

Apucă mânerul greu, cu cristal în capăt, şi se ridică. Încă o dată se lăsă tăcerea. Toată lumea aştepta. Clare trase adânc aer în piept şi se pregăti să facă şi ea un gest ceremonios. Îi făcu semn lui William, care se apropie imediat pe culoarul dintre mese. Ducea un mănunchi de flori uscate şi de ierburi.

— Milord, în schimbul onoarei şi al puterii pe care le aduceţi printre noi începând de azi, vă înmânez spre păstrare sursa prosperităţii frumoasei noastre insule, spuse ea.

William se lăsă într-un genunchi şi îi oferi mănunchiul parfumat alcătuit din levănţică uscată, rozmarin, trandafiri şi pelin. Ea îl luă din mâna lui şi îi dădu lui Gareth buchetul legat cu panglică. Acesta se uită în jos la florile şi ierburile care reprezentau simbolul insulei. Când îşi ridică ochii, Clare fu uimită de ferocitatea privirii lui.

— O să apăr această insulă, oamenii ei şi pe stăpâna sa cu mai multă grijă decât îmi apăr propria viaţă, proclamă el îndeajuns de tare ca să audă toată lumea.

Clare citi promisiunea fermă pe faţa lui şi ştiu că spunea adevărul. Relaţia personală dintre ei era departe de a fi fost lămurită, dar putea fi sigură că insula ei se afla pe mâini bune. Zâmbi timid.

— Am ales bine.

— Aşa îmi place să cred.

Tânăra femeie abia mai putea respira. Pentru o clipă era ca şi cum ar fi fost singură cu Gareth. Putea simţi legăturile invizibile, imposibil de rupt, care

îi ţineau laolaltă. „Mai întâi prieteni”, îşi reaminti. Era prea devreme ca ea şi Gareth să devină iubiţi. Mult prea devreme. Abia se cunoşteau.

Joanna se ridică de la locul ei şi se îndreptă în grabă spre Clare, trezind-o din vraja ce pusese stăpânire pe ea. Venise momentul să părăsească sala. Conştientă de curiozitatea crescândă şi de aşteptările mulţimii, mireasa strânse sabia grea şi se uită la Gareth.

— Mă duc să mă pregătesc pentru a-mi primi soţul în dormitorul nupţial, rosti ea clar.

Mulţimea izbucni în urale şi toată lumea ridică halbele în aer. Gareth făcu la fel, încă o dată.

— Vă rog să nu întârziaţi nici o clipă, domniţa mea. Ca grădinăreasă, ştiţi prea bine că unele ierburi sunt mai valoroase când sunt ofilite, însă altele sunt perfecte când au tulpinile viguroase şi tari. De ultima varietate veţi avea parte în noaptea aceasta.

Râsetele umplură sala. Ochii lui Clare se măriră când pricepu înţelesul vorbelor lui.

— Pentru un bărbat care se laudă că nu glumeşte, aveţi un mod de exprimare neobişnuit, bombăni ea.

— Păi, o nuntă e un eveniment neobişnuit, doamnă.

Joanna o prinse de mână.

— Trebuie să ne grăbim, zise ea trăgând-o nerăbdătoare.

Clare se uită la Gareth cu o privire sugestivă în timp ce era condusă afară.

— Să aveţi grijă de sabia mea, strigă Gareth în urma ei. E singura pe care o am!

Mai multe râsete răsunară în încăpere.

— Jur că o să-i găsesc o menire folositoare, spuse Clare apucând cu putere mânerul în timp ce Joanna o mâna spre trepte. O să fie un arac excelent pentru vrejurile de mazăre din grădina mea.

Strigăte de încurajare le acompaniară pe cele două femei în timp ce îşi ridicară poalele şi urcară în grabă pe scară.

— Ia asta, îi şopti Joanna când ajunseră în dormitor. Ascunde-o bine. Nu-l lăsa pe lord sau pe altcineva s-o găsească.

Degetele lui Clare se strânseră în jurul unui obiect de mici dimensiuni.

— Lasă-mă să ghicesc. Sânge de pui?

— Da. Toarnă puţin pe cearşafuri înainte de ivirea zorilor şi totul va fi bine.

Mai multe femei apărură. Chicotind şi râzând, se înghesuiră în dormitorul nupţial pentru a pregăti mireasa. În câteva minute, rochia fusese dată jos, fiind înlocuită de o cămaşă de noapte frumos brodată, din pânză fină de in. Clare fu aşezată în patul frumos mirositor.

— Gata, arătaţi minunat, hotărî Eunice în timp ce-i pieptăna părul. Se aplecă spre stăpâna ei şi îşi coborî vocea: Să nu uitaţi de sângele de pui.

— Credeţi-mă, mi-ar fi foarte greu să uit.

Joanna se duse la uşă şi îşi lipi urechea de lemn.

— Îi aud pe Lord Gareth şi pe oamenii lui pe scări.

— Mirele e foarte nerăbdător, observă Agnes, care se opinti să se dea jos din pat. Cum i-am fost dădacă de la naştere, e dreptul meu să-i spun noapte bună fecioarei pe care am crescut-o. Începând de mâine o s-o salut pe femeia care se va ridica din aceste aşternuturi.

— Mai repede, o îndemnă Joanna. Aproape au ajuns.

Voci de bărbaţi şi strigăte voioase răsunau pe coridor. Slujnicele turnară repede vin în două pocale de pe masa din apropierea focului. Eunice îşi şterse o lacrimă şi zâmbi.

Atenţia tuturor era îndreptată spre uşă şi aşteptau ca aceasta să se deschidă. Agnes se aplecă deasupra patului.

— Luaţi asta, milady, zise ea strecurându-i în palmă un obiect de mici dimensiuni.

Resemnată, Clare se uită în jos şi văzu încă o fiolă.

— Mulţumesc, Agnes. Nici nu ştii cât de mult înseamnă pentru mine grija ta.

— Şşş, făcu bătrâna aruncând o privire în jur pentru a se asigura că nu le aude nimeni. Turnaţi câteva picături pe cearşaf dis-de-dimineaţă şi totul va fi bine.

— Dar…

— E doar o precauţie folositoare. Când trăieşti aşa de mult ca mine înveţi că uneori natura trebuie ajutată, în special când e în joc onoarea unui bărbat.

Clare nu mai apucă să răspundă, că uşa se deschise cu putere. Ulrich şi ceilalţi bărbaţi îl aduseră pe Gareth în încăpere. Servitoarele icniră.

— L-am adus pe soţul dumneavoastră, milady, o informă Ulrich făcând o plecăciune batjocoritoare. Când îşi ridică fruntea avea o privire libidinoasă. A venit să exerseze cu sabia. Sper că o să aveţi grijă să aibă parte de mult exerciţiu cu ea. Nu vrem ca Cerberul din Wyckmere să se înmoaie.

Bărbaţii izbucniră din nou în râs. Joanna şi celelalte femei îi dădură afară din cameră. Fu nevoie de un minut sau două ca încăperea să se elibereze, dar în cele din urmă uşa se închise.

Clare şi Gareth erau în sfârşit singuri. Ea strânse cu putere la piept cearşaful de în şi se uită la soţul ei, care stătea rezemat de pernele parfumate. Senzaţia de posesivitate din ochii lui o amuţi.

Într-un final, Gareth rupse tăcerea. Se uită împrejur cu o mină întrebătoare.

— Sabia mea?

— E acolo, răspunse Clare umezindu-şi buzele cu vârful limbii. Pe scaunul de lângă fereastră.

— A, da. E în siguranţă.

Gareth nu se duse la fereastră ca să-şi ia sabia, dar traversă încăperea spre măsuţa din faţa şemineului. Ridică pocalele cu vin şi se întoarse lângă pat.

Clare îşi dădu seama că strângea atât de tare cearşafurile, încât încheieturile degetelor i se albiseră. Îşi descleştă degetele unul câte unul şi

apoi căută frenetic ceva potrivit de spus. Până la urmă, nu era o adevărată noapte a nunţii.

— Sunt bucuroasă că s-a terminat, comentă ea în timp ce se ridică pe marginea patului masiv cu baldachin şi apoi sări în picioare. Gareth o urmări impasibil când apucă un halat şi şi-l puse repede pe umeri. Ţinând veşmântul aproape de gât cu o mână, ea afişă un zâmbet prietenesc. Cred că nunţile sunt întotdeauna nişte chestiuni problematice, nu-i aşa, milord?

— N-am de unde să ştiu, spuse cavalerul oferindu-i un pocal. Nu am mai fost niciodată însurat.

Clare roşi.

— Nu, sigur că nu. N-am vrut să spun că aţi mai fost. Apucă vinul din mâna lui şi luă o înghiţitură straşnică. Nu mâncase şi nu băuse aproape nimic în acea zi. Fusese prea încordată ca să ia parte la ospăţ. Jur că nu înţeleg de ce mă simt atât de ciudat în noaptea asta. Mă întreb dacă nu cumva sunt bolnavă.

— Poate că simţiţi ceea ce simt şi eu, spuse Gareth sorbind din vin, după care luă pocalul dintre degetele lui Clare şi puse amândouă recipientele pe masă.

— Milord, şi dumneavoastră vă simţiţi neliniştit?

— Da.

— Poate că ne-ar prinde bine amândurora puţin ceai de muşeţel şi mentă, sugeră ea. Este excelent pentru golul în stomac. O să chem o slujnică.

— Nu. Ştiu eu un leac mult mai bun.

Gareth o trase cu blândeţe, dar hotărât, în braţele sale şi o lipi de piept. Ea tremura şi îşi ţinea cu putere halatul de parcă ar fi fost un talisman. Îi acoperi gura cu a lui.

Capitolul 8

Clare nu reuşi să-şi ascundă surprinderea; unda de confuzie care o străbătu o făcu să tremure în braţele lui. Gareth îşi ţinu gura strâns lipită de a ei încercând s-o determine să răspundă aşa cum făcuse ultima oară când o sărutase. Ştia că ea îl voia. Îi simţise pasiunea clocotitoare în acea după-amiază. Tot ce trebuia era să treacă de zidul pe care şi-l construise.

Se simţi uşurat când auzi icnetul ei strangulat de încântare. Urma să fie o soţie adevărată. Bastardul din Wyckmere avea o mireasă. Şi un viitor.

La început gura ei ezită, dar apoi buzele se înmuiară delicios sub ale lui. Gareth ştiu atunci că ghicise corect. Nu interpretase eronat curiozitatea feminină din ochii ei, nici nu-i judecase greşit tremurul degetelor. Norocul care îl ţinuse în viaţă atâţia ani cât vânase răufăcători era de partea lui şi în această nouă viaţă ca horticultor. Câştigase mult mai multe din acea partidă decât îndrăznise să spere.

Clare scoase un sunet slab de nerăbdare. Degetele ei îl apucară de umeri. Gareth gemu. Toată ziua îndurase chinul unui corp pe jumătate excitat. Era erect, pus pe fapte mari. Venise momentul să-şi ia în stăpânire soţia.

O simţi cutremurându-se şi apăsându-se de el. Pornirea de a râde îl copleşea, însă o combătu cu hotărâre. Nu era momentul să se lase pradă

amuzamentului. Totuşi, se desfătă cu acea clipă. În mod evident, discursul lui Clare privind necesitatea de a se cunoaşte mai bine nu fusese altceva decât o prostie. Clare era la fel de dornică să cunoască plăcerea nunţii ca şi el.

Era uşurat şi bucuros. Acum îl aştepta o altă luptă, dar era obişnuit să se lupte pentru ceea ce dorea. Şi în mod cert o dorea pe Clare. Îşi dădu seama că repulsia ei faţă de Nicholas de Seabern era veritabilă. Nu ştia însă ce să creadă despre experienţa ei în materie de amor. În orice caz, gura dulce şi dornică a tinerei femei îi spuse că orice s-ar fi întâmplat între ea şi Nicholas nu o dezgustase pe viaţă de jocurile dragostei. Poate Raymond de Coleville fusese cel care îi arătase cât de multă plăcere pot împărtăşi un bărbat şi o femeie. Oricare din ei ar fi fost responsabil, Gareth nu-i era deloc recunoscător.

— Milord… Vocea lui Clare fu un oftat scos cu răsuflarea tăiată aproape de buzele lui Gareth. O simţea pe piept caldă şi moale. Mâinile ei îi cuprinseră strâns gâtul. N-ar trebui să ne sărutăm încă aşa, dar vă jur că nu mă pot opri, murmură ea.

Mărturisirea ei făcu sângele lui Gareth să-i zvâcnească în vene. Bătaia puternică a inimii semăna cu un ecou îndepărtat al copitelor armăsarului său de luptă. Întregul său corp reacţionă violent la perspectiva dulcii cuceriri. Doamna era pregătită şi dornică, nu o fecioară speriată, inocentă, care trebuia condusă în pat încetul cu încetul.

— Fii fără grijă, n-am de gând să opresc aceste sărutări. Îi mângâie gura, iar buzele ei fremătară şi se despărţiră. Obrajii, roşii şi strălucitori, erau calzi la atingere, şi ochii ei – smaralde fără de sfârşit care cuprindeau secretele pasiunii unei femei ce aştepta să fie eliberată.

„Dacă n-a fost Nicholas cel care a învăţat-o pe Clare arta iubirii, îşi spuse Gareth, atunci mai mult ca sigur că a fost Raymond de Coleville, mult visatul ei model de cavalerism. La naiba cu sufletul lui. Care dintre ei o fi fost? Sau a avut doi iubiţi?”

În acea clipă le-ar fi făcut bucuros cunoştinţă cu Fereastra Iadului. Pentru că îl cunoscuse pe Nicholas, ajunse la concluzia că misteriosul Raymond de Coleville îl îngrijora cel mai mult. „Încă o misiune pe care trebuie să o ducă la îndeplinire Cerberul din Wyckmere”, îşi zise. Niciodată nu se dădea în lături de la o provocare.

Îşi adânci sărutul, ştiind că nu avea nici un drept să dispreţuiască faptul că soţia lui mai fusese în braţele altui bărbat. Nici el nu era virgin. Şi nu era un bastard prea valoros, nu era un mare premiu pentru o femeie ca ea.

Clare era o tânără sănătoasă de douăzeci şi trei de ani care fusese pe picioarele ei şi purtase pe umeri responsabilităţile de administrare a moşiei mare parte din viaţă. De asemenea, era o femeie curioasă şi, evident, inteligentă care niciodată nu plănuise să se mărite. O astfel de femeie nu s-ar fi dat înapoi să guste din fructul oprit când i se prezenta sub chipul unui cavaler chipeş.

Gareth ştiu că mai avea puţin şi înnebunea. Îşi dădu seama că până atunci nu cunoscuse niciodată înţepăturile ca de cuţit ale geloziei. „Gelozie?”

Gândul îl făcu să-şi vină în fire. Se îndepărtă de Clare şi îi luă faţa în palme. Ochii ei sclipeau plini de uimire.

— Ce-a fost a fost, şopti el.

— Nu înţeleg, milord.

— Nu contează. Începând din această noapte eşti a mea. Eşti femeia mea, viitoarea mamă a copiilor mei. Îţi jur, o să te fac să-i uiţi pe Nicholas şi pe Raymond de Coleville sau pe oricare alt bărbat de dinaintea mea.

— Dar de ce crezi că aş vrea să-i uit pe Nicholas şi pe Raymond? se miră ea. Unul mi-e vecin, iar celălalt a fost un prieten.

— Destul. Nu mai vorbi despre ei în noaptea asta.

Gareth o reduse la tăcere printr-un alt sărut. Clare mormăi ceva neinteligibil care aducea cu un protest sau o încercare de a porni o ceartă, însă bărbatul nu voia să asculte. Îi despărţi buzele şi îşi adânci limba în gura ei.

Clare scoase un icnet, apoi îi prinse mai strâns gâtul şi îşi aduse limba mai aproape de a lui. Gareth respiră sălbatic, o ridică în braţe şi o puse pe pat. Plăcerea de a fi înăuntrul ei aproape că-l epuiza. Se lăsă pe cearşafurile albe alături de ea.

— Milord!

— Şşş. Îşi duse un picior peste coapsele ei. Conştient de greutatea sa, se sprijini în braţe şi se aplecă deasupra ei. O să discutăm mai târziu. Acum nu vreau decât să te sărut.

— O, exclamă Clare, iar nesiguranţa din privirea ei dispăru. Îi atinse obrazul cu vârful degetelor. Păi, cred că nu e nimic rău dacă ne sărutăm, nu-i aşa? adăugă ea.

— Nimic. Şi chiar dac-ar fi, nu cred că m-ai putea opri în noaptea asta. Îi admiră părul negru răsfirat pe pernele parfumate cu ierburi. Încet, îl luă în palmă, aduse smocul mătăsos dintre degete mai aproape de nas şi adulmecă pe îndelete. Miroşi a flori, la fel ca tot ce este aici pe insulă.

— Sper că vă veţi obişnui cu asta, milord.

— Da, răspunse el coborându-şi buzele pe gâtul ei. Şi eu sper.

Îi dădu la o parte marginile halatului şi se opri să-i asculte respiraţia. Îşi coborî gura spre umflătura pieptului, care era parţial descoperit de cămaşa de noapte.

— Milord…

— Numele meu este Gareth.

Era uimitor de moale. Pielea ei era mai fină decât cea mai scumpă mătase pe care i-o făcuse cadou la nuntă.

— Gareth, repetă ea rămasă fără suflare. Ai spus că nu vrei decât să mă săruţi.

— Da. Peste tot.

Forma pură, perfectă, a sânilor ei mici era cea mai ademenitoare privelişte pe care Gareth o văzuse în viaţa lui. Ardea de nerăbdare să vadă sfârcul care era încă ascuns în spatele pieptarului dantelat al cămăşii. Vedea conturul micului boboc desăvârşit. Îl mângâie cu un deget şi se bucură de forma lui.

— Gareth, rosti ea slăbindu-şi îmbrăţişarea. Se uită în sus la el cu ochii mari. Palmele ei se aşezară pe umerii lui ca şi cum ar fi vrut să-l dea la o parte. Milord, nu cred că e bine. Ai spus că nu e nici un rău să ne sărutăm şi am fost de acord. Dar asta e prea mult.

— Vrei sărutări, domniţa mea? o întrebă el desfăcându-i legăturile halatului. Sărutări vei avea. O sută de sărutări. O mie.

— Gareth, ţipă ea zbătându-se uşor în braţele lui. Nu cred că…

— Da, doamnă. Nu încercaţi să gândiţi. Nu în noaptea asta. Cu siguranţă eu, unul, nu pot gândi.

Sfârcurile ei roz erau mai ademenitoare decât îşi imaginase, iar imaginaţia lui era foarte vioaie. În jurul lor, pielea era cutată şi tare, promiţând desfătări nebănuite. Şi duse gura în dreptul unui sfârc şi supse uşor. Reacţia lui Clare fu un strigăt de plăcere. Degetele ei se adânciră în umerii lui.

— Pe cotul Sfintei Ermiona, milord. Asta numiţi sărutare?

— Da. Deşi seamănă mai mult cu sorbitul unui nectar făcut din miere şi migdale.

— Sunteţi… Lui Clare îi venea foarte greu să-şi găsească vorbele. Se prinse de el. Vorbiţi sincer, milord?

— Foarte sincer.

Gareth se întrebă dacă Raymond de Coleville se obosise să se bucure de sânii lui Clare când se servise din ceea ce ea îi oferise. Îşi dădu seama atunci că rivalii lui fuseseră probabil obligaţi să se grăbească atunci când o seduseseră. Nicholas avusese de gând să forţeze o căsătorie. Afacerea cu Raymond fusese una mai periculoasă. Poate că nevoia de a ţine lucrurile secrete şi graba îl făcuseră să fie neatent şi nepăsător.

Îi sărută valea dintre sâni gândindu-se că postura de soţ îi conferea un mare avantaj. Un bărbat avea tot timpul din lume să-şi seducă soţia în intimitatea patului conjugal. Îşi coborî sărutările şi desfăcu halatul în timp ce se îndrepta spre ţinta sa. Simţi mirosul produs de starea de excitare a lui Clare şi i se păru mult mai incitant şi ademenitor decât cel de trandafiri şi de levănţică al pielii ei. Modul în care ea îi răspundea îi provocă un alt val imens de dorinţă.

— Milord. Gareth, şopti ea strângând din pleoape şi arcuindu-se. Nu trebuie să mă mai săruţi. Mă tem că mintea mi se împrăştie ca un roi de albine luat de vânt.

— La fel şi a mea.

Gareth îşi ridică privirea şi se uită la faţa ei roşie. O observă cu atenţie în timp ce îşi strecura palmele sub marginile cămăşii. Ochii ei se deschiseră. Dădu din cap într-un gest care ar fi putut însemna orice.

— Te rog…

— Da. O să fac totul ca să mă rogi în continuare. Şi o să mă asigur că-i uiţi pe amândoi până la răsărit.

Îşi lăsă capul în jos şi îi cuprinse buzele cu gura în timp ce îşi strecura mâna pe coapsa ei.

— O să uit pe cine? Eu… O, Gareth, nu cred că e bine. Mă îngrijorezi, milord.

El nu avea nici o idee despre ce vorbea şi nici nu avea de gând să o întrebe. Avea alte treburi în minte în acea clipă. Mâna lui cuprinse carnea caldă şi umedă dintre coapsele de alabastru. Clare înţepeni la atingerea lui. Închise ochii din nou şi îşi ţinu respiraţia câteva secunde tensionate. Unghiile ei scurte erau adâncite aşa de mult în umerii lui, încât el ştiu că avea să găsească urme acolo în dimineaţa următoare. Gândul îi făcu plăcere.

Gareth îşi mişcă mâna încet, cu blândeţe. Depărtă pielea moale şi dulce ca mierea ca şi cum ar fi dat la o parte frunzele unei flori bogate şi fragile până când descoperi comoara îngropată pe care o căuta. Clare gemu când atinse nestemata cu degetele udate de propria ei rouă. O mângâie cu mişcări circulare, se jucă blând cu ea, o trase uşor şi o apăsă.

Tânăra femeie nu mai era capabilă să protesteze. Gareth ştiu că era pierdută în plăcerea pe care i-o oferea. Tremura, se răsucea şi se agăţa de el. Faptul că ea răspundea atingerilor cu o asemenea pasiune îi dădu o satisfacţie mai mare decât cunoscuse vreodată. Era atât de absorbită de vraja senzuală pe care el o ţesuse, încât nu băgă de seamă când Gareth îşi coborî capul şi sărută bobocul mic pe care îl trezise la viaţă.

Când deveni conştientă de ceea ce i se întâmpla se zgudui de parcă fusese lovită de fulger. Gareth putea jura că văzuse scântei. Buzele ei se despărţiră într-un ţipăt ascuţit de uimire. Strigătul produs de descoperirea miracolului feminităţii se stinse aproape imediat, dar îi confirmase deja lui Gareth opinia formată. Orice ar fi trăit în braţele foştilor ei iubiţi, nu aflase plăcerile orgasmului.

Răspunsul ei fusese mult mai mult decât îndrăznise şi sperase să inspire. Clare tremura în agonie. La fel şi Gareth. Ea se ridicase, se deschisese, i se oferise. Era o fiinţă mistică, magică, ce-i înnebunea simţurile. Era pur şi simplu fascinat de modul în care ajunsese la extaz. Tremurase ca o floare în vânt. Gareth fusese cât pe ce să-şi împrăştie sămânţa urmărind-o. Până a doua zi dimineaţa, Nicholas şi Raymond de Coleville aveau să fie doar nişte amintiri îndepărtate pentru ea.

— Of, Gareth, Gareth… Clare îşi recăpătă răsuflarea. Ce mi-ai făcut? Ce-ai făcut?

— Nimic ce nu se poate repeta de multe, multe ori până la ivirea zorilor.

El aşteptă până ce ea se înmuie. Când se sfârşi şi ultima picătură de plăcere, se ridică încă o dată deasupra corpului inert al lui Clare şi se sprijini în coate. Se uită zâmbind la faţa ei mirată.

Ea îl contempla, redusă în sfârşit la tăcere de enormitatea experienţei trăite. Jocul emoţiilor din ochii ei era captivant. Confuzie, mirare, plăcere, curiozitate şi speculaţii feminine… Toate acestea se îmbinau şi o făceau să nu-şi mai găsească cuvintele. Era prima oară când Gareth o vedea mută. Zâmbetul lui se transformă într-un rânjet atotştiutor.

I-ar fi venit să râdă dacă nu s-ar fi simţit atât de neconfortabil. Era tare şi ferm ca oţelul Ferestrei Iadului, dar nu era la fel de rece precum lama ei.

„Ba din contră”, îşi spuse. Era pe jar şi nu exista decât o singură cale pentru a stăvili flăcările care îi ardeau coapsele în acea noapte.

Se ridică din pat cu spatele la Clare şi începu să se dezbrace. Era conştient că mâinile îi tremurau când îşi desfăcea cureaua din cauza nevoii puternice pe care o simţea. Aruncă bucata grea de piele.

— Ai… simţit aceeaşi plăcere ca şi mine? îl întrebă ea. Părea slăbită şi cu răsuflarea întretăiată.

— Nu încă. Jur că eram cât pe ce s-o fac, însă am reuşit să mă abţin, să nu mă fac de râs pe cearşafurile tale albe şi frumoase. Fiţi sigură că m-am păstrat pentru dumneavoastră, milady.

Gareth îşi scoase tunica şi o aruncă peste curea.

— Vrei să spui că încă nu ai trăit astfel de senzaţii ciudate?

El îşi ridică glezna pe genunchiul opus şi trase cizma din picioare.

— Nu vă temeţi, doamnă, o să ştiţi când o să pătrund în teaca dumneavoastră mătăsoasă, spuse el cu un zâmbet. Numai dacă, desigur, în acel moment nu veţi fi atât de preocupată de propriile plăceri încât nici să nu băgaţi de seamă acest lucru.

Clare se ridică brusc.

— Pe papucul sfânt al Ermionei, treaba asta cu măritişul e mult mai confuză decât am crezut!

— O s-o lămurim împreună.

— Dar este imposibil.

— La dracu'! exclamă Gareth, iar mâna îi împietri pe cizmă. Se întoarse şi se uită la ea. Ce vrei să spui?

— Nu mi-am dat seama că mă puteţi face să simt astfel de emoţii puternice, zise Clare. Îşi dădu la o parte părul care îi venea în ochi şi se uită la el neliniştită. Sau că veţi fi pus în situaţia de a avea de înfruntat o asemenea tentaţie, milord.

— Clare, nu ştiu ce fel de iubiţi au fost Nicholas şi de Coleville, dar îţi promit că…

— Raymond de Coleville n-a fost niciodată iubitul meu, îl întrerupse ea. Apucă marginile halatului şi se ridică în genunchi pe cearşafurile boţite. Ochii îi scăpărau. Nici Nicholas de Seabern, deşi se pare că nimeni nu mă crede. Îţi jur, m-am săturat că toată lumea crede că nu mai sunt fecioară.

Gareth se întinse şi o luă de mână.

— Linişteşte-te, scumpo. Nu are nici un rost să-ţi mărturiseşti inocenţa faţă de mine. Nu are importanţă.

— Ai dreptate, zise ea încruntată. N-o să mai auzi de la mine altceva despre asta, milord.

— Foarte bine.

— De fapt, fecioria mea nu are importanţă.

— Da. Ce-a fost a fost.

— Şi până la urmă, spuse ea cu dulceaţă în glas, eu nu am nici o îndoială că m-am urcat în acest pat la fel de pură şi de neprihănită ca şi tine.

— Nici o îndoială, repetă el strâmbându-se.

— Cu siguranţă nici un bărbat nu-şi poate dori mai mult de la mireasa lui.

Gareth fu uimit de căldura bruscă ce-i cuprinsese faţa. Se întrebă, cu întârziere, dacă nu cumva îşi bătea joc de el. O scrută atent

— Poate că ar fi mai bine să schimbăm subiectul, doamnă.

— Aveţi dreptate, milord. Expresia de pe faţa ei se înmuie. Întinse o mână şi îl mângâie uşor pe braţ. De fapt, fecioria noastră, sau lipsa ei, nu este foarte importantă în acest moment, nu-i aşa?

— Nu.

Gareth nu găsi nimic altceva de spus. Nu voia să discute despre asta. Tot ce voia era să facă dragoste cu soţia lui. „Este oare o pretenţie atât de mare?” se întrebă el cu tristeţe.

— Ce este important, continuă Clare cu voce clară, este că am aflat cât de puternică este dorinţa fizică atunci când o struneşte un bărbat cu firea dumneavoastră, milord.

Gareth se uită la ea precaut.

— Firea mea?

— În mod limpede, sunteţi un bărbat pasional.

— În mod limpede, sunteţi o femeie care stârneşte multe pasiuni, doamnă.

— Sunt perfect conştientă că am responsabilităţi în această privinţă, îl asigură ea.

— Excelent. Deci am stabilit asta.

Aruncă pe podea şi cea de-a doua cizmă şi se ridică pentru a-şi scoate tunica de dedesubt. Clare se încruntă gânditoare.

— E clar că trebuie să ţinem în frâu această forţă extrem de volatilă înainte să pună complet stăpânire pe domnia voastră, milord.

Gareth tocmai îşi trăgea peste cap tunica. Se opri, ezită trei secunde şi apoi dădu drumul veşmântului. Ţesătura gri căzu la loc.

— Ce-ai spus? întrebă el încet.

Expresia ei de îngrijorare se adânci.

— Am spus că trebuie să fim foarte precauţi dacă vrem să te protejăm, milord.

— Să mă protejezi de ce anume? răcni el simţind că-şi pierdea orice urmă de răbdare.

Ochii ei se măriră, dar părea mai degrabă uimită decât speriată.

— Ţipaţi.

— Nu, doamnă, răspunse el printre dinţi. Încă nu. Dar în curând s-ar putea s-o fac. Foarte curând.

— E o dovadă în plus, desigur, oftă ea.

— O dovadă a ce?

— A puterii pasiunii dumneavoastră, explică ea zâmbind cu înţelegere. E clar că din cauza firii vulcanice sunteţi pe cale de a uita înţelegerea noastră.

— Da?

— Da. Ca soţie şi de dragul relaţiei noastre, trebuie să vă ajut să rezistaţi marii ispite. Până la urmă, este în joc onoarea dumneavoastră.

Gareth se întrebă dacă nu cumva pierduse şirul paharelor cu vin pe care le dăduse pe gât în timpul banchetului. Niciodată nu-şi permisese să se îmbete. „Şi chiar nu mă simt beat, îşi spuse, dar simt că mă lasă mintea."

— Vrei să-mi spui că făcând dragoste cu tine la noapte o să-mi primejduiesc onoarea în vreun fel? întrebă el prudent.

— Ştiu cât de mult vă va displăcea să vă treziţi dimineaţă ştiind că aţi îngăduit pasiunii să vă prindă în gheare şi să vă facă să uitaţi înţelegerea noastră.

— Pe flăcările iadului, doamnă, nu-mi cred urechilor! Uitaţi, vă rog, de nenorocita aia de înţelegere. Nu avem aşa ceva!

— Ba da, milord, replică ea ţintuindu-l cu privirea. Am fost de acord amândoi să fim mai întâi prieteni înainte de a ne consuma căsătoria.

— Nu, nu am fost amândoi de acord. Aţi anunţat această intenţie prostească, dar nu mi-aţi cerut niciodată acordul. Şi, la dracu', nu mi l-am dat niciodată!

— Sigur puteţi înţelege că dacă ne lăsăm pradă pasiunii la noapte acest lucru va distruge şansele de a construi o căsătorie bazată pe prietenie şi pe încredere.

Gareth încercă din răsputeri să se stăpânească.

— Este cea mai mare prostie pe care am putut s-o aud vreodată.

— Nu aţi spus acelaşi lucru şi ieri.

— Fii fără grijă, am gândit-o.

Ea păru uimită.

— Nu doriţi ca între noi să fie încredere şi prietenie?

— Ambele o să vină cu timpul, spuse el în timp ce căuta febril o modalitate de a-i deturna raţionamentul. Ai încredere în mine, Clare?

— Da, răspunse ea oftând. Dar dumneavoastră nu aveţi încredere în mine.

— Nu-i adevărat.

— Credeţi că le-am permis altor bărbaţi să facă dragoste cu mine, chiar dacă v-am spus că nu m-am culcat niciodată cu vreunul.

— Iar eu ţi-am spus că fecioria ta sau lipsa ei nu mă interesează. Nu mă preocupă trecutul. Numai viitorul.

— Sunteţi foarte galant, milord, dar nu putem să avem un viitor frumos împreună decât dacă îi punem la temelie încrederea, replică ea cu tristeţe. Iar dumneavoastră nu aveţi încredere în mine. Recunoaşteţi. Credeţi că v-am minţit.

— La naiba, doamnă, fecioria dumneavoastră nu este treaba nimănui altcuiva.

— Vă apreciez atitudinea înţeleaptă. Dar nu asta e problema, nu-i aşa?

El îşi trecu degetele prin păr.

— Simt că mă scufund într-o mlaştină.

— Domnule, sunt convinsă că amândoi trebuie să învăţăm să avem încredere unul în altul dacă vrem să avem o căsătorie reuşită.

Observă mândria şi durerea din ochii ei şi în acel moment ştiu că îi spunea adevărul. Nici un alt bărbat nu o atinsese. Fusese un prost să-şi închipuie tot felul de bazaconii. Clare nu l-ar fi minţit în legătură cu aşa ceva. Era prea mândră, prea deschisă, prea curajoasă ca să se ascundă în spatele minciunilor.

Îl cuprinse un val de satisfacţie. Se gândi că nu avea nici un drept să fie atât de norocos, dar nici nu avea de gând să protesteze în faţa destinului mărinimos care îi oferise o soţie neprihănită. Zâmbi.

— Te cred când spui că nici un alt bărbat nu a făcut dragoste cu tine.

Îl privi nesigură şi îngrijorată.

— Pasiunea este cea care vorbeşte acum, milord? Prins în mrejele ei spuneţi ceea ce credeţi că vreau să aud?

El scutură din cap încă zâmbind. Îşi aminti reacţia ei la sărutările lui intime.

— Nu. Te doresc foarte mult, dar nu sunt chiar atât de slab încât să devin un sclav al pasiunii. Nu are puterea de a mă face să mint. Te cred când spui că eşti neprihănită.

Clare îşi răsuci mâinile în poală.

— Aş vrea să fiu sigură de asta.

— Poţi fi sigură. Trebuie să înveţi să ai încredere în mine aşa cum am şi eu.

— Da, răspunse ea cu îndoială.

— Nu ai încredere în mine, nu-i aşa?

— Ba da, cred.

— Crezi? întrebă el dintr-odată nervos. Clare, acum o clipă mi-ai spus că ai încredere în mine.

— Totul e prea confuz în noaptea asta, milord, zise ea cu un surâs spăsit. Simt că ar fi mai bine dacă aş merge mai departe cu planul meu iniţial.

— Planul iniţial?

— Da. Nu ne consumăm căsătoria până când nu avem amândoi convingerea că ne bucurăm de o încredere reciprocă de nezdruncinat.

Gareth închise ochii pentru o clipă.

— Sper că Dumnezeu o să-mi dea putere, doamnă.

— Sunt sigură că aşa va fi, Gareth, spuse Clare zâmbindu-i triumfător. Până una, alta, găseşti sub pat o rogojină pe care să dormi la noapte.

O urmări ca trăsnit aplecându-se la marginea patului şi trăgând o rogojină.

— Ce naiba crezi că faci?

Ea se uită în sus printre şuviţele lungi de păr care îi căzuseră pe faţă.

— Scot rogojina pentru tine.

— O să dorm în nenorocitul ăla de pat, cu tine, nevastă! se răsti el printre dinţi.

Clare clipi şi se ridică încet.

— Eşti nervos.

— Nervos? De ce să fiu nervos? murmură el îndreptându-se spre fereastră.

— Gareth? Văzând că bărbatul apucase mânerul Ferestrei Iadului şi se întorcea spre pat, Clare gemu: Milord…

Cu ochii pironiţi pe arma din mâna lui, îşi duse degetele la gât. Gareth ridică sabia şi o înfipse cu putere în pat. Chiar în mijlocul lui. Clare tresări vizibil speriată, apoi îşi răsuci capul şi se uită la lama care strălucea în lumina flăcărilor din şemineu. Sabia împărţea patul în două jumătăţi.

— Dacă aşa înţelegi tu să începi căsnicia noastră, aşa să fie, rosti el scrâşnit. Fereastra Iadului o să împartă patul cu noi la noapte. Te va proteja de atingerea mea.

— Nu cred că este necesar să pui sabia între noi, şopti Clare.

— Nu vă temeţi, doamnă, o să dormiţi în siguranţă în partea dumneavoastră de pat. Eu o să stau în cealaltă jumătate.

— Dar rogojina…

— N-am de gând să dorm pe nenorocita aia de rogojină! Am dreptul la jumătatea mea de pat, doamnă!

— Cred că pot să dorm eu pe ea…

— Nu. O să dormi cu mine în pat, femeie. Doreşti o dovadă a stăpânirii mele de sine? Foarte bine, o s-o ai. Te rog să mă anunţi mâine-dimineaţă dacă ai încredere în mine.

Clare îşi muşcă buza şi nu mai spuse nimic.

Gareth o ignoră în timp ce îşi scoase restul hainelor şi le azvârli cât colo. Auzi exclamaţia ei înăbuşită când îi văzu corpul încă excitat. El se prefăcu a nu-i observa uimirea, dar îşi dădu seama că, în cazul în care nu ar fi fost convins de inocenţa soţiei sale, privirea ei uluită l-ar fi lămurit definitiv.

Avea să plătească un preţ scump pentru felul greşit în care judecase şi acţionase în această situaţie. Şi nu avea pe cine să dea vina în afară de el. Traversă camera din doar trei paşi ca să se ocupe de foc, apoi trase perdelele patului şi se strecură în aşternuturi alături de Clare. Fereastra Iadului stătea între ei; o barieră din oţel în calea pasiunii.

Era foarte întuneric. Perdelele blocau lumina dată de cărbunii aproape stinşi. Cavalerul îşi duse mâinile la ceafă şi se uită în întuneric. Îl dureau vintrele. Era furios pe sine. Avea să fie o noapte foarte lungă.

— Gareth?

Din vocea lui Clare răzbătea îngrijorarea.

— Da?

— Tocmai mi-am dat seama că o parte din previziunea lui Beatrice s-a adeverit.

— Ce previziune?

— A zis că o să-ţi scoţi sabia din teacă în dormitorul nupţial. Şi aşa s-a întâmplat.

— Ţinând cont de norocul meu din ultima perioadă, e o minune că nu m-am împiedicat din greşeală şi nu mi-am tăiat astfel beregata.

Capitolul 9

Clare se trezi cu puţin timp înainte ivirea zorilor, năpădită de regrete. Îşi dădu seama că era singură în patul imens. Nu putea scăpa de senzaţia că făcuse o mare greşeală în noaptea precedentă. Se întreba dacă nu cumva distrusese şansa de a pune bazele unei prietenii calde şi iubitoare cu soţul ei. „Iubitoare."

Asta era ceea ce-şi dorea, de fapt. Voia să iubească şi să fie iubită. Se convinsese că o prietenie solidă putea duce la dragoste adevărată între ea şi soţul ei, dar noaptea precedentă stricase totul. Gareth nu avea să se simtă deloc prietenos faţă de ea în acea dimineaţă.

Ştia perfect că făcuse o greşeală, dar era prea târziu. Îl înfuriase şi pusese în pericol relaţia pe care dorea să o făurească. Mândria ei încăpăţânată şi încrederea arogantă în propria ei inteligenţă o vârâseră în acea mizerie. „Aşa-mi trebuie dacă nu ascult sfaturile celor mai în vârstă şi mai înţelepţi decât mine", îşi spuse. Toţi, de la Beatrice şi până la bătrâna ei doică, Agnes, îi spuseseră să-şi îndeplinească îndatoririle de soţie în noaptea nunţii.

Era nevoită să o ia de la capăt. Trebuia să repare răul pe care-l făcuse şi să încerce să reconstruiască ceea ce stricase în noaptea precedentă. Dintr-odată însă, auzi un sunet slab din cealaltă parte a perdelelor şi împietri.

— Gareth?

— E prea devreme să te scoli în dimineaţa de după nuntă. Culcă-te la loc, Clare.

Îl ascultă mişcându-se şi se întrebă dacă se îmbrăca. Printr-o deschizătură a perdelelor prinse o imagine a corpului lui gol când trecu pe lângă pat. Priveliştea îi trimise un fior delicios prin trup. Amintirile o făcură să se încălzească.

Crezuse că-şi dorea un bărbat subţire, cu alură de felină, nu un armăsar de luptă. Dar după noaptea trecută, când văzuse corpul gol al lui Gareth, se răzgândise. Descoperise că nu era deloc împotriva unui soţ masiv, aşa cum crezuse iniţial.

Era poate puţin îngrijorată de unele părţi mai proeminente ale trupului lui, dar nu încerca nicidecum o senzaţie de repulsie. Îşi dădu seama că mărimea era o problemă doar pentru bărbaţii care aveau creierul mic. Când un bărbat era binecuvântat cu inteligenţă şi stăpânire de sine, aşa cum era Gareth, mărimea fizicului său nu mai conta prea mult. Era o altă lecţie pentru care plătea prea scump.

Îşi reaminti de senzaţia tulburătoare pe care i-o produsese Gareth prin sărutări şi atingeri. Nu era deloc neîndemânatic şi necioplit ca Nicholas de Seabern. Era un bărbat dispus să aibă răbdare cu o femeie. Şi, deşi Gareth nu-i jurase iubire veşnică şi nici nu-i compusese poezii, aşa cum făcuse Raymond pe vremuri, era cel puţin sincer. Nu o amăgise ca Raymond.

Auzind o mică bufnitură, se rezemă cu spatele de perne. Nu se putea ascunde acolo toată ziua. Întinse o mână şi exploră încet cearşaful boţit. Fereastra Iadului dispăruse. Se afla, fără îndoială, înapoi în teaca ei.

Tresări când îşi aduse aminte de felul în care Gareth îşi folosise sabia ca să împartă patul în două. Îşi dădu seama că începând din acea zi, ori de câte

ori avea să vadă lama, şi în mod cert avea s-o vadă în fiecare zi a vieţii ei, avea să-şi amintească de prostia pe care o făcuse în noaptea nunţii.

Ştia că unii bărbaţi şi-ar fi ieşit din fire într-o astfel de situaţie. Unii ar fi devenit violenţi. Nu şi Gareth. Într-adevăr, fusese furios, dar reuşise să se controleze. Se măritase cu un om a cărui stăpânire de sine era la fel de mare ca puterea sa fizică. Trase adânc aer în piept. Trebuia să dea ochii cu el şi să-şi ceară scuze. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Nu era stilul ei să amâne îndeplinirea unei obligaţii.

— Milord, aş vrea să-ţi spun cât de mult regret ce s-a întâmplat azi-noapte.

— Şi eu la fel.

Îşi dori să-i vadă faţa. Tonul lui rece şi uscat o împiedica să-şi dea seama la ce se gândea. Continuă să-şi ceară scuze.

— Sunt conştientă că nu mi-am îndeplinit datoria de soţie. Am avut motivele mele, aşa cum v-am explicat, dar în dimineaţa asta am ajuns la concluzia că probabil n-am procedat într-o manieră rezonabilă şi logică.

— Cu alte cuvinte, ai decis că plăcerile pasiunii fizice sunt mult mai interesante decât bucuria intelectuală pe care ţi le oferă încrederea şi prietenia?

— O, nu, n-am vrut să spun asta, zise ea repede. Îmi doresc în continuare ca mariajul nostru să se bazeze pe încredere şi prietenie. Doar că nu mai sunt sigură că am reuşit să asigur corect aceste lucruri.

Gareth dădu deoparte perdeaua baldachinului fără nici un avertisment, scrutând-o cu o licărire speculativă în privire. Clare observă că îşi pusese pe el cămaşa lungă, dar era desculţ. Ţinea în mână un obiect mic pe care nu-l putu distinge.

— Vrei să spui că la un moment dat în timpul nopţii ai început să capeţi un gen de încredere în soţul tău? se interesă el aparent relaxat.

Ea ezită, conştientă că o tachina. Acest lucru o duru. Încercă să abordeze situaţia cu demnitate.

— Vreau să o luăm de la capăt, milord. Sunt pregătită să fiu o soţie aşa cum se cuvine şi să ne consumăm căsătoria.

— Asta nu răspunde la întrebarea mea.

— Am încredere în tine în multe privinţe, Gareth, spuse ea. Dădu din mână arătând în jur. Am încredere în tine că o să protejezi moşia asta. Am încredere că o să-ţi îndeplineşti responsabilităţile faţă de oamenii mei. Cred că o să fii un senior înţelept şi generos.

— Asta e tot?

Ea îi zâmbi plină de speranţă.

— Cred că e destul de mult pentru început, milord.

— Da. Dar vreau mai mult, doamnă, spuse el studiindu-i atent chipul. Văd că aţi chibzuit îndelung la treaba asta cu căsătoria.

— Azi-noapte am reflectat câteva ore, într-adevăr, îl asigură ea.

— Şi eu la fel. Mi-am petrecut o mare parte din noapte gândindu-mă la viitorul nostru împreună. Şi am ajuns la o concluzie, iar scuzele tale din această dimineaţă nu o modifică absolut deloc.

— Ce decizie? întrebă ea privindu-l îngrijorată.

— Sabia rămâne între noi până când o să fii sigură că poţi avea încredere în mine în toate privinţele, în special ca soţ.

— Dar am încredere!

— Nu, doamnă, nu ai. După cum mi-ai dat de înţeles foarte clar azi-noapte, nu eşti sigură că aş fi capabil să-mi controlez pasiunile.

Obrajii lui Clare luară foc.

— Mi-ai dovedit că m-am înşelat.

— Oare?

— Da. Îmi cer scuze pentru prostia aceea. Am crezut că o să fii luat de valul de dorinţă şi n-o să-ţi mai aminteşti de înţelegerea noastră. Acum ştiu că eşti stăpân pe tine şi pe pasiunile tale şi că e foarte puţin probabil să te laşi influenţat de ele.

— Modul tău de gândire ne va chinui pe amândoi. O să discutăm altă dată. Din moment ce te-ai trezit de-a binelea, ar fi cazul să te scoli şi să te îmbraci.

— Gareth, cred că ar trebui să mai vorbim despre subiectul ăsta.

— Nu, n-am nici un chef să continui această conversaţie idioată.

— Încă eşti profund afectat de ce am făcut azi-noapte, nu-i aşa?

El îi făcu semn să se ridice din pat.

— Haide, doamnă. După cum am spus, o să discutăm mai târziu.

Ea ezita încă. O lovi un gând alarmant.

— Gareth, te-ai simţit cumva rănit deoarece ai crezut că te-am respins după ce mi-ai oferit atâta plăcere?

— Vrei să te scoli din nenorocitul ăsta de pat, sau te iau pe sus?

— De ce trebuie să mă grăbesc să mă scol? întrebă ea derutată.

Pe faţa lui apăru expresia unui om scos din fire care se străduieşte să aibă răbdare.

— M-am gândit să facem o plimbare matinală pe stânci.

Clare se lumină imediat la faţă.

— Ar fi minunat! Îmi place să mă plimb dimineaţa.

— Îmbracă-te călduros, bombăni el. Ceaţa s-a ridicat, dar încă e răcoare.

— Da, aşa o să fac.

Tânăra femeie se dădu repede jos din pat. Îi aruncă lui Gareth o privire sfioasă şi apoi se grăbi spre garderoba alăturată dormitorului. Încăperea era goală la acea oră matinală, cu excepţia cuferelor obişnuite cu haine şi a coşurilor cu lucrul de mână pe care slujnicele le ţineau acolo. Spuse o rugăciune de mulţumire că era prea devreme ca servitorii să-şi fi început munca.

Deschise un cufăr şi vru să scoată o rochie călduroasă, când îi veni o idee. Apucă haina din faţa ei şi se întoarse repede în dormitor.

— Gareth, nu vrei mai bine să călărim decât să mergem pe jos? Mi-ar plăcea… Pe ochii Sfintei Ermiona! exlamă ea întrerupându-se şocată. Ce faci acolo?

Gareth stătea pe pat într-un genunchi. Tocmai golea conţinutul unei mici fiole pe cearşafuri. Îşi ridică privirea. Probabil că văzu pe faţa ei ceva care îl alertă.

— Hai, Clare, fac asta pentru binele tău.

— Pentru binele meu? A ţintit spre el un deget care tremura de furie. E sânge de pui în fiolă, nu-i aşa?

— Clare, ascultă-mă.

— Stropeşti cearşafurile cu sânge de pui.

— Da. Am auzit că e o practică destul de comună ca substitut pentru… ei, ştii tu.

Ea îşi încrucişă braţele sub sâni şi se încruntă.

— Ştiu foarte bine pentru ce e folosit, milord.

— Clare, servitorii care o să vină să schimbe aşternuturile o să caute dovada primei noastre nopţi ca soţ şi soţie. Bârfele despre sângele de pe cearşafuri, sau despre lipsa lui, vor circula pe toată insula. Ştii asta la fel de bine ca şi mine.

— Aşa că vrei să te asiguri că onoarea ta de bărbat rămâne intactă, nu-i aşa?

— La dracu'! Onoarea ta e cea care mă preocupă. Nu vreau ca toată lumea să facă speculaţii în legătură cu lipsa unei pete pe cearşafurile de după nuntă.

— Ha! Nu cred asta nici o clipă. De mândria ta îţi pasă. Nu suporţi gândul că lumea ar putea crede că te-ai înhămat la o căsnicie cu o femeie care s-a dat altuia înainte de nuntă, nu-i aşa?

— Crezi că despre mândria mea e vorba aici? întrebă el neîncrezător.

— Da, exact asta cred.

Clare traversă furioasă dormitorul, se aplecă şi scoase de sub pat lădiţa în care ascunsese toate fiolele cu sânge de pui pe care le primise în ziua nunţii. Gareth se încruntă în timp ce urmărea capacul ridicându-se.

— Ce faci?

— Vrei sânge pe cearşafuri? întrebă ea pe când se îndrepta de spate ţinând în mână fiolele. O să ai parte de sânge pe cearşafuri, milord. Da, o să mă asigur că o să ai tot sângele pe care şi-l poate dori cineva.

— Ah, Clare, ţi-ai pierdut firea odată cu minţile.

— O, nu, milord, te asigur că gândesc foarte clar acum. Aruncându-i un zâmbet în care se împleteau mierea şi oţelul, se târî până în mijlocul patului. De fapt, adăugă ea, îndrăznesc să cred că mintea mea n-a fost niciodată mai ascuţită sau mai clară ca acum.

Gareth se uită la colecţia de fiole cu care jongla ea.

— Atunci de ce am bănuiala că amândoi o să regretăm ceea ce ai de gând să faci?

— Nu pot să-mi dau seama, milord, zise Clare despicând prima fiolă. Uite, nu eşti singura persoană care s-a îndoit de onoarea mea.

— Eu nu m-am îndoit de onoarea ta, Clare. Încerc doar să te protejez de bârfe.

— Precis! Ai minţit cu neruşinare când mi-ai spus că ai încredere în mine. O să fii încântat să afli că te găseşti într-o companie excelentă. Iată sângele de pui pe care mi l-a oferit cu amabilitate pustnica Beatrice.

Clare întoarse fiola şi turnă conţinutul pe pat. Sângele de pui vechi, gros şi cu cocoloaşe după ce fusese ţinut închis aproape două zile, făcu o pată urâtă, roşie-maronie, în centrul aşternutului alb, acoperind complet cele câteva picături roşii şi discrete pe care le făcuse Gareth.

Cavalerul se uită la pată şi apoi la Clare, cu o expresie de curiozitate politicoasă.

— Ai terminat?

— Nicidecum. Tocmai începem, milord. Clare mai luă o fiolă şi o ridică în sus pentru ca Gareth să o poată vedea. Aici avem sânge de pui oferit cu bunătate de maica superioară Margaret. Sunt sigură că provine de la un pui neprihănit.

Întoarse şi cea de-a doua fiolă şi zâmbi încântată. Sângele roşu-închis se vărsă pe cearşafuri şi făcu o altă pată dezgustătoare. Gareth îşi încrucişă braţele şi îşi propti umărul de unul dintre cei patru stâlpi ai patului.

— De la buna mea prietenă Joanna, anunţă Clare golind o altă fiolă. De la servitoarea mea loială, Eunice, continuă ea; zâmbi cu tristeţe în timp ce desigila următorul recipient.

Încă o porţie de sânge ajunse pe ţesătura albă de în.

— Şi, în sfârşit, contribuţia adusă acestei cauze de bătrâna mea dădacă, Agnes.

Mânia lui Clare era încă la apogeu în timp ce întoarse cu un gest triumfător ultima fiolă şi turnă sângele pe cearşafuri. Îl scrută pe Gareth cu o privire sfidătoare.

— E suficient sânge ca să-ţi satisfacă onoarea, milord?

Gareth se uită la balta mare şi oribilă de sânge închegat care înmuiase aşternutul.

— Nu ştiu ce anume ai vrut să faci cu asta, dar un lucru e foarte sigur. Nimeni dintre cei care o să vadă cearşafurile n-o să creadă nici măcar pentru o clipă că am făcut dragoste cu o fecioară azi-noapte.

— Dar ce-o să creadă, milord?

— Că am sacrificat una.

— O, Doamne! Clare se holbă uimită la mizeria îngrozitoare pe care o făcuse. Realitatea o lovi cu forţa unui trăsnet. Rămase împietrită în mijlocul patului şi se uită neajutorată la Gareth, care îi zâmbi uşor. Pe capul de fecioară al Sfintei Ermiona, şopti ea. Ce-am făcut?

Ochii gri ca de cristal ai lui Gareth sclipiră din cauza amuzamentului.

— Nu e de râs, Cerberule. Este un dezastru. Cum o să explic atâta sânge?

Gura lui zâmbitoare se transformă într-un rânjet.

— Gareth, să dea naiba… te avertizez…

El începu să chicotească. Din nou furioasă, Clare ridică una dintre pernele parfumate şi o aruncă spre el, lovindu-l în piept. Peste o clipă ridică a doua pernă. Chicotitul lui Gareth deveni un râs puternic, din toată inima. Era

un sunet ce izvora din adâncurile pieptului şi se scurgea cu forţa şi exuberanţa unei cascade.

Clare strânse perna în braţe şi se uită la el. Îşi dădu seama că era prima oară când îl auzea râzând. Sunetul glorios bubuia între zidurile de piatră, iar ecoul reverbera în toată încăperea. Gareth îşi desfăcu braţele, îşi puse o mână pe un stâlp al patului şi se cocoşă de râs. Clare îşi lăsă capul într-o parte şi se uită la el mirată.

— Gareth? Te simţi bine?

Râsul lui crescu treptat în intensitate. Umerii largi tremurau.

— Nu este deloc amuzant, milord!

Un alt hohot de râs îl cuprinse.

— Şşş, zise Clare uitându-se agitată spre uşă. O să te audă cineva!

Gareth îşi sprijini antebraţul de stâlpul patului, se aplecă pe el şi râse în continuare în hohote. Clare începu şi ea să zâmbească. Cumva, faptul că îl vedea cutremurat de râs o făcea să se simtă ciudat de bine.

— Mă bucur că găseşti în asta un motiv de veselie, milord. Mă îndoiesc de faptul că acei pui curajoşi care au murit pentru onoarea mea s-au distrat la fel de bine.

— Nu, răspunse Gareth încercând zadarnic să-şi înăbuşe alt hohot de râs. Nici eu nu cred că s-au distrat. Poate că dacă te-ar fi văzut acum, aşa cum te văd eu, prinsă într-o astfel de dilemă, s-ar fi simţit mai bine. Jur, doamnă, acei sărmani pui s-au răzbunat pe deplin.

— Ce-o să mă fac? gemu ea. Este o situaţie îngrozitoare. Toţi o să vorbească despre asta. Nu voi putea da nici o explicaţie. Ce-o să creadă lumea?

— Că Lady de Desire are gusturi exotice în pat.

— Vreau să-ţi reamintesc, milord, că eşti la fel de implicat în asta ca şi mine, îl mustră ea.

— Da.

— Poate că o să-şi imagineze că mi-ai făcut ceva cumplit azi-noapte. Mai mult ca sigur c-o să dea vina pe tine pentru asta.

— Mă îndoiesc. Oricine va schimba aşternuturile îşi va da seama că este o cantitate mult prea mare de sânge.

Clare gemu din nou.

— Toată lumea va spune că am încercat să creez iluzia neprihănirii şi că nu am reuşit, nu-i aşa?

— Foarte posibil. În astfel de lucruri, ca în majoritatea în viaţă, discreţia şi reţinerea sunt cheile reuşitei.

Clare se prăbuşi în şezut la marginea patului. Îşi puse picioarele sub ea, îşi propti un cot pe genunchi şi îşi sprijini bărbia pe mână. Se uită tristă la mizeria din jur.

— O să par o mare proastă, nu-i aşa?

Râsul lui Gareth se stinse într-un rânjet, însă ochii nu-şi pierdură strălucirea.

— Într-adevăr. Toată treaba asta va fi, cu siguranţă, un subiect încântător de conversaţie pentru oamenii noştri timp de câteva luni de azi încolo. Poate chiar pentru câţiva ani.

— Pe…

Gareth ridică o mână.

— Nu pe capul de fecioară al Sfintei Ermiona, te rog! Pe orice, în afară de ăla.

— Pe sfânta ei sprânceană, oftă Clare. Este cel mai umilitor moment din toată viaţa mea.

— Nu, doamnă. Acela va veni la cină, când vei fi obligată să dai ochii cu o sală plină de oameni.

— Ce ne facem?

— Noi? se interesă el ridicând din sprâncene.

— E vina dumitale, bombăni ea. În întregime. Dacă nu m-ai fi făcut să-mi ies din fire, toate astea nu s-ar fi întâmplat.

— Poate că ar fi momentul să-ţi demonstrez virtuţile mele de soţ, răspunse Gareth cu o blândeţe surprinzătoare.

Clare îşi ridică bărbia din pumn.

— Ce vrei să spui? Ce-o să faci?

— O să creez o altă iluzie. Gareth se îndreptă spre garderobă. Scuză-mă, mă întorc imediat.

— Ce faci acolo? strigă Clare.

— Răbdare, doamnă, răbdare. A, uite. Asta e bună. Clare îl urmări nerăbdătoare pe soţul ei, care reapăru cu o cârpă mare în mână. Traversă încăperea până la pat. Mai întâi o să şterg sângele de pui în exces, zise el şi se apucă de treabă cu bucata de cârpă veche.

— Dar asta nu o să scoată pata mare!

— Nu. Gareth termină treaba şi strânse cârpa ghem. Dar cel puţin urma de pe cearşafuri nu o să mai poată fi uşor de identificat ca provenind de la nişte pui morţi. Acum este pur şi simplu o pată roşie care ar fi putut fi făcută de sânge uman.

— Crezi? întrebă Clare sceptică. Am crezut că ar trebui să fie ceva mic. Asta e monstruoasă.

— Într-adevăr. Gareth deschise cufărul în care se aflau lucrurile lui, scoase un sac de pânză şi dădu drumul cârpei umede înăuntru. O să scăpăm de dovezi când o să ne facem plimbarea de dimineaţă pe stânci.

— Este un plan grozav. Clare se bucură pe moment, dar apoi se adânci iarăşi în nesiguranţă. Ce propui să facem cu pata mare de pe cearşaf? vru ea să ştie.

— În mod clar o să stârnească unele comentarii, zise Gareth, care răscolea din nou în cufăr. Dacă nu o să oferim o explicaţie logică pentru ea, oamenii o să creadă că m-am purtat cu tine într-un mod brutal şi neîndemânatic.

— Nu o să-i las să creadă asta, milord. Nu ar fi corect.

— Îţi mulţumesc. Îţi apreciez grija pentru numele meu.

— Lasă asta. Şi cum îţi propui să rezolvi această problemă?

Gareth se ridică de lângă cufăr şi se îndreptă de spate. Ţinea în mână un pumnal micuţ cu aspect ameninţător.

— Propun să le oferim o altă explicaţie pentru imensa cantitate de sânge care a pătat aşternutul.

Clare se uită oripilată la pumnal. Îşi aminti de previziunea lui Beatrice: va curge sânge.

— Nu înţeleg.

— O să înţelegi în curând.

Gareth se duse la şemineu, se lăsă pe vine şi trecu lama pumnalului prin rămăşiţele focului din noaptea precedentă.

— Am citit odată într-un tratat scris de un medic arab. El zicea că orice lamă trebuie bine încălzită înainte de a fi folosită la o operaţie.

— Gareth! exclamă Clare sărind în picioare alarmată. Nu, nu trebuie!

— Calmează-te, doamnă. N-o să doară deloc.

— Nu-ţi permit să faci aşa ceva.

Alergă spre el pentru a-l opri, dar ajunse prea târziu, într-o clipită, Gareth scosese pumnalul din flăcări şi apăsă vârful pe antebraţ. Clare îşi duse mâinile la gură în timp ce urmărea sângele ţâşnind prin tăietura adâncă.

— Pe dinţii Sfintei Ermiona…

Gareth îşi ridică privirea de la rană.

— Nu trebuie să fii atât de oripilată, Clare. Este doar o zgârietură mică. Am avut parte de altele mai rele, îţi promit.

— O, Gareth…

— Aş fi bucuros dacă mi-ai aduce din garderobă o bucată curată de pânză, pe care s-o pot folosi ca bandaj.

— O, Gareth…

— Una mare, adăugă el. Vreau ca bandajul să fie vizibil pentru toată lumea.

— O, Gareth…

— Vrei să te grăbeşti, te rog, înainte de a pune sânge şi pe altceva în afară de aşternut?

Clare se eliberă din starea de paralizie care o cuprinsese, se ridică şi o rupse la fugă spre garderobă. Apucă un recipient cu cremă din plante de pe un raft şi goni înapoi în dormitor, unde Gareth o aştepta pe pat.

— Cum ai putut face aşa ceva? se plânse ea în timp ce-i ştergea sângele de pe mână. Ce-o să le spui oamenilor?

Gareth ridică din umeri.

— Că am avut un mic accident cu pumnalul.

Ea îl privi întrebătoare.

— Crezi că te vor crede?

— Da, dacă vom spune amândoi aceeaşi poveste. Trebuie să-mi dai cuvântul că n-o să încerci să schimbi povestea. Şi, mai presus de orice, nu trebuie să ai un moment de slăbiciune şi să mărturiseşti adevărul. Lasă-mă pe mine să mă ocup de tot. Ai priceput?

Ea remarcă o notă vagă, dar sigură de comandă în vocea lui şi reacţionă imediat, fără să gândească.

— Da, milord.
— Excelent.
— Este teribil, şopti ea uitându-se la rana lui. Nu ar fi trebuit să faci aşa ceva de dragul meu.
— Nu e nimic.
— Ba nu, e prea mult, stărui ea ungând cu crema din ierburi tăietura care se umflase. Îţi jur, este cel mai nobil, galant şi splendid gest cavaleresc pe care l-a făcut cineva pentru mine.
Gareth făcu o grimasă de durere.
— Ca lord şi soţ al tău, sunt bucuros că mă aflu în slujba ta, domniţă.
— Eşti prea generos, răspunse ea pe când îi înfăşură cu grijă pânza curată peste rană. O să-ţi fiu veşnic recunoscătoare. Cum te pot răsplăti pentru gestul ăsta minunat?
— Sunt sigur că o să găsim ceva.
Capitolul 10
Ulrich se uită la bandajul din pânză albă scos la iveală de mâneca suflecată a cămăşii gri.
— Chestii periculoase, pumnalele…
— Da.
Gareth îşi puse mâinile pe masă şi se aplecă pentru a studia schiţa insulei Desire ce se afla desfăşurată în faţa sa.
— Ai făcut o treabă excelentă, Ulrich.
— Mulţumesc, milord, răspunse zâmbind cavalerul. Am întocmit-o în grabă din notiţele pe care le-am luat în ultimele trei zile. O s-o îmbunătăţesc odată ce voi cunoaşte mai bine împrejurimile.
— Sunt încântat. Harta asta se va dovedi utilă pentru planul de apărare a insulei.
— Judecând după zvonurile care au circulat prin castel în dimineaţa asta, ar fi mai bine să pregăteşti un plan de apărare faţă de soţia ta.
Gareth îşi ridică ochii de la pergament.
— A fost un accident, Ulrich.
— Da. Cum spui tu.
— Mi-am distrat soţia arătându-i câteva şmecherii cu pumnalul. Nenorocita de lamă mi-a alunecat…
— Şmecherii cu pumnalul, repetă Ulrich gânditor, în patul nupţial.
— Da.
— Se mai întâmplă accidente…
— Da.
— Jonglarea cu pumnalul este un obicei des întâlnit pe Desire, milord? întrebă Ulrich politicos.
— Este un obicei firesc pentru un bărbat care a băut unul sau două pahare cu vin mai mult decât trebuia.
— Niciodată nu te-am văzut să bei o cantitate de vin atât de mare încât să devii neglijent cu pumnalul.
— Şi nici nu m-ai mai văzut vreodată însurat.
— Aşa e.

— Există o prima dată pentru orice, Ulrich.
— Poate că asta explică râsul care se spune că s-a auzit din dormitorul nupţial în zori.
— Râs? Gareth se uită întrebător la prietenul lui.
— Râs de bărbat. Sau, cel puţin, aşa spun zvonurile. Un râs îndeajuns de puternic încât să fie auzit de câteva slujnice din castel.
— Servitorii au o înclinaţie către bârfă, mormăi morocănos Gareth îndreptându-şi din nou atenţia spre hartă.
— Probabil că nu ştii nimic despre asta, insistă prietenul său.
— Nu.
— Nimeni nu te-a auzit vreodată râzând.
— În cea mai mare parte, Desire pare să fie fortificată natural de stâncile înalte de pe margini, observă Gareth ignorând remarca.
— Da.
— Singurul loc în care poţi să ancorezi o corabie este portul satului.
— Da. Dar am observat câteva golfuleţe aici, pe ţărmul canalului dinspre Seabern, spuse Ulrich indicând locurile cu degetul arătător.
— E posibilă ancorarea acolo?
— Doar pentru o barcă mică de pescuit, însă urcuşul până în vârful stâncilor n-ar fi simplu deloc. Nicăieri n-ar putea acosta o corabie care să transporte o armată de călăreţi, aşa că nu avem motive de îngrijorare.
— Uneori, lucrurile mici sunt cele care îl pot face pe un om să se împiedice şi să cadă.
Ochii lui Ulrich licăriră de amuzament.
— Lucruri mici de felul pumnalelor?
— Da. Mai sunt şi alte aspecte interesante la această insulă?
— Tânărul William este foarte perspicace. Mi-a spus că sunt nişte peşteri în stâncile care mărginesc unul dintre golfuri.
— S-ar putea ascunde acolo soldaţi? se interesă Gareth încruntat.
— Nu. Oricum nu mai mult de câteva ore. Potrivit lui William, în perioada fluxului peşterile se umplu cu apă.
— Foarte bine. Hai să ne întoarcem la problema castelului. Gardul vechi din lemn este slab şi putred în multe locuri. Trebuie refăcut.
— Nu este nici o grabă. Desire nu a suferit niciodată o invazie şi se pare că nu se va întâmpla prea curând ceva de genul ăsta.
— Prefer să-mi iau măsuri de precauţie.
— Da, întotdeauna o faci. Mai puţin în pat, se pare.
— Vreau ca vechiul gard să fie înlocuit cu unul din piatră, replică aspru Gareth.
— Pentru asta trebuie să angajăm zidari. Mă îndoiesc că găsim pe Desire.
— Îi putem lua din Seabern. Trimite un om acolo cât de curând posibil ca să se ocupe de această problemă.
— Prea bine, milord.
Gareth se mai uită o dată la hartă.

— O fortăreaţă naturală. Am dat peste o moşie foarte bună, Ulrich, spuse el făcând pergamentul sul. O moşie excelentă.

— Se spune că a fost o pată foarte mare de sânge pe cearşafurile nupţiale, murmură Ulrich. Mult prea mult sânge după activităţile normale din noaptea nunţii.

— Rana mea de la pumnal a cauzat-o în mare parte. Nenorocita de mână a sângerat ca un pui omorât.

Ulrich rânji.

— Gareth, noi doi suntem ca fraţii de mai bine de zece ani. Îmi poţi spune liniştit adevărul.

— Despre ce?

— Despre micul tău accident cu pumnalul. Ce s-a întâmplat de fapt? E adevărat că mireasa ta s-a supărat pe ce voiai să faci şi te-a ameninţat cu propria ta lamă?

— Asta spun bârfele?

— Este unul dintre zvonurile care circulă, zise Ulrich ridicând din sprâncene. Mai sunt şi altele, dar niciunul nu e la fel de amuzant. Dacă aş şti adevărul, aş putea combate unele presupuneri.

Gareth se uită fix în ochii prietenului său.

— Ţi-am spus adevărul. A fost un accident.

— La dracu', omule, suntem camarazi de luptă, adu-ţi aminte de asta! Ştiu cum mânuieşti armele. Nu te aştepta să cred că te-ai tăiat din greşeală la mână în timp ce făceai jonglerii în pat.

— Aşa cum ai spus şi tu, se mai întâmplă şi accidente, spuse Gareth. Mai ales în patul nupţial, preciză el după o clipă.

— Foarte bine. Dacă aşa vrei, foarte bine, bombăni prietenul său.

O bătaie în uşă îl lipsi pe Gareth de ocazia de a-i da un răspuns.

— Intră, strigă el.

Când uşa grea de lemn se deschise apărură în prag feţele neliniştite, dar hotărâte ale lui William şi Dalian.

— Bună ziua, milord, îl salută William, care ţinea în mână o felie de plăcintă cu carne.

— Bună ziua, zise Gareth cu ochii la plăcintă.

William ascunse repede mâncarea la spate şi îl privi nesigur pe Dalian. Era evident că aştepta o îndrumare sau o încurajare de la prietenul său ceva mai vârstnic. Trubadurul înghiţi în sec. Avea picături de sudoare pe frunte. Degetele lui se încleştau şi se descleştau pe pliurile tunicii.

— Am venit să vă vorbim, milord, anunţă el privindu-l fix pe Ulrich. Am vrea să o facem în particular.

Gareth se uită la Dalian. Menestrelul era evident îngrozit, dar nu se dădea înapoi de la confruntare. Viaţa îl învăţase că un singur motiv putea să-l întărească pe un tânăr într-atât încât să aibă un asemenea curaj: o femeie.

— Să înţeleg că această conversaţie o s-o privească pe doamna Clare? întrebă el.

Dalian clipi de mai multe ori rapid.

— Într-adevăr, domnule.

William se holba la Gareth.

— E adevărat că v-a tăiat la mână cu un pumnal noaptea trecută pentru că aţi încercat să-i faceţi rău?

Gareth lovi uşor pergamentul făcut sul de coapsă.

— Aşa ţi-a spus?

— Nu, domnule, începu William entuziast. Lady Clare zice…

— Stăpâna mea zice că a fost un accident, îl întrerupse Dalian furios. Spune că o distraţi făcând jonglerii şi că v-a alunecat pumnalul din mână şi v-aţi tăiat. Dar eu nu cred asta.

— Ce crezi că s-a întâmplat?

— Cred că aţi atacat-o şi a fost nevoită să se apere. Ne-a spus de multe ori că nu suportă cavalerii mari, aroganţi şi autoritari. Zice că sunt plini de ei şi lipsiţi de maniere şi că nu au suflet de poet.

Ulrich tuşi discret în spatele palmei. Gareth rămase cu ochii pe Dalian.

— Te îndoieşti de explicaţia pe care ţi-a dat-o stăpâna ta în legătură cu rana mea?

Palmele lui Dalian se strânseră în pumni. Ochii lui ameninţători, plini de furie, îi oglindeau neliniştea, dar nu se dădu bătut.

— Cred că se teme să ne spună adevărul, milord. Şi asta pentru că vrea să ne protejeze pe mine şi pe William.

— De ce anume? întrebă Gareth.

— De dumneavoastră, interveni William. Dalian zice că ne riscăm vieţile venind aici ca să vă vorbim. Spune că mai mult ca sigur o să vă enervaţi şi o să deveniţi violent, dar neapărat trebuie să o facem pentru a o proteja pe Lady Clare.

Gareth se sprijini de masă, îşi încrucişă braţele la piept şi începu să chibzuiască. Nimeni nu făcu nici o mişcare. În încăpere se lăsă liniştea.

— Nu sunt nervos, zise el într-un final.

William scoase un strigăt de satisfacţie.

— Am ştiut eu că n-o să vă enervaţi! exclamă el, după care luă o gură din plăcintă. I-am spus lui Dalian că mai mult ca sigur nu aţi rănit-o pe Clare azi-noapte.

— Apreciez încrederea ta în mine. Ce te-a făcut să fii aşa de sigur că nu ţi-am vătămat stăpâna?

— Nu pare supărată, bolborosi puştiul în timp ce mesteca. Este la fel de binedispusă ca de obicei. Chiar acum e în biroul ei, acolo unde se află în fiecare după-amiază.

— Bine gândit, William, spuse Ulrich aprobator.

— Doamna Clare spune că sunt foarte inteligent, se făli băiatul.

— Ai dreptate, zise Gareth. Nu i-am făcut nici un rău stăpânei tale azi-noapte. Dar se pare că menestrelul nostru nu este de acord. Ce propui, Dalian? Mă provoci la duel?

— Duel? repetă William speriat.

— De ce nu? făcu Gareth uitându-se fix la tânărul trubadur. Aşa se lămuresc de obicei lucrurile când este în joc onoarea unei femei. Preferi săbiile, sau pumnalele, Dalian?

Acesta arăta ca şi cum era pe cale să leşine.
— Milord, eu… adică, stăpâna mea nu mi-ar permite niciodată să mă duelez cu dumneavoastră.
— Nu e nevoie să-i cerem aprobarea lui Clare. Este o chestiune între bărbaţi, nu-i aşa?
— Ah, păi…
— Eu unul prefer săbiile, îl informă Gareth. Uitându-se la bandajul de pe braţ, explică: După cum vezi, nu prea sunt îndemânatic atunci când vine vorba de pumnal. Am mai avut accidente…
Dalian păli.
— Vă bateţi joc de mine, milord.
— Da?
— Nu mă pot duela cu dumneavoastră. M-aţi omorî într-o clipă.
— Ai dreptate, aprobă Gareth. Eşti, fără îndoială, mai nepriceput cu o sabie decât sunt eu cu un pumnal. Poate că trebuie să remediem această problemă.
Expresia de pe faţa tânărului semăna cu cea a unui iepure care vede uliul repezindu-se asupra sa.
— La ce vă referiţi?
— Nu am adus prea mulţi soldaţi cu mine ca să apere insula. Nu toţi oamenii mei au dorit să renunţe la slujba profitabilă de vânare a răufăcătorilor ca să devină grădinari. Chiar şi scutierul meu, Bradford, a refuzat să mă însoţească pe Desire.
— Cred că e grozav să vânezi răufăcători, zise William pe un ton meditativ.
— Nu, e o slujbă obişnuită, deşi, trebuie să recunosc, e mult mai incitantă decât altele. Şi acela care-şi face bine treaba e bine plătit, nu ţi-o ascund. Dar la fel se întâmplă şi în cazul afacerii cu parfumuri.
— Da, aprobă William, părând totuşi nesigur pe comparaţia celor două activităţi.
— Dar nu aspectul financiar mă preocupă acum, continuă Gareth. Asta e treaba lui Lady Clare. Sarcina mea este să mă îngrijesc de siguranţa acestor pământuri şi a oamenilor care trăiesc aici. O bună apărare presupune ca fiecare bărbat să fie bine instruit în arta războiului.
— Lady Clare spune că soldaţii şi cavalerii nu-şi au rostul aici, zise William.
— Aşa e, confirmă Dalian, care părea ceva mai îndrăzneţ. Stăpânei Clare nu-i pasă de bărbaţii care îşi petrec viaţa cu sabia în mână. Spune că fratele domniei sale, Edmund, a murit din cauza iubirii sale neghioabe faţă de turniruri. Zice că astfel de preocupări sunt nebuneşti şi că aceia care le practică nu au minte.
Ulrich se uită la cei doi tineri şi zâmbi cu subînţeles.
— Poate că stăpânei tale nu-i plac luptătorii, dar s-a grăbit să aleagă un soţ pe care îl crede capabil să-i apere pământurile şi oamenii.
— Nu a avut încotro, bombăni Dalian.

Gareth îi aruncă prietenului său o privire îngrijorată. Era adevărul adevărat, şi o ştiau amândoi, dar în acel moment îşi dădu seama că nu-i plăcea să-l audă rostit cu voce tare.

— Oricare ar fi motivele, zise Ulrich, se pare că până şi Lady Clare găseşte ceva util la un bărbat care poate mânui o sabie.

William mai luă o gură de plăcintă.

— Mama zice că Lady Clare pune întotdeauna datoria şi oamenii ei mai presus de orice altceva.

— E mare păcat că Lady Clare trebuie să se sacrifice pentru noi toţi, rosti Dalian pe un ton provocator. Nu e corect.

— Destul, murmură Gareth. Ce-a fost a fost. Nu-mi rămâne decât să-mi fac datoria.

— Ce vreţi să spuneţi? se încruntă trubadurul.

— După cum am mai zis, fiecare bărbat puternic de pe această insulă trebuie să se ocupe de apărarea ei şi trebuie să fie bine antrenat.

— Nu sunt bărbaţi puternici aici în afară de dumneavoastră şi de soldaţii pe care i-aţi adus, milord, îl informă William.

— Tu pari puternic, zise Gareth. Şi câţi ani ai? Zece?

— Da.

— Atunci este timpul să-ţi începi antrenamentul de cavaler. Când eram de vârsta ta, deja exersam regulat cu lancea şi cu sabia.

— Eu? Cavaler? întrebă puştiul, care trase aer în piept şi fu cât pe ce să se înece cu bucata de plăcintă pe care o avea în gură. Nu, milord. Nu e posibil, adăugă el cuprins de un acces de tuse.

Ulrich traversă încăperea şi îl lovi între omoplaţi.

— Primul lucru pe care trebuie să-l înveţe un cavaler este cum să mănânce fără să se sufoce.

Ochii lui William se umeziră. Scuipă, îşi reveni şi reuşi să înghită restul de plăcintă. Respiră adânc de mai multe ori.

— Mama şi Lady Clare nu mă vor lăsa niciodată să mă antrenez ca să devin cavaler.

— De ce nu? se interesă Gareth.

— Sunt prea delicat.

— Aşa e, întări Dalian. N-o să-l lase să participe la instrucţie.

— Lady Clare şi Lady Joanna nu trebuie să-şi facă griji în legătură cu antrenamentul lui William. Astfel de lucruri sunt responsabilitatea mea, zise Gareth. Cu tine cum rămâne, menestrelule? Cum rămâne cu antrenamentul tău?

— Ha?

— Ai învăţat vreo tehnică folositoare înainte de a te apuca de harpă şi a începe să compui balade enervante despre tineri cavaleri care le pun coarne propriilor seniori?

— Fostul meu stăpân era un om învăţat, explică tânărul cu o notă de îngrijorare în ochi.

— Un om învăţat?

— Da. Ochii lui Dalian se mişcau în stânga şi-n dreapta de parcă ar fi căutat un loc în care să se ascundă. M-a crescut ca să-l ajut la studii.

— Era cavaler? întrebă Gareth.

— Da, un mare cavaler. A mers chiar şi la cruciadă. Dar a zis că nu avea nici un rost să mă înveţe tehnici de luptă, spuse Dalian cu buzele tremurânde. Cică eram neîndemânatic şi lipsit de orice talent în direcţia asta.

— Ai crescut pe moşia unui cărturar?

— Da, răspunse Dalian ştergându-şi sprâncenele transpirate cu mâneca.

— Tatăl tău te-a trimis să locuieşti în castelul unui cărturar? insistă Gareth.

— Tatăl meu nici nu are habar că exist. Nu-i ştiu numele. Sunt un bastard, domnule.

Gareth întâlni privirea feroce şi angoasată a lui Dalian. Ştia ce se ascundea în spatele temerilor şi mâniei tânărului.

— Se pare că avem ceva în comun, menestrelule.

Era evident că Dalian nu dorea să audă aşa ceva.

— Cel puţin ştiţi numele tatălui dumneavoastră. Thurston de Landry este un mare senior. Eu nu ştiu nimic despre bărbatul care mi-e tată, cu excepţia faptului că era cavaler şi mergea la turniruri. A găsit-o pe mama singură pe câmp. A siluit-o şi a lăsat-o grea. A plecat mai departe şi nu s-a mai întors după noi.

— Nu eşti singurul rezultat al unei asemenea uniuni neplăcute, spuse Gareth. Trebuie să-ţi croieşti singur drumul în lume. Cel puţin vei avea satisfacţia de a şti că toate realizările sunt rodul muncii tale. S-ar putea să descoperi că este folositor pentru un bastard să ştie să mânuiască sabia.

— Eu intenţionez să-mi câştig traiul ca menestrel sau poate ca om învăţat, replică Dalian. Nu vreau să-mi fac o carieră din a sparge ţeste sau din a mă lupta cu alţi bărbaţi în diverse bătălii.

Gareth se uită la Ulrich.

— Se pare că părerea proastă a domniţei mele despre soldaţi i-a molipsit pe toţi cei de pe moşie.

— Într-adevăr.

— Trebuie s-o putem face să se răzgândească.

— Sunt convins că o să găseşti o cale, spuse cavalerul. Întotdeauna o faci.

Gareth îşi îndreptă din nou atenţia spre Dalian.

— Mama ta a fost cea care a aranjat să fii crescut de cărturarul despre care ai vorbit mai devreme?

Tânărul scutură din cap. Privirea hăituită reapăru în ochii lui.

— Mama m-a iubit. Nu m-ar fi trimis de acasă. Dar a murit când eu aveam opt ani. Imediat după aceea, mătuşa mea m-a vândut stăpânului meu. Adică fostului meu stăpân.

— Te-a vândut? se încruntă Gareth.

— Da, răspunse Dalian printre dinţi. El i-a dat câteva monede în schimbul meu. Voia un tânăr sănătos şi inteligent. Aşa a spus. Unul care putea fi instruit ca să-l ajute apoi.

— Cărturarul acela, zise Gareth încet, a fost un stăpân dur?

Dalian tresări ca şi cum ar fi fost lovit cu un bici.

— El nu tolerează… adică nu tolera nici o greşeală.

— Ai ajuns aici, pe Desire, pentru că ai fugit de pe moşia lui?

— Nu, răspunse tânărul, care părea din ce în ce mai speriat. Nu, n-am fugit. Întotdeauna am ascultat ordinele lui. Întotdeauna. Dar niciodată nu era satisfăcut. Nu-l puteam mulţumi oricât de mult aş fi încercat. Nu conta ce făceam, nu reuşeam.

William îi atinse braţul cu un gest stângaci.

— Adu-ţi aminte ce-a zis Lady Clare, Dalian.

— Într-adevăr. Trubadurul trase de câteva ori aer în piept, iar privirea sa îşi recăpătă concentrarea.

— Ce-a zis Lady Clare? se interesă Gareth.

— N-are importanţă, mormăi tânărul.

— A zis că Dalian nu trebuie să uite că acum este în siguranţă, explică William. Când a venit aici, la început, nu putea dormi toată noaptea şi era tare speriat.

— Nu-i adevărat, şuieră Dalian.

— Ba da, e adevărat, insistă William. Săracul tresărea mereu chiar şi la cel mai mic zgomot, îi spuse el lui Gareth. Am venit odată de după colţ şi l-am speriat pe hol, lângă biroul lui Lady Clare, şi el aproape a leşinat Nu-i aşa, Dalian?

— Taci, îi strigă acesta furios. Este de-ajuns! Sănătatea mea nu-l priveşte pe Lord Gareth.

— Ba mă priveşte. La fel cum mă preocupă starea de sănătate a oricărui om aflat sub comanda mea. Numai cei care sunt perfect sănătoşi îşi pot duce la îndeplinire sarcinile aşa cum trebuie.

— Sănătatea mea e foarte bună, zise Dalian ridicându-şi bărbia într-un gest sfidător. Iar eu nu mă aflu sub comanda dumneavoastră.

— Ba da, la fel şi William, răspunse Gareth. Primul lucru pe care trebuie să-l facem este să ne ocupăm de antrenamentul vostru. Ulrich, du-i jos în curte pe cei doi viitori cavaleri şi iniţiază-i în cariera care-i aşteaptă. William şi Dalian vor începe exerciţiile imediat.

— Prea bine, milord, zise Ulrich. I se adresă lui William rânjind: Eşti gata, flăcău?

— O să învăţ să folosesc sabia? întrebă puştiul uluit.

— Da, răspunse Ulrich, care se duse spre el şi îi ciufuli părul. Şi cum să îmbraci o armură, cum să te porţi cu un armăsar de luptă şi cum să-ţi aperi castelul. Crezi că o să-ţi facă plăcere să înveţi toate astea?

— Sigur, spuse băiatul privindu-l cu ochi strălucitori. O să-mi placă foarte, foarte mult.

— Atunci, hai! îl îndemnă Ulrich. Şi tu, menestrelule.

— Nu, nu ne puteţi forţa să învăţăm astfel de lucruri, bombăni Dalian uitându-se disperat spre Gareth. Lady Clare n-o s-o permită niciodată.

O parte din entuziasmul de mai devreme dispăru din ochii lui William.

— Are dreptate, milord. Lady Clare n-o să ne îngăduie niciodată să începem antrenamentul de cavaleri.

— Lady Clare a vrut un bărbat care să asigure apărarea insulei, zise Gareth. Are unul care poate face asta. Sper că are îndeajuns de multă minte ca să mă lase să duc la îndeplinire această misiune.

— Clare, sigur eşti bine? întrebă Joanna ridicându-şi privirea de la mănunchiul de levănţică şi mentă pe care îl lega cu o sfoară.

— Sigur că sunt bine, răspunse Clare, care se întindea să agaţe un buchet proaspăt de suportul pe care erau puse plantele la uscat.

Hambarul lung în care lucra împreună cu Joanna era una dintre încăperile construite în apropierea gardului. Era plin cu buchete de flori şi ierburi aflate în diverse stadii de pregătire. Multe, precum levănţica şi menta, erau lăsate la uscat, urmând să fie transformate în parfumuri conform reţetelor lui Clare.

Unele dintre amestecurile complexe aveau să fie folosite la parfumarea cuferelor în care se ţineau hainele sau ajungeau în recipiente mici, cu capac, menite să înmiresmeze încăperile. Altele urmau să fie combinate cu uleiuri şi miere pentru a crea parfumuri, loţiuni şi balsamuri.

Lui Clare îi plăcea foarte mult hambarul pentru uscat plante. Obişnuia să se plimbe prin el ca prin grădină şi să se bucure de fiecare mireasmă. Îi plăcea să închidă ochii şi să compună în minte parfumuri, aşa cum făcea Dalian cu baladele.

La capătul îndepărtat al sălii se afla un container imens în care frunzele şi bobocii uscaţi erau amestecaţi în cantităţi mari. În acea zi era plin ochi cu petale uscate de la trandafirii timpurii, pelin, levănţică, mentă şi rozmarin. Clare încă era nehotărâtă în legătură cu amestecul şi se întreba dacă să adauge ulei de scorţişoară sau de trifoi pentru a stabiliza aroma.

După ce se decidea, plantele uscate aveau să fie îndesate în sute de săculeţi frumos brodaţi. Aceştia urmau să fie duşi la târgul de primăvară de la Seabern ce avea loc peste câteva zile, împreună cu săpunurile care erau şi ele în curs de preparare. Acolo produsele aveau să le fie vândute comercianţilor nerăbdători.

— Mi-am făcut griji pentru tine, zise Joanna.

— De ce? întrebă Clare în timp ce atârna de suport un alt buchet de levănţică.

— Încă de dimineaţă circulă zvonuri prin castel. Până acum cu siguranţă au ajuns şi în sat.

— Sunt conştientă că toată lumea este curioasă să afle detalii despre noaptea nunţii mele, bombăni Clare, dar nu am nici o intenţie să discut despre asta. Unele lucruri trebuie să rămână între soţ şi soţie.

— Clare, cred că ştii că nu e normal ca un soţ să poarte un bandaj imens după noaptea nunţii, spuse Joanna aruncându-i o privire exasperată. Ce s-a întâmplat, de fapt, azi-noapte?

— A fost un accident.

— Chiar ai folosit pumnalul Cerberului încercând să te aperi de îmbrăţişările lui?

— Nu, sigur că nu. Asta spun bârfele?

— Da, oftă Joanna. Ştiam că nu eşti nerăbdătoare să-ţi îndeplineşti responsabilităţile de soţie, dar nu am crezut că o să faci ceva atât de revoltător încât să-ţi înjunghii soţul în noaptea nunţii. Cum ai îndrăznit?

— Nu am făcut-o.

— Cred că Lord Gareth a fost furios pe tine, zise Joanna cuprinsă de un fior. E o minune că nu te-a bătut. Sau te-a bătut? vru ea să ştie.

— Nu fi ridicolă, Joanna. Ţi se pare că sunt bătută?

— Nu.

— Crezi că aş tolera un asemenea tratament?

— Nu, dar e un bărbat foarte mare, Clare. Mult mai mare decât tine.

— Nu uita că am reuşit să mă apăr de bărbaţi mari şi în trecut.

— Da, însă Lord Gareth nu este chiar aşa de prost ca Sir Nicholas.

— Un lucru pentru care sunt extrem de recunoscătoare. Joanna, nu am folosit pumnalul soţului meu contra lui azi-noapte. Nu a fost nevoie. Sir Gareth s-a comportat în cel mai cavaleresc mod cu putinţă.

Clare simţi un val de căldură la amintirea momentului în care Gareth se tăiase pe mână ca să-i protejeze onoarea. Nici un bărbat nu mai făcuse pentru ea un asemenea gest cavaleresc, nici măcar Raymond de Coleville. Era nedrept ca Gareth să devină punctul central al atâtor speculaţii şi bârfe răutăcioase. După acţiunile sale nobile merita mai mult. Din păcate, nu-i putea explica toate acestea Joannei.

— Un accident, murmură prietena ei.

— Da.

— Îmi pare rău, dar e greu de crezut, Clare.

— Întreabă-l pe Lord Gareth dacă nu mă crezi.

— Ştii foarte bine că n-aş putea face asta niciodată. Şi chiar dacă aş face-o, fără îndoială că va confirma versiunea ta, aşa cum şi tu o confirmi pe a lui. Se pare că vă înţelegeţi de minune la acest capitol.

„Joanna are dreptate”, îşi spuse Clare. Abia atunci îşi dădu seama câtă dreptate avea. Fie că intenţionase sau nu, Gareth reuşise să o lege de el într-un mod total neaşteptat. Aveau un secret împreună. Unul foarte intim. Un secret care, în felul lui, era la fel de personal ca şi modul în care Gareth o atinsese în noaptea precedentă.

Rămase împietrită, cu un buchet de levănţică şi trandafiri în mână. Se uita în gol la şirurile de flori şi ierburi care atârnau din tavan. Concluzia inevitabilă era că Gareth ştia exact ce făcea când se tăiase la mână. Probabil că prevăzuse totul, inclusiv modul în care scena i-ar fi afectat sentimentele faţă de el.

„E foarte priceput să-şi calculeze acţiunile”, îşi reaminti ea. Dar chiar dacă ştia asta, iniţiativa aceea fusese fără îndoială din cale-afară de galantă. Mai mult, era un gest pe care îl putuse plănui din timp. Gareth nu avusese de unde să ştie de fiolele cu sânge de pui pe care ea le primise în ziua nunţii,

însă venise în dormitor dotat cu fiola lui. Un alt gest calculat. Unul care fusese, în mod cert, foarte atent pus la cale. „A cui onoare îl preocupa de fapt?” se întrebă Clare. „A mea sau a lui?” Încă ştia mult prea puţine despre Cerber.

— Pe nasul Sfintei Ermiona, şopti ea. Totul a fost periculos de confuz.

Joanna se uită prin uşa deschisă a hambarului.

— O, iată-l pe William. Mi se pare că s-a dus la grajduri. Îţi jur, îşi petrece prea mult timp cu oamenii lui Gareth, Clare. Încep să mă îngrijorez.

— Ştiu, Joanna, dar nu cred că e nimic rău în asta.

— Dalian e cu el. Mă întreb ce pun la cale.

— N-am idee.

— O, Doamne! exclamă Joanna, care aruncă deoparte levănţică şi sări în picioare.

— Ce s-a întâmplat?

— Ranulf şi Sir Ulrich le-au dat lui William şi lui Dalian scuturi, zise Joanna speriată. Şi săbii de lemn. Clare, cred că o să le predea lecţii de mânuire a sabiei.

— Calmează-te, Joanna. Sir Ulrich şi Ranulf probabil că le arată echipamentul din dotare. Ştii că William e curios când vine vorba de astfel de lucruri.

— Da, dar menestrelul tău nu are asemenea pasiuni, şi totuşi e şi el acolo.

— Da?

Clare îşi scutură palmele şi se duse spre uşa hambarului. Se uită în curtea însorită. Nu era nici o urmă de îndoială cu privire la ceea ce se petrecea. William şi Dalian stăteau stânjeniţi unul lângă altul şi ţineau în mâini scuturi şi săbii de lemn. William părea încântat. Dalian, pe de altă parte, era furios. Clare îl văzu pe Gareth ieşind pe trepte ca să urmărească lecţia.

Ranulf îşi ridică scutul şi i se adresă lui William, care ridică lama de lemn şi lovi cu putere în scutul bărbatului. Joanna ţipă. Se întoarse pe călcâie şi se uită îngrijorată la Clare.

— E clar că Lord Gareth le-a ordonat lui William şi lui Dalian să se antreneze cu armele. Trebuie să opreşti asta imediat, Clare, te implor!

— Nu cred că le poate face rău, Joanna.

— Fiul meu e mult prea delicat. Pune capăt imediat neghiobiei ăsteia!

— Ăăă…

— Clare, fă ceva! Eşti stăpâna moşiei. Spune-le să înceteze cu prostiile alea atât de periculoase!

Clare se uită la Gareth. Avea neplăcuta bănuială că întreaga situaţie o depăşea. Acest gând o făcu să reacţioneze. „Sunt stăpâna insulei Desire, îşi reaminti ea. Eu dau comenzile aici.”

— O să discut imediat cu Ranulf şi cu Sir Ulrich.

Îşi ridică poalele rochiei şi ieşi hotărâtă în curte.

Capitolul 11

— Lady Clare, vreau să stăm de vorbă îi zise Gareth când o văzu. Vocea lui era joasă, iar cuvintele rostite i se adresau numai ei, însă aveau greutatea unei porunci. Clare se purtă ca şi cum nu l-ar fi auzit. Nu îndrăzni să-şi întoarcă privirea spre el. Îi era mai uşor să-l ignore. Te rog, trebuie să discutăm, insistă el.

De data aceasta percepu în glasul lui o notă poruncitoare fină, dar foarte clară. Degetele lui Clare se încleştară pe pliurile rochiei, dar rezistă tentaţiei de a se supune chemării şoptite.

— La dracu'! Ştiam că o îngreunezi situaţia, zise Gareth apropiindu-se de ea.

Clare îl ignoră. Era castelul ei şi ea se afla la comandă. Nu avea nici o intenţie să-i permită să preia controlul. Înţelegea însă cum reuşise el să se impună în faţa atâtor oşteni. Avea o autoritate înnăscută care i-ar fi dat oricui de gândit. Oricui, cu excepţia celor care erau obişnuiţi să dea ordine.

Îşi reaminti că şi ea putea să confere vorbelor ei un aer de autoritate atunci când situaţia o impunea. Făcea acest lucru de la doisprezece ani.

— Sir Ulrich! exclamă ea. Zâmbi cu răceală când acesta îşi întoarse capul. Ce se petrece aici?

— Lecţii de mânuit sabia, doamnă. Lord Gareth a ordonat ca William şi Dalian să-şi înceapă instrucţia.

Privirea cavalerului se mută de la faţa lui Clare spre un punct din spatele ei. Tânăra femeie îşi dădu seama că soţul ei traversa curtea şi se îndrepta către ei. Dalian şi William se uitară la ea şi apoi la Gareth. Nu erau singurii care se opriseră din activitate ca să vadă ce urma să se întâmple. Pe chipul lui William se citea dezamăgirea.

— Ah, Lady Clare, vă rog să spuneţi că pot să continui. O să fiu foarte atent. Vă jur că nu o să păţesc nimic rău.

În ochii lui Dalian licări satisfacţia răzbunătoare. Îi aruncă lui Gareth o privire de triumf care o enervă la culme pe castelană.

— Ştiam eu că n-o să ne lăsaţi să învăţăm astfel de lucruri periculoase, stăpână. Întotdeauna aţi spus că doar capetele seci îşi consumă energia luptând în turniruri.

— De ce nu am fost înştiinţată despre asta? întrebă Clare. Se opri în faţa lui Ulrich străpungându-l cu o privire ameninţătoare.

Gareth era la doar câţiva paşi. Trebuia să acţioneze rapid, sau iniţiativa avea să-i fie înăbuşită. Ulrich se uită peste capul ei.

— Cred că seniorul meu trebuia să se ocupe de asta.

— Lord Gareth poate face ceea ce doreşte cu dumneavoastră şi cu ceilalţi oameni ai săi. William şi Dalian sunt însă membri ai gospodăriei mele, iar bunăstarea lor este numai treaba mea.

— Prea bine, doamnă, murmură cavalerul. În ochii lui se citea o undă de amuzament.

— Trebuie să ne salvaţi, doamnă, se tângui Dalian.

— Vă rog să ne lăsaţi să exersăm, Lady Clare, o rugă William. Vreau să învăţ să folosesc o sabie ca să pot ajuta la apărarea castelului. Lord Gareth spune că e nevoie de mai mulţi oameni antrenaţi.

— Aşa este, întări Gareth venind lângă soţia lui. Nimeni nu poate spune că are suficient de mulţi oameni pregătiţi.

Întinse mâna şi o prinse pe Clare de braţ într-un gest de afecţiune menit a fi observat de privitori. Castelana observă însă rigiditatea degetelor lui. Nu o rănea, dar strânsoarea lui era implacabilă.

— Dalian şi William nu se află sub comanda ta, domnule, zise ea.

— Cred că e o mică neînţelegere aici, spuse Gareth. Privirea din ochii lui era politicoasă, dar hotărâtă. Nu este nimic ce nu poate fi lămurit imediat. Dacă doreşti să vii cu mine, o să-ţi explic totul.

— Nu cred. Milord, nu mi-am dat permisiunea ca William şi Dalian să exerseze mânuirea armelor.

— Nu, dar mi-am dat-o eu, aşa că totul e bine.

Clare deschise gura uimită.

— Nu ai nici un drept…

— Cât despre drepturile mele, cel mai bine ar fi să le discutăm în particular. Ulrich, continuă exerciţiile în timp ce îi dau toate explicaţiile cuvenite soţiei mele.

— Prea bine, milord, răspunse Ulrich, care se întoarse spre William şi Dalian. Hai să ne întoarcem la ce avem de făcut, flăcăi. Avem mult de muncă dacă vrem să vă transformăm în cavaleri.

— Lady Clare! strigă Dalian ca un căţeluş abandonat. N-o să ne salvaţi?

Mâna lui Gareth se strânse în jurul braţului lui Clare înainte ca ea să apuce să-i răspundă.

— Continuă-ţi antrenamentul, menestrelule. Cine ştie? Dacă munceşti suficient de mult, s-ar putea ca într-o bună zi să te salvezi când o să ajungi într-o situaţie neplăcută. Nu va mai fi nevoie să te ascunzi după fustele unei femei.

Dalian se făcu roşu ca focul. Ochii lui sclipeau din cauza furiei neajutorate, însă Gareth nu-i dădu atenţie. O conduse pe Clare de-a lungul curţii, spre hambar.

— Cum ai putut să faci aşa ceva? se răsti ea furioasă.

— Băiatul trebuie să devină bărbat. Cu cât mai repede cu atât mai bine, în cazul lui.

— De ce spui asta?

— Din câte am aflat, e copil din flori. Cred că a fugit din casa în care a fost crescut. Este singur pe lume, mai mult decât îşi dă seama. Şi are şi o fire respingătoare.

— Da, dar…

— Dacă vrea să supravieţuiască trebuie să înveţe cum să aibă grijă de el. Poezia lui jalnică dovedeşte că nu se poate baza pe talentul său la harpă ca să-şi facă un drum.

Clare percepu hotărârea din vocea lui, iar asta îi risipi şi ultima fărâmă de supărare.

— Ştii foarte bine despre ce vorbeşti, nu-i aşa, milord?

— Da. Spre deosebire de Dalian, eu am avut avantajul de a creşte pe moşia tatălui meu. Dar sunt un bastard, şi nimic nu poate schimba asta. Un bărbat care a venit pe lume fără un nume trebuie să-şi făurească unul.

Răceala din tonul lui îi spuse lui Clare mai mult decât cuvintele. Poate că Gareth fusese crescut pe moşia tatălui său, dar nu se simţise niciodată bine-venit acolo. Cel puţin ea avusese mereu insula Desire. Chiar şi în cele mai grele momente avusese un cămin. Avusese un loc în care oamenii o voiau şi aveau nevoie de ea, un loc de care ştiuse mereu că aparţinea.

Rezistă cu greu impulsului de a-i atinge maxilarul încleştat şi a-i spune că acum avea şi el o casă. Ştia că lui nu i-ar fi plăcut acel gest de compasiune.

— Apreciez îngrijorarea ta pentru menestrelul meu, însă Dalian e în siguranţă aici, pe Desire, zise ea.

— Da?

— Sigur că da. La fel şi William. Insula nu a fost atacată niciodată. Nimeni nu a trebuit să apere castelul sau satul. Singurul motiv pentru care avem nevoie de o companie de soldaţi este ca să ne protejăm transporturile.

Gareth îşi ţuguie buzele.

— Ţi se pare că rolul meu aici e cu totul neînsemnat, o ştiu prea bine, dar, din moment ce sarcina mea este să protejez insula, trebuie să-mi permiţi să iau deciziile care mă ajută în acest scop.

Clare îi aruncă o privire derutată. Se întrebă dacă îl rănise cumva.

— Sunt sigură că nu ai nevoie de ajutorul lui William sau al lui Dalian ca să aperi insula.

— Cine poate şti? Îmi place să mă pregătesc pentru orice eventualitate.

— Da, dar…

— Haide, Clare. Fii rezonabilă. Tânărul William are nevoie de exerciţiu fizic. Este în pericol ori să fie cocoloşit până la moarte de mama lui bine intenţionată, ori să se transforme într-o plăcintă cu carne de porc.

Clare îi dădea dreptate, dar nu prea îi venea să recunoască asta, căci ar fi însemnat să cedeze.

— Nu contest că William are nevoie de activitate fizică, reuşi ea să spună. Totuşi…

— În plus, are nevoie de compania unui bărbat. La fel şi Dalian.

Era prea mult.

— Ştiu că tânărul William a devenit în ultima vreme umbra lui Sir Ulrich, însă Dalian este foarte mulţumit în această gospodărie.

— Prea mulţumit, zise Gareth gânditor. Cred că menestrelul se agaţă de fustele tale şi sare la cel mai mic zgomot pentru că a fost speriat rău de tot de fostul lui stăpân. Ca să depăşească această teamă trebuie să capete încredere în propriile capacităţi de a se apăra.

Clare se uită urât la Gareth. Evaluase foarte bine situaţia, lucru care îi confirma unele concluzii. Dar mai era ceva la mijloc, mult mai important. Avea legătură cu rolul conducător pe acea moşie.

— Nu neg faptul că William şi Dalian au nevoie de îndrumările unui bărbat, zise ea precaută. Şi sunt de acord că exerciţiile au un rol în

restabilirea echilibrului trupesc. Dar nu trebuie să parcurgă instrucţia plină de pericole a unui cavaler ca să atingă aceste ţeluri.

— Vor fi în siguranţă sub supravegherea lui Sir Ulrich.

— Joanna se teme.

— Se va obişnui cu situaţia în curând. Nu asta e adevărata problemă, nu-i aşa?

— Nu. Clare se opri şi se întoarse ca să-l privească în ochi. Hai să stabilim ceva, milord. Eu o să iau deciziile care îi privesc pe membrii gospodăriei mele.

Privirea lui Gareth era la fel de rece ca şi cristalul de la mânerul sabiei sale.

— Ştiu că ai purtat singură pe umeri responsabilitatea faţă de moşie o perioadă lungă.

— Aşa e.

— Eşti, evident, obişnuită să duci greul singură.

— Exact.

— Dar nu mai eşti singură.

— Nu este nevoie să-mi reaminteşti asta, replică ea. O ştiu foarte bine.

Gareth îşi ridică sprâncenele.

— Tu eşti cea care i-a scris lui Thurston de Landry ca să ceară un soţ care poate proteja moşia.

— Şi ce dacă? Nu prea am avut de ales.

— Ideea e că ai primit ceea ce ai cerut, doamnă.

— Nu neapărat.

— E drept. Te-ai exprimat foarte clar că nu îndeplinesc toate cerinţele tale blestemate.

Clare îşi dorea să-şi fi putut domoli limba ascuţită.

— Nu am vrut să sune aşa.

— Da, însă ai crezut în ceea ce ai spus. Dar nu contează. Puţini dintre noi primesc ceea ce-şi doresc, filosofă el sprijinindu-şi palma pe mânerul sabiei. Trebuie să ne mulţumim cu ceea ce ne aduce soarta.

„Se pare că nici eu nu sunt genul de soţie la care el a visat”, se gândi Clare.

— Milord, încerc să spun altceva.

— Ca şi mine, doamnă. Să fiu sincer, poate că nu sunt ceea ce aţi comandat, dar sunt singurul soţ pe care îl aveţi. Vă rog să mă lăsaţi să-mi duc sarcinile la îndeplinire fără să interveniţi.

— Ce legătură are Instruirea lui Dalian şi a lui William cu apărarea acestei moşii?

— Clare! strigă Joanna.

Castelana se uită spre camerele de lucru. Joanna se îndrepta în goană spre ei.

— Trebuie să-i opreşti, zise aceasta grăbită. William se joacă în continuare cu sabia aceea periculoasă.

— Mă ocup eu de asta, promise Gareth.

— E prietena mea, replică Clare. Mă ocup eu.

— Ca soţ şi ca senior al acestei moşii trebuie să am parte de susţinerea dumitale, milady, spuse Gareth, iar privirea lui deveni dintr-odată foarte rece şi neiertătoare. Te avertizez, pentru binele tuturor, să nu mă iei de sus în faţa Joannei.

— Pe părul Sfintei Ermiona, e prea mult.

— Dacă nu o să părem uniţi în decizii, o să stârnim confuzie şi nemulţumire printre oamenii noştri. Chiar vrei asta?

„Oamenii noştri…” Vorbele o readuseră pe Clare la realitate. Trebuia să accepte faptul că locuitorii insulei erau acum şi supuşii lui Gareth. Ştia că el avea dreptate când insista că ei doi trebuiau să fie uniţi.

— M-ai prins într-o altă capcană bine meşteşugită, bombăni ea cu câteva secunde înainte ca Joanna să ajungă la ei. Ai grijă! Într-o zi o să mă răzbun.

— Te-ai răzbunat deja. Şi ce poveste are această răzbunare! Sunt un soţ care nu s-a bucurat încă de noaptea nunţii.

Ea îi aruncă o privire liniştitoare în timp ce Joanna se opri agitată în faţa lor.

— Clare, de ce nu i-ai spui lui Sir Ulrich să înceteze antrenamentul? întrebă aceasta. William ar putea fi rănit în orice moment. Uită-te cum vântură sabia aia de lemn.

Clare îşi adună curajul.

— Lord Gareth e de părere că un asemenea antrenament le va face bine atât lui William, cât şi lui Dalian. Am discutat chestiunea şi am ajuns la concluzia că are dreptate. Sunt de acord cu decizia lui.

— Eşti de acord cu el? întrebă Joanna cu ochii măriţi din cauza şocului.

Clare nu îndrăzni să se uite la Gareth. Dacă l-ar fi văzut zâmbind triumfător nu era sigură că l-ar fi putut lăsa în pace.

— Fii sigură că mi-am dat acordul ca William şi Dalian să fie învăţaţi lucruri utile, cavalereşti. Ca formă de exerciţiu fizic, adăugă ea repede.

— Dar niciodată nu ţi-au plăcut astfel de activităţi, nici măcar de dragul sănătăţii, zise Joanna. După ce a fost omorât Edmund mi-ai spus că în viaţa ta nu mai vrei să auzi sunetul de lance care loveşte o ţintă.

— La acel moment am fost subiectivă.

— Durerea pe care soţia mea a trăit-o la momentul morţii fratelui ei evident a împiedicat-o să vadă beneficiile exerciţiului, interveni Gareth relaxat.

Joanna păru nesigură.

— A fost foarte întristată şi predispusă melancoliei. Oricum, am auzit-o spunând foarte clar că a antrena un om să devină cavaler este o mare idioţenie.

Clare văzu o scânteie în ochii lui Gareth. Roşi.

— La acea vreme soţia mea nu era conştientă de avantajele instrucţiei pentru tineri, spuse el. Însă i-am explicat aceste beneficii şi doreşte ca William şi Dalian să aibă parte de ele.

— Ce beneficii? îl întrebă Joanna cu o privire rugătoare. William ar putea fi rănit foarte grav.

— S-ar putea răni urcându-se într-un măr sau căzând pe trepte, dar e puţin probabil să se întâmple, zise Gareth cu o blândeţe surprinzătoare. Fiul dumneavoastră este mai în siguranţă cu Sir Ulrich decât în propriul său pat.

— William are o constituţie delicată, insistă femeia. Astfel de antrenamente şi exerciţii îl vor epuiza.

— Un regim de exerciţii atent supravegheate îi va întări constituţia şi îi va echilibra corpul. Am văzut multe exemple de băieţi fragili care şi-au îmbunătăţit considerabil sănătatea prin activitate fizică regulată şi viguroasă.

— Nu sunt sigură, spuse Joanna căutând sprijin în direcţia prietenei sale.

Clare reuşi să afişeze ceea ce spera că era un zâmbet încurajator.

— Trebuie să avem încredere în soţul meu şi în Sir Ulrich că ştiu despre ce vorbesc, Joanna. Amândoi au multă experienţă în astfel de lucruri.

— Au experienţă în vânătoarea de răufăcători, nu în educarea tinerilor, o corectă Joanna disperată.

— Nu e aşa, răspunse Gareth. Eu mi-am antrenat oamenii care mă slujesc de ani buni. La fel şi Ulrich. Ştim ce facem.

Joanna îşi mută privirea de la unul la celălalt. O parte din îngrijorarea ei se risipi. Nu părea complet satisfăcută, dar în mod clar îşi dădea seama că avea de-a face cu un cuplu unit în decizii, ceea ce părea s-o linişească în oarecare măsură.

— Păi, dacă sunteţi aşa de siguri că William nu va fi rănit, cred că va fi în regulă să încerce un program de exerciţii.

— Ce-ar fi să discuţi cu Sir Ulrich la cină despre antrenamentul lui William? îi sugeră Clare. Cred că asta va răspunde la multe dintre întrebările tale.

Joanna se lumină la faţă.

— Da, exact aşa o să fac. Sir Ulrich este un cavaler foarte amabil şi curtenitor. Şi foarte înţelept.

— O să fie un bun exemplu pentru cei doi tineri, zise Gareth cu o licărire jucăuşă în ochi. Nu este genul de cavaler neghiob, prost educat şi cu temperament urât.

Clare îşi dădu ochii peste cap şi spuse în gând o rugăciune către Sfânta Ermiona ca să-i dea putere.

— Da, poate că Sir Ulrich va avea, într-adevăr, o influenţă bună asupra lui William, spuse Joanna. Vă rog să mă scuzaţi, milord, i se adresă ea lui Gareth cu o înclinare scurtă a capului. Cred că o să mă duc să mă uit la antrenament.

— Să o faceţi de la distanţă, o sfătui Gareth. Altfel îi veţi distrage atenţia fiului dumneavoastră şi nu o să se mai bucure de beneficii.

— Prea bine.

Clare o văzu pe Joanna alăturându-se celorlalţi oameni care se adunaseră ca să asiste la antrenament.

— Foarte bine, doamnă, murmură Gareth. Ştiu că nu ţi-a fost deloc uşor. Dar e timpul să nu-l mai cocoloşească pe flăcău. Nu-l poate proteja la nesfârşit.

Clare se încruntă din cauza razelor puternice ale soarelui şi se întoarse cu faţa către el.

— Ţi-am făcut pe plac în această privinţă, milord. Sper că eşti mulţumit. Data viitoare o să mă întrebi şi pe mine înainte de a lua decizii care îi afectează pe cei care se află în grija mea, e clar?

— Trebuie să împărţim între noi răspunderea pentru deciziile care îi privesc pe oamenii de pe această moşie, Clare.

— Un motiv în plus ca să discuţi cu mine înainte de a lua hotărâri importante.

Gareth o luă din nou de mână şi o conduse spre hambar.

— Cred că este mai bine să terminăm această conversaţie între patru ochi. Ajunge cât am dat apă la moară bârfitorilor.

Privirea lui Clare se mută la bandajul de pe mâna lui. Simţi un sentiment de vină.

— Sunt conştientă de asta, milord, şi nu-ţi pot spune cât de mult regret.

— Încearcă.

— Poftim?

— Am zis să încerci să-mi spui cât de mult regreţi gestul meu de sacrificiu, zise Gareth grăbind-o prin uşa hambarului cufundat în umbră.

— Mă tachinezi, milord? îl întrebă ea suspicioasă.

— Nu, doamnă.

Gareth se opri să se uite la şirurile lungi de flori puse la uscat.

— Deci aici se produce averea de pe insulă.

— Este una dintre camerele de lucru, da.

— Aş vrea să văd şi restul.

Gareth păşi încet pe culoarul delimitat de câteva bănci lungi. Se opri în faţa unui recipient plin cu soc, petale de trandafiri şi licheni de stejar. Întinse o mână, îşi umplu palma cu plante şi duse amestecul la nas.

— Dulce. Bogat. Mirosul unei femei, fără îndoială. Este cumva una dintre reţetele tale profitabile?

— Da. O să se vândă bine la târgul de primăvară.

Clare îşi puse mâinile în şolduri şi bătu din picior în timp ce cavalerul se ducea de la un bol la altul.

— Îmi place ăsta, zise el adulmecând o mână cu ingrediente uscate. Curat şi proaspăt. Miroase a mare.

Clare îşi încrucişă braţele la piept.

— Este o combinaţie de condimente şi mentă care este preferată de bogătaşii din Londra.

Gareth dădu aprobator din cap şi puse mixtura înapoi în bol.

— Şi astea? întrebă el arătând spre grămăjoarele de flori uscate aşezate pe nişte mese.

— Violete, trandafiri şi rizomi parfumaţi. Le combin cu ceară de albine ca să creez un balsam. De două ori pe an trimit această marfă în sud. Este un produs care a devenit foarte îndrăgit.

Gareth se uită spre uşa din capătul opus la hambarului.

— Ce este în încăperea alăturată?

— Acolo este zona în care creez uleiurile aromatice. Acolo lucrez cu flori proaspete şi ierburi în locul celor uscate de aici. Milord, cred că încerci să-mi distragi atenţia.

— Ţi se pare neobişnuit faptul că sunt interesat de munca ta? o întrebă el în timp ce se îndrepta spre uşa de legătură.

— În aceste împrejurări, da.

Gareth deschise uşa şi intră în încăperea următoare.

— Nu mă poţi judeca pentru că sunt curios. Acum că am renunţat la slujba de vânător de răufăcători, viitorul meu e în mâinile tale. Miroase ca şi cum toate florile de pe pământ sunt adunate aici, observă el trăgând aer în piept.

Clare se încruntă şi se duse repede după el.

— Ţi-am spus, camera aceea de lucru este plină cu petale proaspete şi alte ingrediente.

Gareth se îndreptă spre o urnă imensă acoperită şi săltă capacul. Inspiră adânc parfumul din interior.

— La dracu'! E îndeajuns ca să ameţească pe cineva.

— Ulei de trandafiri, îi explică ea.

— Şi asta? se interesă el ridicând un alt capac.

— E un amestec de uleiuri alcătuit din levănţică proaspătă, trifoi şi multe alte ingrediente. Milord, scuză-mă dacă mă îndoiesc de interesul pe care îl arăţi creaţiilor mele. Amândoi ştim că încerci să eviţi discuţia.

— Cearta, o corectă Gareth adulmecând uleiul de levănţică şi de trifoi.

— Poftim?

— Încerc să evit cearta. Aşeză capacul la locul lui pe urnă şi se uită la trei recipiente mari care se aflau pe masă. Ce e în vasele astea?

— Miere, ceară de albine şi oţet, spuse Clare, care încerca din răsputeri să-şi astâmpere nervii. Amestec mai multe plante şi ierburi în ele ca să creez diverse loţiuni şi creme. Milord, nu vreau să mă cert cu tine, dar…

— Excelent, comentă el. Nu-mi place să mă cert, să ştii. Atingând o presă mare şi grea confecţionată din lemn şi fier, se interesă: Ce este acest dispozitiv mecanic?

— Îl folosesc pentru a extrage ulei din scorţişoară şi trandafiri. Este proiectat de arabi.

— De unde îl ai?

— A fost al tatălui meu. El l-a descoperit într-o călătorie în Spania. Se afla într-un cufăr mare plin cu cărţi şi alte lucruri pe care mi le-a trimis cu puţin timp înainte de a muri.

Gareth lovi uşor unul dintre şuruburile de metal. Expresia lui oglindea profunda curiozitate.

— Fascinant.

— Din păcate, acum e stricat. N-am reuşit să-l repar.

— Poate că aş putea încerca eu. Am studiat câteva lucrări traduse din limba arabă care descriau dispozitive mecanice.

— Da? Clare deveni dintr-odată intrigată. Era o latură a lui pe care nu o observase până atunci.

— Da. Gareth zgâlţâi una dintre balamalele presei.
— Poate că ţi-ar plăcea să vezi camerele de lucru ale tatălui meu. Se află în cealaltă parte a curţii. Le-am ţinut încuiate de când a plecat de pe Desire, în urmă cu un an. Sunt pline cu obiecte pe care le-a descoperit în numeroasele lui călătorii.
— Mi-ar plăcea foarte mult să le vizitez.
— Atunci o să-ţi dau cheile. Poate că te-ar interesa şi cartea pe care o scria.
— A scris o carte? Gareth părea impresionat.
— Este o compilaţie de reţete şi tratate pe care le-a tradus din arabă. Din păcate, tata nu a fost un scriitor talentat. Este un volum destul de greu de citit.
— Abia aştept să-l parcurg.
Clare se încruntă exasperată. Îşi dădu seama că Gareth reuşise să-i abată atenţia de la subiectul iniţial.
— Deocamdată însă, aş dori să discutăm despre natura asocierii noastre.
— Ca un bărbat care şi-a câştigat existenţa ştiind când să se lupte şi când să-şi ţină sabia în teacă, îţi spun sigur că nu vrei să avem o astfel de discuţie. Cel puţin, nu acum.
— Nu? întrebă ea ostentativ.
— Uneori e mai bine să nu abordezi direct problema.
— O asemenea discreţie mă uimeşte, domnule. Aş fi crezut că preferi lupta deschisă.
— Nu. Am dus prea multe bătălii la viaţa mea.
— Scuză-mă dacă mă îndoiesc de asta, milord.
— E adevărat. Aş prefera să inhalez vaporii parfumurilor tale decât să mă lupt cu tine.
— Este o luptă pe care nu o poţi evita. O să lămurim treaba asta dintre noi. Şi o s-o facem acum.
— Bine. Dacă vrei luptă, luptă o să ai.
Clare se uită la el nesigură.
— Milord, să stabilim clar cine dă ordinele pe insulă.
— Foarte bine. Gareth se duse la o altă urnă şi se uită înăuntru. Primul lucru pe care trebuie să-l înţelegi, doamnă, este că eu nu sunt sub comanda ta. Nu mi-ai angajat nici serviciile şi nici sabia. Sunt soţul tău.
— Mi-ar fi greu să uit asta. Încerc doar să fiu o soţie potrivită, dar tu îngreunezi foarte mult lucrurile.
— Nici tu nu uşurezi situaţia când mă tratezi ca şi cum aş fi puţin mai mult decât un paznic angajat
— Pe brâul Sfintei Ermiona, nu te tratez ca şi cum ai fi un paznic angajat! exclamă ea mânioasă. Am încercat să-ţi arăt respectul cuvenit unui soţ. Mi se pare că am cedat de fiecare dată.
— Aşa vezi tu lucrurile? Crezi că ai fost forţată să cedezi?
— Da, exact aşa mi se pare.
Gareth se sprijini de o masă şi îşi încrucişă braţele la piept.

— Şi cu mine cum e? Eu n-am făcut compromisuri? Crezi că mi-e uşor să mă împac cu rolul de soţ?
— Nu văd ce greutăţi ai de întâmpinat.
— Să ţi le enumer? Gareth ridică mâna şi arătă un deget. Încă de când am ajuns aici mi-ai dat de înţeles pe toate căile posibile că nu corespund cerinţelor tale.
— Erai ceva neaşteptat, bombăni Clare.
Gareth o ignoră. Ridică un alt deget.
— Ai declarat în faţa întregii gospodării că nu aveai de gând să te porţi aşa cum se cuvine, ca o soţie.
— Am acceptat să împart dormitorul cu tine.
— Ai refuzat să ne consumăm căsătoria în noaptea nunţii.
— Ţi-am spus de dimineaţă că am regretat acea decizie. Refuzul a fost o prostie din partea mea, mărturisi ea trăgând aer în piept. La noapte voi fi pregătită.
El îi aruncă o privire ironică.
— Să-ţi faci datoria? Să mă ierţi dacă nu mă entuziasmează perspectiva de a face dragoste cu o femeie care simte că este forţată să-şi îndeplinească responsabilităţile în dormitor.
Clare se săturase. Păşi pe culoar şi se opri în faţa lui.
— De-asta ai refuzat să consumi căsătoria în dimineaţa asta, când ţi-am oferit ocazia? Ţi-ai pierdut entuziasmul?
— Dai vina pe mine? se încruntă el.
Tânăra femeie îşi pierdu cumpătul.
— Dacă nu mai ai chef de asta, avem o problemă serioasă, nu-i aşa?
— Care ar fi problema?
— Am aflat din surse de încredere că, spre deosebire de o femeie, un bărbat nu-şi poate îndeplini obligaţiile de soţ dacă nu manifestă entuziasm pentru ceea ce face.
— Cine ţi-a spus asta?
— Maica superioară Margaret, se răsti ea triumfătoare.
— Ah.
— Îi pui la îndoială afirmaţiile?
— Nu. Are dreptul să spună ce vrea, zise el ridicând din umeri.
— Ce-o să facem dacă nu o să-ţi poţi recăpăta entuziasmul? Poate că vom fi forţaţi să anulăm căsătoria…
Gareth împietri.
— Deci ăsta e planul tău… Te gândeşti la sfârşitul acestei căsnicii înainte ca ea să fi început.
Clare se uită în ochii lui şi văzu fumul focurilor iadului. Dar era prea prinsă de propria văpaie ca să-şi ţină gura.
— Anularea ar fi, cu siguranţă, o măsură necesară dacă nu poţi manifesta suficient entuziasm pentru rolul de soţ.
— Buna maică superioară a uitat să-ţi spună un lucru important despre entuziasmul unui bărbat, doamnă.
— Şi care ar fi acela, milord?

— Uneori poate fi stârnit de cel mai ciudat lucru, zise el zâmbind uşor. Uneori, de exemplu, o ceartă bună e suficientă.

Clare desluşi prea târziu sclipirea de avertisment din ochii lui. Făcu un pas înapoi repede, dar nu îndeajuns de iute. Gareth o prinse în braţe, făcu trei paşi mari de-a lungul încăperii şi o azvârli într-un container, peste o stivă de boboci şi ierburi proaspete. Clare ţipă şi se scufundă în grămada parfumată. Petale de trandafiri şi frunze de levănţică zburară în aer. Mirosul intens de flori proaspete o acapară.

Înainte ca ea să-şi recapete răsuflarea, Gareth sări în container. Îi acoperi gura cu a sa şi o apăsă sub greutatea lui pe muntele de petale moi şi parfumate.

Capitolul 12

Clare era copleşită de senzaţia pe care o simţea sub apăsarea trupului lui Gareth. Degetele lui îi prinseră părul. Gura îi era feroce, fierbinte şi avidă. Mirosul lui îi făcu capul să se învârtă mai mult decât parfumul grămezii de petale în care zăcea îngropată pe jumătate. Uită complet de ceartă, de insulte şi de furia care o prinsese în gheare un moment mai devreme.

Atingerile lui Gareth din noaptea precedentă îi reveniră în minte, însă fură înghiţite de noul val de exaltare ce o făcu să uite de tot şi de toate. Voia să cunoască din nou acele senzaţii minunate. Gareth îşi îndepărtă gura de a ei.

— Te felicit, doamnă. Nu ştiu pe nimeni altcineva care mă poate provoca aşa cum faci tu. Acum trebuie să suporţi consecinţele.

Clare se uită în ochii lui.

— Eşti supărat pe mine?

— Nu sunt sigur ce simt în acest moment, spuse el cu o voce aspră. Tot ce ştiu este că în clipa în care vom termina cu asta nu vom mai discuta despre nici o anulare.

— N-am cerut niciodată o anulare, zise ea înfiorată. Am vorbit despre asta pentru că ai spus că s-ar putea să nu-ţi poţi face datoria în patul conjugal.

— O să descoperi curând că am de gând să-mi îndeplinesc îndatoririle.

Gareth îşi lăsă capul în jos şi îi cuprinse din nou buzele între ale lui. Limba lui îi invadă gura. Clare răspunse pe dată sărutului adânc. Se întrebă dacă nu cumva el încerca să o intimideze, poate chiar să o sperie puţin. Însă era imposibil. Tânjea după atingerea lui, iar pasiunea lui evidentă îi risipi gândurile cârcotaşe.

Îi simţi piciorul strecurându-se între coapsele ei. El îşi ridică genunchiul şi o deschise pentru a o atinge. Îi apucă marginile tunicii şi ale rochiei şi i le ridică până în talie. Clare tremură şi îşi încleştă degetele în părul lui. Se arcui sub palmele lui fremătătoare.

— Eşti la fel de udă ca trandafirii după ploaie, se minună el.

O mângâie aşa cum făcuse în noaptea precedentă până când ea tremură de disperare. Se prinse de el, iar vocea i se transformă într-un ţipăt rugător. Îşi petrecu piciorul în jurul lui, căutând mai mult.

— De ce naiba am pierdut noaptea trecută? şopti Gareth cu vocea groasă şi sugrumată. Am fost un prost. Îşi strecură cu blândeţe un deget în ea. Clare gemu. Corpul ei se încordă în jurul lui. Deschise gura ca să tragă aer în piept.

— A fost vina mea. Eram confuză. Am crezut că voiam să aştept.

— Erai confuză, iar eu am fost un idiot. Ce pereche!

O acoperi cu sărutări fierbinţi pe gât şi pe umeri. Îşi strecură încă un deget în interiorul ei.

— O, gemu Clare. O…

— Aşa de strâmtă… Un boboc dulce, nedeschis.

— Asta îţi scade entuziasmul, milord? întrebă ea neliniştită.

El gemu şi îşi lăsă capul în jos pentru a-i săruta curbele sânilor.

— Nu, doamnă, nu.

Ea zâmbi, vizibil uşurată.

— Mă bucur.

— Nici măcar raiul şi iadul la un loc nu mi-ar putea diminua entuziasmul în acest moment.

Clare simţi cum o deschidea, o făcea să se relaxeze şi să se ude şi mai tare. Tremura de dorinţă. Tensiunea magică pe care o experimentase în noaptea precedentă îi producea fiori. Ardea de nerăbdare.

— Mai repede, îi spuse în ureche. Te rog, mai repede.

Gareth îşi săltă capul şi se uită în jos la ea. Ochii lui erau la fel de misterioşi precum ceaţa care învăluia uneori insula.

— M-am însurat cu un tiran.

— Trebuie să mă ierţi, milord. După cum ţi-am spus, sunt obişnuită să deţin controlul pe-aici.

— La capitolul ăsta, dorinţa ta este un ordin pentru mine.

Gareth îşi desfăcu hainele şi îşi scoase bărbăţia tare. Clare se uită cu coada ochiului la corpul lui excitat în timp ce el se aşeza între picioarele ei. În ciuda încântării crescânde, simţi un fior de nesiguranţă.

— Poate că ar trebui să încercăm să-ţi diminuăm entuziasmul înainte să mergem mai departe.

— Nu crezi că este mult prea târziu să mai facem ceva în sensul ăsta?

— N-am vrut să te supăr. Nu e vina ta că nu ai mărimea potrivită. Îl strânse în braţe şi apoi îl sărută pe gât, murmurând: Sunt sigură că o să ne descurcăm.

— Da. Aşa o să facem.

— Şi eu sunt foarte entuziasmată, Gareth.

— Simt.

O sărută şi începu să se împingă în ea. Aşteptându-se la o senzaţie similară cu aceea pe care o trăise când îşi strecurase degetele în ea, fu uimită când îl simţi tare şi oarecum brutal. El se apăsă şi mai energic, iar ea deveni şi mai alarmată.

— Gareth!

— Ai încredere în mine.

— Aşteaptă, trebuie să vorbim despre asta, scânci Clare.

— Vorbele tale de mai devreme ne-au adus aici.

— Da, dar…

— Ai încredere în mine, şopti el.

Tânăra femeie se agăţă de el ca şi cum s-ar fi pregătit să coboare în iad.

— Sunt gata, anunţă ea curajoasă.

— N-o să fie aşa de rău, să ştii, îi spuse el adâncindu-se şi mai mult. Pe frunte îi apărură broboane de sudoare. Cel puţin, nu cred că o să fie prea rău.

Clare îşi închise ochii şi îi strânse cu putere.

— Spune-mi când se termină.

El scoase o exclamaţie bizară, pe jumătate strangulată.

— Da, o să încerc să-mi aduc aminte.

Îl simţi încordându-se şi îl văzu trăgând aer în piept de parcă s-ar fi pregătit pentru o bătălie periculoasă. Se adânci în ea până la capăt cu o mişcare puternică. Şocul penetrării o lăsă fără voce şi fără aer. Când îşi reveni, se prinse de umerii lui laţi. Era furioasă pentru că se simţea privată de plăcerea înnebunitoare la care se aşteptase.

— Joanna a avut dreptate. Partea asta a căsătoriei este, într-adevăr, o mare pacoste.

— Stai nemişcată o clipă, îi ceru el. Stai, am zis. Nu te mai zvârcoli.

Clare deschise ochii şi se încruntă la el.

— Am crezut că o să simt acelaşi lucru ca aseară.

— O să simţi asta, îi promise el în timp ce încerca să-şi recapete stăpânirea de sine. Într-un final.

— Pe degetul mic al Sfintei Ermiona, m-ai păcălit, Cerberule!

— Nu, doar că n-am experienţă cu fecioarele.

— Ştiam eu că eşti prea mare, mormăi ea. Am ştiut din clipa în care te-am văzut pentru prima oară.

Gareth o acoperi cu sărutări drăgăstoase pe nas şi pe obraji.

— Iartă-mă, Clare. N-am vrut să te doară.

Scuza o înmuie întru câtva.

— De fapt, nu mă doare prea tare. Cel puţin nu mă mai doare. Dar sunt foarte bucuroasă că s-a terminat.

— Clare…

— Te poţi opri acum. Sigur, căsătoria s-a consumat. Nu mai trebuie să te temi că o să cer anularea.

— Pentru ultima oară, te rog, nu te mai mişca! îi ceru el răspicat.

— Doar am încercat să găsesc o poziţie confortabilă.

— O să mă ocup eu de confortul tău.

— Acum ieşi?

— Nu încă.

Era dezamăgită.

— Asta înseamnă că încă nu ai terminat?

— Exact.

Începu să alunece încet şi cu grijă şi să iasă din ea.

— Acum pot să înţeleg de ce este greu pentru un soţ să găsească suficient de mult entuziasm pentru astfel de lucruri noapte după noapte, bombăni Clare.

— L-ar ajuta dacă soţia lui nu ar vorbi încontinuu în timpul efortului.

— O, făcu ea întristată. Scuzele mele, nu am vrut să-ţi stric concentrarea. Doar încercam să…

— La dracu', e de ajuns!

Gareth îi pecetlui gura cu a lui. În acelaşi timp se împinse iarăşi în ea până la capăt. Clare gemu, dar nu de durere. Bărbatul se retrase aproape de tot şi repetă procesul. Din nou şi din nou. Fiecare mişcare era perfect controlată şi era realizată cu o atenţie incredibilă. Cutele rigide de pe faţa lui şi muşchii încordaţi ai corpului spuneau propria lor poveste. Era un armăsar de luptă ţinut în frâu, puterea îi era îngrădită şi tremura de nerăbdare.

Clare îşi ţinu respiraţia şi strânse din pleoape, dar după câteva clipe îşi dădu seama că mişcările lente ale corpului lui nu erau deloc neplăcute. Simţea transpiraţia de pe spatele lui, care îi udase tunica. Totuşi, în ciuda efortului evident pe care îl făcea, entuziasmul lui nu părea să dea semne de scădere.

Ea deschise ochii când Gareth îi ridică picioarele şi le puse pe umeri. Înainte să apuce să protesteze faţă de noua poziţie, el îşi duse o mână între ei şi o atinse. Fără nici un avertisment, tensiunea năvalnică o cuprinse din nou.

— Gareth…

— Ţi-am spus să ai încredere în mine.

Îi apucă micul boboc umflat între degetul mare şi arătător şi îl mângâie cu blândeţe. Clare ţipă, dar sunetul fu estompat de gura lui iubitoare. Îşi încleştă unghiile în carnea lui şi se lăsă pradă valurilor minunate de plăcere care o năpădiră. Aproape că nu auzi sunetul de satisfacţie pe care îl scoase Gareth. Se amestecase cu ţipetele ei înăbuşite în timp ce amândoi se scufundau în marea de petale parfumate.

Peste câtva timp, Gareth deschise ochii. Se întinse şi îşi dădu seama că nu se mai simţise niciodată atât de bine. Se uită cruciş la o petală de trandafir care îi era lipită de vârful nasului. Suflă în ea şi o urmări plutind în aer. Era, practic, îngropat în boboci parfumaţi. Zâmbi. Izul îmbătător al florilor îngrămădite era însă amestecat cu unul pământesc, unul care îi provoca o mare satisfacţie. O făcuse pe Clare soţia lui în totalitate. Nu avea să mai fie vorba despre nici o anulare.

Muntele de flori se mişcă. El îşi întoarse privirea şi o văzu pe Clare ridicându-se. Îşi aşeza hainele şi îşi scutura petalele din păr. Când îşi dădu seama că el o privea, îi zâmbi. Nu spuse nici un cuvânt

— Acum poţi să vorbeşti. Nu am vrut să te fac să taci pe vecie.

Întinse mâna şi îi îndepărtă o petală galbenă de pe mânecă. Clare zâmbi.

— Nu ştiu ce să spun.

— Nici eu.

Gareth puse o palmă pe ceafa ei şi îi aduse gura spre el pentru un sărut pătimaş. Clare se apropie de el. Părul ei, care mirosea a ierburi proaspete, îi mângâie faţa. Degetele ei îi atinseră pieptul şi apoi coborâră încet. Gareth simţi că palpită.

— Entuziasmul pare să-ţi fi revenit, milord.

— Cred că ai dreptate.

Îşi încleştă degetele în părul ei moale şi o trase mai aproape. O bătaie neaşteptată în uşa atelierului o făcu pe Clare să tresară. Se îndreptă şi se ridică repede.

— Milord, eşti aici? strigă Ulrich. A venit fierarul.

— La dracu'! bombăni el ridicându-se ezitant Mai bine mă duc; altfel, până la cină, toată lumea din castel o să ştie ce-am făcut aici.

— Crezi că o să bănuiască… zise ea nedumerită.

— Da.

Obrajii ei căpătară o frumoasă nuanţă de roz.

— Pe degetul mare al Sfintei Ermiona! Numai la asta se gândeşte lumea în ultima vreme?

— Trebuie să înţelegi că detaliile mariajului nostru o să fie mereu în centrul atenţiei.

— Vreau ca oamenii noştri să găsească alte subiecte de discuţie.

— Mă îndoiesc de faptul că o vor face atât timp cât le oferim atâtea scene interesante, spuse Gareth pe când ieşea din containerul cu flori.

Atunci îşi dădu seama că ea spusese „oamenii noştri” când se referise la locuitorii insulei. Era un semn bun.

— Milord? strigă Ulrich din nou. Eşti aici?

— Da, strigă Gareth. Vin imediat.

Se întoarse ca s-o ajute pe Clare să iasă din grămada de flori. Era o privelişte rară. Se uită la ea un moment, captivat. Petalele care se scurgeau de pe ea o făceau să pară o fiinţă magică ce se ridica dintr-o pădure. Apoi văzu pata mică şi roşie de pe rochia ei. Maxilarul i se încleştă.

— Te-am rănit foarte tare?

— Nu, răspunse ea îndepărtând petalele de pe rochie. Du-te. Ai treabă. Trebuie să-mi aranjez hainele.

Gareth nu-şi putea lua ochii de la faţa ei luminoasă. Acum era a lui şi îi aparţinea aşa cum nu mai aparţinuse nici unui alt bărbat, nici măcar lui Raymond de Coleville, modelul ei de cavalerism. Poate că-l iubise – poate că încă îl mai iubea – dar nu i se oferise lui. Se păstrase pentru lordul şi soţul ei, Cerberul din Wyckmere. „Ştiu foarte bine cum să protejez ceea ce am câştigat cu mâna mea, îşi spuse cuprins de un val de hotărâre. Şi o să te protejez, Lady de Desire.”

— Cu timpul o să-l uiţi, Clare, rosti el cu voce tare.

Ea îl privi uimită.

— Să uit pe cine?

Ulrich mai bătu de trei ori în uşă într-o succesiune rapidă.

— Să-l trimit pe fierar acasă şi să-i spun să vină mai târziu, milord?

— Nu, vin acum.

Gareth întoarse spatele imaginii senzuale. Se îndreptă spre uşă, o deschise, şi ieşi afară în lumina puternică a soarelui.

— Ei, Ulrich? Unde este fierarul nostru? întrebă el în timp ce închidea bine uşa astfel încât prietenul lui să n-o vadă pe Clare.

— La grajduri. Privirea cavalerului era amuzată. Ai petrecut ceva vreme în atelier. Nu am ştiut că eşti aşa de interesat de misterele parfumurilor.

Gareth porni prin curte.

— Mă ştii, Ulrich, sunt mereu interesat să aflu cum funcţionează lucrurile.

— Da, eşti un om căruia îi place să aprofundeze cele mai intime detalii.

— Am anumite responsabilităţi ca senior al acestei moşii.

— Într-adevăr, răspunse Ulrich cu subînţeles.

— Numai un prost nu ar vrea să cunoască îndeaproape dedesubturile sursei lui viitoare de venit.

— Nimeni nu te-a făcut prost, milord, îl asigură cavalerul. Bastard, Cerber, pui de drac, proprietarul Ferestrei Iadului, poate, dar niciodată prost.

Mai mulţi oameni îşi întoarseră capetele când cei doi bărbaţi trecură prin curte. Gareth se încruntă observând cum nişte gură-cască îşi mutară repede privirile. I se părea că aceştia îşi ascundeau rânjetele. Suspiciunea îi fu confirmată când văzu că John fierarul se uita la el cu gura căscată de uimire.

— S-a întâmplat ceva, fierarule? întrebă cu o politeţe ameninţătoare.

Avea impresia clară că bărbatul mai avea puţin şi izbucnea în râs.

— Nu, milord, zise John, care îşi închise gura şi şi-o şterse cu dosul mânecii murdare. Soarele e aşa de puternic azi! Te orbeşte.

— Nu cred că soarele e mai strălucitor decât focul din fierărie.

— Ah, adevărat, milord. Foarte adevărat. Ai zice că ar fi trebuit să mă obişnuiesc cu lumina puternică, nu-i aşa? spuse John şi se uită neajutorat la Ulrich.

Cavalerul zâmbi pe sub mustaţă şi nu spuse nimic. Unul dintre soldaţii de lângă el se întoarse şi intră în grajduri. Gareth ridică din umeri a renunţare. Din vasta sa experienţă ştia că nu avea nici un rost să încerce să înţeleagă ce îi amuza atât de tare pe fierar şi pe toţi ceilalţi din jur.

— Foarte bine, hai la treabă, fierarule! spuse într-un final. Nu am adus nici un armurier cu mine când am venit pe insulă. Pot să tocmesc unul de la Seabern dacă e necesar, dar mi s-a spus că te pricepi la mânuit ciocanul şi nicovala.

John se înroşi la auzul complimentului.

— Într-adevăr, milord.

— Crezi că poţi să te ocupi de echipamentul oamenilor mei la fel de bine cum ai grijă de copitele cailor?

Bărbatul se ridică şi îşi îndreptă umerii cu mândrie.

— Da, milord. Consider că pot să mă ocup de asta. Am făcut câteva treburi mai delicate pentru stăpâna mea şi pentru maica superioară. Ba chiar am şi confecţionat câteva chei şi încuietori.

— Excelent, spuse Gareth, care îl bătu pe spate conducându-l în grajduri. O să-ţi arăt ce trebuie făcut. Iar când o să terminăm aici vreau să-ţi arăt un dispozitiv mecanic foarte interesant.

— Despre ce e vorba, milord?

— O maşină arăbească proiectată pentru a extrage uleiul din trandafiri şi scorţişoară şi alte asemenea plante. Acum e stricată, dar crea că o pot repara. O să am nevoie de ajutorul tău.

Douăzeci de minute mai târziu, chicotelile înăbuşite şi rânjetele ascunse încă persistau. Gareth îl lăsă pe fierar să-şi vadă de treabă şi se duse la Ulrich, care stătea sprijinit de un stâlp al grajdului.

— Crezi că îmi poţi explica, spuse Gareth în şoaptă, care este gluma pe care se pare că toată lumea o găseşte atât de nostimă în după-amiaza asta?

Ochii lui Ulrich străluciră de amuzament.

— Da, pot să-ţi explic, dar nu cred că o să ţi se pară distractiv.

— E de înţeles. Oricum, sunt curios care e motivul acestei distracţii prelungite. Spune-mi de ce dracu' fiecare om din jurul nostru se abţine cu greu să nu izbucnească în râs.

Ulrich îşi drese glasul.

— Cred că are legătură cu petalele de trandafiri din părul tău şi cu acelea care sunt agăţate de spatele tunicii tale, milord.

Gareth oftă.

— Fir-ar să fie!

Îşi trecu degetele prin păr. Petale stacojii plutiră pe podeaua grajdului.

— Ai privirea unui bărbat care s-a hârjonit în containerul cu flori al stăpânei mele. Numai dacă nu cumva ai căzut accidental în el – şi trebuie să admit că eşti cam predispus la asemenea evenimente în ultima vreme – nu e nici o urmă de îndoială cu privire la îndeletnicirile tale din atelier.

Gareth îşi puse mâinile în şold şi se uită cu o privire gânditoare la cei din jur. Zâmbetele dispărură instantaneu de pe feţele tuturor. Mulţumit, îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs.

Trei dimineţi mai târziu, Clare se plimba ca de obicei pe ţărmul stâncos. Spre marea ei uimire şi încântare, nu era însoţită de Joanna, ci de Gareth. O abordase în curte în timp ce cobora scările.

— Cred că o să te însoţesc, doamnă, îi spusese el. Îi lăsase în grija lui Ulrich pe muncitorii care veniseră ca să se apuce de lucru la noul zid. Vreau să mai arunc o privire la stâncile de deasupra celor două golfuleţe.

Ziua devenise dintr-odată mai senină pentru Clare.

— Desigur, milord, eşti bine-venit să te plimbi cu mine. Îi duc pustnicei nişte cremă din ierburi.

În timp ce se plimba alături de Gareth, îşi dădu seama că aerul sărat nu fusese niciodată mai înviorător, iar parfumurile dimineţii nu păruseră niciodată mai proaspete. Se confruntase cu o combinaţie de sentimente diverse încă din clipa în care Gareth pusese pentru prima oară piciorul pe insulă. Senzaţiile fuseseră la fel de puternice ca amestecul preparat de un alchimist. Şi la fel de imprevizibile.

Dar intuise în sfârşit însemnătatea acelei combinaţii volatile în urmă cu trei zile, când Gareth consumase căsătoria în containerul cu flori. În timp ce îl urmărise ieşind din atelier, lăsând-o în mijlocul trandafirilor parfumaţi peste care plutea mirosul lui masculin, înţelesese în sfârşit adevărul. Se îndrăgostea de Cerber.

Ultimele două nopţi fuseseră adevărate aventuri în tărâmuri de pe harta pasiunii la existenţa cărora ea nici nu visase. Gareth părea să se desfete enorm aducând-o pe culmile senzaţiilor fizice. Nu era niciodată satisfăcut până ce ea nu tremura şi ţipa în braţele lui. Niciodată nu o lăsa să se odihnească până ce nu era epuizată de dragoste.

— Ai făcut toate aranjamentele necesare pentru a transporta parfumurile şi celelalte produse la Seabern? întrebă el absent când se opri pe vârful unei stânci.

— Da. Parfumurile o să fie transportate la Seabern cu barca în prima zi a târgului, zise Clare ducându-şi palma streaşină la ochi. Eu şi Joanna o să le însoţim.

— Oamenii mei vă pot fi de folos. Gareth se plimbă pe vârful stâncii şi se opri din nou ca să se uite în jos. Se încruntă. Avem câteva corturi pe care le puteţi folosi, dacă doriţi, adăugă el.

— Minunat. La ce te uiţi?

— Sir Ulrich mi-a spus că ăsta ar putea fi unul dintre cele două locuri de-a lungul stâncilor, altele decât portul, în care poate acosta o ambarcaţiune. A avut dreptate.

— Îţi faci griji din cauza asta?

Clare se apropie de marginea stâncii şi privi la bază. Apa coborâse. Se puteau observa două peşteri mici într-o laterală, lângă ţărm.

— Nu excesiv. E evident că nu poate acosta aici o armată mare.

— Nici o forţă ostilă n-a debarcat vreodată pe Desire.

— Din experienţă ştiu că e mai bine să fii pregătit pentru orice eventualitate.

— Eşti un om precaut.

— Sunt, când am ceva foarte preţios de protejat.

Se uită la el cu coada ochiului şi se întrebă dacă se referea la ea sau la noile lui pământuri. „La pământuri, fără îndoială”, îşi spuse. Până la urmă acestea erau motivul sosirii lui pe Desire încă de la început.

Gareth nu păru să-i observe privirea speculativă. Studia peisajul care se desfăşura înaintea lui cu o expresie de intensă satisfacţie însoţită de preocupare. Clare îşi dădea seama că el nu era obişnuit cu ideea de a avea un loc al lui pe lume. Părea să aibă încă impresia că cineva avea să încerce să-i fure posesiunile. „Numai un nebun ar încerca aşa ceva, îşi spuse ea. Cerberul stă de pază.”

Arăta ameninţător chiar şi în acel moment când nu făcea altceva decât să-şi însoţească soţia în sat. Părul lui negru ca noaptea era ciufulit de briza mării. Profilul său era la fel de hotărât ca stâncile pe care stăteau. Clare îşi înăbuşi un oftat plin de dorinţă. Gareth era preocupat de protecţia insulei,

desigur. Nu avea nici o îndoială că intenţiona să o apere şi pe ea, dar asta numai pentru că făcea parte din aranjament.

Se îndrăgostise, dar nu îndrăznea să spere că Gareth simţea acelaşi lucru. Cel puţin, nu încă. Priceperea lui în materie de amor indica faptul că mai trăise pasiunea în viaţă. În ultimele trei zile Clare aflase că el ştia prea bine cum să controleze forţele puternice declanşate de dorinţa fizică. Mai descoperise şi că el ştia să-şi înfrâneze propria pasiune ca să obţină răspunsul pe care îl dorea de la ea.

Era un om obişnuit să comande, îşi reaminti. Probabil că i se părea normal să deţină puterea în pat. Cât despre ea, era încă prea ignorantă în domeniu ca să preia frâiele. „Dar învăţ repede”, îşi spuse plină de optimism.

Căută un subiect de discuţie neutru.

— William şi Dalian par să se descurce bine cu noul program de exerciţii fizice, nu-i aşa?

— Da. În general, băieţii n-au probleme dacă sunt încurajaţi aşa cum trebuie. Dalian încă protestează, dar vine la timp la antrenamente. Cel puţin menestrelul nu a mai cântat niciuna dintre baladele despre cum să-i pui coarne seniorului.

— Da, baladele lui au devenit destul de blânde în ultima vreme, nu-i aşa? S-ar putea spune că sunt chiar plictisitoare.

— Crezi? întrebă Gareth gânditor.

Clare se abţinu să nu zâmbească.

— Toate acele cântece înduioşătoare despre trandafiri care îşi deschid petalele pentru a primi roua dimineţii au început să mă plictisească. Simt că le lipseşte entuziasmul primelor lui balade.

— Entuziasm?

— Da, nu mai sugerează pericolul, teama descoperirii, acţiunea incitantă, poeziile lui nu mai au sare şi piper.

— Doamnă, mă tachinezi?

— Poate.

— Ai grijă, mi s-a spus de foarte multe ori că nu reacţionez bine la glume.

— Prostii. Te-am auzit râzând, milord. Cred că ai putea învăţa să te amuzi la cântecele mai aventuroase ale lui Dalian despre poveşti de dragoste interzise şi despre lorzi luaţi peste picior.

Gareth se opri. Îi apucă bărbia şi se uită în ochii ei sclipitori.

— Ascultă-mă bine, Clare. Nu o să râd niciodată de faptul că soţia mea ar putea fi în braţele altui bărbat. Aş face moarte de om pentru o asemenea trădare.

— Ca şi cum te-aş trăda eu vreodată, replică ea. Sunt o femeie care ţine mult la onoare, domnule.

— Da. Aşa este. Şi sunt recunoscător pentru asta.

Ea se încălzi uitându-se în ochii lui. „Are încredere în mine, se gândi. E un început bun.”

— Dacă tot suntem la acest capitol, spuse ea îmbufnată, vreau să-ţi fie clar că nici eu nu tolerez trădarea soţului meu.

El afişă unul dintre rarele sale zâmbete.

— Nu-ţi prea place ideea ca eu să mă aflu în patul altei femei?

— Nu, milord, nicidecum. Am şi eu mândria mea.

— Mândrie. De-asta nu agreezi ideea ca eu să mă culc cu altă femeie? Pentru că ţi-ar răni mândria?

Clare se încruntă la el. Nu avea de gând să-şi mărturisească dragostea în acel punct al relaţiei lor. Cerberul avea să profite de o asemenea mărturisire. Ar fi lăsat-o vulnerabilă în faţa lui, mai mult decât era deja.

— Ce alt motiv ar putea exista în afara mândriei, milord? întrebă ea pe un ton inocent. În privinţa asta nu sunt cu nimic diferită de tine. Sigur că mândria este cea care te face să eviţi orice situaţie în care ai putea fi luat peste picior.

— Într-adevăr, mândria unui bărbat e o treabă serioasă.

— La fel şi a unei femei.

— Ei bine, atunci tânărul Dalian trebuie să continue să cânte despre trandafiri în ploaie şi alte asemenea chestii plicticoase, decise el aplecându-şi capul şi sărutând-o tandru.

— Gareth…

— Hai. Se face târziu şi am multe lucruri de văzut azi.

O luă de mână şi o conduse spre sat. Zece minute mai târziu ajunseră la zidul mănăstirii care marca centrul localităţii. Un căruţ plin cu paie de trestie trecu clătinându-se pe lângă ei. Conducătorul lui îi salută politicos din cap. Un păstor făcu acelaşi lucru în timp ce mâna o turmă pe mijlocul drumului. Toată lumea se întorcea ca să se uite în timp ce lordul şi doamna de Desire mergeau ţinându-se de mână prin micuţa comunitate.

Clare ştia că obiectul principal al interesului îl constituia Gareth. Ea era o prezenţă mult prea familiară ca să atragă asemenea căutături curioase, pe când soţul ei era încă un nou-venit, o prezenţă ciudată şi necunoscută pentru mare parte dintre supuşi. Ştiau că soarta lor era în mâinile lui.

— Trebuie să-i dau crema din ierburi lui Beatrice, îl informă când ajunseră la chilia pustnicei. Nu durează decât un moment.

Gareth se opri şi se uită pe fereastră.

— Draperia e trasă. Poate că încă doarme.

— Puţin probabil, chicoti Clare. Beatrice e întotdeauna trează la prima oră. De obicei, primul lucru pe care îl face e să tragă draperia ca să nu piardă vreo ştire.

Se duse la fereastră. Era întredeschisă, ca şi cum călugăriţa se uitase de curând prin ea.

— Beatrice? Cum nu primi nici un răspuns, repetă ceva mai tare: Beatrice? După o scurtă şovăire, se întinse prin micuţa deschizătură ca să împingă într-o parte draperia grea din lână. Eşti bolnavă? Ai nevoie de ajutor?

În interiorul întunecat era linişte. Cercetă cu privirea cămăruţa, dar la început nu putu distinge nimic. Draperia de la cealaltă fereastră era şi ea trasă, astfel că încăperea era cufundată în beznă.

Apoi ochii lui Clare se obişnuiră cu întunericul. Primul lucru pe care îl observă fu un picior încălţat al pustnicei.

— Beatrice!

Se ţinu de pervazul de piatră şi încercă să se uite mai bine la silueta întinsă pe burtă ce se vedea înăuntru. Nedumerit, Gareth se apropie de fereastră.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu, zise Clare. Zace pe podea. Nu se mişcă. Gareth, cred că s-ar putea să fie grav rănită.

Bărbatul cercetă interiorul chiliei.

— Uşa e închisă. Văd cheia care atârnă pe perete.

— Cum să intrăm?

— Trimite pe cineva după John fierarul. Grăbeşte-te, Clare!

Ea nu mai avu nevoie şi de alte îndemnuri. Puţin mai târziu, fierarul fixă o unealtă între peretele de piatră şi spărtura din uşa pustnicei. Apoi el şi Gareth îşi proptiră umerii în uşa grea din lemn.

Uşa cedă din balamale la a treia încercare. Gareth intră primul în micuţa chilie. Aruncă o privire la corpul de pe podea şi scutură din cap.

— E moartă. Şi nu din cauze naturale.

Capitolul 13

— Omorâtă… Clare se holbă neîncrezătoare şi şocată la Gareth.

— Eu nu cred una ca asta, zise Margaret, care fusese chemată imediat şi se uita împietrită la cadavru. Nu este posibil aşa ceva. Nu am avut niciodată o crimă la mănăstire în cei cincizeci de ani de când sunt aici.

Clare dădu din cap încet, completând:

— Nu a fost nici o crimă pe insulă în toată viaţa mea.

— Cu siguranţă a fost crimă, spuse Gareth uitându-se în jos la ochii deschişi şi lipsiţi de viaţă ai pustnicei.

Văzuse destule morţi violente ca să recunoască aşa ceva cu uşurinţă.

— Sunteţi sigur? întrebă Margaret. Poate că s-a îmbolnăvit în timpul nopţii, a încercat să strige după ajutor, dar nu a mai ajuns până la uşă.

Gareth se lăsă pe vine lângă cadavru. Îi atinse un deget şi văzu că era moale. Înţepeneala care urma morţii trecuse deja.

— A murit în timpul nopţii, dar nu de boală, anunţă el. Studiind acoperământul lui Beatrice, se interesă: Obişnuia să doarmă cu boneta de călugăriţă?

— Nu ştiu, răspunse Margaret. Se pare că da. Poate că a fost un gest de pietate.

— Mai degrabă vanitate, murmură Clare. Beatrice era foarte preocupată de faptul că i se lăsa bărbia. Nu voia să se observe.

— Iubea bârfele şi îndrăgea foarte tare parfumurile lui Clare şi cremele din plante, preciză Margaret. Par doar mici slăbiciuni când totul s-a sfârşit. Ce bine ar fi să ne limităm toţi la astfel de păcate minore…

Gareth ridică o sprânceană.

— Aşa e, confirmă Gareth.

— Este în cămaşa de noapte, spuse Clare gânditoare. Totuşi, poartă pantofi şi boneta de călugăriţă.

Margaret se uită neliniştită la Gareth.

— Sunteţi absolut sigur că nu este urmarea unei boli grave, milord?

— A fost crimă, zise Gareth arătând spre boneta pustnicei. Ţesătura fină era deteriorată şi foarte mototolită în zona gâtului. Observaţi urmele?

Margaret se aplecă mai aproape.

— Da. Când Gareth începu să ridice tivul bonetei, stareţa întinse o mână ca pentru a-l opri: Ce faceţi, milord?

— Vreau să-i văd gâtul, răspunse el dând la o parte ţesătura albă. Vânătăile negre şi urâte de pe gâtul lui Beatrice erau evidente.

— Sfânta Ermiona s-o apere, şopti Clare.

— Dumnezeu s-o odihnească, suspină Margaret.

Clare se uită la soţul ei.

— Ai mai văzut astfel de urme?

— Da. Pustnica a fost strangulată.

— Dar nu e posibil aşa ceva. Privirea castelanei se îndreptă spre uşa grea din lemn pe care Gareth şi John o forţaseră recent. Uşa era încuiată pe dinăuntru, adăugă ea. Iar ferestrele sunt prea înguste ca să treacă un om.

Gareth se uită spre uşă. Prin deschizătura ei observă că se adunase o mulţime de curioşi. Câteva călugăriţe şi novice, laolaltă cu o mână de săteni, stăteau arară şi încercau să se uite înăuntru.

— Cere-le să plece la treburile lor, îi zise lui Margaret. Nu vreau să mai calce prin faţa chiliei mai mult decât au făcut-o până acum.

Margaret îl scrută cu atenţie.

— Prea bine, milord.

Se duse la uşă şi împrăştie micuţa adunare. Clare se uită la Gareth.

— În ziua de dinaintea căsătoriei noastre, Beatrice a insistat că l-a văzut pe Fratele Bartolomeu. A pretins că l-a văzut intrând pe terenul mănăstirii. Chipurile, a trecut prin porţile încuiate.

— Fratele Bartolomeu?

Gareth îşi aminti de conversaţia dintre Beatrice şi Clare pe care o surprinsese în ziua aceea.

— A, da. Fantoma. Niciodată nu mi-ai povestit despre ce era vorba.

— E doar o veche legendă, milord, zise Margaret brusc. Fratele Bartolomeu a fost un călugăr pelerin. A venit pe Desire cu mulţi ani în urmă ca să le predice sătenilor şi locuitorilor de la castel. Se spune că în timp ce era pe insulă a sedus o tânără călugăriţă şi a convins-o să fugă cu el.

— Au fugit în timpul unei furtuni, explică Clare. Amândoi s-au înecat când barca s-a răsturnat pe marea agitată.

— Asta s-a întâmplat în timp ce eraţi la conducerea mănăstirii, doamnă? se interesă Gareth.

— Sigur că nu, răspunse Margaret vizibil ofensată. Nu aş fi tolerat niciodată o asemenea prostie. Nu, povestea s-a întâmplat cu mult înainte de vremea mea.

— Şi cu mult înainte de a mea, completă Clare. Legenda spune că Fratele Bartolomeu se întoarce în anumite nopţi ca să-şi caute iubita. Ori de câte ori e văzut pe pământul mănăstirii, urmează să se întâmple ceva rău.

Gareth se ridică în picioare.

— Vă spun sigur că pustnica n-a fost omorâtă de o fantomă. Un bărbat cu sânge-rece a lăsat urmele acelea pe gâtul ei, zise el îndreptându-se spre uşă pentru a cerceta iarba bătătorită. La naiba, îmi doresc să mă fi gândit să-i ţin pe curioşi la distanţă. Acum o să fie imposibil să văd dacă sunt urme ciudate de cizme în faţa chiliei.

— Milord, rosti Clare pe un ton meditativ. E ceva straniu aici.

— Da. Crima e mereu un lucru straniu.

— Mă refer la un miros neobişnuit.

Gareth se răsuci pe călcâie şi o fixă cu o privire ascuţită.

— Respect foarte mult simţul tău olfactiv, doamnă. Ce fel de miros detectezi?

— Mentă.

— Mentă? Gareth se apropie de cadavru şi trase aer în piept încercând să adulmece aerul. Da. Foarte slab.

Margaret se încruntă confuză.

— Ce e aşa de ciudat la mirosul de mentă? Poate că pustnica a pus recent câteva frunze în mâncare.

— Nu, izul vine de pe cămaşa ei de noapte, o corectă Clare.

Gareth îngenunche lângă cadavru.

— Ai dreptate. Vine de pe tiv, mai precis. Se uită la petele verzi de pe papucii moi ai pustnicei. Şi de pe papuci, adăugă el.

Clare îşi puse mâinile în şolduri.

— Este o tufă mare de mentă în grădinile mănăstirii. Credeţi că Beatrice a ieşit afară azi-noapte?

— Niciodată n-a ieşit din chilie, zise repede Margaret. Niciodată de când o ştiu. Nu uita că era o pustnică. Voia să stea închisă. Odată mi-a spus că nu-i plăcuse niciodată să facă parte din lumea de afară.

— Da, dar dacă a crezut cu adevărat că a văzut fantoma Fratelui Bartolomeu, poate că a fost îndeajuns de curioasă încât să-şi părăsească chilia şi să-i ia urma.

— Clare, doar nu crezi în legenda aia veche!

— Nu, dar Beatrice credea.

— Soţia mea are dreptate, mai zise Gareth. Poate că Beatrice chiar a văzut pe cineva aseară, o persoană pe care a confundat-o cu fantoma. Şi poate că a ieşit ca să vadă ce făcea.

Margaret scutură din cap.

— N-are sens. Dacă a văzut pe cineva despre care a crezut că e fantoma, sigur ar fi fost speriată. Ar fi stat aici, în spatele uşii închise.

— Cine ştie? Beatrice era o persoană foarte curioasă. Şi ştia că nimeni nu o credea că văzuse cu adevărat spectrul Fratelui Bartolomeu. Poate căuta o dovadă a poveştii ei. Şi pentru asta a fost omorâtă.

— Dar nimeni de pe insula asta nu avea vreun motiv s-o omoare, stărui Margaret.

Gareth se uita în continuare la faţa preocupată a soţiei sale.

— Hai să cercetăm tufa de mentă.

Clare aprobă din cap.

— E plantată în apropierea bibliotecii.

Se întoarse şi ieşi din chilie. Margaret porni după ea. Gareth mai aruncă o privire pustnicei omorâte, apoi le urmă pe Clare şi pe maica superioară spre un petic de pământ acoperit cu mentă verde-închis, aflat lângă zidul de piatră. Se puteau vedea clar urmele lăsate pe iarbă. Mirosul de mentă zdrobită sub tălpi era foarte puternic.

— Cineva a stat aici recent, observă Gareth. Înconjură zona şi o examină pe toate părţile. Apoi se uită la fereastra de deasupra. Biblioteca este de cealaltă parte a zidului?

— Da, răspunse Margaret.

— Aş vrea să mă uit înăuntru, dacă nu vă supăraţi, maică stareţă.

— Sigur că nu mă supăr, dar nu văd ce rost are.

Cheile grele de la centura stareţei zdrăngăniră şi se loviră una de alta în timp ce ea o alese pe una dintre ele.

— Altă uşă închisă, murmură Clare când Margaret se apropie de uşa bibliotecii şi introduse cheia.

— Da, spuse Gareth. Cineva chiar ar putea crede că ucigaşul a fost o fantomă.

— Doar nu crezi aşa ceva?

— Nu, dar cineva vrea ca noi să credem asta.

Margaret răsuflă uşurată când deschise uşa bibliotecii şi se uită repede înăuntru.

— Totul e în regulă aici. Pentru o clipă m-am temut că am fost jefuite.

— Şi că pustnica a fost omorâtă pentru că i-a văzut pe hoţi? întrebă Gareth. O presupunere rezonabilă.

Intră în încăpere, iar Clare îl urmă. Examinară împreună rafturile pline cu cărţi grele. Multe dintre volumele frumos legate fuseseră în mod prudent ancorate de perete.

Gareth era impresionat.

— Aveţi multe cărţi bune, maică superioară.

— Da. Şi sunt fericită să spun că nu am avut niciodată vreun furt din biblioteca noastră de când mă aflu la conducerea mănăstirii, îl informă aceasta cu mândrie. Dar nimeni nu poate fi prea atent cu nişte lucruri atât de valoroase precum cărţile.

— Milord, îl strigă Clare de lângă ultimul şir de rafturi. Este un volum deschis pe unul dintre birouri.

— Imposibil, zise Margaret care se apropie grăbită pe culoar, vizibil alarmată. Toate cărţile sunt puse la loc după ce sunt studiate. Am dat ordine stricte în acest sens.

Gareth păşi şi el pe culoar spre locul în care se afla Clare, în faţa unui volum deschis. Se uită în jos la pagina umplută cu o caligrafie meşteşugită. Desenul elaborat care înconjura prima literă era realizat cu auriu, roşu strălucitor şi albastru.

— Este un tratat despre ierburi, explică ea. L-am studiat de mai multe ori.

— Nu pot să cred că vreo călugăriţă ar fi lăsat cartea deschisă pe masă astfel, rosti Margaret cu convingere. Este mult prea valoroasă ca să fie tratată într-o manieră aşa de neglijentă.

Gareth privi pe fereastra care dădea spre tufa de mentă. Lumina soarelui era filtrată prin geamul verde-închis înainte de a pătrunde în cameră.

— Mă întreb dacă ucigaşul avea de gând să fure cartea asta când şi-a dat seama că era observat de afară.

— Crezi că a omorât-o pe săraca Beatrice şi apoi a fugit?

— Se poate. Dar înainte de a fugi, s-a obosit să care trupul pustnicei înapoi în chilie.

— Cum o fi încuiat-o înăuntru? Cheia de la uşă încă atârnă pe peretele încăperii. Iar criminalul nu s-a mai întors în bibliotecă după cartea pe care o voia atât de mult.

— Poate că s-a temut să nu fie descoperit, sugeră Margaret.

— Da. Sau poate că nu era cartea pe care o căuta, zise Gareth studiind volumul deschis. Cu atâtea variante posibile, avem o problemă foarte interesantă.

— Vrei să spui că trebuie să găsim criminalul? întrebă Clare.

— Da. Un criminal care ştie să citească.

În seara aceea Gareth aşteptă, aşa cum făcea mereu, până când Clare se prinse de el, îl imploră, se încovoie sub trupul lui şi îl muşcă de umeri cu dinţii ei mici şi ascuţiţi. Apoi o pătrunse cu un sentiment de satisfacţie şi bucurie. Intră în ea, strâmtă şi umedă, şi se adânci până la capăt. Clare se încolăci în jurul lui, încordată, fierbinte şi primitoare. Se luptă să se abţină până când ea tremură şi ţipă în braţele lui.

— Gareth…

Se avântă complet în ea încă o dată şi se predă talazurilor provocate de propria lui eliberare.

Când în sfârşit se dădu jos de pe ea şi se lungi pe spate, cearşafurile erau ude, iar aerul de sub baldachin era împovărat de izul greu al pasiunii consumate. Îşi folosi piciorul pentru a da încet la o parte perdelele. Razele lunii ce pătrundeau prin fereastră se revărsară asupra patului.

Clare zăcu tăcută, fără să se mişte, o vreme îndelungată. Gareth crezu că adormise, aşa că fu surprins s-o audă vorbind.

— Faci dragoste cu mine de parcă te temi că dacă nu mă epuizezi aş putea fugi în timpul nopţii, murmură ea. Toţi bărbaţii îşi tratează soţiile astfel?

— Ai vreo plângere despre felul în care fac dragoste? se interesă el.

— Nu mă plâng, şi ştii bine asta. Clare se propti într-un cot şi se uită în jos spre el. Ochii îi căutau faţa în lumina palidă a lunii. Sunt clipe în care nu te înţeleg, Gareth.

— Ce nu înţelegi? o întrebă el trecându-şi degetele prin părul ei. Sunt un tânăr însurăţel care se bucură de plăcerile patului conjugal. Nu e nimic neobişnuit în asta.

— Cred că e mai mult de atât. De ce te temi, milord?

— Nu de tine, doamnă, zâmbi el. Nu sunt sigur. Îi apropie gura de a lui şi o sărută profund. Nu-i dădu drumul până ce buzele ei nu se deschiseră şi

nu se înmuiară într-ale lui. Singurul lucru de care mă tem la tine, doamnă, zise când fu mulţumit că-i distrăsese atenţia, este că o să mă înnebuneşti de dorinţă.

— Mă tachinezi, milord.

— Oare? şopti el sărutând-o pe gât.

— Da, am observat că mereu faci asta când vrei să eviţi o discuţie serioasă.

— Asta făceai acum? Purtai o discuţie serioasă? Îi luă un sân în palmă şi îşi trecu degetul mare peste sfârc. Acesta se întări la atingerea lui. N-am observat, spuse el.

— Ba ai observat. Doar că preferi să te ascunzi în spatele gesturilor tandre.

— Aş prefera să fac dragoste cu tine.

— Vezi? Clare se ridică brusc şi se aşeză turceşte. Îşi propti coatele pe genunchi şi îşi sprijini bărbia în pumn. Exact la asta mă refeream. De fiecare dată când încerc să aduc vorba despre căsnicia noastră faci dragoste cu mine.

— Este un păcat chiar aşa de mare să te supui soţului tău? o întrebă mângâind-o pe genunchi. „Pe toţi sfinţii, are o piele aşa de fină!” îşi spuse în gând. Dacă vrei să avem o conversaţie serioasă, hai să alegem măcar un subiect interesant, adăugă el.

— La ce te referi? întrebă ea pe un ton suspicios.

— Hai să vorbim despre pasiune.

— Vrei să vorbim despre pasiune, milord? Foarte bine, o să avem o astfel de discuţie. Numai că de data asta o să conduc eu conversaţia.

— Da?

— Da, declară ea cuprinzându-i cu hotărâre bărbăţia.

— Ah! exclamă Gareth. Promite să fie o conversaţie foarte interesantă.

Era pentru prima oară când ea făcu un astfel de gest intim. Avu un efect uimitor asupra simţurilor lui.

— Sper că aşa o să ţi se pară. Se aplecă peste el şi îl strânse cu grijă în timp ce părul lung îi mângâia coapsa puternică. E mult de discutat pe acest subiect, adăugă ea. Într-adevăr, se pare că devine din ce în ce mai generos cu fiecare secundă.

Gareth îşi puse mâinile sub cap şi îşi adună toate puterile ca să se stăpânească.

— N-aş vrea să te plictiseşti prea repede.

— Nu, domnule, nu cred.

Fără nici un avertisment, îşi coborî capul şi îi sărută bărbăţia excitată.

— La dracu'! Gareth fu atât de uimit de îndrăzneala ei, încât se ridică.

— Te-am neliniştit, milord? Nu-ţi place subiectul conversaţiei?

El se lăsă înapoi pe coate.

— Ce naiba crezi că faci?

— Explorez subiectul cât de profund se poate. Sunt un învăţăcel excelent, să ştii. Limba ei mică îl atinse din nou, caldă, umedă, ademenitoare. Ai vreo obiecţie, milord?

Gareth gemu şi se prăbuşi pe perne.

— Nu, doamnă. Sunt foarte sigur că o să abordezi fiecare detaliu.

— O să încerc să fiu foarte meticuloasă.

Discuţia despre relaţia soţ-soţie se terminase, se gândi el mulţumit. Acesta era un subiect mult mai sigur.

Abia mai târziu, când Gareth bănui că ea adormise în sfârşit, îşi permise să se gândească la întrebarea ei provocatoare, dovedind o intuiţie fără greş. „De ce te temi, milord?” Chiar dacă ar fi avut dorinţa de a recunoaşte o astfel de slăbiciune, nu i-ar fi dat un răspuns. Nu avea unul.

Avea tot ce-şi dorea, toate lucrurile pentru care luptase întreaga viaţă. Avea pământuri, o soţie şi o casă a lui. Dar ceva încă lipsea. Nu înţelegea ce, dar simţi că la Clare se ascundea cheia. Într-un fel pe care nu-l putea explica, Gareth ştia că trebuia să o lege de el prin toate mijloacele de care era capabil.

— A prezis moartea, murmură Clare în întuneric.

Gareth se întoarse pe o parte şi o luă în braţe.

— N-ai de gând să mai dormi în noaptea asta?

— Ba da, zise ea căscând. Am nevoie de odihnă. O să fim foarte ocupaţi la târg.

— Cine a prezis moartea? Pustnica?

— Da. Pe de altă parte, mereu prezicea nenorociri şi dezastre. Din păcate, de data asta a avut dreptate, spuse ea în timp ce-şi trecea un picior peste al lui. Cum o să procedezi ca să găseşti criminalul?

— O să fac ceea ce ştiu cel mai bine. O să pun câteva capcane.

— Adică?

— Se pare că ucigaşul nu a avut ocazia să fure ceea ce căuta în bibliotecă. S-ar putea să mai încerce. Când o va face, o să fim pregătiţi.

— Cum?

Gareth ridică din umeri.

— O să pun străjeri în jurul mănăstirii în fiecare noapte şi o să-i instruiesc să rămână în umbră. Vor fi pregătiţi să vadă dacă cineva încearcă să se caţăre pe zid sau să intre pe poartă.

— Un plan genial, milord!

Gareth era amuzat de nota de admiraţie sinceră din vocea ei. Unii oameni erau mai uşor de mulţumit decât alţii. Nu aveau aşteptări mari, aşa că erau încântaţi de orice dovadă de competenţă.

— Îţi mulţumesc.

— Eşti sigur că ucigaşul este bărbat?

— Da, zise el amintindu-şi de urmele urâte de pe gâtul pustnicei. E posibil să fi fost omorâtă şi de o femeie foarte puternică. Dar cred că o femeie ar fi fost nevoită să târască leşul înapoi în celulă. Beatrice a fost cărată.

— Aşa e. Nu era nici un semn că ar fi fost târâtă peste straturile de flori.

— Şi nici pe cărările acoperite cu pietriş. Pietricelele nu fuseseră deranjate din loc.

— Eşti un observator foarte iscusit, milord.

— Pentru un cavaler neghiob şi plin de muşchi, nu?

— Şşş. Clare îşi puse un deget pe buzele lui. De fapt, niciodată nu ţi-am spus aşa.

— Îmi cer scuze. E greşeala mea. Nu ştiu cum de-am ajuns la concluzia asta.

— Domnule, nu mă mai tachina. M-am săturat.

— Prea bine, doamnă.

Clare rămase tăcută câteva secunde, după care oftă.

— E aşa de greu să-ţi imaginezi că cineva a fost în stare să omoare o femeie bătrână şi neajutorată ca Beatrice…

Gareth se gândi la anii pe care îi petrecuse vânând oameni periculoşi.

— Din păcate, e prea uşor să-ţi imaginezi pe cineva săvârşind o crimă. Întrebarea importantă e de ce o face.

— Ca să fure o carte?

— Cărţile sunt valoroase, e adevărat, dar numai pentru oamenii învăţaţi. Nu cred că sunt mulţi care ar fi în stare să omoare pentru aşa ceva. Şi chiar dacă s-ar fi găsit unul atât de hotărât, trebuie să recunoşti că Desire este un loc foarte îndepărtat şi mult prea retras ca să vii până aici pentru a fura un tom.

— Mulţi savanţi au înfruntat pericolele drumului până în Spania şi Italia doar ca să pună mâna pe anumite cărţi. Poate că cineva este pregătit să facă acelaşi lucru.

— În astfel de vremuri, zise Nicholas de Seabern trist, înţeleg adevărata pierdere pe care am suferit-o când nu am fost în stare să câştig mâna lui Lady de Desire. Sper că-ţi apreciezi norocul, Cerberule.

Gareth îi urmări privirea spre locul în care stătea Clare, lângă un cort cu dungi galbene şi albe. Se târguia cu un negustor. Din cele câteva cuvinte care ajunseră până la el, era evident că soţia lui se lăsa greu înduplecată. Se părea că se simţea foarte bine.

— Aşa e, răspunse într-un târziu. Simţi un val de plăcere străbătându-l la vederea ei. Era la fel de vioaie şi de caldă ca o zi de primăvară. Ochii ei străluceau de încântare, iar mâinile se mişcau graţios prin aer în timp ce-şi spunea punctul de vedere. Câteva şuviţe de păr îi scăpaseră din plasa galbenă. Nu sunt genul care crede în noroc, adăugă el.

— O să-ţi aducă un profit bun la târgul ăsta, zise Nicholas luând o înghiţitură mare din cana mare cu vin. Şi mai sunt încă două zile. La sfârşit o să fii mai bogat decât negustorul acela gras din Londra.

Gareth ştia că negustorul cu pricina venise tocmai din Londra ca să cumpere parfumuri de pe insulă. Era un bărbat scund, îndesat, la jumătatea vieţii, ce purta o tunică frumos brodată. Tichia şi pelerina lui erau decorate cu blană şi catifea şi avea inele scumpe pe degetele grăsuţe.

Joanna se afla în apropiere, lângă un cort verde cu alb. Muncea din greu târguindu-se cu alţi doi negustori. Vindea cantităţi mari de săculeţi parfumaţi şi perne aromate. Se părea că se simţea la fel de bine ca prietena ei.

Ulrich şi unul dintre oamenii lui Gareth leneveau între cele două corturi. Mestecau plăcinte calde şi erau cu ochii pe mesele pline cu mărfuri de pe

Desire. Hoţii erau la fel de des întâlniţi la târguri ca şi vânzătorii ambulanţi, jonglerii şi acrobaţii.

Gareth ţinea strâns mânerul Ferestrei Iadului şi supraveghea zona plină de corturi colorate şi de chioşcuri ale negustorilor strânşi în faţa castelului Seabern. Târgul atrăsese nu numai locuitori din Seabern şi Desire, ci şi mulţi alţi oameni veniţi de la kilometri depărtare. Stindardele fluturau în bătaia brizei. Muzicienii se plimbau prin mulţime cu lăute şi tobe. Micii negustori vindeau mâncare, condimente şi bere. Era un peisaj aglomerat, plin de viaţă şi, mai ales, profitabil.

— Nu mi te plânge, îi zise lui Nicholas. Seabern va obţine un profit bun după acest târg. Toată lumea de aici face bani şi îi cheltuie.

— Da, rânji Nicholas. O să văd partea frumoasă a lucrurilor. Poţi spune că mă bucur de unele beneficii de pe urma talentelor domniţei tale fără să trebuiască să-i suport limba ascuţită şi isteţimea.

— Sunt încântat că nu eşti gelos pe norocul meu.

— Nu, răspunse Nicholas. Mai luă o gură de vin, după care adoptă o expresie filosofică. Şi sunt încântat că nu simţi deloc nevoia să-mi faci cunoştinţă cu Fereastra Iadului.

— Am fost convins că nu e nevoie să te omor.

— Ţi-am spus eu, chicoti Nicholas bătându-l pe spate. Deci era fecioară până la urmă, ei? Recunosc, mi-a trecut prin minte că Raymond de Coleville s-ar fi putut să-i fi făcut ceva, dar nu mă miră că n-a reuşit să o seducă. Clare are mândria unei regine.

— Da.

— Şi sângele făcut din apă îngheţată, dacă mă întrebi pe mine.

— Nu ţi-am cerut părerea.

Nicholas îl ignoră.

— O să fie mulţumită când o să pleci, să ştii. Nu are nevoie de un soţ.

— Poate că o să descopere că are.

Nicholas se zdruncină de râs, riscând să se înece cu vinul aromat.

— Pentru numele lui Dumnezeu, omule, e o glumă bună. Nu aş fi zis că ai simţul umorului. Ei bine, dacă tot suntem vecini şi vasali ai lui Thurston de Landry, cred că ar trebui să fim prieteni.

— Un gând interesant.

— Nu te supăra, dar domniţa ta mi-ar fi făcut viaţa un iad. Din cauza acelei educaţii care i s-a dat când era mică. Educaţia strică femeile, să ştii. A cerut un bărbat care ştie să citească. Îţi vine să crezi?

— Uimitor.

— Şi la ce-i foloseşte asta unui cavaler cu o mână puternică?

— Nu ştii să citeşti? întrebă Gareth lejer.

— Nu, răspunse Nicholas emiţând un râgâit sonor. Niciodată nu i-am înţeles rostul. Pot să angajez toţi scribii şi preoţii de care am nevoie ca să se ocupe de socoteli şi de corespondenţă. Cititul este o pierdere de vreme şi de energie pentru un bărbat „Pot elimina primul suspect de pe lista posibililor criminali”, îşi spuse Gareth ironic. Nicholas de Seabern era, fără îndoială, capabil să omoare pe cineva care îi stătea în cale, dar era foarte puţin

probabil să o fi strangulat pe pustnică de dragul unei cărţi pe care nici măcar nu o putea citi.

— Milord, zise Clare care ridicase o mână ca să-l cheme la cortul cu verde şi alb. Poţi să vii puţin aici, te rog?

— Te rog să mă scuzi, îi spuse Gareth lui Nicholas. Domniţa mea are nevoie de mine.

— Într-adevăr. Şi mai mult ca sigur că e numai începutul. Ascultă la mine. O să fie mai rău pe măsură ce trec anii. Îi place să dea ordine. O să-ţi petreci zilele alergând din stânga-n dreapta făcându-i pe plac.

— Crezi?

— Da. Văd asta de pe acum. O să te asuprească, o să se folosească de tine şi o să te facă să ţopăi în jurul ei ca un nenorocit de servitor.

— Totul are un preţ, spuse Gareth.

Se îndreptă spre Clare, care îi zâmbea amical negustorului din faţa ei, însă din privire îi lansa soţului ei un avertisment.

— Milord, aş vrea să ţi-l prezint pe Edward Kingsgate, un comerciant foarte priceput care vinde parfumurile mele clienţilor săi din Londra.

— Milord, sunt onorat, spuse Kingsgate scoţându-şi tichia de catifea şi făcând o plecăciune adâncă.

După ce-i răspunse la salut, Gareth se uită la Clare pentru ajutor. Zâmbetul ei se ascuţi.

— Prietenul meu Kingsgate vrea să facă un târg foarte profitabil pentru el şi să mă lase pe mine cu un beneficiu foarte mic.

— Nu, doamnă, protestă negustorul, dumneavoastră vă alegeţi cu partea leului. Eu o să rămân cu doar câţiva bănuţi după ce o să plătesc toate cheltuielile acestei călătorii.

Clare bătu darabana în masă.

— Kingsgate doreşte să mai scad din preţ pe motiv că se teme de hoţii de pe drumul spre Londra.

— O să fiu obligat să-mi angajez soldaţi, explică acesta. Ştiţi cum sunt drumurile, milord. Extrem de periculoase, ca nu să spun mai mult. Iar eu o să am asupra mea o încărcătură foarte preţioasă. Trebuie să o protejez.

Gareth înţelese în sfârşit ce se întâmpla.

— Nu trebuie să vă faceţi probleme legate de costul soldaţilor care vă vor proteja transportul. O să trimit trei dintre cei mai buni oameni ai mei ca să vă escorteze pe dumneavoastră şi bunurile la Londra.

Negustorul clipi rapid în timp ce asimila informaţia primită.

— Aveţi propriii dumneavoastră oameni, milord?

— Da. Gareth îşi sprijini mâna pe cristalul fumuriu din mânerul Ferestrei Iadului. Ochii lui Kingsgate îi urmăriră mişcarea. Vă asigur că sunt foarte bine antrenaţi şi experimentaţi în combaterea tâlharilor.

— Nu am nici o îndoială. Reputaţia dumneavoastră mă asigură de adevărul acestei afirmaţii, bombăni Kingsgate.

— Deci, vedeţi? zise Clare repede. O să fiţi scutit de costurile suplimentare ale pazei. În acelaşi timp, veţi fi sigur că bunurile şi chiar viaţa

dumneavoastră sunt protejate de oameni aflaţi în serviciul faimosului Cerber. Ce garanţie v-aţi mai putea dori?

Kingsgate îşi drese vocea.

— Aşa cum spuneţi, doamnă, ce mi-aş mai putea dori? Foarte bine, atunci, dacă îmi oferiţi paza, ne-am înţeles la preţ.

— Excelent, răspunse Clare cu o lucire de satisfacţie în ochi. Abia aştept să mai facem afaceri împreună la toamnă, Kingsgate.

— Desigur, doamnă. Vă salut, domnule.

Kingsgate mai făcu o plecăciune adâncă în faţa lui Clare şi a lui Gareth şi se îndepărtă cu o expresie de mulţumire pe chip.

— Mulţumesc, milord, murmură Clare. Te-ai descurcat foarte bine.

— Încerc să mă fac util, doamnă.

— Îţi jur, facem o echipă grozavă!

— Mă bucur că eşti încântată.

Gareth era pe cale să o întrebe dacă voia să-i aducă ceva de mâncare, când îl văzu pe William alergând spre cort. Băiatul gâfâia din cauza efortului. Păru uşurat când îi văzu pe Gareth şi pe Ulrich. Dădea din mâini disperat ca să le atragă atenţia.

— Milord, gâfâi el. Unul dintre voi doi trebuie să vină cu mine. Dalian este în mijlocul unei lupte cu un hoţ de buzunare. Pungaşul are un pumnal şi cred că o să-l înjunghie.

Gareth se uită la Ulrich.

— Mă duc să văd ce se-ntâmplă. Stai aici şi ai grijă de bogăţiile noastre.

— Prea mine, milord, rânji cavalerul. Încearcă să nu mai ai alte accidente cu pumnalul hoţului. În ultima vreme se spune că eşti cam neîndemânatic.

Capitolul 14

Gareth observă imediat că Dalian era copleşit de situaţie. Pungaşul era slăbuţ şi vânos, nu cu mult mai mare decât menestrelul, însă rigorile profesiei sale nu numai că-l întăriseră, dar îi şi cizelaseră talentul la mânuirea pumnalului. În plus, nu vădea nici urmă de cavalerism. Nu părea deloc deranjat că adversarul lui era neînarmat.

Deşi se afla într-un dezavantaj evident, Dalian reuşise cumva să-l încolţească pe hoţ în spatele unui cort în care se vindea bere. Pe mâna trubadurului era sânge, dar acesta părea să provină din nas, nu de la o tăietură de pumnal. Gareth era recunoscător măcar pentru asta. Nu i-ar fi plăcut situaţia în care ar fi fost nevoit să-i explice lui Clare felul în care fusese vătămat preţiosul ei menestrel.

Era evident că Dalian compensa lipsa îndemânării sale în luptă cu o hotărâre neabătută. Îl înfrunta pe hoţul de buzunare fără teamă, la fel ca un câine de vânătoare cu primul său mistreţ încolţit. Pungaşul, obişnuit cu o altfel de abordare, părea derutat de asaltul nechibzuit al adversarului său. Nu-i plăcea nici interesul pe care îl stârnise lupta printre cei prezenţi.

Câţiva dintre clienţii berarului se aşezaseră în colţul cortului ca să urmărească încăierarea. Uralele şi strigătele de încurajare umplură atmosfera

în timp ce rivalii îşi dădeau târcoale unul altuia. Pentru prima oară, Dalian nu mai tresărea.

Ochii pungaşului se mişcau agitaţi în stânga şi-n dreapta. În mod evident căuta o ocazie de a ţâşni pe lângă trubadur şi de a evada în mulţime.

Gareth parcurse publicul dintr-o singură privire căutând sursa curajului lui Dalian. O văzu imediat. Era o fată frumoasă, cu bucle aurii, ochi albaştri şi o pălărioară verde. Expresia de încântare de pe faţa ei şi obrajii luminoşi spuneau tot ce era de spus. Dalian îşi găsise propria fecioară ce trebuia salvată.

— Opriţi-vă! Amândoi!

Gareth păşi în mijlocul luptei şi îi apucă de ceafă, îi scutură puţin pe amândoi, apoi îi ţinu la distanţă unul de altul până când îşi veniră în fire ca să înţeleagă faptul că un străin intervenise în bătălie.

— Gata cu bravada, proclamă el.

— El a început, răspunse Dalian în timp ce-ţi ştergea nasul sângerând cu mâneca. A încercat să fure geanta lui Alison.

— Nu-i adevărat. Minte, se răsti pungaşul. Pumnalul lui dispăruse în mod miraculos între pliurile mari ale hainelor largi.

Gareth bănui că Alison era fata din apropiere. Se uită la ea.

— Ai geanta?

La început tânăra păru uimită, însă apoi îşi dădu seama că i se adresa lordul de Desire. Obrajii i se înroşiră.

— Da, milord. E în siguranţă, spuse ea mângâind gentuţa din piele care îi atârna de centură. În ochi îi apăru admiraţia feminină în timp ce se uita la campionul ei. Mulţumită lui Dalian, adăugă ea.

— Nu, nici n-am atins geanta! Furia primitivă din timpul luptei dispăru din privirea pungaşului. În locul ei apăru îngrijorarea. Îl măsură pe Gareth cu o privire fugară şi în mod evident îl recunoscu. Ca un hoţ profesionist ce era, probabil că învăţase de timpuriu să deosebească oamenii de vază de restul pentru a evita riscurile păguboase. Alegerea greşită a victimelor putea duce la un sfârşit tragic pentru unul ca el. Sunt nevinovat, milord. Jur pe mormântul mamei mele.

— Este un mincinos şi un hoţ, zise Dalian.

— Poate, interveni Gareth pe un ton calm. Dar este important ca un bărbat să ştie când să pună capăt unei lupte, la fel cum este important să ştie când să înceapă una. Ai salvat geanta lui Alison. Un act cavaleresc pe zi este îndeajuns pentru orice bărbat. Tu du-te, i se adresă apoi hoţului. Şi ai grijă ca pajul meu să nu mai fie obligat să aibă de-a face cu tine şi a doua oară.

Pungaşul se holbă la el.

— Paj? Vă jur că n-am ştiut că e omul dumneavoastră, milord.

— Acum ştii.

— A fost o greşeală nevinovată, se plânse hoţul. Putea să se-ntâmple oricui.

— Du-te!

Tânărul nu avea nevoie să i se mai spună o dată. Se întoarse pe călcâie şi se topi în mulţime. Dezamăgiţi de deznodământul paşnic al evenimentului, curioşii se risipiră înapoi în cortul cu bere ca să-şi reumple halbele.

Dalian se uită la sângele de pe mânecă şi apoi îşi ridică ochii uimiţi la Gareth.

— Aţi spus adevărul, milord? O să fiu pajul dumneavoastră?

— Aş fi încântat să am un asemenea om curajos în serviciul meu, zise Gareth întinzându-şi mâinile. Îmi juri credinţă, Dalian de Desire? Gândeşte-te bine înainte să juri. Cer loialitate absolută şi necondiţionată de la cei care mă servesc.

— Dalian de Desire, repetă trubadurul ca şi cum ar fi fost o incantaţie magică. Îşi puse mâinile în ale lui Gareth, căzu în genunchi şi îşi plecă fruntea. Milord, de azi înainte, vă jur, sunt omul dumneavoastră.

— S-a făcut, atunci.

Gareth se uită la Alison şi la William, care urmăreau mica ceremonie cu expresii de uimire.

— Voi doi sunteţi martori. De acum înainte acest om va fi cunoscut drept Dalian de Desire şi se află în serviciul meu. Are dreptul la protecţia mea şi în schimb mi-a jurat credinţă numai mie.

— Grozav, milord, strigă puştiul entuziasmat. Abia aştept să le spun mamei şi lui Lady Clare.

Alison se uită la Dalian ca şi cum acesta se transformase dintr-un menestrel curajos într-un erou de legendă.

— Eşti în slujba Cerberului din Wyckmere, spuse ea, în mod evident mândră de noul lui statut.

Gareth se abţinu să rânjească în timp ce Dalian se ridică în picioare.

— Du-te şi spală-te de sânge. Sperii domnişoarele.

— Prea bine, milord, spuse Dalian îndreptându-şi uşor umerii firavi.

— O să te ajut să te speli, se oferi William nerăbdător.

— O să-ţi aduc o haină, zise Alison.

Gareth îl urmări cu privirea pe Dalian, care se îndepărta însoţit de admiratorii lui. Paşii lui aveau dintr-odată alt ritm, iar bărbia lui era mai ridicată, oglindindu-i mândria masculină. „E uimitor modul în care părerea cuiva despre sine şi despre lumea din jur se schimbă odată ce respectivul ştie că aparţine unui loc", îşi zise el.

— În sfârşit, singuri, oftă Gareth aşezându-se pe ţesătura mare şi frumos colorată pe care Clare o pusese pe iarbă. Se sprijini într-un cot şi se uită la agitaţia târgului. Am crezut că nu mai scap de Dalian. Flăcăul a stat numai lângă mine toată după-amiaza.

— Sunt surprinsă de cât de dornic a fost să intre în serviciul tău, spuse Clare întinzându-i una dintre plăcintele calde umplute cu carne tocată şi nuci pe care tocmai le cumpărase de la un chioşc din apropiere. Nu am crezut niciodată că o să fie atât de entuziasmat să devină scutierul tău.

— Paj, deocamdată, preciză Gareth.

— E o diferenţă?

— Da. Tânărul Dalian mai are mult până să se califice pentru postul de scutier. Nu ştie nici măcar să deosebească un capăt al lăncii de celălalt.

— Îţi jur, a trecut printr-o mare schimbare astăzi.

— Asta i se întâmplă oricărui puşti care devine erou peste noapte.

Clare zâmbi.

— A fost foarte generos din partea ta să-l transformi în erou, milord.

— Nimeni nu poate face pe cineva erou. Trebuie să o facă el singur. Dalian este curajos, zise Gareth muşcând din plăcintă. Îmi pare rău să-ţi spun asta, doamnă, dar ţi-ai pierdut unul dintre admiratori. Mă tem că a ales să se dedice unei alte domnişoare.

— Am văzut-o. O femeie mai tânără. Şi mai ales blondă cu ochi albaştri. Clare mesteca plăcinta plină de entuziasm. Era lihnită după toată agitaţia din cursul dimineţii. Cum aş putea concura cu aşa ceva? întrebă ea.

— Nici o şansă. Trebuie să te resemnezi cu plictisitoarea sarcină de a fi măritată cu un individ care nu ştie să compună o baladă şi n-are habar să cânte nici măcar o notă.

Clare rânji. Gareth nu arăta deloc plictisitor stând în lumina soarelui. Zăcea tolănit, elegant şi periculos, ca un animal de pradă.

Nu avusese prea mult timp să discute cu el de când ajunseseră dis-de-dimineaţă; trebuiseră să instaleze corturile şi să se pregătească pentru activităţile zilei de negoţ. Dar îl observase venind din când în când ca să le verifice pe ea şi pe Joanna. În plus, unul sau doi dintre oamenii lui fuseseră mereu în apropiere ca să se asigure că hoţii nu plecau cu marfa.

— Tu şi Sir Ulrich aţi avut o influenţă bună asupra lui Dalian şi a lui William, milord, zise ea. Recunosc, la început eu şi Joanna nu ţi-am apreciat unele decizii cu privire la viitorul lor.

Ochii lui licăriră de încântare.

— Aşa cum ai şovăit şi în legătură cu măritişul.

— Da. Clare termină de mâncat ultima bucată de plăcintă şi îşi strânse genunchii la piept. Însă lucrurile se pare că merg destul de bine.

— Sigur că merg bine. De ce n-ar merge bine? Nu înţeleg ce e aşa de complicat la căsătorie. Totul îmi pare simplu şi perfect mulţumitor.

— Într-adevăr, milord? întrebă Clare bătând din gene într-un gest ironic de admiraţie.

— Da, răspunse Gareth, care se scutura de firimiturile de pe mâini. Nu e vorba decât despre sarcina bărbatului de a prelua comanda asupra gospodăriei şi de a stabili nişte reguli. Odată ce toată lumea ştie regulile, lucrurile merg pe drumul cel bun într-o armonie deplină.

Clare agită ameninţător gentuţa pe care o folosise pentru a transporta pânza pe care stăteau şi plăcintele calde.

— Sarcina bărbatului de a prelua comanda asupra gospodăriei, ai spus?

Gareth ridică o mână pentru a se apăra.

— Nu orice bărbat, desigur. Unul care ştie să citească. În momentul în care Clare aruncă gentuţa uşor spre capul lui, el căzu pe spate ca şi cum ar fi fost rănit mortal şi rosti pe un ton profund afectat: Sunt unii soţi care s-ar supăra dacă li s-ar face aşa ceva.

— Nu şi tu, milord. Tu nu eşti un soţ obişnuit.

„Tu nu eşti deloc un bărbat ca oricare altul”, îşi zise Clare în sinea ei. „Eşti bărbatul pe care îl iubesc.”

— Un soţ obişnuit fără îndoială te-ar plictisi, doamnă.

— Aşa e.

Tânăra femeie închise ochii şi trase adânc aer în piept. Era bine să-şi petreacă după-amiaza cu Gareth. Mirosurile târgului erau sortate de nasul ei sensibil. Putea detecta izurile savuroase de la chioşcurile cu mâncare, cele brute de oaie şi capră şi esenţele proaspete ale ierbii pe care aşternuse pânza. Dar cel mai mult era conştientă de aroma bărbatului care se afla lângă ea.

Gareth rămase nemişcat câteva clipe, ca şi cum ar fi aşteptat încă o reacţie din partea ei. Când observă că aceasta nu venea, ridică gentuţa de piele cu care fusese lovit.

— Mai e ceva înăuntru.

— Da.

— O altă plăcintă, poate? întrebă el deschizând capacul de piele ca să se uite înăuntru. Aş mai mânca o bucată.

— Nu, milord. Nu mai sunt plăcinte. Clare inspiră adânc şi se strădui să vorbească pe un ton cât mai relaxat. Este un dar pentru tine.

— Un dar? Pentru mine? Din privirea lui dispăruse orice urmă de ironie.

— Da, milord. Clare îşi sprijini bărbia de genunchi uitându-se la el.

Gareth o scrută cu o expresie foarte ciudată în ochi. Era prima oară când soţia lui îl vedea perplex.

— Mulţumesc, spuse într-un final.

— Nu-mi mulţumi până ce nu-l vezi. Poate că nici măcar n-o să-ţi placă.

Bărbatul vârî mâna în gentuţă şi scoase o sticluţă cu capac, elegant meşteşugită. O examină cu o privire în care se citea plăcerea intensă.

— Parfum? Pentru mine?

Clare roşi.

— Este o reţetă specială pe care am creat-o pentru tine şi numai pentru tine. Sper să-ţi placă. Gareth îndepărtă cu grijă capacul şi inhală parfumul, însă ea îl opri: Aşteaptă! Milord, aproape că am uitat să te întreb dacă ţi se face rău de la pelin, mentă, trifoi sau alte ingrediente.

Gareth scutură din cap.

— Nu. De ce întrebi?

— Nu contează, oftă ea dintr-odată liniştită. Doar că ştiu pe cineva care a avut odată o reacţie violentă la pelin.

— Pelinul mi se pare minunat, spuse el inhalând adânc. Combinaţia asta este foarte, foarte plăcută, doamnă.

— Chiar îţi place?

— Da. Îmi aminteşte de unele lucruri care mi-au plăcut întotdeauna, de pildă aerul proaspăt de la asfinţit, ba are şi puţin iz de mare. O să ţin sticluţa în cufărul cu haine.

— Mă bucur, spuse ea cu un surâs timid. Nu oricărui bărbat îi plac tunicile şi cămăşile parfumate.

— Ţinând cont de slujba mea de dinainte, am avut de-a face cu nişte mirosuri pe care aş face orice să le uit. Parfumul acesta le va înlocui în mintea mea.

Clare îşi înclină capul într-o parte.

— Ce fel de mirosuri ai fost forţat să înduri în timp ce vânai răufăcători?

Gareth studie frumoasa sticluţă de parfum.

— Când mă gândesc la trecutul meu, îmi aduc aminte de mirosurile de case arse, bărbaţi morţi şi femei plângând. Ori de câte ori simţeam acea duhoare ştiam că ajunsesem prea târziu. Tot ce-mi rămânea de făcut era să pornesc pe urma făptaşilor.

Pe Clare o trecu un fior.

— E teribil! Nu e de mirare că ai vrut un loc al tău.

— O să mă gândesc la tine ori de câte ori o să miros parfumul pe care mi l-ai dat, rosti Gareth încet.

— Şi la Desire, milord, noua ta casă.

— Da. Cu siguranţă o să mă gândesc la Desire, zise el privind-o în ochi. A fost vreun motiv deosebit pentru care mi-ai făcut acest dar?

— Nu, milord, râse ea. Mai degrabă unul obişnuit.

— Obişnuit? Şi care ar fi acela?

— Ca simbol al respectului meu, desigur.

— Respect?

— Da. Ce alt motiv ar putea avea o soţie ca să-i ofere soţului ei un dar?

— Bună întrebare, doamnă.

— Dalian, ajută-l pe Ranulf să plieze cortul.

Trubadurul ţâşni ca şi cum ar fi fost înţepat.

— Prea bine, milord.

Gareth se încruntă uitându-se la tânărul care se grăbea să-l ajute pe Ranulf la împachetarea cortului cu dungi galbene şi albe. Ceva nu era în regulă. Observase schimbarea din comportamentul lui Dalian în după-amiaza aceea, în ultima zi a târgului. Nu mai era menestrelul ţanţoş, vesel şi entuziasmat de noua lui postură de viitor scutier. Toate acestea dispăruseră ca prin farmec în doar câteva ore, iar în locul lor apăruseră melancolia şi o stare de preocupare.

Dalian părea dintr-odată îngrijorat de problemele pe care le avea pe suflet. Tresărea ori de câte ori i se adresa cuvântul. Continua să urmeze ordinele lui Gareth, dar avântul care pusese stăpânire pe el de când îi jurase credinţă seniorului dispăruse.

Gareth bănuia natura problemei, însă nu ştia ce putea face. Nu era expert în bolile dragostei. Aşteptă până când bărcile fuseseră încărcate pentru întoarcerea pe insulă şi îl chemă la el pe tânăr.

— Dalian…

— Da, milord? zise acesta ştergându-şi neliniştit mâinile pe tunică. Am făcut ceva rău?

— Nu. Hai cu mine puţin. Vreau să discutăm ceva.

— Desigur, milord.

Îi aruncă lui Gareth o privire ezitantă în timp ce se supuse şi i se alătură în plimbare. Cavalerul îşi uni palmele la spate încercând să găsească modalitatea cea mai bună de abordare a acestui subiect delicat

— Ai cântat multe balade despre dragoste, menestrelule, dar poate că nu ai învăţat destule despre aceasta.

— Ce vreţi să spuneţi, milord?

Gareth îşi drese glasul.

— Prima iubire a unui bărbat este la fel de zguduitoare ca şi prima lui experienţă pe câmpul de luptă. Amândouă sunt puternice în felul lor şi amândouă au darul de a-i distruge temporar modul de a se privi pe sine şi lumea din jur. Văzând expresia năucită de pe chipul tânărului, seniorul său oftă şi mai încercă o dată: Ştiu, acum crezi că te-ai îndrăgostit de frumoasa ta Alison. Fără îndoială că despărţirea te-a întristat.

— O să-mi fie dor de ea, recunoscu Dalian.

— Da. Este de înţeles. Totuşi…

— Dar nu o iubesc.

Gareth se uită la el sceptic.

— Nu?

— Timpul petrecut împreună a fost frumos, dar i-am spus că nu-mi permit încă să mă îndrăgostesc. Trebuie să-mi fac un rost în lume înainte să mă gândesc la astfel de lucruri.

— Ah! exclamă cavalerul vizibil uşurat. O afirmaţie deşteaptă din partea unui tânăr. Sunt impresionat de înţelepciunea ta. Am văzut bărbaţi de două ori mai în vârstă decât tine care se fac de râs pentru o femeie. Nu e o privelişte prea frumoasă.

Dalian se uită la el cu o privire întrebătoare.

— Asta e tot ce aţi vrut să-mi spuneţi, milord?

— Da. Acum du-te şi ajută la strângerea corturilor.

— Prea bine, milord.

Gareth îl urmări cu privirea întrebându-se dacă nu cumva îi interpretase greşit starea. Era posibil ca tânărul să sufere de un dezechilibru al umorilor corporale. Boala îi putea fi fatală. Cunoscuse un om care fusese atât de afectat de dezechilibrul umorilor încât îşi curmase zilele. Îşi propuse să stea cu ochii pe noul lui învăţăcel.

Trei zile mai târziu, Clare stătea la biroul ei şi rodea capătul penei de scris. Se gândea la cea mai recentă reţetă de parfum. I se părea dificil să descrie aşa cum trebuia paşii exacţi necesari pentru a combina diversele substanţe pe care le avea în vedere. Mai citi o dată ce scrisese: „Turnaţi apă într-o tigaie şi puneţi-o pe foc. Când tigaia este încinsă, iar apa fierbe încet, adăugaţi o cantitate de frunze de la cei mai buni trandafiri.”

Cuvintele „o cantitate” nu păreau exacte. Stareţa Helen o sfătuise să fie foarte clară. Şterse „o cantitate” şi scrise „două mâini”.

Un ciocănit hotărât fu singurul avertisment pe care-l primi înainte ca uşa să se deschidă şi Gareth să intre în încăpere. Ţinea în mână cartea deschisă pe care o scrisese tatăl ei. Se încrunta la un pasaj din ea.

— Clare, avem sulf?

— Da, milord. Tata ţinea o cantitate importantă în depozite împreună cu alte ingrediente. Tratatele arăbeşti conţin multe reţete cu sulf. Tata făcea mereu experimente cu el. Eu una nu m-am obosit. Nu-mi place mirosul.

— Excelent, excelent. Trebuie să văd dacă-l găsesc. Preocupat, Gareth murmură: Cărbunele nu va fi o problemă. E uşor de obţinut.

— Ai găsit o reţetă interesantă?

— În volumul acesta, tatăl tău descrie nişte reţete foarte neobişnuite din Orient.

— Reţete la care se foloseşte sulful?

— Da. O să le cercetez mai târziu. Închise cartea şi o puse sub braţ. Tu ce faci?

— Lucrez la cartea mea.

— A, da. Cartea ta cu reţete de parfumuri, spuse el aruncând o privire la volumele de pe rafturi. Biblioteca ta este aproape la fel de mare ca a mănăstirii.

— Sunt foarte mândră de ea. Multe dintre cărţi au fost adunate de tata, desigur, dar am luat şi eu vreo două. Sunt încântată în special de cea a stareţei Helen de Ainsley. Este un tratat despre plante pe care îl consult frecvent.

— Stareţa Helen de Ainsley? repetă Gareth cu o voce ciudat de neutră.

— Da, răspunse Clare cu un zâmbet plin de mândrie. A fost îndeajuns de bună ca să corespondeze cu mine.

— Faci schimb de scrisori cu o stareţă?

— Frecvent. Sfaturile ei despre proprietăţile plantelor mi se par nepreţuite. Apropo, în curând o să ne viziteze.

— Da?

Gareth părea surprins. Clare aprobă din cap veselă.

— Sunt foarte încântată. Maica superioară Margaret mi-a trimis vorbă de dimineaţă. Din câte se pare, stareţa Helen trebuie să sosească zilele acestea. O să ai ocazia să o cunoşti, milord.

— O să fie interesant.

— Da. Fără îndoială că o să stea câteva zile la castel. Aşa a făcut ultima oară când a venit în vizită. E o mare onoare pentru noi.

— Înţeleg. Gareth se aşeză pe scaunul de la fereastră. Ei, n-are importanţă. Acum vreau să discutăm despre Dalian.

— Ce-i cu el? Am crezut că-şi îndeplineşte cu abnegaţie îndatoririle de paj. Dacă are dificultăţi sau nu te mulţumeşte pe deplin, te rog să ai răbdare cu el. Are nevoie de timp, milord.

— Se achită foarte bine de obligaţii, nu asta e problema. Sunt îngrijorat în legătură cu starea lui din ce în ce mai accentuată de melancolie.

— Ştiu ce vrei să spui, zise Clare punând pana jos. Este foarte îngrijorător. E aproape la fel de rău cum a fost când a sosit pe Desire. Pentru o vreme, starea lui se îmbunătăţise considerabil. Dar de la târg parcă a devenit din nou tulburat.

— Ce ştii despre trecutul lui?

— Foarte puţine. Este un bastard, după cum ştii. Spune că a fost crescut în casa unui om de vază. După cum am mai vorbit, cred că a fost tratat foarte urât.

— Asta-i tot ce ştii despre el?

Clare se gândi la întrebare câteva clipe.

— Da, cred că da. Niciodată nu discută despre trecutul lui.

— Nici despre bărbatul care l-a crescut?

— Nici. Am impresia că ar prefera să uite tot.

— Poate că nu reuşeşte să uite, deşi încearcă.

— Da. Unele lucruri nu pot fi uitate uşor.

— Adevărat. Dar un om care nu poate uita trebuie să înveţe să-şi controleze gândurile negre care îl cotropesc.

— Dă-i timp, milord. Nu e aici decât de puţină vreme.

— Mă îngrijorează felul brusc în care i-a revenit starea de melancolie. Era mulţumit şi vesel în timpul târgului, până în ultima zi. Am crezut că de vină e faptul că s-a îndrăgostit de fata aceea.

— De tânăra Alison? zâmbi Clare.

— Da. Am vorbit cu el despre asta, dar spune că nu e afectat. Mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta, se strâmbă Gareth. Nu am nici cea mai mică idee despre cum poate fi vindecată repede o astfel de boală a dragostei şi nu am cunoscut niciodată un doctor care să o fi tratat cu succes.

— Chiar tu mi-ai spus că ai suferit în urmă cu mulţi ani de ea, parcă aşa-mi amintesc, murmură Clare.

— Nu. Boala dragostei este pentru poeţi şi proşti.

— Desigur.

— Un bărbat în poziţia mea nu-şi poate permite să-i cadă pradă.

— Şi de ce nu, mă rog? Ce rău poate face?

— Ce rău? se răsti Gareth. Răul e evident. Este cea mai periculoasă febră. Distruge raţiunea şi judecata.

— Desigur. Nu ştiu la ce m-am gândit când am pus o asemenea întrebare prostească. Ei, să revenim la Dalian. Ce propui?

— După mine, cel mai bine ar fi să-i dăm ceva de făcut care să-i abată gândurile de la lucrul care îl chinuie, oricare ar fi acela.

— Un plan excelent, milord. Am observat că bărbaţii se pricep de minune să abată atenţia de la anumite probleme.

Gareth ridică o sprânceană.

— Am zis ceva care te-a supărat, doamnă?

— Nicidecum, îl asigură Clare cu blândeţe. Ce crezi că ar reuşi să-i distragă atenţia lui Dalian de la ceea ce îi dezechilibrează umorile şi îi induce melancolia?

Gareth se uită în jos la cartea pe care o ţinea.

— Poate că o să-l rog să mă ajute la experimentele mele cu sulf şi cărbune.

— Cred că o să i se pară foarte interesant. Clare îşi dădu seama că era şi ea destul de curioasă. Să mă anunţi când eşti gata să demonstrezi

rezultatele muncii tale, milord. M-aş bucura să asist la experimente, chiar dacă nu prea-mi place mirosul de sulf.

— O să trimit vorbă când sunt gata. Gareth se ridică de pe scaunul de la fereastră, o sărută uşor pe gură şi se duse spre uşă.

Clare îl urmări cu privirea. Simţi şi ea o undă de melancolie gândindu-se la conversaţia lor. „Boala dragostei este pentru poeţi şi proşti", spusese el. Ea nu era nici poetă, nici proastă, dar îi era foarte teamă că fusese afectată de acea maladie.

Nu-i plăcea să sufere singură. Gareth nu era complet nepăsător la emoţiile ei. Existaseră câteva semne clare. De exemplu, întotdeauna mirosea a parfumul pe care ea i-l dăruise. Şi nu era nici o îndoială cu privire la pasiunea lui puternică. Nu făcea nici un secret din dorinţa pe care o simţea pentru ea şi părea încântat de reacţiile ei când făceau dragoste.

Ştia că el îi respecta înţelepciunea, talentul şi isteţimea în ceea ce privea parfumurile, dar asta nu spunea prea multe. Chiar şi Nicholas avusese îndeajuns de multă înţelepciune încât să-i aprecieze talentul la afaceri.

Un motiv de speranţă era acela că, aşa cum făcuse un moment mai devreme, Gareth se consulta din ce în ce mai des cu ea înainte de a lua o decizie. Căsnicia lor începea să funcţioneze aşa cum anticipase când ticluise criteriile pentru viitorul soţ. Ea şi Gareth învăţau să-şi împartă îndatoririle şi responsabilităţile. Învăţau să aibă încredere unul în altul.

În multe privinţe primise exact ceea ce dorise, chiar dacă el era întru câtva mai înalt şi mai masiv decât specificase în reţetă. Însă nu era de ajuns. Voia dragoste. Iar în ceea ce-l privea pe Gareth, dragostea era pentru poeţi şi proşti.

Două zile mai târziu, Clare stătea din nou la biroul ei când nişte zgomote puternice, de tunet, răsunară în curte. Speriată, sări în picioare şi se duse la fereastră. Se încruntă când văzu că nu era nici un semn de furtună şi nici un nor pe cer.

Confuză, se uită în grădină, moment în care o slujitoare ţipă. Pietrarii se opriră din lucrul la noul zid. Oamenii ieşiră din grajduri alarmaţi. Un cal necheză şi o luă la goană speriat. Mai multe găini cotcodăciră nebuneşte în timp ce traversară curtea în fugă.

Şi apoi un nor mare de fum ieşi pe fereastra camerei de lucru a tatălui ei. Chiar în acea clipă, uşa se deschise cu putere şi două siluete apărură în lumina soarelui. Gareth şi Dalian erau acoperiţi din cap până-n picioare de cenuşă.

Clare se răsuci şi ieşi în goană din birou. Alergă spre treptele turnului şi zbură repede peste ele.

— Gareth! Milord, eşti bine? strigă ea panicată.

Se holbă la siluetele acoperite de cenuşă. Mirosul acru de sulf îi luă cu asalt nările sensibile. Dalian zâmbea uşor. Părea ameţit, dar neatins. Dinţii lui Gareth sclipiră într-un rânjet triumfător prin masca gri.

— A mers!

— În numele cămăşii de noapte a Sfintei Ermiona, gâfâi Clare. Ce a mers?

— Una dintre reţetele cu sulf ale tatălui tău. Gareth alergă spre ea şi o ridică în aer, învârtind-o în cerc. Râsul lui umplu curtea. A mers, Clare! Chiar a mers!

— Văd asta. Dar la ce foloseşte combinaţia cu sulf?

— Încă nu ştiu. Dar cel mai important e că reţeta a funcţionat.

Clare se uită la faţa lui mânjită şi zâmbitoare şi izbucni în râs. Gareth era euforic din cauza emoţiilor pe care i le provocase descoperirea. Şi ea trăise acea senzaţie de foarte multe ori, deşi nu într-un mod atât de spectaculos.

— Da, milord. Reţeta ta cu siguranţă a funcţionat Poate că ai o carieră de alchimist în faţă.

— Cu siguranţă este mult mai interesantă decât vechea mea ocupaţie de vânător de răufăcători.

Capitolul 15

Clare închise ochii ca să ignore zgomotul făcut de uneltele pietrarilor şi de strigătele muncitorilor. Lângă atelierele ei, construcţia zidului nou de piatră continua repede şi crea un vacarm neîncetat în timpul zilei. Numai seara, după ce oamenii din Seabern plecau, se lăsa o linişte binecuvântată.

Spera că proiectul avea să se termine curând. Se întinse spre recipientul de pe banca din faţa ei, luă din amestecul de ierburi uscate şi flori şi duse mâna la nas. Izul de pelin îi aminti de Raymond de Coleville. Pelinul îl făcea să plângă fără să se poată controla, să strănute şi să nu poată respira bine. Îşi reaminti ziua în care îl surprinsese făcându-i cadou o pomadă care conţinea pelin şi alte mirodenii. Fusese singura dată când îl văzuse pierzându-şi cumpătul.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ia parfumul ăla de lângă mine, uriaşe el. E cu pelin! Ce încerci să faci? Să mă omori?

Clare fusese îngrozită. Nu avusese de unde să ştie că nu suporta pelinul. Îi ceruse iertare şi aruncase pomada. Raymond îşi recăpătase cavalerismul şi totul se terminase cu bine.

Clare se întrebă nedumerită de ce îi apăruse amintirea cu Raymond de Coleville în acea zi. Nu se mai gândise la el de când Gareth pusese piciorul pe insula Desire. De fapt, îi era greu să se gândească la alt bărbat. Gareth era prea mare, prea copleşitor, prea interesant ca să lase loc şi altora în mintea ei. În comparaţie cu el, alţi bărbaţi, mai ales cel care o minţise, păreau minusculi şi destul de comuni.

— Clare? Joanna apăru în uşa atelierului. Se uită în penumbră. Eşti acolo?

— Da, zise Clare lăsând să cadă plantele uscate înapoi în castron. S-a întâmplat ceva?

— Nu, am venit doar să-ţi arăt ultimul meu model de broderie care cred că va merge foarte bine la pernele mari.

Joanna scutură o ţesătură mare, pătrată, pe care trona imaginea unui cavaler îngenunchind în faţa unei femei. Cuplul părea să stea într-un umbrar.

— Este minunat. Scenele romantice se vând mereu foarte bine. Ce este creatura din fundal?

— Un unicorn, explică Joanna reîmpăturind mulţumită pânza. Doamnelor de la Londra le plac foarte mult unicornii. Ei bine, atunci, dacă eşti de acord, vorbesc cu femeile din sat şi cu călugăriţele ca să se apuce imediat de lucru.

— Excelent.

— Ar trebui să avem un număr destul de mare până la vară.

— Cel puţin, acest transport va ajunge probabil la destinaţie. Lord Gareth se va ocupa de asta, spuse Clare adăugând două mâini cu petale de trandafiri la amestecul din recipient

— Da. Cerberul îşi dovedeşte utilitatea, comentă Joanna cu o licărire şireată în ochi. Mă întreb dacă va rămâne cu noi la iarnă.

— Poftim? Sigur că va sta cu noi. Aceasta este casa lui acum. De ce ar pleca?

Joanna ţâţâi neîncrezătoare.

— Bărbaţii pleacă întotdeauna după ce-şi îndeplinesc misiunea de a proteja pământurile şi de a avea un moştenitor. Acum, că eşti căsătorită, Desire este la adăpost de Nicholas sau de orice alt bărbat dornic de înavuţire.

— Dar cum rămâne cu hoţii, care sunt o ameninţare constantă pentru transporturile noastre?

Clare era şocată. O senzaţie de apăsare îi cuprinse pieptul.

— Mă aştept ca aceasta să nu fie o problemă pentru Lord Gareth. Poate să-şi lase câţiva soldaţi aici, pe Desire, ca să apere transporturile. Din păcate, mă tem că Sir Ulrich îl va însoţi, oftă Joanna. William este foarte ataşat de el. Programul de exerciţii fizice are un efect uimitor asupra fiului meu, aşa cum a prezis Lord Gareth.

— Tânărul William nu e singurul care s-a ataşat mult de Sir Ulrich, nu-i aşa? întrebă Clare încet.

— Este atât de evident?

— Da. Şi el pare la fel de ataşat de voi doi.

Joanna studie recipientul cu ierburi şi flori.

— Mi-a spus că mă iubeşte.

„Norocoasa”, bombăni Clare în gând. Era mult mai mult decât îi spusese vreodată Gareth.

— Sunt fericită pentru tine, Joanna.

— M-a sărutat noaptea trecută, mărturisi aceasta aruncându-i o privire fugară. Pentru prima dată am înţeles că a face dragoste ar putea fi ceva plăcut pentru o femeie, aşa cum este şi pentru un bărbat.

— Da. Însă asta se întâmplă doar cu bărbatul potrivit.

Joanna se aşeză pe un scaun şi îşi puse mâinile în poală.

— Va fi multă singurătate pe aici după ce vor pleca, nu-i aşa?

— Lord Gareth nu mi-a spus nimic de plecare.

— Bărbaţii discută rar despre planurile lor cu femeile. Ştii asta. Fratele tău te-a informat vreodată cu privire la intenţiile sale înainte de ieşi pe poarta castelului?

— Nu, dar Lord Gareth este diferit El discută problemele importante cu mine.

— E încă în stadiul în care se amuză să-i facă pe plac tinerei lui soţii. Aceasta se va schimba în curând, spuse Joanna cu tristeţe. Mereu se întâmplă aşa.

Stomacul lui Clare se strânse. Nu putea suporta gândul plecării lui Gareth, nu acum când abia începeau să se cunoască, să se înţeleagă unul pe altul. Să comunice. Nu acum când spera că îl putea face să se îndrăgostească de ea.

— Trebuie să văd ce-i cu asta, zise pornind spre uşă.

— Unde te duci?

— Să-mi caut soţul. Vreau să stau de vorbă cu el.

— În clipa asta e ocupat, spuse Joanna.

— Făcând ce?

— Supraveghează reparaţiile la moara de vânt, mi se pare. Una dintre pale trebuie înlocuită.

— N-o să dureze decât un moment.

Clare ieşi. Moara de vânt se afla în cealaltă parte a curţii. Palele erau încă nemişcate. Mai mulţi oameni, inclusiv Gareth şi Ulrich, erau adunaţi în jurul ei. După expresiile lor grave, s-ar fi putut crede că stăteau în jurul unui mormânt deschis. Se întrebă dacă bărbaţii îşi luau întotdeauna un asemenea aer preocupat când se confruntau cu dispozitive mecanice defecte doar pentru a se impresiona reciproc sau dacă reparaţia îi interesa cu adevărat.

— Milord, zise ea oprindu-se la câţiva paşi distanţă de grup. Aş vrea să-ţi vorbesc.

Gareth îşi luă cu greu privirea de la pala ruptă şi se uită la ea.

— Mai târziu, doamnă. După cum poţi vedea, sunt ocupat acum.

— Este foarte important Era conştientă că fiecare bărbat din jur asculta cu interes. Nu va dura decât un moment.

O sprânceană a lui Gareth se ridică întrebător ca reacţie la tonul ei hotărât.

— Bine, dacă e atât de important. Continuaţi munca, îl îndemnă pe Ulrich. Mă întorc imediat.

— Prea bine, milord. Ulrich se întoarse la pala stricată şi încercă să-şi ascundă un zâmbet.

Gareth veni înspre Clare. Umerii lui largi blocau imaginea morii.

— Ei, ce este? Ce e atât de urgent încât n-ar putea aştepta?

Clare se simţit brusc ridicolă. Dar trebuia să-i pună întrebarea.

— Nu vreau decât să ştiu dacă intenţionezi se pleci de pe Desire în viitorul apropiat

— Să plec?

— Da. Unii cred că odată ce ţi-ai asigurat proprietatea şi mă laşi grea, o să pleci. Vreau să ştiu dacă asta ai de gând să faci.

— Eşti însărcinată? se interesă el scrutând-o atent.

— A, nu. Cel puţin nu cred. Gareth, nu asta e problema. Te întreb dacă vrei să părăseşti insula.

— La dracu'! se răsti el. Nu e momentul să discutăm aşa ceva. Încerc să repar nenorocita aia de moară.

— Este moara mai importantă decât planurile tale de viitor?
El îşi trecu degetele prin păr.
— În numele diavolului, ce te-a făcut să mă cauţi şi să mă întrebi asta acum?
— Nu contează, milord. Răspunde la întrebare. Ai de gând să pleci curând?
— Vrei să plec?
— Nu, milord, zise Clare cu ochii la pieptul lui impunător. Găsesc că eşti foarte util pe aici şi nu sunt nerăbdătoare să te văd plecat.
— Util?
— Da, domnule, util.
— Cum sunt eu util?
— Ai făcut o treabă excelentă la repararea maşinii pentru obţinerea uleiului de trandafiri şi de scorţişoară, zise ea afişând un zâmbet luminos. Funcţionează perfect acum.
— Mulţumesc, spuse Gareth printre dinţi. Mă bucur că am fost în măsură să ofer servicii satisfăcătoare.
Tânăra femeie îşi dădu seama că era supărat. Izbucni:
— Vreau doar să-ţi cunosc planurile, astfel încât să-mi pot face şi eu planurile mele. Cer prea mult?
El o privi cu răceală.
— Nu am nici o intenţie să părăsesc insula, cu excepţia cazului în care aş fi chemat de tatăl meu. Sunt vasalul lui Thurston de Landry şi, ca atare, îi datorez un anumit număr de zile de serviciu în fiecare an. Ştii asta la fel de bine ca şi mine.
Clare se încruntă.
— Nu sunt proastă. Înţeleg prea bine, milord. Nu vorbeam despre obligaţia pe care o ai faţă de Lord Thurston. Mă refeream la planurile tale personale.
— În acest moment, planurile mele personale sunt să repar naibii moara cât mai curând posibil, după care am de gând să verific progresele făcute de pietrari. Când voi termina şi această sarcină voi reveni în atelierul meu pentru a-mi continua experimentele. Ţi-am răspuns la întrebare?
— Sigur nu vrei să pleci?
— Sigur.
— Juri?
— Da.
Clare făcu toate eforturile să-şi ascundă uşurarea.
— Foarte bine. Este tot ce am dorit să ştiu.
Gareth îşi puse mâinile pe şoldurile ei.
— Dacă eşti mulţumită, doamnă, pot să mă întorc la sarcina de a repara moara de vânt?
— Desigur. Scuzele mele pentru că ţi-am tulburat munca, spuse ea dând să plece.
— Clare.
— Da?

Gareth se uită la ea gânditor.

— Am înţeles că nu le percepi bani sătenilor pentru utilizarea morii.

— Aşa e. Ştiu că mulţi seniori îi pun să plătească pentru măcinarea grânelor, dar eu simt că nu este nevoie să fac acest lucru. Sătenii aprovizionează castelul cu toată făina de care avem nevoie, deci este un troc corect în ceea ce mă priveşte.

— Înţeleg.

— Sper că nu intenţionezi să-i taxezi pe oamenii noştri pentru măciniş, zise ea îngrijorată.

— Nu, doamnă. În această familie, tu eşti cea căreia îi merge mintea la afaceri. Dacă tu crezi că aranjamentul de acum e echitabil, cum să-ţi pun la îndoială judecata?

— Mintea la afaceri, da. Aşa mi se spune mereu, zise ea aruncându-i o privire ciudată. Se pare că fiecare are utilitatea lui, milord.

Ochii lui Gareth străluceau.

— Nici un bărbat nu ar putea cere o femeie mai utilă decât tine, doamnă. Acum, te rog, scuză-mă. E timpul să mă întorc la sarcinile mele.

Se întoarse la mulţimea adunată în jurul morii. Clare se uită melancolică după el. „Întotdeauna am fost utilă”, îşi zise. Îi fusese utilă mamei ei, care îşi asumase administrarea moşiei în timp ce seniorul bătea continentul în căutare de noi desfătări intelectuale. Îi fusese utilă tatălui ei distrat şi învăţat care alesese studiile la Paris şi în Spania în locul responsabilităţilor de soţ, de tată şi de lord. Îi fusese utilă fratelui ei care tânjise după turniruri mai mult decât pentru terenurile moştenite. Îi fusese utilă lui Raymond de Coleville, care dorise puţină distracţie în timp ce studia cu tatăl ei. Nicholas de Seabern crezuse că ea avea să fie o mireasă utilă, care îi putea îngraşă buzunarele. Era utilă pentru Thurston de Landry, care se bucura de veniturile obţinute de pe insulă. Iar acum se părea că şi Cerberul îi găsise utilitatea.

Nu era un gând vesel, dar Clare se temea că soarta ar fi putut fi şi mai rea. Să se îndrăgostească de un bărbat care nu vedea în iubire ceva util, de exemplu.

În acea după-amiază, Clare găsi în sfârşit timp să urce scările din turn către biroul ei. Când dădu colţul grăbită la capătul treptelor, dădu nas în nas cu Dalian.

— Ah!

Întinse o mână ca să-şi regăsească echilibrul în timp ce făcu un pas înapoi.

— Lady Clare! Îmi cer scuze.

Ceva ce semăna mai mult cu frica decât cu surprinderea fulgeră în ochii tânărului.

— Ce faci aici, Dalian? Am crezut că îl ajuţi pe Lord Gareth la experimentele sale.

— Iertaţi-mă stăpână, zise el privind agitat pe coridor şi apoi la ea. Nu v-am auzit venind pe scară.

— Mă duc în birou.

— O! Dalian îşi şterse încet palmele de tunică. Sunteţi bine?

— Nu-ţi face griji, n-am păţit nimic. Brusc alertată, îl întrebă: S-a întâmplat ceva rău?

— Nu, doamnă.

— Eşti sigur? Se pare că ai devenit din ce în ce mai abătut după târgul de primăvară. Eşti sigur că nu suferi după Alison?

— Alison? întrebă Dalian confuz. Nu, stăpână, nu. Nu sufăr.

— Eşti sigur?

— Da, stăpână, destul de sigur.

— Este altceva care te supără?

— Nu, doamnă, răspunse Dalian ezitant, după care îşi îndreptă umerii. Avea o privire tristă, aproape disperată. Lady Clare, nu v-am mulţumit niciodată pentru bunătatea dumneavoastră faţă de mine. Îmi doresc să fac asta acum.

Clare zâmbi.

— Eu sunt cea care ar trebui să-ţi mulţumesc, Dalian. Ne-ai luminat vieţile cu muzica şi poeziile tale frumoase. Şi ştiu că şi Lord Gareth este foarte mulţumit să aibă un asemenea ajutor în atelierul său.

— Este un om foarte inteligent, şopti Dalian. După cum sunteţi şi dumneavoastră, milady. A fost o onoare să vă slujesc.

— Ei, mulţumesc, Dalian.

— Vă rog să mă scuzaţi acum, stăpână. Trebuie să mă duc, lordul meu mă aşteaptă.

— Du-te, atunci. Ne vedem la cină.

— La revedere, stăpână. Şi vă mulţumesc din nou pentru bunătatea pe care mi-aţi arătat-o. Nu o merit.

— Prostii. Sigur că o meriţi.

Clare se îndreptă spre birou. Deschise uşa şi făcu un pas înăuntru. Ceva o făcu să ezite. Se întoarse şi aruncă o privire înapoi. Dalian o urmărea cu o privire melancolică. Ea îi zâmbi liniştitor încă o dată, apoi intră şi închise uşa. Se duse la masa de lucru, se aşeză şi îşi sprijini bărbia pe mâini. Reflectă îndelung la modul în care Dalian îi mulţumise pentru bunătatea ei.

— A fost cel mai ciudat lucru, Gareth, îi spuse Clare seara, când erau singuri în dormitor. A fost ca şi cum şi-ar fi luat rămas-bun.

— Cine şi-a luat rămas-bun? întrebă el fără să-şi ridice privirea din cartea groasă pe care o studia.

„Tatăl lui Clare a făcut o treabă bună la traducerea din arabă în latină”, îşi zise, „dar Sir Humphrey nu avea pic de talent la scris.” Era nevoie de un mare efort pentru a pune cap la cap cuvintele din tratatul despre elemente pe care încerca să-l parcurgă.

Deşi ziua fusese caldă, pe seară se lăsase un frig neobişnuit pentru acea perioadă. În şemineu ardea un foc vioi. Afară vântul începu să urle, promiţând o furtună înainte de ivirea zorilor.

— Dalian. Nu mă asculţi?

— Sigur că te ascult. Te ascult mereu când vorbeşti, doamnă. Oare nu am lăsat astăzi baltă repararea morii doar ca să te ascult? Gareth se încruntă vizibil la un cuvânt scris stângaci.

Nu putea să-şi dea seama dacă era „vapori” sau „viperă”. Trebuia să fie „vapori”, decise el. „Viperă” nu avea nici un sens în acel context. „Căldura intensă determină lichidul să fiarbă şi să producă vapori care redevin lichid…”

— Deci mă asculţi mereu, da? Clare pufni uşor indicând faptul că nu credea una ca asta. Ce-am spus?

Gareth era concentrat asupra textului despre proprietăţile focului, pământului, apei şi aerului.

— Ai spus ceva despre Dalian, care şi-a luat la revedere.

— Părea să-mi spună adio. Era ca şi cum intenţionează să plece de pe Desire.

— Ţi-am spus, nu am planuri de a părăsi insula.

— Nu tu, milord, Dalian. Vezi? Ştiam eu că nu mă asculţi.

Gareth se lăsă păgubaş să mai citească tomul tradus din arabă. Îşi întinse picioarele spre foc, se lăsă pe spate în scaun şi se uită la Clare.

Imaginea ei stând acolo cu o carte odihnindu-se în poală, cu faţa inteligentă pe care se oglindea o expresie de preocupare intensă, îl făcu să uite pe moment de textul despre elemente. „Soţia mea”, îşi zise cu un sentiment de uimire. Încă nu putea crede că era a lui. Flăcările accentuau luciul părului şi se reflectau pe pielea de fildeş. Clare îl privea cu ochii serioşi, ca nişte nestemate. El se gândi la cum să o facă să strălucească de pasiune şi corpul începu să i se tensioneze. I se întâmpla mereu astfel la gândul că voia să o ţină goală în braţe.

— Care e problema? întrebă în cele din urmă.

— Mă tem că o anumită îngrijorare îl afectează încă teribil pe Dalian. Este mult mai neliniştit decât înainte. Starea lui nu se îmbunătăţeşte.

— Aşa e, răspunse Gareth cu ochii la foc. Un băiat ciudat. Şi Ulrich se îngrijorează în privinţa lui. Se pare că tânărul William a dat peste Dalian când ieşea dintr-o garderobă în această după-amiază. Avea lacrimi în ochi.

— Plângea? Dar de ce?

— William i-a povestit lui Ulrich că i-a pus aceeaşi întrebare. Dalian i-a spus că nu era treaba lui.

— E groaznic. Dalian nu va vorbi despre ce îl frământă. Ce sugerezi să facem, milord?

— Nu este nimic de făcut, cu excepţia faptului că putem să fim cu ochii pe el. Ulrich se va ocupa de asta.

— Îl supraveghezi? întrebă Clare cu ochii măriţi. De ce e necesar? E posibil să comită o faptă gravă?

— E posibil. Melancolia este o stare ciudată şi, uneori, periculoasă.

— Este un gând alarmant, milord.

— Nu-ţi face probleme. După cum am spus, Ulrich va fi cu ochii pe băiat, zise Gareth, după care se întoarse la cartea sa. Clare, avem mercur?

— Da, milord, răspunse ea absent. Tata a păstrat pe undeva. Ţi-a mai venit vreo idee despre cine ar fi putut-o omorî pe Beatrice?

— Nu.
— Încă mai crezi că motivul a fost furtul unei cărţi?
Gareth privi la reţeta alchimică pe care o studia. Îşi aduse aminte de explozia puternică pe care o produsese cu sulf şi cărbune.
— În ultimul timp am înţeles că în aceste tratate vechi pe care le-a tradus tatăl tău se ascund multe secrete importante.
— Fără îndoială e adevărat, dar cărţile din biblioteca mănăstirii nu provin din Orient. Sunt în mare parte englezeşti, despre plante medicinale şi poveşti religioase. Niciuna dintre ele nu conţine secrete care să valoreze o viaţă.
— Dar dacă hoţul nu ştiuse ce avea să găsească acolo? Gareth atinse marginile inegal tăiate ale cărţii pe care o ţinea. Dacă a crezut că va da peste ceva de mare preţ?
— Cum ar fi?
— Poate elixirul ce va produce aur din metale de bază.
— O! Alchimiştii caută reţeta asta de veacuri întregi, râse ea. Tata zicea mereu că aşa ceva nu există.
Cu puţin timp înainte de ivirea zorilor se auzi o bătaie în uşa dormitorului. Aceasta îl trezi pe Gareth dintr-un vis tulburător, întunecat, cu sânge şi o carte deschisă. În vis încerca să citească reţeta alchimică din carte, dar sângele acoperi pagina înainte ca el să poată desluşi cuvintele.
Acum se trezi instantaneu şi sări din pat apucând de mâner Fereastra Iadului.
— Ce este? întrebă Clare cu o voce somnoroasă. S-a întâmplat ceva?
— E cineva la uşă. Gareth dădu deoparte perdeaua baldachinului şi păşi desculţ pe podea, cu sabia în mână. Cine e?
— Ulrich, milord. Cavalerul se afla pe hol cu o lumânare în mână. Era complet îmbrăcat. Îi aruncă o privire lui Gareth care era gol, cu excepţia sabiei. Îmi pare rău că te deranjez.
— Ce s-a întâmplat?
— Trubadurul a părăsit castelul, aşa cum ai bănuit că va face.
— Dalian? Clare scoase capul dintre perdele. Ai spus că a plecat?
Gareth o ignoră.
— A plecat cu mâna goală?
— Nu ştiu, însă uşa de la camera de lucru a doamnei Clare este întredeschisă.
— Aşa deci. Flăcăul e un trădător până la urmă, constată Gareth calm.
— Te-am avertizat că s-ar putea dovedi periculos, zise Ulrich încet.
— Da.
„M-am aşteptat la asta”, se gândi Gareth. Mai ales după ce observase comportamentul ciudat al menestrelului din ultimele zile. Cu toate acestea, acţiunile lui Dalian îl întristau într-o manieră pe care nu o putea explica pe deplin. Era tristeţea pe care o simţi când un prieten se dovedeşte nedemn de încredere.

Avusese impresia că el şi Dalian aveau ceva în comun, ceva bazat pe povara ilegitimităţii lor şi pe interesul pentru experimente. În mod clar se înşelase.

— Ai spus că dacă se întâmplă asta vrei să te ocupi singur, murmură Ulrich fără a se uita spre pat.

— Da. Mă îmbrac. Pregăteşte un cal.

— Vin cu tine, sări Clare.

— Tocmai s-a pornit furtuna, zise Ulrich, care îşi menţinu politicos privirea asupra lui Gareth. O să fie o vreme mizerabilă.

— Voi merge singur.

— Nu, milord, insistă Clare trăgând la o parte perdeaua. Cămaşa ei de noapte se ridică mai sus de genunchi în timp ce îşi coborî picioarele pe marginea patului. Trebuie să vin cu tine.

Gareth se uită peste umăr şi se încruntă.

— Du-te înapoi în pat, doamnă. I se adresă lui Ulrich: Pregăteşte calul. Vin îndată.

— Prea bine, milord.

Cavalerul se retrase pe coridor, iar Gareth închise uşa. Traversă camera din trei paşi repezi şi îşi luă hainele dintr-un cufăr.

— Gareth, vreau să vin cu tine! Clare se dădu jos din pat şi se grăbi spre cufărul ei cu tunici şi rochii. Trebuie să mă aştepţi.

— Nu. O să mă ocup singur de asta.

Îmbrăcat complet, Gareth îşi fixă centura pe şolduri, luă sabia şi teaca şi se îndreptă spre uşă. Clare se lupta să-şi tragă rochia pe cap.

— De ce crezi că s-a strecurat Dalian astfel?

— Poate pentru că a găsit cartea în căutarea căreia a venit aici, spuse Gareth din dreptul uşii deschise.

— Poftim? strigă ea trăgând de rochie în jos. Se uită la Gareth cu o privire tulburată. Nu pot să cred că ar face aşa ceva.

— Atunci poate că fuge pentru că nu vrea să fie interogat cu privire la asasinarea pustnicei Beatrice. Gareth trânti uşa cu putere în faţa expresiei consternate a lui Clare.

Iapa îl aştepta în curte. Agitat de urletul vântului şi zgomotul tunetelor, patrupedul se dădea înapoi şi dansa pe pietre până ce Gareth sări în şa. Odată ce-i simţi mâinile ferme pe frâie, se linişti.

— Deschideţi poarta, comandă Gareth.

— Prea bine, milord, zise Ranulf repezindu-se să-i îndeplinească ordinul.

Ulrich se uită la Gareth.

— Eşti sigur că nu vrei să ai companie?

— Mă voi ocupa singur de menestrel. Cu cât timp în urmă a plecat?

— Nu mai mult de o jumătate de oră, din câte am înţeles. Dormitorul lui a fost verificat de două ori pe ceas, după cum ai poruncit. Când paznicul l-a găsit gol mi-a raportat imediat şi am venit direct la tine.

— Presupun că nu a ieşit pe poartă, altfel ar fi fost văzut de străjeri.

— Da. O să fie interesant de aflat cum naiba a izbutit să iasă.

— Vom afla după ce punem mâna pe el.

Îşi îmboldi iapa şi ieşi pe poarta deschisă. Norii gri ai unor zori furtunoşi se profilau pe cer în timp ce Gareth galopa pe drumul spre sat. Destinaţia sa era portul. Singura modalitate de a scăpa de pe insulă era pe mare. Cele câteva bărci disponibile erau ancorate la chei.

Potcoavele iepei scoteau tunete pe drum, pe lângă câmpii şi case risipite. În lumina dimineţii, Gareth zări lanurile cu flori îndoite de vânt. Poarta mănăstirii era încuiată când trecu prin dreptul ei. Nu era nimeni treaz încă nici pe stradă, nici în piaţă.

Când ajunse în port zări imediat silueta singuratică. Mantia îi biciuia sălbatic trupul firav în timp ce se lupta cu legăturile unei bărcuţe care se clătina pe apa agitată de furtună. O geantă mare de piele era rezemată de zidul de piatră al cheiului.

— Stai pe loc, menestrelule! strigă Gareth ca să acopere urletul vântului. Îţi poruncesc să te opreşti!

Dalian se răsuci cu o expresie speriată.

— Nu, lăsaţi-mă să plec, milord, vă rog. Trebuie să plec. Mă va ucide dacă nu-i dau cartea.

Gareth descălecă, înfăşură frâiele în jurul unui stâlp şi se îndreptă spre chei.

— Fă cum ţi-am spus, Dalian de Desire, sau altfel vei afla ce se întâmplă cu hoţii şi cu criminalii.

— Nu!

Cu ochii măriţi de groază, tânărul apucă geanta de piele şi sări în barca fragilă, făcând-o să se încline într-o parte. Dalian ţipă şi scăpă geanta pe fundul ambarcaţiunii. Se luptă disperat să-şi recapete echilibrul, însă barca se agita şi mai tare. În cele din urmă, căzu în apa învolburată.

Gareth o luă la fugă, însă un zgomot de potcoave îl făcu să arunce o privire peste umăr. O văzu pe Clare călărind spre el. Vântul îi suflase gluga mantiei pe spate, iar părul îi era lipit de faţă.

— Gareth, ce-ai de gând să faci? strigă ea.

— Am de gând să-l pescuiesc pe menestrel din apă şi apoi să-l învăţ preţul trădării.

— Milord, nu trebuie să-i faci rău. Sigur există o explicaţie pentru purtarea lui.

— Da, ştiu că există şi vreau s-o aud înainte de a-l spânzura.

— Nu, nu-l poţi spânzura!

— De ce nu? Asta li se întâmplă hoţilor.

Dalian ţipă din nou. Gareth se uită în jos şi văzu că băiatul se lupta neputincios în apa învolburată. Era evident că nu ştia să înoate. Cavalerul îşi scoase cureaua lungă din piele, o înfăşură de două ori pe după încheietura mâinii şi se aplecă peste marginea cheiului de piatră.

— Prinde-mi centura, Dalian!

— Mai bine mă înec!

— Poate, dar nu o să te îneci. Am alte planuri cu tine, vasalule. Apucă centura!

Dalian se întinse s-o prindă.

Capitolul 16

Tăcerea de rău augur care se lăsase în camera luminată de flăcările din şemineu o făcu pe Clare să se simtă incomod. Ştia că Dalian se simţea mult mai rău: era îngrozit. Stăteau amândoi pe scaune şi aşteptau ca Gareth să vorbească.

Clare îi oferi tânărului un zâmbet mic de încurajare, însă acesta rămase inert. Deliberat parcă, după cum bănuia soţia lui, Gareth nu făcu nimic pentru a îmbunătăţi atmosfera apăsătoare. Se tolăni într-un jilţ în faţa vetrei şi se uită la flăcări cu o expresie întunecată, tristă, ca de om bolnav. Coatele i se odihneau pe braţele de stejar sculptate. În cele din urmă vorbi.

— Care este numele celui de-al doilea stăpân pe care-l serveşti, Dalian de Desire?

Menestrelul tresări. Mâinile îi fremătau încordate în poală.

— Milord, vă rog, nu mă întrebaţi. Rostirea lui ar pogorî iadul pe această insulă.

— Este un senior puternic, atunci?

Vocea lui Gareth era foarte blândă.

— Da.

— Un mare cavaler?

— Da.

— Odată mi-ai spus că a luat parte la Cruciadă.

— Într-adevăr.

— Te temi de el mai mult decât de mine?

Dalian îşi fixă mâinile cu privirea.

— Dumneavoastră nu-mi veţi face altceva decât să mă spânzuraţi. Pedeapsa pe care o are în minte stăpânul meu este mult mai aspră.

— Ce e mai rău decât să fii spânzurat, menestrelule?

Dalian se uită la Clare. Îşi umezi nervos buzele.

— A făgăduit că o să-mi omoare stăpâna dacă-l trădez.

O înţepeneală teribilă puse stăpânire pe Gareth.

— Chiar a rostit aceste cuvinte? A ameninţat făţiş că o s-o ucidă pe Lady Clare?

Dalian tremura, deşi nu avea motive să se simtă înfrigurat.

— A promis că îi va ucide pe toţi cei pentru care am avut o urmă de afecţiune, iar crimele vor vădi o cruzime de negândit. Fără supărare, milord, dar prefer să atârn în ştreang decât să mor de pe urma magiei.

— Magie? se miră Clare.

Dalian îşi strânse buzele de parcă se temea că spusese deja prea multe.

— Magie, repetă Gareth cuvântul curios, ca şi cum l-ar fi gustat. Acest domn de care te temi este un magician de seamă, atunci?

— Da. E un maestru al artelor întunecate. Poate să intre prin uşi încuiate. Poate face obiectele să dispară. Cunoaşte secretele anticilor.

Sprâncenele lui Gareth se ridicară.

— Acest mare magician care poate să intre prin uşile încuiate şi face lucrurile să dispară trebuie să trimită un băiat de şaisprezece ani ca să fure o

carte de la o doamnă? De ce nu s-a materializat pur şi simplu în camera de studiu a soţiei mele ca să-şi ia singur volumul? Apoi putea să dispară înainte ca cineva să afle.

— Milord, eu nu pretind că i-aş cunoaşte raţionamentul, gemu Dalian. Nu-mi spune planurile sale nici mie, nici altcuiva. Îşi ţine gândurile pentru el.

— Ce ţi-a spus să faci cât timp ai fost aici? se interesă Gareth.

— Mi-a poruncit să vin pe insulă şi să mă prezint ca menestrel. Trebuia să mă deprind cu castelul şi cu cei care locuiesc aici. La un moment dat urma să primesc un semnal de la el.

Clare se încruntă.

— A ştiut că voi fi bucuroasă să am un menestrel?

— Da. Stăpânul meu… Dalian se întrerupse şi aruncă o privire rapidă, speriată, spre Gareth. Vreau să spun, fostul meu stăpân a zis…

— Ce-a spus? îl presă Clare.

Tânărul îşi şterse lacrimile.

— Că poezia mea neghioabă o să vă placă, milady. A zis că o să mă primiţi bucuroasă pentru că aveţi o mare slăbiciune pentru prostiile romantice.

— A avut dreptate cu privire la un singur lucru. Eşti bine-venit aici, Dalian.

— A fost bine-venit, o corectă Gareth. Până a trădat această casă şi pe mine.

— N-am avut încotro, şopti menestrelul. A trebuit să iau cartea. Mi-a poruncit să fac acest lucru.

Privirea lui Gareth se ascuţi.

— Când ţi-a dat această comandă?

— A apărut în ultima zi a târgului de primăvară. M-a căutat în mulţime şi a descris cartea pe care o voia. A spus că dacă nu am să i-o duc va distruge castelul şi pe toţi ocupanţii lui.

— La târgul de primăvară? se încruntă Gareth. A fost la Seabern?

— Da, mormăi Dalian trăgându-şi nasul. S-a deghizat în negustor ambulant.

— Deci ăsta a fost motivul pentru care starea ta s-a schimbat atât de drastic în ultima zi de târg, deduse Clare.

— Începusem să cred că uitase de mine. De fapt, în ultimele două luni am fost convins că nu-i mai eram de trebuinţă şi că mă lăsase în plata Domnului.

— De-asta mi-ai jurat loialitate, Dalian de Desire? întrebă Gareth. Pentru că ai crezut că magicianul te-a eliberat de sub jurământul lui?

— El nu mi-a cerut să jur, aşa cum aţi făcut dumneavoastră, milord, spuse Dalian cu ochii în podea. Pentru el nu am fost niciodată mai mult decât un slujitor. Unui servitor nu i se cere să depună jurământ asemenea unui paj.

Clare se uită la volumul de pe birou.

— Cum de-ai ştiut ce carte voia magicianul să furi?

— Mi-a descris-o când m-a căutat la târg, explică tânărul privind spre cartea cu pricina. A zis că este un volum mare care conţine multe reţete

ciudate scrise cu o mână nesigură. Urma să-l găsesc fără îndoială printre lucrurile pe care Sir Humphrey le-a trimis acasă chiar înainte de a muri.

— Ştiai că am studiat volumul în ultima vreme pentru că m-ai ajutat la experimente, spuse Gareth.

— Aşa e, milord.

— Am crezut că ai un talent rar pentru experimente. Dar acest lucru se datora faptului că-l ajutai pe magician din când în când, pun pariu.

— Într-adevăr. El m-a învăţat lucrurile de care aveam nevoie ca să-l ajut la studiile sale. Milord, trebuie să ştiu, aveţi de gând să mă spânzuraţi în noaptea asta?

— De ce întrebi?

— Nu vreau să mor fără să mă spovedesc. Îmi dau seama că nu am dreptul de a cere îngăduinţă, dar v-aş fi foarte recunoscător dacă aţi chema un preot înainte de a mă trimite la moarte.

— Pe inima milostivă a Sfintei Ermiona, Lord Gareth nu are de gând să spânzure pe nimeni în seara asta, spuse Clare repede. Nu-i aşa, milord?

Gareth nu spuse nimic. Continuă să privească gânditor la flăcări. Dalian îşi muşcă buza şi se uită în jos la degetele agitare.

— Mă rog ca într-o bună zi să mă puteţi ierta, Lady Clare.

Aceasta se încruntă la soţul ei şi apoi se întoarse către menestrel.

— Nu-i da atenţie seniorului. Este într-o stare de spirit foarte proastă. Nu are de gând să te spânzure. Cum Dalian se holba la ea ca şi cum ar fi fost nebună, Clare i se adresă nerăbdătoare lui Gareth: Milord, vrei te rog să-i spui lui Dalian că nu ai de gând să-l spânzuri?

— Încă mă mai gândesc.

— Ştii foarte bine că nu ai de gând să-ţi spânzuri pajul. Clare îi zâmbi lui Dalian. Am înţeles că ai luat cartea pentru că ai vrut să mă protejezi. Lord Gareth înţelege şi el asta.

Dalian nu părea defel convins.

— Milord, ştiu că sunteţi de părere că am săvârşit un act de trădare. Îmi doresc din toată inima să fi putut continua să vă slujesc din postura de paj. Dar chiar dumneavoastră mi-aţi spus că un bărbat trebuie să facă orice este necesar pentru a-i proteja pe cei care depind de el. A trebuit să o protejez pe Lady Clare.

— Un bărbat nu poate sluji la doi stăpâni, Dalian de Desire.

— Nu, milord, ştiu asta. Dar când v-am dat jurământul am crezut cu adevărat că eram liber. Nu am însemnat nimic pentru magician. Doar un băiat pe care el l-a cumpărat pentru câteva monede. Cu timpul, mi-a fost tot mai uşor să cred fie că uitase de mine, fie că nu-i mai eram necesar. Mi-am spus că nu avea să mă caute aici.

Ochii lui Gareth aveau culoarea fumului, gri-deschis.

— Vreau numele magicianului, Dalian.

Expresia tânărului era cea a unui iepure vânat.

— Jur că nu îndrăznesc să-l dezvălui. Dacă fac acest lucru, toţi, şi mai cu seamă Lady Clare, ar fi în mare pericol.

— Clare este deja în pericol. Singurul mod în care o pot proteja pe ea şi acest castel este să obţin cât mai multe informaţii despre stăpânul tău.

— Dar el nu este un cavaler obişnuit, milord. E un magician, se tângui menestrelul.

— La dracu'! E un alchimist, din câte se pare. Un om obişnuit care a învăţat câteva trucuri din Orient. Nimic mai mult. Vreau numele lui!

Clare atinse mâna tânărului.

— Dă-ne numele magicianului, Dalian. Este cel mai bine. Lord Gareth va rezolva problema. Se pricepe de minune la astfel de lucruri.

Ochii lui Dalian se mutară agitaţi de la faţa aspră, neiertătoare a lui Gareth la zâmbetul cald şi liniştitor al lui Clare.

— Iertaţi-mă. Ştiu că sunteţi un mare cavaler, milord, dar nici măcar dumneavoastră nu vă puteţi apăra de artele oculte.

— Prostii, pufni Clare. Lord Gareth este perfect capabil să pună la punct un simplu magician.

Privirea lui Gareth, impenetrabilă, se opri o clipă pe faţa ei.

— Îţi mulţumesc pentru încredere, doamnă.

Clare simţi că se încălzeşte la auzul tonului lui.

— Nu am nici o îndoială cu privire la capacitatea ta de a proteja acest castel, milord.

— Dacă aş avea un grad similar de încredere din partea pajului meu, aş fi acum pe drum îndeplinindu-mi misiunea.

Faţa lui Dalian se lumină pentru o secundă şi apoi căpătă din nou o expresie de disperare.

— Eu nu mai sunt paj, milord. Amândoi ştim asta.

— Spui ca nu i-ai jurat fidelitate acestui magician?

— Nu, milord.

— Dar totuşi ţi-ai jurat credinţa faţă de mine, în faţa martorilor.

— Da.

— Am acceptat jurământul tău şi ţi-am oferit şi eu unul în schimb?

— Într-adevăr.

— Ce ţi-am promis în schimbul serviciului tău, Dalian de Desire?

— Protecţia dumneavoastră, milord.

— Nu mi-am încălcat niciodată jurământul, menestrelule. Nu fac jurăminte cu uşurinţă, iar atunci când le fac, le onorez.

— Înţeleg, milord. Însă eu nu mai am dreptul de a solicita protecţia dumneavoastră.

— Ba da, dacă nu l-ai încălcat.

Capul tânărului se ridică rapid.

— Dar am făcut asta. Sau, cel puţin, dumneavoastră credeţi că am făcut-o.

— Ceea ce cred eu, zise Gareth gânditor, este că te temi de acest alchimist atât de mult încât ai făcut ceea ce ţi-a poruncit.

— Da.

— Şi mai cred că l-ai ascultat pentru că ai dorit să o protejezi pe Lady Clare.

— E adevărat, murmură Dalian. Jur.

— Atunci nu m-ai trădat, conchise Gareth. Faptele tale au fost greşite şi prosteşti, dar nu sunt de trădare. Eşti încă pajul meu, iar eu sunt seniorul tău.

Dalian închise ochii şi respiră profund.

— Sunteţi cel mai generos stăpân, milord. Nu merit atâta bunătate.

— Numele, Dalian, tună acum Gareth, iar mâna lui se făcu pumn pe braţul scaunului. Vreau neapărat numele magicianului.

— Lucretius, milord, zise tânărul, după care împietri, îşi strânse pleoapele ca şi cum se aştepta să fie lovit de fulger. Când văzu că nu se întâmpla nimic, îşi ridică prudent genele. Glasul îi deveni mai ferm. Numele lui este Lucretius de Valemont

— Lucretius de Valemont, repetă încet Gareth. N-am auzit de el.

— Nici eu, spuse Clare.

Dalian îşi prinse capul în mâini.

— Dumnezeu să ne păzească! Mă tem că ne va ucide pe toţi.

— Cum a ieşit Dalian din curte fără să fi fost observat de străjeri? întrebă Ulrich pe când studia concentrat harta întinsă pe birou.

— A aşteptat până când paznicul a trecut, explică Gareth urmărind cu degetul linia ţărmului în căutarea celor două golfuleţe unde o barcă de mici dimensiuni putea fi trasă la mal. Apoi a ridicat o scară în spatele grajdurilor. Când a ajuns în partea de sus a zidului, s-a lăsat jos cu ajutorul unei funii.

— Destul de inteligent pentru un menestrel, nu-i aşa?

— Da.

Gareth se uită pe fereastră la noua zi. Furtuna trecuse, dar în atmosferă plutea un aer greoi.

— Dacă se poate ieşi cu uşurinţă, se poate ajunge în interior la fel de lesne. Adaugă o strajă în plus la castel, Ulrich.

— Pentru asta va trebui să renunţ la unul dintre paznicii de la mănăstire.

— Nu cred că mănăstirea este în pericol acum. Alchimistul ştie că volumul este aici, în castel. Gareth găsi micile peşteri din zona ţărmului. Vreau şi aici pază, la fel şi în port. Verificaţi peşterile după fiecare flux.

— O să fim foarte răsfiraţi, milord. Cei trei oameni pe care i-aţi trimis ca să păzească parfumurile cumpărate de negustorul acela din Londra încă nu s-au întors. Suntem prea puţini.

— Noi doi o să facem de pază. Pajul meu ne va da şi el o mână de ajutor.

În ochii lui Ulrich apăru o licărire de curiozitate.

— Ai de gând să ai încredere în Dalian?

— Este omul meu. Se teme de fostul său stăpân, dar nu-l slujeşte pe el, ci pe mine.

După o ezitare, cavalerul aprobă din cap.

— Foarte bine. Ai judecat întotdeauna corect oamenii. Îl vom lăsa să facă de pază lângă mănăstire.

— Eu voi sta aici, în castel. Tu du-te în port cu doi dintre oamenii noştri.

— Desigur, milord. Crezi că acest Lucretius de Valemont va încerca să aducă soldaţi pe insulă?

— Nu ştiu. Probabil că îşi dă seama cât de greu e să debarce trupe fără a fi văzut.

— În acest moment nu are de unde să ştie că îi cunoşti intenţiile.

— O să afle în curând, spuse Gareth cercetând harta. Am sentimentul că în clipa în care o să vadă că Dalian nu-i aduce cartea, va veni aici să-l caute. A pus deja piciorul pe insulă cu altă ocazie.

— Când a fost asta? se interesă Ulrich posomorât

— În noaptea în care a venit să caute în biblioteca mănăstirii.

— Crezi că el a fost cel care a ucis-o pe pustnică?

— Da.

— O, da, fantoma misterioasă care trece prin porţile închise, spuse Ulrich gânditor.

— Mai degrabă un bărbat deghizat în călugăr care ştie cum să deblocheze o încuietoare. Cred că a venit şi a plecat cu o barcă pe care a adus-o la mal în unul din aceste două locuri, zise Gareth indicând golfurile desenate pe hartă.

Ulrich zâmbi, dar fără amuzamentul său obişnuit.

— Dacă magicianul se întoarce a doua oară, îl vom prinde, zise el.

— Da. E doar un om, în ciuda a ceea ce crede Dalian.

— Unde e băiatul?

— Clare l-a dus la bucătărie să-l hrănească. I s-a făcut brusc foame acum, când şi-a revenit după aventurile sale şi nu se mai teme că va fi spânzurat.

Ulrich se încruntă gânditor.

— Aş dori mai multe informaţii despre acest magician.

— Şi eu, dar teama lui Dalian faţă de el e atât de mare, încât e incapabil să scoată vreun cuvânt Clare a zis că menestrelul va deveni mai vorbăreţ după ce mănâncă.

— I-ai dat lui Clare sarcina de a-l interoga?

— A fost ideea ei, recunoscu Gareth.

— E un magician? întrebă Joanna uimită. Eşti sigură?

— Asta susţine Dalian, zise Clare privindu-l. Nu-i aşa?

— Ba da, milady.

Trubadurul stătea la masa mare din bucătărie şi devora o felie mare din friptura de pui rămasă de la cină cu aerul unui om care nu mai mâncase de câteva săptămâni. William era aşezat vizavi de el şi ciugulea un pic de brânză.

— Sir Ulrich spune că nu există magie, bombăni puştiul. Lucretius de Valemont este probabil un alchimist, nu un magician adevărat.

— Lucretius de Valemont poate să intre prin uşile încuiate, insistă Dalian.

— Chiar aşa? întrebă William curios.

— L-am văzut pătrunzând într-o cameră încuiată fără a folosi o cheie, declară menestrelul cu gura plină. Am văzut, de asemenea, că face obiectele să apară şi să dispară. Ştiu că Lord Gareth nu mă crede, dar este adevărat.

— Pun pariu că nu e aşa mare cavaler ca Lord Gareth şi Sir Ulrich, spuse William încrezător.

Dalian se opri din mestecat. Ochii lui se tulburară.

— Ţi-am spus, Lucretius de Valemont a luat parte la Cruciadă. Este un cavaler nemilos, deşi spune că numai un prost foloseşte sabia atunci când poate folosi magia.

William mai luă o bucăţică de brânză.

— E la fel de mare şi de puternic precum Lord Gareth şi Sir Ulrich?

— Nu, răspunse Dalian, părând să se înviorneze puţin la acest gând. Nu e la fel de vânjos ca seniorul. Însă e la fel de priceput cu sabia pe cât e de inteligent, adăugă el întristându-se la loc. Spune că oamenii masivi sunt uşor de învins pentru că întotdeauna se bazează pe muşchii lor, în loc de inteligenţă.

— Se vede treaba că magicianul nu l-a întâlnit pe Lord Gareth, observă Clare.

Se aşeză pe bancă lângă William şi-l privi atent pe trubadur.

— Nu, zise acesta relaxându-se puţin. Lord Gareth este foarte inteligent, nu-i aşa? Poate că e chiar mai inteligent decât magicianul.

— Eu aşa cred, spuse Clare luând o felie de pâine caldă. E căsătorit?

— Nu. Femeile îl găsesc atrăgător. Sunt destul de captivate de el. Le-am văzut de multe ori concurând pentru atenţia lui. Însă el spune că nu are nevoie de femei.

Joanna îşi puse o porţie de cremă de vanilie. Privirea ei o întâlni pe cea a lui Clare.

— Preferă compania bărbaţilor, atunci? întrebă ea pe un ton aparent dezinteresat.

Dalian ridică din umeri.

— Nu.

— Pe cea a tinerilor, poate? sugeră Joanna încet.

Clare îşi ţinu respiraţia când îşi dădu seama de implicaţiile întrebării. Dalian părea însă numai confuz. Clătină din cap şi luă şi el nişte cremă.

— Nu. De rapt, magicianului nu-i pasă de nimeni. El este dedicat studiilor sale de magie neagră. Dar am văzut că este politicos cu doamnele atunci când vrea ceva de la ele.

Clare îngheţă.

— Ce vrei să spui?

— Le dă cadouri romantice atunci când are nevoie să-i facă unele servicii.

— Ce fel de cadouri?

— Un singur trandafir roşu ca sângele. Uneori le compune poezii, deşi e de părere că arta poetică e o prostie, se strâmbă trubadurul. Doamnele sunt foarte impresionate de astfel de cadouri. Habar nu au că el nu simte nimic pentru ele.

— Un singur trandafir roşu ca sângele, repetă Clare bătând darabana cu degetele în masă. Spune-mi, te rog, Dalian, magicianul îşi parfumează hainele sau foloseşte săpun parfumat?

— Nu. Nu-l interesează parfumurile şi aromele. Zice că sunt pentru femei, dar de fapt cred că le detestă pentru că îl fac să strănute.

Clare schimbă o privire cu Joanna.

— Ce culoare are părul magicianului?

— Este blond, spuse Dalian. De ce întrebaţi?

— Cu ochii căprui-aurii?

— Da. Cum de-aţi ştiut?

Clare întâlni din nou privirea neliniştită prietenei sale.

— A fost o presupunere bazată pe lucrurile pe care mi le-ai spus despre el.

William era vizibil impresionat.

— Dar cum i-aţi ghicit culoarea ochilor, Lady Clare?

— Cred că îl cunoaştem pe acest magician, William.

— Eu am făcut cunoştinţă cu el? întrebă puştiul uimit.

— Da.

— Dar e imposibil!

— O, Doamne, şopti Joanna uitându-se la Clare cu groază. Doar nu crezi că…

— Ba da. Gândeşte-te, Joanna. Are obiceiul de a le oferi doamnelor un singur trandafir roşu ca sângele. Le compune poezii. Este un cavaler curtenitor care studiază secretele textelor arabe. Are o statură medie şi îi ia în râs pe bărbaţii robuşti, care se bazează pe puterea lor. Şi nu foloseşte parfumuri deoarece unele reţete îl fac să strănute.

— Pe deasupra, completă Gareth din pragul uşii, ştie foarte multe despre această insulă şi despre acest castel. Suficient pentru a-l trimite pe Dalian aici cu instrucţiuni clare privind modul în care să intre în graţiile stăpânei.

— Milord, exclamă Dalian sărind în picioare. Nu v-am auzit venind.

William se încruntă.

— Eu tot nu înţeleg cine este acest magician.

Clare se uită la Gareth, ai cărui ochi gri se asortau cu nuanţa cerului din spatele lui. O privea cu atenţie, aştepta răspunsul ei.

— L-am cunoscut ca Raymond de Coleville, spuse ea într-un târziu.

— Pe toţi sfinţii! zise Joanna. Frumosul tău Raymond?

— Da, răspunse Clare fără a-şi lua privirea de pe chipul sumbru al lui Gareth. Ei bine, e o uşurare, nu-i aşa?

— De ce e o uşurare? vru Dalian să ştie.

— Pentru că îi cunosc foarte bine şi pe Sir Raymond şi pe Lord Gareth, răspunse ea. Se ridică în picioare şi se uită la feţele preocupate din jur. Zâmbi calmă. Pot să vă asigur că magicianul nu se poate compara cu Cerberul nostru.

Gareth stătea la fereastra biroului lui Clare şi contempla marea. Ceaţa apăsătoare plutea deasupra valurilor de culoarea oţelului ameninţând parcă să învăluie complet insula.

— El a fost cavalerul ideal, modelul pe care ţi-ai bazat reţeta pentru soţ, rosti el fără nici o inflexiune în glas.

— E adevărat că l-am folosit pe Raymond de Coleville ca model, admise Clare, care stătea dreaptă în scaun cu mâinile pe birou. La urma urmei, o femeie are nevoie de o reţetă de bază pentru a lucra.

— Da?

Clare oftă.

— Nu am cunoscut mulţi cavaleri, milord. Cei puţini pe care i-am întâlnit nu erau foarte impresionanţi. Aveau tendinţa să semene cu Sir Nicholas sau cu fratele meu. Tata a fost un cavaler şi i-am purtat mare afecţiune, dar cu siguranţă nu doream un soţ care să-şi neglijeze responsabilităţile aşa cum a făcut-o el.

— Şi apoi magicianul a apărut aici şi te-a vrăjit şi pe tine.

— Eu m-aş exprima puţin altfel, mormăi Clare încreţindu-şi nasul.

— Mai e un lucru pe care aş dori să-l ştiu.

— Da, milord?

— Îl mai iubeşti?

Tânăra femeie îngheţă.

— Nu. Nu-l iubesc pe Raymond de Coleville sau pe Lucretius, ori cum s-ar numi.

Gareth se întoarse cu faţa la ea. Maxilarul său era rigid.

— Eşti sigură? Pentru că foarte probabil va trebui să-l omor, Clare.

— Aş prefera să nu omori pe nimeni, spuse ea cutremurată de un fior.

— Şi eu. Dar acest magician este un criminal.

— Beatrice?

— Precis el a strangulat-o.

— Într-adevăr, deşi mi-e aproape imposibil să mă gândesc la Raymond ca la un ucigaş.

— Trebuie să te gândeşti, de asemenea, la posibilitatea ca el să-ţi fi ucis tatăl.

— Pe tata? tresări Clare uimită. Dar tata a fost ucis de hoţi în Spania!

— Care era bunul lui cel mai de preţ? întrebă Gareth cu voce joasă. Gândeşte-te.

— Cartea cu reţete alchimice pe care a tradus-o, şopti ea. Acelaşi lucru pe care îl caută magicianul.

— Da. Ştim că magicianul a ucis o dată pentru carte. Poate a ucis de două ori.

Clare închise ochii de durere.

— E greu de înţeles. Îmi pare foarte rău că noi, cei de pe Desire, ne dovedim aşa o pacoste, milord. Ştiu că ai sperat la o viaţă liniştită.

— Nimic nu vine fără un preţ. Nici măcar traiul paşnic. Sunt dispus să plătesc preţul pentru ceea ce vreau.

Clare deschise ochii şi se uită la faţa lui.

— Da. Ştiu asta. Mă rog ca într-o zi să găseşti ceea ce cauţi.

— Şi eu la fel. Eşti foarte sigură că nu îl iubeşti pe magician? se interesă el după o clipă.

— Sunt foarte sigură, milord. De fapt, mi-am dat seama cu mult timp în urmă că nu l-aş fi putut iubi.

— Cum ai… Gareth se întrerupse pentru a căuta cuvintele potrivite. Ce te-a convins că nu erai îndrăgostită de el? De unde ştii că nu eşti încă îndrăgostită de el?

— Există două motive. Pe primul e puţin probabil să-l înţelegi.

— Care este?

Clare ridică din umeri.

— Niciodată nu mi s-a părut că mirosea bine.

— Poftim? Nu făcea baie regulat?

— O, nu. Era foarte atent cu persoana lui, zâmbi ea uşor. Dar nu-mi mirosea mie bine, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Nu, nu înţeleg, dar cine sunt eu să te contrazic? Gareth făcu o scurtă pauză. Şi al doilea motiv pentru care eşti aşa de sigură că nu-l iubeşti?

Clare trase adânc aer în piept.

— Eu nu pot fi îndrăgostită de magician, milord, pentru că sunt îndrăgostită de tine.

— De mine?

— Da. Miroşi aşa cum trebuie. Am ştiut din prima zi în care m-ai cules de pe zidul mănăstirii şi m-ai aşezat în faţa ta pe cal. Cred că m-am îndrăgostit de tine chiar în acel moment.

Capitolul 17

Gareth se uită la zâmbetul care juca la colţurile buzelor lui Clare şi îşi simţi sângele îngheţându-i în vene.

— Nu glumi cu mine. Traversă camera în câţiva paşi rapizi, dădu ocol biroului şi îşi cuprinse soţia cu ambele mâini. Nu glumi cu aşa ceva.

— Milord, ce faci? Zâmbetul tinerei femei dispăru într-o clipă. Se luptă ca să scape din strânsoare.

Gareth o apucă de braţe şi o ridică astfel încât aveau ochii la acelaşi nivel.

— Te-am avertizat că nu mă amuză defel farsele şi cuvintele ironice care îi fac pe alţii să râdă.

— Pe degetul mare al Sfintei Ermiona, nu a fost o glumă, milord. Clare îşi puse mâinile pe umerii lui şi se încruntă la el. Pune-mă jos imediat! Acesta este exact genul de comportament arogant care mi se pare inacceptabil la bărbaţii robuşti.

El ignoră ordinul.

— Repetă.

— Am spus că acesta este exact genul de comportament arogant…

— Nu prostia aia. Se uită drept în ochii ei. Cealaltă.

— Cealaltă prostie?

— Pe focurile iadului, doamnă, acum n-am nici un chef de asta!

Zâmbetul nostalgic al lui Clare îi reapăru timid pe buze.

— Te iubesc.
— Pentru că miros bine?
— Nu întotdeauna bine, îl temperă ea. Mai degrabă potrivit.
— Potrivit? Potrivit?
— Ştiu că probabil îţi sună destul de ciudat, milord, dar eu sunt o persoană care judecă multe lucruri după miros.
— Inclusiv bărbaţii?
— Ştiam că explicaţia mea o să ţi se pară frivolă, murmură ea îmbujorată.
— E mai mult decât frivolă. O minciună îndrăzneaţă, mai degrabă. Când te-am luat de pe zid şi te-am pus în faţa mea în şa tocmai terminasem o călătorie de patru zile călare. Nu mă spălasem în tot acest timp, cu excepţia feţei şi a mâinilor. Puţeam a cal, a transpiraţie şi a praf.
— Da, dar mai era ceva. Ceva ce am recunoscut.
— Nu miroseam ca un iubit.
— Cum e mirosul de iubit, milord?
— Nu ştiu. Trandafiri, levănţică şi trifoi, cred. În nici un caz un iz stătut de cal, de sudoare şi de praf.
— Poate că ai dreptate în legătură cu mirosul de iubit, milord, nu ştiu… Clare îi luă uşor faţa în palme. Eu ştiu doar parfumul tău, adăugă ea. L-am recunoscut în prima zi, deşi nu aveam habar că era parfumul unui iubit. Ştiam doar că era cel pe care-l aşteptam.
— Atunci cum e parfumul meu?
— Este mirosul de furtună, mirosul de mare în zori. E un parfum aprig, interesant, care mă ameţeşte şi-mi face sângele să cânte.
— Clare, spuse el dându-i drumul uşor până când ea atinse podeaua cu degetele de la picioare. Clare…
Îi zdrobi gura sub buzele sale.
„E foarte posibil ca pasiunea să o facă să creadă că mă iubeşte”, îşi spuse el. „Ea nu cunoaşte încă forţa iubirii. Sau poate este înclinaţia ei naturală de a-i adăposti pe cei aflaţi în nevoie. Sau… Da, poate chiar mă iubeşte.”
Îi era frică să ia în serios ultima variantă, dar avea obiceiul să ia de-a gata tot ceea ce primea. Îi puse braţele în jurul gâtului său şi îi deschise gura. Simţindu-i degetele în păr, se cutremură de dorinţă. Îl cuprinse o foame disperată, aşa cum se întâmpla întotdeauna când o ţinea în braţe. Laolaltă cu ea venea nevoia puternică de a o proteja. Trebuia să o ţină în siguranţă. Clare era cel mai important lucru din lumea lui.
O strânse mai tare. Dorinţa lui nu era strict de natură sexuală, ci mult mai intensă. Ştia că trebuia să o ţină pe Clare cu o putere şi o determinare mai mari decât avusese vreodată nevoie când îşi ţinuse sabia. Fereastra Iadului era, la urma urmei, doar un instrument aducător de moarte. Clare însemna viaţă.
— La naiba cu ceaţa asta! bombăni Ranulf. A devenit atât de groasă, încât nu vom fi capabili să vedem torţele de semnal dacă vor fi aprinse de paznicii înşiraţi de-a lungul stâncilor.

— Aşa e, aprobă Gareth, care îşi sprijini mâinile pe balustrada vechiului turn de veghe şi se uită afară, în noapte, la ceaţa care învăluia totul. Pe de altă parte, e atât de deasă încât nici un om normal nu ar încerca vină cu barca pe insulă. Cu siguranţă că s-ar rătăci prin această supă.

— Nici un om sănătos la cap, completă Ranulf. Dar poate că un magician ar face încercarea.

Gareth se uită la el.

— Nu-mi spune că ai început să crezi în povestirile nebuneşti ale pajului meu. Noi nu stăm de veghe ca să aşteptăm un magician, Ranulf. Poate doar un om foarte inteligent care nu se va da în lături de la nimic pentru a obţine ceea ce vrea.

— Cum spuneţi dumneavoastră, milord.

— Te temi că nu-i putem face faţă lui Lucretius de Valemont?

— Nicidecum, răspunse Ranulf. Jarul din vasul din apropiere îi lumină faţa. Aşa cum spune şi stăpâna mea, nu vă puteţi compara cu nici un magician, milord.

— Mulţumesc, Ranulf.

— Dar nu pot să nu mă gândesc la faptul că ar fi fost mai bine pentru toţi dacă nu ne-ar fi lipsit oamenii trimişi la Londra.

— Tocmai lipsa lor mă face să cred magicianul îşi va încerca norocul curând.

— Credeţi că ştie că suntem prea puţini?

— Da.

Ochii lui Ranulf se măriră.

— Atunci credeţi că este atât de puternic încât a folosit magia neagră ca să obţină aceste informaţii?

— Nu, zâmbi Gareth slab. Fără îndoială, a aflat în modul obişnuit Prin simpla observare. Magicianul a fost la târgul de la Seabern. Nu ar fi avut nici o dificultate să ne audă planurile de a trimite o escortă armată la Londra, împreună cu negustorul. Nu era decât o simplă chestiune de deducţie ca să afle câţi oşteni mai avem.

— Desigur, zise Ranulf relaxându-se vizibil. Iertaţi-mă, milord. Poate că am dat prea multă atenţie poveştilor lui Dalian. Tot istoriseşte cum poate magicianul ăsta să apară şi să dispară când vrea…

Paşii de pe treptele de lemn ale turnului îl făcură pe Gareth să-şi întoarcă iute capul. Clare ieşi din umbră cu două căni aburinde în mâini. Îşi trăsese gluga mantiei verzi ca să se apere de frig. Lumina jarului se juca pe faţa ei liniştită.

— M-am gândit că poate aveţi nevoie de ceva cald de băut.

— O idee grozavă, zise Gareth, iar degetele lui o atinseră pe Clare în timp ce lua o cană. Se uită în ochii ei şi se încălzi la focul blând pe care-l văzu acolo.

— Mulţumesc, doamnă, spuse Ranulf. Vă pricepeţi să uşuraţi situaţia unui paznic la datorie.

Clare se duse la balustradă şi privi afară, la ceaţa întunecată.

— Zorile vor veni în câteva ceasuri, însă nici după răsărit nu se va distinge nimic prin pâcla asta. Cum veţi putea zări torţa de semnalizare?

— Nu vom putea, spuse Gareth sorbind din supa fierbinte. Dacă se întâmplă ceva, va fi trimis aici un mesager.

— Corect. Dar eu nu m-am gândit la un lucru aşa de simplu.

— Nu e responsabilitatea ta să te gândeşti la astfel de probleme. Lasă lucrurile simple în seama mea. Sunt bine pregătit să mă ocup de ele.

Ranulf se înecă şi începu să tuşească. Sub privirea dezaprobatoare a cavalerului, îşi reveni repede şi îşi reluă expresia gravă. Clare nu păru să observe toate acestea. Îşi strânse braţele în jurul trupului şi se masă energic.

— Nu vi se pare că e ceva neplăcut în mirosul ceţii?

— Nu, răspunse Gareth cu palma rezemată de mânerul Ferestrei Iadului. Miroase aşa cum miroase ceaţa. A umezeală şi a noapte.

Clare adulmecă aerul.

— Cred că mai e un miros.

— Care e acesta, doamnă? întrebă Ranulf.

— Nu-l recunosc. Dar nu prea-mi pasă.

Zgomotul de potcoave răsună de la distanţă. Lumina unei torţe strălucea în rotocoalele de pâclă.

— Deschideţi poarta, se auzi o voce familiară. Aduc veşti importante.

Ranulf se aplecă peste balustradă şi privi atent în jos, la oşteanul care se ivise din ceaţă.

— E Maiden Comstock, milord.

— Deschideţi poarta, comandă Gareth. Se uită la călăreţul care trecu prin poartă şi ajunse în lumina torţelor din curte. Ce noutăţi ai, Maiden?

— Milord, o barcă cu cinci bărbaţi înarmaţi a tras pe uscat în port sub acoperirea ceţii. Am ucis doi. Ceilalţi s-au retras într-un hangar pentru bărci.

— Deci magicianul a găsit calea prin ceaţă, murmură Ranulf. Poate că într-adevăr stăpâneşte artele oculte.

Gareth îl ignoră.

— De ce nu au fost prinşi ceilalţi trei, Maiden?

— Sunt arcaşi antrenaţi, milord. Până acum au reuşit să-i ţină pe oamenii noştri la distanţă. Sir Ulrich ne-a ordonat să aşteptăm până când îşi folosesc toate săgeţile. El spune că îi vom prinde destul de repede.

— Da. După cum se arată lucrurile, aşa va fi. Vin şi eu imediat. Gareth îl chemă pe Ranulf şi-i spuse: Mă duc în port. Tu stai aici, în turn.

— Prea bine, milord, replică tânărul cu un aer uşor dezamăgit. Credeţi că unul dintre bărbaţii prinşi în ambuscadă de Sir Ulrich este magicianul?

— Nu ştiu. Când avem de-a face cu un alchimist, nimic nu este sigur.

Clare se agită în umbră.

— Milord, te rog, ai grijă. Nu-mi place asta.

Gareth făcu un pas spre ea şi îi luă bărbia în palmă.

— Totul se va sfârşi până în zori, spuse el sărutând-o. Du-te înapoi în castel şi închide uşa. Nu ieşi pentru nici un motiv, până când nu mă voi întoarce. M-ai înţeles?

Ea îi atinse obrazul cu degetele delicate.

— Aşa voi face, milord.

Dintr-odată avea o mulţime de lucruri să-i spună, dar nu era nici momentul, nici locul potrivit. Gareth se uită în ochii ei câteva secunde.

— Mai târziu. Vom vorbi mai târziu.

Se îndreptă spre scara turnului. Calul, înşeuat şi pregătit de luptă, îl aştepta în curte. William ţinea căpăstrul.

— Pot să vă însoţesc, milord?

— Nu, zise Gareth sărind în şa şi preluând frâiele. Vei sta aici cu Clare, cu mama ta şi cu servitorii. Trebuie să păzeşti interiorul castelului cât timp Ranulf stă de pază afară. Ai înţeles?

Puştiul îşi îndreptă umerii.

— Desigur, milord.

Gareth întoarse calul şi porni la galop prin ceaţă. Maiden Comstock ridică torţa şi îşi struni la rândul său bidiviul. Un străjer închise poarta în spatele lor.

Ulrich tocmai îşi termina treaba când Gareth şi Maiden Comstock ajunseră în port. Torţele aruncau o strălucire de infern peste trupurile celor doi intruşi morţi. Alţi trei stăteau în tăcere, cu mâinile legate la spate. Un grup de săteni ieşiră din case pentru a viziona spectacolul. Gareth descălecă şi-i aruncă frâiele lui Maiden.

— Foarte bine, Ulrich.

— Ăştia sunt toţi, spuse cavalerul. Nu mi-au făcut mari probleme.

Gareth se uită la cei trei arcaşi care supravieţuiseră.

— Care dintre voi este Lucretius de Valemont? Captivii îl priviră fără a rosti vreun cuvânt. Unul clătină din cap a negaţie. Gareth îi studie gânditor.

— Există multe moduri de a muri. Nu toate sunt rapide. Daţi-mi răspunsurile pe care le caut.

Unul dintre arcaşi, un bărbat solid, între două vârste, i se adresă:

— Oamenii domniei voastre vă spun Cerberul din Wyckmere. E adevărat?

— Da.

— Umblă vorba că jurământul dumneavoastră este la fel de puternic ca şi sabia.

— Da.

— Dacă spunem adevărul, vă daţi cuvântul de onoare că ne puneţi capăt zilelor rapid, fără cazne?

— Da.

Nu torturase nici un om în întreaga sa carieră de vânător de tâlhari, dar nu era nevoie ca prizonierii să ştie asta. Arcaşul se gândi o perioadă scurtă de timp.

— Necazul e, milord, că nici noi nu ştim cine este Lucretius de Valemont. Şi acesta e adevărul. Jur!

— Cine v-a angajat?

Omul ridică din umeri.

— Un cavaler fără stăpân care-şi spune Sir Raymond. Ne-a plătit foarte bine ca să venim la ţărm în noaptea asta. Ne-a spus că ştia cum trecem prin ceaţă.

— De ce a vrut să veniţi aici, pe Desire?

— A spus că o să găsim pradă bună în sat. Dar jur că n-a pomenit nimic despre faptul că insula este apărată de oamenii Cerberului.

— Cum v-a ghidat prin ceaţă?

Arcaşul schimbă incomodat o privire cu ceilalţi. Se uită apoi la Gareth.

— Sir Raymond a venit cu noi. El ne-a dat indicaţii după ce a consultat un dispozitiv magic, pe care îl ţinea ascuns în haină.

— Magic, pufni unul dintre arcaşi, care scuipă pe pământ dezgustat. V-am spus că nu trebuia să ne înhăităm cu unul ca el. Nu mi-a plăcut niciodată afacerea asta, chiar dacă nenorocitul acela de cavaler renegat ne-a promis o pradă de la mănăstire destul de mare cât să scufunde o navă.

Al treilea se încruntă la el.

— Cu toate astea ai vorbit cu Brock şi cu Dagget şi cu restul. Ne aranjăm pe viaţă, ne-ai spus. În schimb, toţi o să atârnăm în ştreang, mulţumită ţie.

Gareth îşi apucă mânerul sabiei, reducându-i astfel la tăcere.

— Unde e acest Sir Raymond?

— După cum a zis şi Brock, noi nu ştim, spuse unul dintre bărbaţi.

Primul care vorbise se agită neliniştit.

— A coborât din barca noastră la câţiva metri în larg. S-a urcat într-o barcă mai mică pe care o aduseserăm pentru pradă. A spus că ne vedem mai târziu, la poarta mănăstirii. Apoi a dispărut în ceaţă.

Gareth împietri.

— Şi voi cinci aţi venit în port?

— Da. Nu că am fi avut încotro. Nu ne puteam întoarce la Seabern pe vremea asta fără Sir Raymond şi nenorocitul lui de instrument fermecat, mormăi arcaşul ridicând din umeri într-un gest fatalist. Oamenii dumneavoastră ne-au aşteptat pe chei şi acesta a fost sfârşitul trebii.

— Mama mi-a spus mereu că o să-mi sfârşesc viaţa la capătul unei frânghii, remarcă unul dintre arcaşi.

Ulrich se uită la Gareth.

— Cei trei ar putea să mintă, milord.

— Aşa e. Cercetă feţele arcaşilor, dar nu văzu în ochii lor decât prostie şi resemnare. Se uită la cele două cadavre de pe chei. Cheamă-l pe Dalian.

— Prea bine, milord. A venit puţin mai devreme, spuse Ulrich. Strigă înspre grupul său de oşteni: Dalian, vino aici, băiete! Avem nevoie de ajutorul tău.

Nu primi nici un răspuns.

— Nu e aici, zise unul dintre soldaţi. Poate a fost rănit de una dintre săgeţile trase de arcaşi.

— Îi întreb pe săteni, se oferi Maiden îndreptându-se spre un pâlc de curioşi.

Când tânărul se întoarse o clipă mai târziu, ochii lui erau agitaţi.

— Ei? întrebă Gareth.
— Dalian pare să fi dispărut, milord.
Ulrich păru gânditor.
— Te-am avertizat că băiatul s-ar putea dovedi periculos. Poate că te-a dus de nas tot timpul.
Clare stârni jarul menit să încălzească sala în care stătea cu Joanna şi William.
— Nu ţi se pare mai rece decât de obicei în seara asta, Joanna?
— Vara va veni curând, spuse prietena ei studiindu-şi broderia la lumina opaiţului.
William stătea la fereastră, cu ochii pe curtea luminată de torţe.
— Mă întreb dacă l-au prins pe magician. Credeţi că unul dintre arcaşii ucişi în port este cu adevărat Lucretius de Valemont?
Clare se încruntă.
— Sir Raymond nu s-a lăudat niciodată cu aptitudinile sale de arcaş. Nu e genul de armă pentru un cavaler.
— Foarte adevărat, întări Joanna. Arcurile sunt arme destinate soldaţilor de rând.
William continuă să privească afară.
— Lord Gareth spune că un astfel de mod de gândire e o prostie. Un om care doreşte să supravieţuiască trebuie să devină priceput la o mare varietate de arme, inclusiv la trasul cu arcul. Eu şi Dalian ne-am exersat abilităţile împreună cu Ranulf şi ceilalţi.
— Da? întrebă Joanna speriată. Nu ştiam de acest lucru şi nu cred că trasul cu arcul este o formă benefică de exerciţiu.
Clare se grăbi să schimbe subiectul.
— Poate că unul dintre oamenii ucişi în port este Lucretius de Valemont.
— Eu nu cred, zise William. Dalian l-ar fi recunoscut şi ar fi trimis vorbă prin Maiden Comstock.
— Hmm… Ai dreptate, spuse Clare. Atunci magicianul trebuie să fie unul dintre oamenii capturaţi.
— Da, aprobă William cu satisfacţie. Sir Ulrich probabil că i-a prins pe ceilalţi până a ajuns la ei Lord Gareth.
— Mă rog ca totul să se termine curând, zise castelana.
— Bineînţeles că aşa va fi, spuse prietena ei împungând cu acul în ţesătură. Lord Gareth şi Sir Ulrich se vor ocupa de asta.
— Nu ştiu. Mi se pare prea simplu, oftă Clare încrucişându-şi braţele sub sâni.
Nu putea scăpa de senzaţia de frig ce o chinuise toată seara.
Joanna ridică brusc privirea.
— De ce spui asta?
— Cred că după tot efortul pe care l-a făcut, Raymond – adică Lucretius – nu ar renunţa atât de uşor.
William îşi făcu mâna pumn pe pervazul ferestrei.
— Sir Ulrich spune că mai mult ca sigur magicianul l-a ucis pe Sir Humphrey.

Clare se cutremură.

— Totul din cauza unei cărţi cu reţete de alchimie. Raymond sau Lucretius, oricum l-ar chema, trebuie să fie nebun.

— N-am avut niciodată încredere în acel om, bombăni Joanna.

Clare schimbă priviri îngrijorate cu William. Niciunul nu voia să-i reamintească Joannei că pe vremuri îl ridica în slăvi pe Raymond de Coleville. Clare se duse la fereastră. Scrută bezna împreună cu puştiul aşteptând să apară pe drum strălucirea unei torţe.

— Îmi doresc să ştiu ce se întâmplă în port, spuse băiatul.

După o vreme, Clare începu să se agite. Se uită la turnul de veghe învăluit de umbre.

— Nu ţi se pare că torţa din turn abia se mai vede, William?

— Ba da. Poate că Ranulf nu are una de rezervă. Să mă duc să văd dacă vrea o torţă nouă?

— Nu, cobor eu să-i cer lui Eadgar ca să trimită numaidecât un servitor în turn cu o nouă torţă.

Clare se întoarse spre uşă recunoscătoare că avea ceva de făcut.

— Îi puteţi cere lui Eadgar să ne aducă şi ceva de mâncare? o rugă William cu o privire plină de speranţă. Mor de foame, vă jur!

Tânăra femeie zâmbi.

— Foarte bine. Se pregăti să descuie uşa.

— Lady Clare, veniţi repede!

Vocea lui William era puternică, impregnată cu frică. Avea ambele mâini pe pervazul ferestrei şi se uita în jos.

— Ce este? Ce s-a întâmplat?

— Veniţi să vedeţi. Sunt oameni în curte. Dar poarta este încă închisă!

— Pe acul Sfintei Ermiona, exclamă Clare repezindu-se către fereastră. Ce vrei să spui? Este Lord Gareth?

— Nu. Aceştia sunt străini, îngăimă William şocat. Nu erau acolo acum o clipă. Am văzut amândoi asta. Şi nimeni nu a deschis poarta. Este vorba de magie, fără îndoială!

Joanna scăpă fără să vrea ghergheful. Faţa ei era cuprinsă de panică.

— Magicianul!

Clare ajunse la fereastră şi se uită în jos, la lumina torţelor din curte. Nu-i venea să-şi creadă ochilor. Şase bărbaţi înarmaţi cu săbii şi îmbrăcaţi în pelerine negre cu glugă urcau treptele castelului. Unii aveau marginile hainelor date la o parte, iar flacăra torţelor se reflectă pe armurile lor. Conducătorul grupului ţinea în faţă o siluetă familiară, căreia îi lipise un pumnal de gât.

— E Dalian, şopti William. L-au prins pe Dalian.

— O, Doamne! se auzi vocea Joannei.

Omul care ţinea pumnalul la gâtul lui Dalian îi făcu un semn altuia. O siluetă urcă treptele şi bătu la uşa castelului cu mânerul sabiei.

— Deschideţi în numele marelui maestru al Ordinului Stelei de Piatră. Deschideţi sau veţi muri!

Clare apucă pervazul ferestrei cu degetele fremătânde. Se apleacă în afară.

— Cine e acolo?

Individul care-l ţinea ostatic pe Dalian se uită în sus la fereastra deschisă, îşi dădu gluga pe spate şi zâmbi. Clare îl recunoscu pe Raymond de Coleville.

— Bună seara, Lady Clare.

Vocea melodioasă şi zâmbetul strălucitor erau mai fermecătoare ca niciodată. Clare se holba la el nevenindu-i să creadă că era de fapt acolo, între ziduri. Dar nu putea nega adevărul. Torţele aruncau o lumină înspăimântătoare asupra trăsăturilor lui frumoase. Era zvelt, graţios, aşa cum şi-l amintea, un bărbat extrem de atrăgător, cu degete lungi şi fine. Mantia neagră se învârtea în jurul lui precum aripile ca de abanos ale unei păsări de pradă.

— Cum aţi intrat? vru ea să ştie.

— Ce întrebare prostească. Eu sunt un magician, spuse Lucretius afişând un surâs strălucitor. Deschide castelul, doamnă. Vreau cartea pe care acest băiat prost n-a reuşită să mi-o aducă.

— N-o faceţi, Lady Clare, strigă Dalian. Nu-l lăsaţi înăuntru!

Se întrerupse sufocat când Lucretius îşi strânse braţul în jurul gâtului lui. Clare se uită cu atenţie la faţa bărbatului.

— Dacă sunteţi într-adevăr un mare magician, de ce nu vă materializaţi pur şi simplu în interior ca să luaţi singur cartea?

Lucretius continuă să zâmbească.

— Materializarea şi dematerializarea sunt lucruri grele, doamnă, chiar şi pentru un magician atât de bine pregătit ca mine. Aş prefera să rezolv problema în cel mai simplu mod cu putinţă.

— Sunteţi nebun?

— Adu-mi cartea cu reţete a tatălui tău sau îţi ucid menestrelul aici şi acum, declară Lucretius, în mâna căruia lucea pumnalul. Şi apoi voi intra castel şi îi voi omorî pe toţi unul câte unul, în faţa ochilor tăi, până când îmi aduci cartea.

— Lăsaţi-l să mă omoare, Lady Clare, o rugă Dalian. Vă rog, lăsaţi-l să mă omoare. Nu-i deschideţi castelul!

Zâmbetul lui Lucretius era rece.

— Te felicit, Clare. N-am crezut că o să-l câştigi pe tânărul Dalian atât de uşor, dar se vede de la o poştă că ţi-e devotat trup şi suflet. Am crezut că băiatul va avea destulă minte încât să nu întoarcă armele împotriva mea.

— Nu-i daţi cartea! strigă trubadurul. Nu-mi pasă dacă mă ucide.

Lucretius nu-şi lua ochii de la castelană.

— Nu-ţi cunoşti stăpâna foarte bine, băiete. Este prea moale. Nu va permite niciodată să fii omorât pentru o simplă carte. Nu-i aşa, Clare? Nici o carte nu merită moartea unei persoane la care ţii, este?

— Într-adevăr, spuse ea repede. Vă aduc cartea dacă îmi promiteţi să-l eliberaţi pe Dalian.

— O să-l ai pe menestrel înapoi imediat ce-mi dai cartea lui Sir Humphrey. Băiatul e oricum stângaci şi nu mi-a fost niciodată de prea mult folos.

— Foarte bine, o să v-o arunc de la această fereastră.

— Nu, doamnă. O vei aduce la mine. Te vreau atât pe tine, cât şi cartea.

— Pe mine? De ce mă vrei?

— Sunt un om prudent şi doresc un ostatic mai util decât Dalian pentru a-mi asigura evadarea. O să mă însoţeşti până când o să fiu în siguranţă, departe de Desire.

— Dar de ce? întrebă Clare disperată.

— Ceva îmi spune că Cerberul va negocia mult mai serios pentru viaţa ta decât pentru a băiatului. Eşti mult mai importantă pentru Sir Gareth, nu? La urma urmei, eşti sursa bogăţiei acestei insule.

— Vă aduc cartea.

Clare se răsuci pe călcâie, se îndepărtă de fereastră şi fugi la uşă.

— Clare, nu trebuie să deschizi sub nici o formă poarta castelului! o imploră Joanna. Vei primejdui vieţile tuturor.

Ochii lui William se măriră.

— Poate că el chiar este cu adevărat un magician, caz în care suntem condamnaţi!

— E ridicol. Nu este magician. Nu există magie adevărată. Lord Gareth avea dreptate. Lucretius este doar un alchimist şmecher, spuse Clare în timp ce gonea spre camera de studiu.

Joanna şi William o urmară.

— William, adu-mi o geantă mare, care se închide, îi ceru Clare.

— Îndată, răspunse puştiul tulind-o în cealaltă direcţie.

Clare intră repede în camera de studiu şi luă cartea grea legată în piele de pe raft. Îi desfăcu catarama şi se întinse după un recipient cu flori uscate din apropiere. Joanna se uită la ea întrebătoare.

— Ce faci?

— Acest amestec conţine o cantitate mare de pelin, zise Clare în timp ce presăra câţiva pumni cu plante în ferecătura grea a cărţii. Magicianul nu suportă pelinul, îl face să strănute incontrolabil.

William apăru în pragul uşii.

— Iată geanta, Lady Clare.

— Dă-mi-o.

Clare o luă, goli amestecul de plante rămas în recipient, închise capacul şi îşi puse geanta de piele pe umăr. Apucă volumul cu ambele mâini.

— Lucretius va dori să vadă cartea înainte de a o băga în geantă, pentru a fi sigur că nu a fost păcălit.

— Clare, te rog, nu face asta, bolborosi Joanna. E mult prea periculos!

— Voi merge singură. Închideţi uşa şi încuiaţi-o bine în spatele meu. Nu deschideţi până ce Lucretius şi oamenii lui nu vor fi plecat.

— Cum rămâne cu tine? se tângui prietena ei.

— Lord Gareth îşi va da seama în curând de ceea ce s-a întâmplat. Se va întoarce foarte repede la castel şi mă va salva, surâse Clare. Magicianul

are dreptate. Chiar am o anumită valoare pentru Cerber. Aceste terenuri nu ar fi aşa de profitabile dacă eu nu aş fi aici.

Trecu repede pe lângă Joanna şi William. Botinele ei moi nu scoaseră nici un sunet pe pardoseala de piatră a coridorului lung în timp ce alerga spre treptele din turn. La parter, în sala principală, îi găsi pe Eadgar şi pe slujitori adunaţi lângă şemineu. Feţele lor erau schimonosite de frică.

— Deschide uşa, Eadgar, îi ceru Clare.

— Dar, stăpână…

— Te rog să faci cum îţi spun.

— Prea bine, milady, se supuse intendentul.

Eunice şi Agnes îşi frământau mâinile. Eadgar ridică bara grea de fier care asigura uşa din faţă. Clare ieşi în noapte.

— Închide uşa, Eadgar! Grăbeşte-te!

Auzi uşa închizându-se în spatele ei şi bara de fier aşezată la loc. Niciodată nu se simţise atât de singură.

— Ai cartea? întrebă Lucretius.

— Da, spuse ea ridicând volumul să i-l arate. Şi o geantă pentru transport. Ridică iute capacul genţii şi dădu drumul cărţii înăuntru. Aceasta căzu în mijlocul amestecului de pelin. Acum, eliberaţi-l pe Dalian.

— Vino la mine, Clare, porunci Lucretius.

— Nu! imploră menestrelul.

Clare începu să coboare treptele, însă chiar în acea clipă o ploaie de săgeţi căzu în curte. Cavalerii în negru ţipară de teamă şi confuzie.

— În numele diavolului…

Lucretius se răsuci să vadă ce se întâmpla. Gareth şi oamenii lui apărură pe acoperişul atelierelor lui Clare. Trei dintre ei aveau arcuri.

— Gareth! strigă Clare.

— Nenorocitul de Cerber! exclamă Lucretius împingându-l pe Dalian din calea lui. Omorâţi-i! strigă el. Sunt mult mai slabi decât cavalerii Stelei de Piatră. Omorâţi-i acum, vă poruncesc.

Cavalerii îşi traseră săbiile din teci şi porniră spre ateliere. Chiar atunci însă, săgeţile de foc ce aterizaseră în apropiere, în curte, explodară într-o serie de tunete.

— Ce magie este aceasta? strigă unul dintre bărbaţi.

Se răspândi un fum gros, mai dens decât ceaţa, care estompă lumina torţelor. Un om ţipă. Dalian se năpusti pe trepte lângă Clare, care asista şocată la scenă.

— Este reţeta cu sulf şi cu cărbune a stăpânului, milady. V-am spus eu că merge!

— Într-adevăr. Deci până la urmă i-a descoperit o utilizare.

O altă rundă de tunete zgudui curtea. Panica puse stăpânire pe cavalerii care se pitiseră pe unde putuseră. Ţipete răsunară peste sunetul săgeţilor explozive.

— Cerberul e adevăratul magician! strigă un cavaler. Să fugim, să ne salvăm vieţile!

Mai mult fum se adună în curte. Lucretius apăru brusc din mijlocul lui. Păşi spre treptele castelului şi întinse mâna spre Clare.

— N-o atingeţi! strigă Dalian prinzând-o de mână şi trăgând-o din calea lui.

— Aşa e, magicianule, răsună vocea lui Gareth în întuneric ca şi cum ar fi provenit de la un trup întors din iad. Nu-mi atinge soţia!

În lumina torţelor, Clare văzut norii de fum rotocolindu-se într-un vârtej şi dându-se la o parte. Gareth păşi prin ceaţa infernală ca şi cum ar fi fost însuşi Cerberul. Lucretius se holbă la el.

— Ce reţetă alchimică ciudată e asta? Ce secrete ai învăţat din cartea aia, bastardule? Ce-ai stârnit aici?

Dinţii lui Gareth fulgerară într-un zâmbet care l-ar fi făcut şi pe diavolul însuşi să se ruşineze.

— Dar ce s-a întâmplat, magicianule? Doar nu credeai că eşti singurul cavaler care ştie să citească.

Capitolul 18

Toate ar fi fost bune şi frumoase dacă William nu ar fi ieşit în goană pe treptele castelului chiar în acel moment. Joanna fugea după el.

— William, vino înapoi!

— Clare, Clare, eşti bine? strigă băiatul.

Înainte ca Gareth să poată interveni, puştiul dădu nas în nas cu Lucretius. Magicianul îşi demonstră talentul care-i adusese reputaţia formidabilă apucându-l cu o mişcare iute de mână.

— Este bun orice fel de scut până la urmă, zise bărbatul trăgând victima spre el. Cu mâna liberă scoase din teacă sabia. Stai pe loc, Cerberule!

Joanna ţipă şi se prăbuşi leşinată în prag. Nimeni nu-i dădu nici o atenţie. Cu colţul ochiului, Gareth o văzu pe Clare îndreptându-se spre Lucretius.

— Fă ce spune, îi ceru. Stai pe loc.

Clare se opri şi se uită la el cu o expresie disperată.

— Gareth…

Acesta se uită la Lucretius.

— Tot ce poţi spera în acest moment este să scapi de pe insulă cu blestemata aia de carte, Lucretius.

— E tot ce-am vrut de la început, zâmbi celălalt răutăcios. Dalian, prostule, dă-mi geanta!

Trubadurul privi la seniorul său.

— Fă-o, spuse acesta.

Dalian ridică geanta de piele şi o aruncă rapid spre Lucretius, care reuşi să o apuce fără a-i da drumul lui William şi să şi-o tragă peste umăr în bandulieră.

— Aşa. Am tot ce-mi trebuie. Acum nu-mi rămâne decât să dispar.

— Prin uşa ascunsă în peretele vechi, pe care unul dintre pietrari a construit-o pentru tine? întrebă Gareth.

— Deci ţi-ai dat seama de asta, chicoti Lucretius. Omul avea o datorie la mine. Viaţa lui, ca să fiu mai precis. Construirea intrării secrete a fost preţul pe care l-am stabilit pentru ca el să-şi continue viaţa.

— Foarte inteligent, magicianule, dar ai face bine să te grăbeşti. Oamenii mei aproape că l-au răpus şi pe ultimul dintre cavalerii tăi. Singurele pe care te mai poţi baza să-ţi acopere fuga sunt fumul şi ceaţa.

Lucretius evaluă situaţia şi aruncă o privire la curtea învăluită în fum. Nu putea vedea mare lucru, dar zgomotul săbiilor se estompa rapid, iar vocea lui Ulrich răsuna peste vaietele invadatorilor. Se uită apoi la Clare.

— Mi-ar prinde bine un scut mai sigur. Vino aici. Îl schimb pe tânărul William cu tine.

— Nu, interveni Gareth. Nu ai nevoie de ea. Ai cuvântul meu că nu te va opri nimeni să părăseşti această curte.

— Iartă-mă dacă nu am încredere în profunzimea sentimentelor tale pentru acest băiat, dar ştiu sigur că te vei gândi bine înainte de a primejdui gâtul soţiei tale. Clare este, la urma urmei, cel mai valoros membru al familiei tale, nu-i aşa? Fără ea, florile de pe Desire n-ar însemna nimic. Clare, vino aici imediat!

— Clare, nu, se răsti Gareth. Îşi simţea stomacul încleştându-i-se de teamă.

— Este în regulă, milord, zise aceasta. Ai încredere în mine.

Coborî calmă treptele. Lucretius nu ezită. Îl aruncă pe William şi o apucă pe Clare cu braţul în jurul gâtului, apoi se retrase rapid în ceaţa ce învăluia curtea.

— O să putrezeşti în iad, magicianule.

Furia îl cuprinse pe Gareth, fierbinte şi de nestăvilit. Porni imediat în urma lui Lucretius şi a lui Clare.

— Milord, aşteptaţi, vă rog, strigă William apucându-l de braţ.

— Du-te înapoi în castel.

Gareth îşi dădu seama că intrusul începea să dispară în norul de fum.

— Este ceva ce-ar trebui să vă spun înainte de a pleca pe urmele lui, şopti William. Clare a pus pelin în geantă. Sir Lucretius va începe în curând să strănute incontrolabil. Ochii i se vor umple de apă şi sigur va fi neputincios.

— Eşti sigur?

— Da, milord. Are o reacţie teribilă de la pelin. Am văzut ce s-a întâmplat atunci când i-a dat odată Clare o pomadă cu pelin. A acuzat-o că a încercat să-l otrăvească.

— Du-te înapoi în castel şi aşteaptă până când Sir Ulrich îţi spune să deschizi uşa.

— Prea bine, milord, zise băiatul şovăitor. O veţi aduce înapoi pe Clare, nu-i aşa?

— Sigur. Vino cu mine, îi ceru Gareth lui Dalian.

Trubadurul se holbă la el consternat.

— O va ucide, milord.

— Nu. O s-o salvăm. Magicianul e cel care nu va supravieţui în această noapte.

Se duse spre poartă şi îi porunci unui soldat s-o deschidă. Ulrich îl salută prin fum.

— I-am răpus pe cavalerii duşmani, milord.

— Ţine-i închişi până mă întorc.

— Dar unde te duci?

— Să vânez un magician.

Odată ajuns în afara porţii, Gareth descoperi că o tăcere stranie cuprinsese insula. Răcoarea zorilor îngroşase considerabil stratul de ceaţă gri ce strălucea în lumina palidă a dimineţii. Din păcate, irizarea ei perlată acoperea ca un voal întreg peisajul. Încercarea de a vedea ceva prin vălătuci era ca şi cum s-ar fi uitat fix în piatra de cristal fumuriu din mânerul sabiei, îşi dădu el seama. Era lumină acolo, dar aceasta păcălea ochiul şi obtura vederea în străfunduri.

— Ce facem? întrebă Dalian în şoaptă.

— Cred că se va duce la primul dintre cele două golfuleţe şi va căuta barca pe care a ascuns-o acolo.

Dalian îl privi speriat.

— Aţi găsit o barcă într-una dintre peşteri?

— Da. Am dat ordine ca peşterile să fie cercetate o dată la câteva ore. Un soldat a descoperit-o ascunsă acolo cu puţin timp în urmă.

— Barca magicianului?

— Fără îndoială. Arcaşii au fost doar o metodă de distragere a atenţiei. Nu a intenţionat niciodată să se întâlnească în sat cu ei sau să plece prin port. Gareth privi în jur căutând repere familiare în ceaţă. Prin vălătucii albi văzu forma unei clădiri. Pe acolo. Înainte şi nu spune nimic. Mergi cât mai discret posibil.

Dalian confirmă pe tăcute. Gareth porni pe câmpul învăluit în ceaţă. Când clădirea se topi în zare, se ghidă după sunetul valurilor. El şi Dalian nu făcură mai mult de douăzeci de paşi când auziră primul strănut. Venise din faţă şi de la stânga.

Trubadurul se uită la Gareth cu ochii măriţi când îşi dădu seama de ceea ce se întâmpla de fapt. Cavalerul zâmbi. „Dulcea şi isteaţa mea Clare. L-ai prins în cursă pe magician pentru mine. Acum tot ce trebuie să fac este să aştept momentul potrivit ca să-l omor”, îşi spuse.

Al doilea strănut fu însoţit de un blestem furios.

— Of, fir-ar a dracului de insulă cu toate parfumurile ei nesuferite, Clare! Cred că este un câmp cu pelin în apropiere.

— Daţi-mi drumul, domnule, porunci ea. Nu mai aveţi nevoie de mine.

— Taci! Nu mai vorbi! Cerberul ăla blestemat este, fără îndoială, pe urmele noastre, se răsti Lucretius, dar se întrerupse ca să strănute.

Gareth se folosi de sunet pentru a se orienta. Îi făcu semn lui Dalian să stea în spatele lui. Era aproape de stânci, întrucât putea auzi ecoul valurilor din golf. Clare ţipă încet după ce se împiedicase de ceva.

— Barca e ascunsă în peştera de jos, o informă Lucretius. Vei merge pe margine, în faţa mea. Nu e loc să fugi, deci nu te gândi la aşa ceva. Hai! Sunt în urma ta…

Cuvintele magicianului fură întrerupte de o serie rapidă de strănuturi zgomotoase, convulsive. Înjură din nou, violent. Şi strănută din nou. Apoi se auzi sunetul unei mici încăierări.

— Nu! spuse Clare. Nu merg cu tine!

— Vino înapoi, târfă proastă, sau te voi ucide cu magia mea. Lucretius fu biruit de o altă criză de strănut. Ce-i asta? întrebă el uimit. Ce mi-ai făcut? Pe toţi dracii! E cartea! Ceva greu căzu la pământ. Gareth ştia că era geanta din piele pe care magicianul o aruncase pe jos de furie. Ai încercat să mă otrăveşti, ţipă el. Te voi ucide pentru asta, la fel cum l-am ucis pe tatăl tău!

— Pleacă! strigă Clare. Fugi cât mai poţi, magicianule! Dacă soţul meu te găseşte, cu siguranţă te va omorî.

Gareth îi observă rochia prin ceaţă. O teamă nouă îl invadă când îşi dădu seama că vedea la fel de neclar ca şi el. Dacă îşi pierdea echilibrul putea cădea în mare.

— Clare, pe aici! Nu alerga spre stânci! Vino spre mine!

Se auziră paşi pe pământul umed. Clare apăru din ceaţă. Fugea orbeşte după sunetul vocii lui. Apoi o zări.

— Gareth!

— Stai cu Dalian, o sfătui Gareth, care îşi scoase sabia şi trecu pe lângă ea.

Aproape se împiedică de geanta de piele care zăcea pe jos. Cartea căzuse, iar din ea se risipiseră împrejur flori uscate. Mirosul de pelin era foarte puternic. Un alt strănut îl făcu să se răsucească la stânga. Lucretius stătea în vălătucii de ceaţă gri. Mantia neagră îi era dată pe spate, scoţându-i la iveală platoşa.

— Deci crezi că eşti un magician mai inteligent decât mine, Cerberule?

Gareth nu răspunse, continuându-şi hotărât mersul.

— Stai pe loc! zise Lucretius, care ţinea într-o mână sabia gata de luptă. În cealaltă avea un obiect de mărimea unui pahar. Pot arunca acest flacon mai departe decât poate ajunge sabia ta, Cerberule.

Gareth se uită la flaconul plin cu o licoare verde pe care nu o recunoştea.

— Crezi că mă tem de ceea ce ai acolo?

— Ai face bine să te temi, spuse Lucretius rânjind cu ferocitate. Este un elixir coroziv care arde orice atinge, inclusiv pielea şi ochii, Cerberule.

— Aşa e, milord, confirmă Dalian, care făcu un pas înainte şi se uită la flaconul din mâna lui Lucretius. Este un amestec pe care l-a făcut când a încercat să creeze aur din metale comune. Arde ca focul.

Lucretius râse uşor.

— Ascultă-l pe băiat, Cerberule, altfel rişti să-ţi pierzi vederea. La ce-ar mai fi bun un câine orb?

— Gareth, cred că spune adevărul, interveni Clare. Nu te apropia de el.

— Aşa e, insistă Dalian. Aveţi grijă, milord.

Clare nu-şi lua ochii de la Lucretius.

— De ce ai ucis-o pe pustnică?

Acesta ridică din umeri.

— Bătrâna proastă m-a văzut. A crezut că eram fantoma Fratelui Bartolomeu şi că venisem s-o caut pe Sora Maud. Dar nu ştiu din ce motiv a simţit nevoia să se asigure că aşa era.

— Te-a urmărit în biblioteca mănăstirii şi ai ucis-o, şopti Clare.

— Am vrut mai întâi să văd dacă volumele tatălui tău erau acolo, înainte de a mă chinui să le caut la tine în birou. Ar fi fost mult mai simplu dacă le-ai fi predat maicilor, Clare.

— Ele nu s-au arătat interesate, aşa că le-am păstrat.

— Idioate, pufni Lucretius uitându-se la cartea ce zăcea pe iarbă. Cele mai mari secrete ale anticilor sunt ascunse în acest volum. Tatăl tău le-a găsit în tratatele arăbeşti pe care le-a tradus. Poate că şi secretul nemuririi se află acolo.

— Ai de gând să părăseşti insula fără cartea ta preţioasă, magicianule? întrebă Gareth punând piciorul pe volum.

— Se pare că voi fi forţat să-l las în urmă astăzi, dar poţi fi sigur că voi reveni după el, zise Lucretius afişând un zâmbet rece, cu atât mai orbitor. Şi niciodată nu vei şti când s-ar putea întâmpla. Lucrul ăsta, fără îndoială, te va ţine treaz noapte de noapte, nu-i aşa, Cerberule?

— Te-am oprit, nu? Pot face asta din nou dacă este nevoie.

— Nu! Acum ai fost norocos, dar data viitoare lucrurile vor sta altfel.

— Atunci du-te. Ia-ţi elixirul şi pleacă de pe insulă!

— Cum doreşti, Cerberule. Dar mai întâi o să-ţi dau ceva care-ţi va aminti mereu de mine.

Lucretius aruncă rapid flaconul direct spre faţa lui Gareth.

— Nu! strigă Dalian, care sări să prindă recipientul cu mâinile goale.

— Dalian! strigă Clare.

Gareth se gândi la reacţia lui. Fu instantanee, un fel de răspuns rapid al corpului, care îi salvase viaţa de nenumărate ori. Cu o mână îl apucă pe Dalian şi-l trase din drum. Cu cealaltă ridică sabia într-un arc de cerc. Lovi flaconul cu latul lamei şi îl propulsă într-o parte. Recipientul de sticlă se lovi de o stâncă şi se sparse. Se auzi un şuierat slab.

— O, Dumnezeule! respiră Clare uşurată. Vezi cum mănâncă din piatră?

— Ai un noroc diavolesc, Cerberule! zise Lucretius rupând-o la fugă. Dar n-o să te ţină la nesfârşit

— Nu-i nici o barcă jos în golf, magicianule, îl informă Gareth. Oamenii mei au descoperit-o cu puţin timp în urmă.

— Nu, nu se poate! Mantia lui Lucretius flutură în vânt când el se opri în partea de sus a stâncii. Eu am descoperit aceste peşteri. Nimeni nu ştie de ele.

Gareth zâmbi.

— Nu ştii prea multe despre curiozitatea băieţilor neastâmpăraţi. William a găsit peşterile cu mult timp în urmă.

— Să te ardă focurile iadului, Cerberule! strigă furios Lucretius repezindu-se la el cu sabia ridicată.

Gareth pară lovitura cu uşurinţă. Oţelul se ciocni de oţel. Lucretius sări înapoi, fandă şi pară încă o dată. Gareth îşi dădu seama că Magicianul era

bun. Cei doi bărbaţi îşi dădeau târcoale. Lucretius era atât rapid, cât şi inteligent. Putea să declare cât voia că dispreţuia luptele în favoarea magiei, dar era limpede că avea talent la mânuirea sabiei. Conştient că marginea falezei era foarte aproape, Gareth făcu în aşa fel încât adversarul său să stea mereu cu spatele la mare. Cu colţul ochiului o văzu pe Clare trăgându-l pe Dalian la adăpost. Lucretius încercă un alt atac rapid, parat însă fără mari probleme.

Magicianul se răsuci, iar Gareth ajunse exact în poziţia pe care dorea s-o evite. În spatele lui erau stâncile. Lucretius pară din nou, iar sabia lui străluci în lumina gri. Gareth simţi că solul îi ceda sub călcâiul cizmei stângi. Marginea falezei se prăbuşea sub el. Valurile de dedesubt se loveau cu putere de ţărm.

Se avântă cu toată puterea, cu capul înainte, spre platoşa lui Lucretius. Acesta era deja angajat în lovitură. Faţa lui se contorsionă de furie în timp ce Gareth se lăsă în jos chiar sub lama sabiei, căzu pe un umăr şi se rostogoli.

— Mori, Cerberule! Lucretius se răsuci în timp ce Gareth se ridică. Mori, blestematule!

Gareth profită de ocazie şi înaintă cu sabia pregătită. Lucretius nu-şi putu ridica lama atât de rapid încât să pareze eficient lovitura. Dar chiar în momentul în care Gareth era pregătit de lovitura mortală, adversarul său strigă şi scăpă arma din mână. Se luptă din răsputeri să-şi recapete echilibrul în timp ce terenul aluneca sub picioarele lui.

— Nu! striga Lucretius. Nu! Nu se poate! Eu sunt un magician!

Gareth se grăbi să urce înapoi în timp ce marginea falezei se prăbuşea. Lucretius căzu în neantul gri care îl aştepta. Urletele lui persistară în atmosferă câteva secunde şi apoi încetară brusc. În tăcerea adâncă ce se lăsase, Gareth întâlni ochii lui Clare.

— Gareth... Alergă spre el, se aruncă în braţele lui şi îl îmbrăţişă cu înverşunare. Eşti bine?

— Da.

Cavalerul se uită peste capul ei la Dalian, care privea în locul în care stătuse ultima oară Lucretius.

— Credeţi că este cu adevărat mort, milord? întrebă menestrelul cu un glas ciudat.

— Da. Noi doi o să coborâm împreună în golf. Fii sigur că vom găsi trupul său întins pe pietre. Nu a fost decât un om, totuşi.

— Un om înfiorător! suspină Clare din braţele lui Gareth. Nu a fost deloc o reţetă bună pentru un soţ.

Clare încă nu-şi revenise după şocul evenimentelor când se retrase seara cu Gareth în dormitor. La suprafaţă totul se întorsese la normal. Ranulf fusese găsit în viaţă, dar inconştient în turnul de veghe. Îşi recăpătase simţirea curând după lovitura suferită la cap, însă Clare bănuia că mândria lui avea să se vindece mai greu.

Corpul lui Lucretius fusese luat din golf. Cei patru cavaleri în negru care supravieţuiseră conflictului şi cei trei arcaşi fuseseră închişi într-o pivniţă de sub sala castelului. Joanna, care se trezise din leşin, îl îmbrăţişase pe William

până când acesta o rugase să înceteze şi apoi se aruncase în braţele lui Ulrich.

Satul fusese animat de entuziasm în timp ce zvonurile se răspândeau cu iuţeală. Cu fiecare vorbă transmisă mai departe, faptele Cerberului deveneau şi mai impresionante. Clare ştia că oamenii ei vorbeau cu multă mândrie de faptul că lordul lor se dovedise mai puternic decât orice magician.

Fusese multă veselie în rândul oamenilor lui Gareth la cină. Bucătăreasa pregătise nişte feluri de mâncare deosebite pentru a sărbători evenimentul. Slujitorii vorbiseră şi glumiseră cu soldaţii.

Dalian contribuise şi el la atmosfera de sărbătoare cântând o baladă palpitantă ce nara salvarea insulei Desire. O compusese în mai puţin de două ore şi toată lumea îi apreciase talentul.

Clare reuşise să-şi menţină atitudinea senină în timp ce curtea era curăţată şi toate erau repuse la locul lor. Dar nu era decât o aparenţă. Nu putuse mânca nimic la cină.

— Eşti bine, Clare? o întrebă Gareth încet.

El stătea în faţa focului din vatră şi îşi dădea jos tunica şi cizmele.

— Da. Îmi e doar puţin rece.

Îşi strânse degetele pe marginea păturii şi îşi privi soţul dezbrăcându-se. El îşi încolăci cureaua de piele în jurul pumnului.

— Te-ai purtat ciudat în această seară.

— Ei, a fost o zi destul de ciudată, milord.

Gareth ridică o sprânceană şi puse cureaua strânsă pe cufărul pentru haine.

— Înţeleg.

— Chiar aşa?

— Da. Tu nu eşti obişnuită cu violenţa, aici, pe Desire.

— Acest lucru este foarte adevărat.

— Ei bine, linişteşte-te, doamnă, zise el căscând. Este foarte puţin probabil să mai avem de-a face cu o situaţie asemănătoare în curând. Castelul e în siguranţă. Desire este în siguranţă. Oamenii noştri sunt în siguranţă.

— Mulţumită ţie, milord.

El ridică din umerii laţi în timp ce se apropia încet de pat.

— Magicianul n-a fost cu nimic mai presus decât un hoţ înstărit, iar eu mă pricep să înfrunt hoţii, doamnă. Am ceva experienţă în domeniu, nu uita.

Atitudinea lui nepăsătoare faţă de întâmplările de peste zi o scotea din minţi. Clare se ridică în pat şi apucă marginile păturii cu degetele agitate.

— Pe ochii Sfintei Ermiona, cum poţi fi atât de liniştit după toate astea, milord?

El se opri, în mod evident surprins de explozia ei de furie.

— Clare? Eşti bine? Ai nevoie de o băutură caldă pentru a te ajuta să dormi? Ai trecut prin multe astăzi.

— Nu încape îndoială că am trecut prin multe! Clare îşi adună picioarele sub ea şi se ridică în mijlocul patului. Îşi puse mâinile în şolduri şi se încruntă la el. Era cât pe-aci să fii omorât, Cerberule!

El o privi cu o expresie întrebătoare.

— Era foarte puţin probabil să se întâmple asta.

— Ba era foarte probabil. Am văzut ultimul atac al magicianului. Puteai să fii la fel de bine tu cel care se afla pe marginea stâncii.

— Dar nu am fost, zise el căscând din nou.

— Să nu îndrăzneşti să tratezi această chestiune atât de uşor, milord! Ce-aş fi făcut dacă ar fi fost trupul tău în golf?

— Clare…

— Nu aş fi putut suporta, la naiba! gemu ea cu ochii plini de lacrimi de durere şi furie.

— Clare, totu-i bine, îţi jur. Calmează-te, doamnă.

— Nu mă trata ca şi cum aş fi o fecioară neliniştită. Aproape că te-am pierdut azi!

— Nu am nici o îndoială că m-ai fi înlocuit destul de uşor, doamnă, zâmbi el. Nu ducem lipsă de cavaleri fără adăpost în Anglia. Poate că ţi-ai fi găsit pe cineva care să se apropie mai mult decât mine de cerinţele din reţetă.

— Nu glumi cu mine, domnule. N-am nici un chef. Ţi-am spus că te iubesc! Poţi înţelege ce înseamnă asta?

— Cred că da, murmură Gareth.

— Ba nu, habar n-ai ce-i iubirea, nu-i aşa? Dacă ai fi fost ucis azi, inima mea ar fi fost frântă pentru totdeauna. Asta nu înseamnă nimic pentru tine?

— Asta înseamnă totul pentru mine, rosti el simplu.

— O, Gareth… Tânăra femeie se aruncă direct în braţele lui. Tu eşti singurul om pe care l-am cunoscut şi care mă face să mă simt ceva mai mult decât utilă.

Gareth o cuprinse în braţe.

— Şi tu ai acelaşi efect asupra mea, doamnă. Încep să cred că locul meu e aici, pe Desire.

— Aşa şi e. Este casa ta, Gareth. Nu trebuie să uiţi asta nici un moment Nu trebuie să îţi mai asumi riscuri prosteşti.

— Relaxează-te, nevastă. Suntem amândoi în siguranţă şi am de gând ca lucrurile să rămână aşa.

— Am fost atât de speriată că am să te pierd, şopti ea.

El îşi strecură mâinile în părul ei.

— Tu cum crezi că m-am simţit când m-am întors la castel şi te-am găsit pe trepte stând de vorbă cu Lucretius de Valemont?

Clare îşi înăbuşi un suspin.

— Nu stăteam de vorbă cu el. Negociam. Sunt foarte bună la negocieri.

— Da, aşa este, spuse Gareth mângâindu-i uşor ceafa. I-ai jucat o festă foarte inteligentă magicianului.

— Am ştiut că pelinul îl va face să strănute violent. Am sperat că reacţia lui îi va da lui Dalian şansa să scape.

— În schimb, i te-ai predat tu, completă Gareth, după care făcu o pauză semnificativă. Un schimb de care nu ar fi fost nevoie dacă ai fi rămas în siguranţă în interiorul castelului, aşa cum am poruncit.

— Trebuia să fac ceva. Viaţa lui Dalian era în pericol.

— Deci te-ai dus să-l salvezi, gemu Gareth dându-se bătut. Cred că nu are nici un rost să te admonestez pentru prostia ta.

— N-am avut încotro.

— Nu ne vom mai certa pe tema asta. S-a terminat. Acum eşti în siguranţă, şi asta e tot ce contează.

Ea zâmbi şi îşi îndepărtă ultimele lacrimi.

— O, Gareth! Îşi petrecu mâinile în jurul gâtului lui trăgându-l aproape.

El scoase o exclamaţie profundă, excitată, o luă pe sus şi o aşeză pe cearşafurile cu miros de plante aromatice. Era îndeajuns de multă lumină de la focul mocnit încât Clare să-i vadă strălucirea intensă din ochi. Căldura din acele cristale fără fund o încălzi aşa cum nimic altceva nu reuşise s-o facă în timpul acelei zile.

— Ah, dulcea mea Clare… Gareth se întinse peste ea strivind-o sub greutatea lui. Nu eşti singura care a tras o sperietură zdravănă astăzi. Să nu-mi mai faci una ca asta niciodată.

— Nu, milord.

Clare îi aduse gura peste a ei şi îl sărută cu o dorinţă frenetică, pe care nu se obosi să o ascundă. Răspunsul lui o copleşi, aşa cum făcea întotdeauna.

Puţin mai târziu, Clare se aşeză lângă el vlăguită. Niciunul dintre ei nu se obosise să tragă perdelele din jurul patului. Jăraticul aprins arunca o lumină caldă pe cearşafurile şifonate. Tânăra femeie se lipi şi mai mult de trupul cald al soţului ei şi inhală mirosul corpului relaxat, sătul.

Tocmai când îşi închidea somnoroasă ochii o străbătu un gând.

— Gareth?

— Hm? Vocea lui semăna cu un tors de felină.

— Era să uit. Eadgar vrea să ştie cât timp vom fi obligaţi să hrănim prizonierii. El spune că va trebui să mai achiziţioneze provizii dacă aceştia vor fi adăpostiţi în beciuri pentru o perioadă mare de timp.

— Trebuie să-i mai suporte o zi sau două. Vor pleca toţi în curând.

— Bun. Va fi recunoscător când va afla asta, spuse Clare, care căscă uşor şi se cuibări mai aproape de el. E o problemă pentru el, să ştii. Noi nu suntem obişnuiţi să avem prizonieri aici, pe Desire.

— Aha.

Gareth părea să fie deja pe jumătate adormit. Clare privi gânditoare la cărbunii strălucitori din şemineu.

— Unde crezi că vor ajunge aceşti oameni, acum că stăpânul lor este mort?

— Ha?

— Mă întrebam ce se va alege de acei patru cavaleri care l-au servit pe Sir Lucretius. Şi de cei trei arcaşi luaţi prizonieri. Trebuie să le fie foarte greu, acum că nu mai au un stăpân pe care să-l slujească.

— Găsirea unui nou cămin nu va fi o problemă pentru ei, Clare.
Ea întoarse capul pe pernă.
— De ce nu?
— Pentru că am de gând ca toţi să fie spânzuraţi, de-aia.
— Poftim? sări ea ca arsă. Nu poţi face asta, Gareth!
El deschise un ochi şi o privi ca şi cum era nebună.
— E procedura obişnuită când ai de-a face cu oameni de soiul ăsta.
— E imposibil. Absolut imposibil. Nu o să spânzuri şapte bărbaţi, aici, pe Desire, milord. Pe inelul Sfintei Ermiona, nici nu se pune problema! În mintea lui Clare apăru o viziune cu şapte corpuri atârnând în ştreang. Interzic asta!
Gareth deschise ochii şi o studie atent
— Interzici?
— Da, desigur. Nu a existat niciodată o spânzurătoare pe insulă. Tata nu a considerat necesar să spânzure pe cineva, iar eu nu intenţionez să schimb acest obicei.
— Clare, spuse el pe un ton care nu prevestea nimic bun. Acei oameni din pivniţă sunt bărbaţi fără stăpân. Cavaleri renegaţi. Probabil că sunt criminali şi altele la fel de rele.
— N-au ucis pe nimeni aici.
— Am avut noroc.
— Au fost conduşi de un om rău, care acum e mort.
— Da, şi dacă le dau drumul vor găsi în curând un alt stăpân malefic pentru care să lucreze. Asta e firea lor.
Clare îl scrută, zguduită de expresia lui implacabilă.
— Milord, eu nu pot suporta perspectiva atâtor execuţii pe această insulă. Nu se poate întâmpla una ca asta.
Gareth ezită.
— Atunci, cred că am putea să-i trimitem la Seabern. Pe Sir Nicholas nu cred că-l va deranja să se ocupe de problemă.
Clare bătu cu pumnii încleştaţi în aşternut.
— Nu despre asta e vorba. Ideea e că eu nu vreau să fie spânzuraţi.
Era evident că soţul ei făcea un efort deosebit ca să-şi păstreze răbdarea.
— Am convenit că fiecare dintre noi avem responsabilităţile noastre, ca stăpâni ai acestei moşii.
— Da, dar…
— Trebuie să-mi permiţi să-mi duc la îndeplinire sarcinile, doamnă.
— Dar nu trebuie să-i spânzuri. Există alternative…
— Ce alternative?
— Putem să-i alungăm, sugeră ea rapid. Pune-i să jure că nu vor mai călca pe aici. Sigur nu vor îndrăzni să se întoarcă.
— Clare…
— Se tem de tine. Ei cred că eşti mult mai puternic decât era Lucretius de Valemont

— Poate că n-o să ne mai dea bătăi de cap pe viitor, admise Gareth, dar dacă-i alung şi-i declar proscrişi nu fac decât să arunc problema în spinarea altcuiva.

— Gareth, eu nu vreau şapte cadavre clătinându-se în briza de pe Desire, şi cu asta, basta.

— Nu, doamnă. În această problemă, decizia mea este definitivă.

— Mai vedem noi.

Clare trase pătura, se înfăşură în ea şi se dădu jos din pat.

— Ce naiba crezi că faci, nevastă?

— O să dorm în garderobă până când îmi satisfaci cererea, milord.

Înfăşurată în pătură de parcă ar fi purtat o mantie mult prea lungă, Clare se răsuci pe călcâie şi intră în garderoba dormitorului.

Capitolul 19

— La dracu', sunt toţi atât de tineri! bombăni Gareth. Niciunul nu are mai mult de nouăsprezece ani. Studie feţele celor patru cavaleri ai lui Lucretius care fuseseră aduşi în camera de interogatoriu. De ce nenorocitul ăla de magician trebuia să aleagă băieţi care să-i ducă la îndeplinire planurile?

— Nu sunt băieţi, ci bărbaţi, îl corectă Ulrich şi ridică din umeri. Şi ştiţi răspunsul la întrebare la fel de bine ca şi mine.

— Într-adevăr. Gareth îşi sprijini cotul pe braţul scaunului greu de stejar şi îşi odihni bărbia în dosul palmei. Niciodată nu-i plăcuse acest aspect al problemei. Tinerii sunt mai uşor de controlat şi mai uşor de impresionat decât cei mai în vârstă, spuse el. Ei nu pun la îndoială comenzile. Sau trucurile unui magician.

— Fără îndoială, de Valemont a folosit o combinaţie de teroare, promisiuni cavalereşti şi bani pentru a-i ademeni în serviciul său. E o tehnică veche şi atât de eficientă pentru recrutarea tinerilor.

— Soţia mea doreşte să fiu milos, zise Gareth privind gânditor la prizonieri. Mi-a cerut să-i eliberez.

— Aşa am auzit şi eu, milord. Tot castelul a aflat de… ăăă… cererea lui Lady Clare.

— Ştiam eu că nu e în stare să ţină un secret.

— Eu cred că zvonurile au început atunci când o servitoare a văzut că Lady Clare a dormit în garderobă.

Gareth bătu cu degetul în falcă şi nu spuse nimic. Ulrich îşi drese politicos glasul.

— Poate că graţioasei tale doamne îi pare rău pentru aceşti bărbaţi deoarece sunt cam de vârsta lui Dalian. Însă sunt surprins că simte acelaşi lucru şi pentru hoţii pe care i-am prins în port. Se vede clar că cele două grupuri nu seamănă.

— Mi-a spus să le dau drumul la toţi şi să le urez noroc în viitor.

— Femeile sunt înclinate spre moliciune sufletească, mai ales cele care nu au trăit experienţe violente la viaţa lor.

— Ea spune că nu vrea ca stareţa Helen să ajungă pe frumoasa noastră insulă şi să găsească şapte cadavre bălăngănindu-se în briza parfumată.

— Ceva îmi spune că stareţa a văzut mult mai multe rele la vremea ei, bombăni Ulrich.

— Adevărat. În orice caz, dacă mergem mai departe pe calea cunoscută, putem să scăpăm de cadavre înainte ca stareţa să ajungă aici, zise Gareth cu ochii la cei patru cavaleri care ajunseseră în faţa lui.

Nu numai că erau tineri, dar erau şi speriaţi şi încercau din greu să-şi ascundă frica în spatele unor măşti de sfidare. Gareth le făcu un semn din cap paznicilor, care făcură un pas înapoi. Apoi îl străpunse cu privirea pe cel mai vârstnic dintre prizonieri.

— Tu. Cum te cheamă?

— Sir Robert.

— Unde e castelul tău?

Robert ezită şi apoi ridică din umeri.

— Nu am un castel acum că Sir Lucretius este mort.

— Nu ai familie?

— Nu, milord.

— Părinţi?

Tânărul părea nedumerit de mersul interogatoriului.

— Nu l-am cunoscut pe tatăl meu, iar mama a murit la naşterea mea.

Gareth îl abordă pe următorul cavaler.

— Cum te cheamă? Unde este castelul familiei tale?

— Numele meu este John, zise el, iar în vocea lui apăru un tremur uşor. Trase adânc aer în piept şi reuşi să se controleze. Am fost vasalul magicianului. Acum că este mort nu mai am un castel.

— Cred că observ un tipar aici, murmură Ulrich.

— Într-adevăr.

Gareth se uită la ceilalţi doi cavaleri rămaşi.

— Vreunul dintre voi are familie, un castel?

Ambii clătinară din cap.

— Dacă-mi permiteţi, milord, zise Robert făcând un pas înainte.

— Ce este?

— Niciunul dintre noi nu are nici rude sau prieteni care ar putea să ne răscumpere. Tot ce avem ne-a fost dat de magician. Armura şi săbiile sunt singurele lucruri de valoare pe care le deţinem. Gura lui Robert se strânse sumbru. Ochii lui oglindeau mândria feroce, dar şi teamă. Dumneavoastră ni le-aţi luat şi pe acestea, completă el. Aşa că puteţi merge mai departe cu execuţia.

— Toate la timpul lor, Sir Robert, toate la timpul lor. Moartea vine destul de repede pentru cei mai mulţi.

Gareth le făcu semn gărzilor să-i ducă pe cavaleri înapoi în temniţa lor improvizată. Ulrich îşi încrucişă mâinile la spate şi aşteptă până ce încăperea se goli, apoi se uită la Gareth.

— Nu vrei să discuţi şi cu arcaşii prinşi în port, milord?

— Nu. N-am nimic nou de aflat de la ei. Sunt tipici pentru genul lor. Jefuitori angajaţi de magicianul care le-a promis o pradă uşoară.

— Oameni fără stăpân.

— Da, zise Gareth ridicându-se în picioare. Oameni fără sate sau familii.

— Astfel de indivizi sunt întotdeauna periculoşi. Cel mai bine e să-i spânzurăm repede şi să terminăm cu ei.

— Da.

Cavalerul se duse la masa din apropiere pe care întinsese lucrurile descoperite în mantia lui Lucretius de Valemont.

— Ai văzut asta, Ulrich?

— Nu, răspunse prietenul său apropiindu-se. Se uită în jos la feliile subţiri de metal care pluteau într-un bol cu apă. Ce sunt astea? întrebă el.

— Potrivit lui Dalian, Valemont le spunea „peşti de fier". Uită-te. Gareth îşi înmuie un deget în apă şi roti lamelele. Când apa se linişti, la fel făcură şi peştii de fier. Observă că sunt orientate în aceeaşi direcţie în care erau înainte de a tulbura apa.

— Şi ce-i cu asta? se încruntă Ulrich.

— Sunt orientate spre nord, amice, întotdeauna spre nord. Acesta este dispozitivul misterios pe care îl utiliza magicianul pentru a-i ghida pe hoţi către insulă prin ceaţa densă. L-ar fi folosit din nou ca să evadeze.

— Peşti de fier?

— Am auzit de aşa ceva în urmă cu vreo câţiva ani, spuse Gareth. Am citit despre asta din nou în cartea lui Sir Humphrey. Dar este prima dată când văd cum funcţionează un astfel de dispozitiv. Uimitor, nu-i aşa?

— Da. Ulrich băgă şi el un deget în apă şi stârni suprafaţa lichidului. Privi apoi fascinat cum fâşiile se realiniară. Foarte interesant.

— În cartea lui Sir Humphrey se spune că invenţia provine din China, la fel ca reţeta cu sulf şi praf de cărbune pe care am folosit-o ca să-i prindem pe oamenii lui Valemont.

— Şi cu obiectele astea ce e? întrebă Ulrich ridicând o sferă lustruită.

— O oglindă, explică Dalian. De Valemont o folosea pentru a le trimite mesaje oamenilor lui aflaţi la distanţă.

Gareth luă un inel cu chei care aveau forme ciudate.

— A folosit aceste chei pentru a deschide uşi de toate tipurile.

— A, deci aşa a intrat în mănăstire şi în bibliotecă!

— Da. Gareth aruncă cheile înapoi pe masă. Şi aşa a reuşit să închidă la loc celula lui Beatrice după ce i-a cărat corpul înăuntru.

— Aceste lucruri sunt foarte interesante, domnule, şi pentru că te cunosc, ştiu sigur că o să fii foarte ocupat zile în şir jucându-te cu trucurile magicianului. Dar ce să mă fac cu prizonierii? Să scap de ei imediat?

— Nu. Mai stai puţin. S-ar putea să mai am nişte întrebări pentru ei.

Gareth era conştient de privirea amuzată a lui Ulrich care îl urmărea în timp ce părăsea încăperea. Ca de obicei, nu pricepea ce era aşa de comic.

Ceaţa care învăluise insula în ultimele două zile se risipise în cele din urmă. Curtea fremăta de activitate. William şi Dalian alergau dintr-o parte în alta, respectând instrucţiunile lui Eadgar, şi îi ajutau pe slujitori. În timp ce cobora treptele, Gareth văzu doi soldaţi de-ai săi intrând pe poarta deschisă. Aveau braţele pline cu flori proaspete. Vederea luptătorilor săi căliţi îngropaţi în flori îl făcu să zâmbească.

Amuzamentul i se risipi când traversă curtea şi se îndreptă spre camera de lucru a lui Clare. Ar fi putut s-o forţeze să se întoarcă în pat în noaptea precedentă, desigur. Era ceva mai mare şi mai puternic decât ea. Ar fi fost o chestiune simplă s-o aducă din garderobă. Dar era prea nervos ca să facă acest lucru. Îşi spusese că o noapte petrecută pe podeaua tare, înfăşurată într-o pătură, avea să-i fie o lecţie bună.

Era regretabil că servitoarea intrase în garderobă mai devreme decât de obicei. Clare încă dormea, însă Gareth stătuse treaz. De trei ori se dusese ca să-i aşeze pătura pe umeri. Una era să o lase să doarmă pe pardoseala tare din piatră, alta era să o lase să răcească. Nu avea nici o intenţie să permită ca ea să-şi rişte sănătatea. Avea datoria, ca soţ, să se asigure că ea nu avea să se îmbolnăvească din cauza propriilor acţiuni nesăbuite.

În acea dimineaţă ea fusese surprinzător de calmă după războiul deschis pe care îl declarase. Se purtase ca şi cum ar fi câştigat deja şi era doar o chestiune de timp până când el avea să se recunoască înfrânt. Gareth se întrebase în sinea lui dacă ea se gândise vreodată că nu fusese niciodată nevoit să se predea în faţa cuiva.

Ajunse în primul atelier şi intră pe uşa deschisă. Mirosul de flori, vanilie şi mentă îl lovi ca o pernă moale direct în faţă.

— Clare?

— Aici sunt, milord, se auzi vocea ei din camera alăturată.

Gareth traversă camera pentru realizarea amestecurilor şi intră în cea pentru uscarea plantelor. O văzu stând în picioare, la una dintre mesele mari. Simţi un fior de dorinţă. Fusese atât de aproape să o piardă în ziua precedentă! Ultimul lucru pe care îl dorea era să se certe cu ea. Oftă. Ştia că nu trebuia să arate vreun semn de slăbiciune.

Clare duse o mână de flori uscate la nas. Închise ochii ca să se concentreze la aromă. Lumina soarelui pătrunse prin fereastra din spatele ei, creând o aură strălucitoare în jurul siluetei ei graţioase. „Este cel mai minunat lucru din viaţa mea”, se gândi Gareth. „Ea mi-a dăruit un cămin.”

Îndepărtă emoţiile pe care nu le înţelegea pe deplin şi se aplecă spre ea.

— Ce faci? o întrebă, mai mult ca să spună ceva decât de curiozitate.

— Pregătesc o pomadă specială pentru stareţă, răspunse ea deschizând ochii. O reţetă foarte complexă, care va fi numai a ei. Crezi că va aprecia?

— Sunt sigur. Gareth ezită. În castel este un vacarm cumplit.

— Trebuie să ajungă aici în orice clipă, poate chiar acum, în această după-amiază.

— Ştiu că eşti foarte încântată de această vizită.

— Sigur că sunt. Stareţa Helen a fost extrem e bună cu mine în scrisorile ei. Sunt nerăbdătoare să-i răsplătesc bunătatea.

— Poate că ar trebui să-ţi spun…

— Ai eliberat prizonierii, milord?

— Nu.

— Ştiu că vei face ceea ce trebuie înainte de venirea serii.

— La dracu', femeie, ceea ce trebuie să fac este să-i spânzur!

— Nu şi în acest caz. Te-ai uitat îndeaproape la cavalerii lui Lucretius? Nu sunt cu mult mai în vârstă decât Dalian.

— Ei bine, şi cum rămâne cu hoţii profesionişti pe care i-a capturat Ulrich în port? Ei nu au scuza tinereţii. Unul are vreo patruzeci de ani. Şi-a făcut o carieră din a jefui oamenii.

— Da, dar dacă îi eliberăm pe ceilalţi le putem da drumul şi lor. Nu vreau nici un cadavru agăţat în ştreang deasupra florilor mele frumoase.

— Clare, eşti femeie şi ai dus o viaţă destul de izolată aici, pe Desire. Dacă…

Gareth se întrerupse la auzul vocilor de afară.

— Lady Clare, Lady Clare, invitaţii au sosit! strigă un slujitor. Doamna Joanna vă transmite să veniţi repede.

— A venit stareţa Helen!

Tânăra femeie îşi răsfiră degetele şi lăsă florile uscate se cadă înapoi în recipient.

— Clare, aşteaptă. Gareth întinse mâna ca s-o atingă atunci când trecu pe lângă el, dar o rată. Ea ieşi grăbită pe uşa ce dădea în curte.

— Joanna? Unde e stareţa? Poate se va opri mai întâi la mănăstire pentru a se întâlni cu maica superioară. Pe brâul Sfintei Ermiona, nu suntem gata. Am vrut ca totul să fie în ordine perfectă când va ajunge aici.

Gareth ieşi încet din atelier şi îl găsi Ulrich stând în picioare în apropiere. Urmăriră împreună scena agitată.

— Stareţa este deja aici?

— Da. A venit de la Seabern cu o escortă, cu puţin timp în urmă. Unul dintre ai noştri tocmai s-a întors să aducă vestea.

— O escortă? zise Gareth ridicând o sprânceană.

— Din întâmplare, Thurston de Landry şi trei dintre cavalerii săi călătoreau în aceeaşi direcţie ca stareţa, aşa că s-au oferit să o protejeze. Alaiul ar trebui să fie aici în orice clipă.

— Exact de ce aveam nevoie, bombăni Gareth.

Un ţipăt de disperare se auzi din mijlocul agitaţiei din curte. Gareth o văzu pe Clare gesticulând nebuneşte.

— Cum adică Thurston de Landry este pe drum? Vine aici? ţipă Clare la Joanna. Imposibil!

— Calmează-te, Clare, o să ne descurcăm.

Castelana se încruntă furioasă.

— Cum îndrăzneşte lordul Thurston să-mi facă una ca asta? Nu are pic de bun-simţ? Diseară voi avea ca oaspete o stareţă. Nu am timp de un senior neghiob.

— Ne vom descurca, spuse Joanna pe un ton liniştitor.

— Nu! Pur şi simplu nu-i posibil. A stricat totul. Cum o să fac faţă socrului meu când am în vizită o mare stareţă?

— O întrebare excelentă în aceste condiţii. Gareth se uită cu subînţeles la Ulrich.

— Zâmbeşti, milord. Ştii că nu mă simt deloc în largul meu când o faci, mormăi prietenul său. Cum rămâne cu prizonierii?

— Ai face bine să-i mai ţii în pivniţă o zi sau două. E şi-aşa prea mult haos în jur. Spânzurarea unor hoţi ar crea, fără îndoială, şi mai mult vacarm.

— Într-adevăr, spuse Ulrich. Ar trebui să fie o seară interesantă.

Strigăte din turnul de veghe şi un nor de praf marcară sosirea oaspeţilor.

— Sunt aici, spuse cineva. Stareţa şi Thurston de Landry sunt la porţi!

Clare veni lângă Gareth.

— E prea mult. Tatăl tău ar fi putut trimite vorbă că intenţionează să ne facă o vizită.

— Cred că s-a hotărât sub impulsul momentului, când a aflat că stareţa era pe drum încoace.

— Dar de ce-ar face asta? Nu are nici un sens.

Clare se întrerupse când călăreţii intrară pe poartă. Era un aer general de confuzie în timp ce slujitorii se grăbeau să ia frâiele cailor.

— Haide, Clare. Trebuie să ne salutăm oaspeţii, o îndemnă Gareth luând-o de braţ.

— Doamna de pe calul de paradă este stareţa, spuse Clare, iar expresia ei enervată fu înlocuită de entuziasm. Pare să fie într-o stare fizică excelentă.

— În general este.

— Ce vrei să spui?

— Nu contează.

Gareth se uita la Thurston, care descălecă şi se duse galant să o ajute pe stareţă. Apoi perechea se întoarse ca să salute gazdele.

— Maică stareţă, exclamă Clare repezindu-se să sărute inelul femeii înalte, frumoase, în veşmânt benedictin. Bine aţi venit pe Desire. Suntem onoraţi.

— E o plăcere să vă revăd, Lady Clare, surâse stareţa Helen. Este întotdeauna o mare plăcere să vă vizitez. Am continuat să mă bucur de corespondenţa noastră mai mult decât pot să descriu în cuvinte.

— Sunteţi prea bună. Clare avansă cu reticenţă evidentă spre Thurston. Milord, ne cinstiţi cu prezenţa dumneavoastră.

Răceala din vocea ei părea să-l amuze nespus.

— Am fost nerăbdător să te întâlnesc din nou după toţi aceşti ani, Lady Clare.

— Ce păcat că nu aţi trimis vorbă din timp. Am fi putut pregăti o primire mai bună, bombăni ea.

Thurston îi sărută mâna cu graţia pe care o afişa întotdeauna în jurul femeilor.

— Scuzele mele. A fost o decizie bruscă. Permiteţi-mi să vă spun că sunt încântat să aflu că fiul meu v-a îndeplinit cerinţele.

— Da, ei bine, la început nu am fost destul de sigură, dar întâmplarea face să fie un soţ foarte potrivit.

— Asta am sperat şi eu.

Gareth observă cu satisfacţie modul în care Clare îşi retrase nerăbdătoare mâna din strânsoarea tatălui său. Puţine femei erau imune la farmecul lui Thurston de Lanary, dar printre acestea părea să se numere şi soţia lui.

Sprâncenele lui Clare se apropiară când se încruntă preocupată.

— Milord, nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar trebuie să vă avertizez. Dacă aţi venit să-l luaţi pe lordul Gareth de aici, indiferent de scop, vă pierdeţi timpul.

— Da?

— Da. Nu-l puteţi lua pentru că am nevoie de el. L-aţi trimis la mine şi eu trebuie să insist să mi se permită să-l păstrez. Sunt foarte multe de făcut aici. Această insulă nu a avut un senior în toată puterea cuvântului ani de zile.

— Înţeleg, spuse Thurston aruncându-i fiului său o privire piezişă.

— Dacă doriţi ca această moşie să rămână profitabilă, ba poate chiar să-şi crească profiturile, atunci va trebui să-l lăsaţi pe Sir Gareth să rămână alături de noi.

Un zâmbet apăru pe buzele lui Thurston.

— Vă asigur, doamnă, că nu doresc să intervin când e vorba de profituri în creştere.

— Ei bine, s-a stabilit atunci, zise Clare uşurată. Presupun că am putea găsi loc pentru dumneavoastră şi oamenii cu care aţi venit.

— Îţi mulţumesc, e foarte frumos din partea dumitale.

Gareth îşi aminti de ceva ce-i spusese Nicholas din Seabern la târgul de primăvară: „O să-ţi fie recunoscătoare când o să pleci”. „Nicholas s-a înşelat”, se gândi acum. Clare voia ca el să rămână pe Desire. Şi nu doar pentru că era util, ci pentru că îl iubea. Se simţi cuprins de exaltare.

Clare se întoarse spre stareţa Helen.

— Doamna mea, fără îndoială că doriţi să vă refaceţi după un drum atât de lung. Camerele dumneavoastră sunt pregătite.

— Mulţumesc.

Vocea stareţei Helen era joasă şi afectată. În ea rezona puterea ţinută în frâu. Clare se încruntă la Gareth.

— Nu ai salutat-o pe stareţa noastră aşa cum se cuvine, milord.

— Foarte adevărat. Gareth luă mâna întinsă şi privi în ochii care erau o reflexie a ochilor lui gri. Bine ai venit pe Desire, mamă.

Clare îşi măsura în sus şi-n jos camera în timp ce Eunice se străduia să o îmbrace.

— Mama lui! Nu pot să cred, Joanna. Stareţa Helen este mama lui! Este atât de jenant… Cum a putut să-mi facă aşa ceva?

— Bănuiesc că Lord Gareth nu a vrut să aflaţi încă despre relaţia sa cu stareţa, spuse Joanna cu ochii la Eunice, care ţâşni lângă Clare şi îi trase pe cap o rochie de culoarea şofranului.

— De ce nu?

Clare se luptă pentru a-şi elibera faţa dintre faldurile rochiei. Rămase apoi pe loc. Eunice profită de ocazie. Apucă şireturile şi începu să le lege.

— Poate pentru că ştia că o stimezi atât de mult. Fără îndoială că a preferat să-ţi câştige sentimentele pe baza meritelor proprii.

— Nu m-am gândit la asta. Crezi că aşa a fost?

— E posibil. Joanna se ridică de pe scaun şi se duse la uşă. Nu te îngrijora cu privire la masa de seară. Totul este pregătit, spuse ea. A, apropo, Dalian a mai compus câteva versuri la balada lui cea nouă, special pentru această ocazie.

Clare zâmbi în ciuda stării ei de spirit.

— Mai multe versuri despre bravul, curajosul şi îndrăzneţul Lord Gareth?

— Aşa cred. Este nerăbdător să-şi declame poemul în faţa oaspeţilor.

Eunice apucă părul lui Clare cu suficientă forţă pentru a o face să stea nemişcată. Bombănind, tânăra femeie îi permise servitoarei să-i prindă pletele într-o plasă aurie.

— A spus Sir Ulrich ceva despre momentul în care vor fi eliberaţi prizonierii din pivniţă? se interesă ea.

Joanna oftă.

— Nu. Eu zic să nu te aştepţi ca Lord Gareth să le dea drumul. Ştii foarte bine că nu aşa se procedează în astfel de situaţii. Tot grupul merită să fie spânzurat, dacă mă întrebi pe mine.

— Aşa este, murmură Eunice.

— Când mă gândesc ce eraţi pe cale să păţiţi tu şi William mă ia iar cu leşin, zise Joanna, după care ieşi din încăpere închizând încet uşa în spatele ei.

— Doamna Joanna are dreptate, spuse Eunice, care potrivea brâul portocaliu cu albastru în jurul şoldurilor lui Clare. Lord Gareth are o reputaţie pentru ce făcea cu hoţii şi criminalii. Precis nu va arăta milă acestei haite josnice. Nici nu ar trebui, dacă mă întrebaţi pe mine.

— Nimeni nu te-a întrebat, Eunice.

— Credeţi c-o va face pentru 'mneavoastră, nu-i aşa, stăpână? Credeţi că ţine atât de mult la 'mneavoastră încât să-i lase să plece? o întrebă Eunice cu o privire compătimitoare în timp ce fixa plasa de păr cu o coroniţă argintie. Vă previn. Ar fi prea mult pentru orice bărbat, dar mai ales pentru Cerber.

— Poate că-l pot ruga pe tatăl lui să-l convingă.

— E o glumă bună, chicoti slujnica. Thurston de Landry îşi va oferi ajutorul la construirea spânzurătorilor.

— Atunci poate că stareţa Helen poate avea o înrâurire...

— Nu, doamnă. Nu va avea rost. Nu este treaba ei şi probabil că va fi de acord că spânzurarea acelor bărbaţi e cea mai bună soluţie.

Clare închise ochii şi spuse o rugăciune scurtă în gând. Părea să fie singurul om de pe insulă care considera că spânzurarea a şapte bărbaţi peste florile de la Desire era soluţia cea mai proastă. Nimeni altcineva nu putea vedea că se produsese deja destulă violenţă? Nimeni nu putea înţelege că acei cavaleri ai magicianului nu fuseseră decât nişte băieţi fără adăpost care intraseră în serviciul singurului nobil care le oferise un acoperiş?

Iar în ceea ce-i privea pe arcaşi, erau pur şi simplu oameni ghinionişti, fără stăpân, care se apucaseră de furturi pentru că nu avuseseră alternativă. Îşi imagina scena oribilă cu cei şapte bărbaţi atârnând deasupra unui strat de trandafiri şi i se întoarse stomacul pe dos.

Puţin mai târziu, Clare o conduse pe stareţa Helen în birou.

— Este un eveniment extrem de important pentru mine, maică stareţă. Mă bucur atât de rar de vizitele dumneavoastră! Dar nu pot să vă spun cât de rău mă simt că nu am ştiut că sunteţi mama soţului meu. Jur că niciodată nu mi-a spus asta.

— Fiul meu este un om destul de neobişnuit, înclinat mai mult să facă ceea ce doreşte, zise Helen plimbându-şi graţios degetul pe lângă rafturile cu cărţi. Veşmântul său era magnific lucrat, ca o rochie dintre cele mai costisitoare. Boneta era pliată perfect pentru a-i pune în evidenţă faţa elegantă şi ochii de cristal. Nu are obiceiul de a le împărtăşi altora ceea ce simte, continuă ea.

— Da, asta e cu siguranţă foarte adevărat, zise Clare strâmbându-se.

Helen zâmbi.

— Aş vrea să ştii că sunt foarte mulţumită de căsătoria voastră, Clare.

— Şi eu la fel. Dumneavoastră ştiţi mai bine decât mulţi că nu mi-am dorit în mod special măritişul.

— Da. Dar ştim amândouă că aveai o datorie de îndeplinit şi că nu prea ai avut de ales.

— Dumneavoastră l-aţi ales pe Gareth pentru mine, nu-i aşa? Totul a fost ideea dumneavoastră, nu-i aşa?

— Da. I-am scris seniorului Thurston şi i-am sugerat că ar fi o alianţă bună.

— Sunt onorată că m-aţi socotit o soţie potrivită pentru fiul dumneavoastră, şopti Clare.

— Tu eşti singura femeie care i-ar fi putut oferi lui Gareth ceea ce îşi dorea cel mai mult.

— Şi anume?

— O casă a lui.

— Ah.

Helen se uită la ea cu o privire speculativă.

— Am auzit că a învăţat să râdă.

— Fiul dumneavoastră are o concepţie bizară despre umor, dar cu siguranţă îl posedă.

— Te-ai îndrăgostit de el, nu-i aşa?

— Da.

— I-ai spus-o?

— Da.

— Şi el ce-a zis?

Clare ridică din umeri.

— Nimic. Nu a părut prea încântat să afle.

— Nu ţi-a spus că te iubeşte?

— Nu.

Helen oftă.

— După cum am spus, fiul meu nu a fost niciodată priceput să-şi dezvăluie sentimentele şi nu ştiu dacă va fi vreodată în stare să facă acest lucru. Trebuie să înveţi să priveşti dincolo de suprafaţă dacă vrei să-l cunoşti foarte bine.

— Eu cred că îl cunosc foarte bine, doamnă, dar sunt unele lucruri care trebuie să fie puse în cuvinte, zise Clare întorcându-se cu faţa spre Helen. Poate că aţi vrea să ştiţi că trecem prin ceea ce se poate numi o ceartă.

Helen păru amuzată.

— Aşa am auzit. Va fi foarte interesant de văzut deznodământul. Fiul meu nu are experienţă la pierderea bătăliilor.

— Mama ta este mai frumoasă ca niciodată, spuse Thurston uitându-se la jucăriile magicianului pe care Gareth le împrăştiase pe masa din cameră.

— Aha, mormăi tânărul, care se încrunta la o pagină din cartea lui Sir Humphrey. Ce înţelegi din această trimitere la o maşină care este alimentată prin acelaşi mecanism care determină un ceas cu apă să funcţioneze?

— Habar n-am. Thurston se uită la pagină fără prea mult interes. Totul a fost ideea ei, să ştii, completă el.

— Ce anume?

— Să te însoare cu Clare.

— Am presupus asta când am aflat că mama şi Clare au purtat o corespondenţă de lungă durată.

— Pari mulţumit.

— Da, spuse Gareth întorcând pagina.

— Pare destul de hotărâtă să te lege de moşie.

— Da.

— Ăăă… zvonul despre faptul că şi-ar fi pierdut virginitatea cu Sir Nicholas a fost unul fals?

— Nu e treaba dumitale. Dar da, zvonurile s-au dovedit nefondate.

— A, înţeleg. Dar nu reputaţia ei m-a preocupat.

— Ştiu ce te-a preocupat, zise Gareth aplecându-se pentru a studia un desen mic. Te-ai temut că o să fiu obligat să-l omor pe Sir Nicholas şi astfel ai fi rămas fără serviciile sale.

— Da. Mă bucur că nu s-a ajuns la asta. Poate că Nicholas nu e visul de cavalerism al oricărei femei, dar este un om bun la mânuit sabia şi loial în afaceri. Astfel de oameni sunt mult prea rari.

— Aşa e.

— Am auzit alte zvonuri, continuă Thurston.

— Da?

— Am fost informat că tu şi domniţa ta sunteţi blocaţi într-o ceartă cu privire la spânzurarea acelor oameni pe care i-aţi capturat când au dat năvală pe insulă.

— Ea mi-a cerut să-i eliberez. Clare este foarte miloasă. Nu e obişnuită cu violenţa.

— Femeile… oftă Thurston. Ele pur şi simplu nu înţeleg astfel de probleme.

Gareth întâlni privirea amuzată a tatălui său.

— Măcar suntem de acord pe acest subiect

Şi aşa Fereastra Iadului se deschise,

În care-a căzut magicianul şiret.

Să fie învăţătură pentru fiinţele proscrise.

Puterea şi furia marelui Sir Gareth.

Gareth tresări. Se aplecă spre Clare, care aplauda de zor, împreună cu toţi ceilalţi din sala aglomerată a castelului, la versurile finale ale ultimei balade compuse de Dalian.

— Marelui Sir Gareth?” repetă el sec.

— Cred că e o rimă frumoasă, spuse Clare în timp ce-i zâmbea încântată trubadurului. Din punctul meu de vedere, greşite sunt celelalte versuri. Nu-mi place partea în care cei şapte bărbaţi sunt spânzuraţi.

Stareţa Helen muşcă din smochina umplută cu migdale şi întrebă:

— Ce ai prefera la final, Clare?

Tânăra îi adresă lui Gareth o privire care spunea foarte multe.

— Cred că „marele Sir Gareth” ar trebui să le arate milă oamenilor pe care i-a capturat. Spuneţi-mi, doamnă, Biserica nu încurajează oare astfel de lucruri?

— Depinde de situaţie. Biserica poate fi extrem de practică în astfel de chestiuni. Ba mai mult, predică nevoia de dreptate.

— Da, dar…

— Destul!

Gareth zdruncinase masa cu o lovitură răsunătoare, care făcu toate cănile să zornăie. Toate capetele din sală se întoarseră spre el. Clare tresări. Lingura zăngăni în castronul din faţa ei.

— Gareth, nu e momentul.

— Te contrazic, spuse el ridicându-se ameninţător în picioare. E cel mai bun moment, doamnă. Vom rezolva această problemă aici, în seara asta. M-am săturat de mustrări neîncetate.

Clare se încruntă la el. Gareth nu păruse niciodată mic, nici măcar de statură medie, dar felul în care se înălţa deasupra ei îl făcu să pară de-a dreptul imens.

— Eu nu te cert, milord, eu niciodată nu cert…

— Dimpotrivă. Ai devenit un ghimpe în coasta mea în această chestiune şi nu voi tolera nimic mai mult.

Clare abia se abţinu să nu arunce cu resturile de supă în el. Se uită repede la feţele oaspeţilor ei şi fu îngrozită să vadă că Lord Thurston şi doamna Helen păreau foarte amuzaţi de situaţie.

— Milord, mă faci de râs în faţa oaspeţilor, rosti ea printre dinţi. Te rog să stai jos şi să te abţii.

Gareth îşi încrucişă braţele pe pieptul său lat.

— Nu până ce nu punem la punct această tâmpenie. Toată lumea din sala asta ştie că eliberarea celor şapte bărbaţi este o cerere ridicolă. Dă-mi un motiv raţional pentru care să fac asta.

Clare simţea că îşi pierdea treptat cumpătul.

— Ar fi un act de milă şi de compasiune.
— Nu este un motiv suficient.
— Ar fi un gest plin de har, care ar face cinste zilei în care s-a născut Sfânta Ermiona.
— Doamnă, până când am ajuns pe această insulă, nu am auzit de Sfânta Ermiona. Cu siguranţă nu-i voi elibera pe acei oameni în contul ei. Dă-mi un alt motiv.
— Pentru a sărbători vizita părinţilor tăi? încercă ea cu disperare.
— Nu e un motiv suficient.
Clare nu mai putea îndura. Sări în picioare.
— Eu îţi cer o favoare. Cerberule, dacă ai cea mai mică scânteie de iubire în inima ta pentru mine, vei arăta milă faţă de acei oameni.
Ochii lui Gareth erau imposibil de citit.
— Cea mai mică scânteie de iubire, ai spus?
— Da, replică ea cu forţa sentimentelor reţinute. Dacă mi-ai împărtăşi măcar o părticică din dragostea pe care ţi-o port, milord, nu ai avea nici o dificultate să-mi faci acest hatâr.
De îndată ce rosti acele cuvinte îşi dori să dispară într-un nor de fum. Nu-i venea să creadă că fusese atât de proastă. Nimeni nu făcu nici o mişcare. Chiar şi servitorii rămăseseră împietriţi.
— Permite-mi să înţeleg, doamnă, spuse Gareth rar. Spui că dacă te-aş iubi i-aş elibera pe acei şapte oameni?
„Proasto, proasto, proasto”, se dojeni ea. Se întrebă dacă avea să poată vreodată trece peste această umilinţă. Dar nu era nici o cale de întoarcere. Îşi ridică bărbia şi privi direct în adâncimile fumurii ale ochilor lui.
— Da, milord, aşa este. Exact asta spun.
— Aşa să fie.
Gura lui Clare se deschise şi se închise la loc. Se holba la el neînţelegând nimic.
— Poftim, milord?
Gareth începu să zâmbească.
— Am spus „aşa să fie”. Acei oameni din pivniţă să fie escortaţi de pe Desire mâine-dimineaţă. Trebuie să fie izgoniţi de pe insulă şi din apropierea castelului Seabern.
Clare nu-şi putea crede urechilor.
— Chiar ai de gând să-i eliberezi? De dragul meu?
— Ca dovadă a dragostei mele pentru tine.
— O, Gareth! exclamă ea aruncându-se în braţele lui. Ai un mod minunat de a face un gest măreţ şi plin de har. Mulţumesc, milord.
Gareth o strânse în braţe şi început să râdă. Sunetul puternic, gros, răsună în sală şi se lovi de tavan. Oaspeţii zâmbiră unul la altul.
— Chiar mă iubeşti?
Vocea lui Clare era estompată în pieptul lui lat. Gareth se opri din râs. Privi în jos la ea, cu ochii săi de cristal dintr-odată atât de limpezi încât Clare putu vedea în sufletul lui. Adevărul ardea acolo, în adâncuri.
— Cum să nu te iubesc, Clare? Tu îmi ţii în mâinile tale viitorul.

Participanţii izbucniră în aplauze puternice în momentul în care Cerberul se apleca şi îşi săruta domniţa. Cu colţul ochiului, Clare o văzu pe Helen înclinându-se uşor spre Thurston. Stareţa şopti ceva. Seniorul aprobă din cap şi zâmbi cu satisfacţie.

Pierdută în momentul minunat, Clare simţi cum fericirea creştea în sufletul ei. Îi inundă simţurile cu un parfum unic, îmbătător, pe care îl recunoscu imediat. Era parfumul iubirii.

SFÂRŞIT

1 În limba engleză, desire – „dorinţă”